

Giới thiệu Sủng Thiếp Ở Vương Phủ

Kiếp trước trong truyện Sủng Thiếp Ở Vương Phủ của tác giả Giả Diện Dịch Thịnh Yên, Ngọc Nương là ái thiếp của Tấn vương, hưởng ngôn tình sủng ái chưa được bao nhiêu ngày, mạng đã về tây thiên.

Trùng sinh, nàng quyết định bảo toàn cái mạng nhỏ, làm tốt công việc bà vú của mình, tuyệt đối không mưu toan, thấy người sang bắt quàng làm họ như kiếp trước.

Nhưng không ngờ, ở kiếp trước Tấn vương kia luôn mặt lạnh với nàng, ‘chỉ làm không nói’, thế nhưng lại tiếp cận nàng, nắm tay nàng cùng nhau bước đi lên.

Người đời ai cũng biết, Tấn An đế có một ái thiếp, từ lúc còn ở đất phong đã có thừa vinh sủng, sau khi tiến cung, danh tiếng lại có một không hai, độc sủng hậu cung.

Đối với ái thiếp này, có rất nhiều lời đồn thổi từ dân gian hương dã điển duyên, điều duy nhất mà ai ai cũng đều biết, đó là, lúc ái thiếp này chưa tiến vào vương phủ đã là một quả phụ, nghe đâu còn dẫn theo nhi tử.

Tấn An đế rất có kỷ cương với công việc nội chính, chuyên cần chăm lo việc nước, chính là minh quân một đời, duy độc là liên tiếp vắng đầu khi ở trên người của ái thiếp này, khiến thế nhân chỉ trích rất nhiều.

Mà sự kiện hoang đường nhất, đó chính là, nhận thức nhi tử của ái thiếp kia dưới danh nghĩa của mình.

Đối mặt với truyện này, Tấn An đế tự mình đứng ra bác bỏ tin đồn: "Là thân sinh."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Đang giữa tháng ba của mùa xuân, thời tiết ở Tấn Châu đang ấm dần nhưng vẫn còn se lạnh.

Hôm kia mới vừa hạ trận mưa, tí tách tí tách đã mưa suốt hai ngày, vẫn chưa thấy dấu hiệu ngừng lại.

Trời lại lạnh hơn, nơi nơi đều là ướt đầm dề, gió thổi một cái, hàn ý liền theo khe hở trên xiêm y chui vào trong người, làm cả người chịu không nổi mà rùng mình.

Tấn Vương hôm kia đã đến biên thành, cũng không ở trong phủ. Dao Nương liền nhờ người chuyển lời cho tỷ tỷ và tỷ phu, nhờ bọn họ ôm Tiểu Bảo tới cho mình nhìn một chút.

Từ khi vào Tấn Vương phủ này, nàng đã hơn một năm không gặp được Tiểu Bảo. Dao Nương ở trong Vương phủ được sủng ái, Vương phi lại phá lệ cho chút thể diện này, cho nên Dao Nương tìm người đi ra ngoài chuyển lời, đa số đều có người nguyện ý đi làm việc vặt vãnh này. Tới ngày đó, tỷ phu Diêu Thành cùng tỷ tỷ Huệ Nương ngồi một chiếc xe la mã trắng màu xanh, đi vào cửa sau Vương phủ, mà trong lòng vội vã mà lại lo lắng cho Dao Nương nên đã sớm ở chỗ này chờ.

“Phu nhân vẫn là dẫn thái thái vào trong phủ đi thôi, đứng ở chỗ này nhiều thì không tốt.” Nha hoàn Diệp Nhi nói.

Nghe xong lời này, Dao Nương cũng ý thức được nơi này người đến người đi, nói chuyện có nhiều bất tiện, mà nàng cũng muốn ôm hôn hôn Tiểu Bảo, liền dẫn Huệ Nương đang ôm Tiểu Bảo đi vào trong. Còn Diêu Thành, hẳn lại là ngoại nam, không thích hợp tiến vào nội trạch, tự nhiên sẽ có người mời trà nóng cơm nóng.

Dọc theo đường đi, Dao Nương mắt không rời dời mà nhìn chăm chăm Tiểu Bảo.

Đây là con trai của nàng, là nhi tử nàng ngâm đắng nuốt cay mới vừa sinh hạ, lại bởi vì rất nhiều nguyên nhân không thể lưu lại bên cạnh mình. Năm đó lúc nàng rời khỏi Tiểu Bảo mới chỉ là một hài tử còn trong tã lót, mà hiện giờ lại lớn như vậy.

Tựa hồ giữa mẫu tử có một loại liên hệ tự nhiên bằng huyết mạch, Tiểu Bảo lúc mới đầu nhìn thấy Dao Nương còn mang vẻ mặt xa lạ, nhưng nhìn chăm chăm đi đi (đi) xinh đẹp này một chút, nó đột nhiên liền nở nụ cười, cũng vươn bàn tay bé nhỏ mập mạp để Dao Nương ôm.

Dao Nương tức khắc đỏ mặt, đem Tiểu Bảo ôm tới, ôm siết vào trong lòng ngực.

Muốn khóc, rồi lại sợ dọa hài tử, chỉ có thể liều mạng chịu đựng.

Thật vất vả chờ nàng bình phục tâm tình, đoàn người tiếp tục đi vào trong.

Huệ Nương thật cẩn thận mà đi theo bên cạnh muội muội, thường thường thấp thỏm mà nhìn trụ cột chạm trổ bốn phía, tất thấy cảnh tượng hết sức xa hoa. Thậm chí ngay cả nha hoàn trong phủ này, đều thoát nhìn như tài trí hơn người một phần. Nhìn đồ trên người, đeo trên tóc, thì dù Diêu gia cũng coi như là nhà khá giả, nhưng Huệ Nương vẫn chưa được mặc trang phục hay được đeo trang sức như vậy.

“Dao Dao, muội kêu tỷ và tỷ phu muội ôm Tiểu Bảo tới thì Vương gia có biết không? Có thể gây phiền toái gì cho muội hay không?” Tới tiểu viện Dao Nương ở, Điệp Nhi đi xuống, Huệ Nương lúc này mới có chút lo lắng mà lôi kéo muội muội hỏi.

Nàng nhìn muội muội trước mắt trở nên càng thêm kiều động lòng người. Dao Nương hôm nay xuyên một thân áo bó từ màu hồng đào thêu nhành hoa mẫu đơn phối với váy lụa màu đỏ nhạt, chải búi tóc nghiêng (着斜髻), bên trên một cây trâm bằng vàng có khắc thêm hồ điệp bằng bảo thạch đỏ có thể lay động.

Cây trâm này được làm cực kỳ tinh xảo, rũ xuống mấy chỉ tiểu hồ điệp như có như không hơi hơi rung động cánh bướm, phảng phất như đang còn sống. Chỗ điệp khẩu (miệng bướm) có nạm bảo thạch màu đỏ, đỉnh bảo thạch đỏ không lớn, nhưng màu ánh sáng cực kỳ rực rỡ, làm lòng người run rẩy.

Muội muội thường thường vươn cánh tay nhỏ bé trắng như ngọc để đỡ cây trâm kia, trang sức vàng pha đỏ cực điểm lệ, da trắng tóc đen, mắt ong lạnh môi đỏ, thật là một bức mỹ nhân đồ.

Huệ Nương không phải nam nhân mà khi thấy tâm cũng muốn tan chảy.

Lại nhìn xem bố trí cùng bài trí trong phòng này, Huệ Nương biết cuộc sống của muội muội bây giờ rất tốt. Đại khái trong phủ cũng có vài phần thể diện, bằng không hôm nay bọn họ cũng sẽ không đi vào nơi này.

Nhưng Huệ Nương biết muội muội khác hẳn với những người khác, chính là không phải tâm thần trong trắng hầu hạ Vương gia. Tuy Vương gia lúc này cũng không có biểu hiện ra về đề ý, nhưng ai biết ngày sau có thể đề ý hay không. Hoặc là biết việc này trong lòng đã có ý kiến khiến muội muội bởi vậy mà bị vắng vẻ, như thế sẽ không ổn.

Dao Nương hình như không suy xét nhiều như vậy, nàng chỉ là thật sự quá nhớ thương Tiểu Bảo.

Nàng không có biện pháp ra phủ, cũng chỉ có thể đem Tiểu Bảo tới trong phủ. Vì việc này, nàng nhiều ngày trước liền bắt đầu chuẩn bị. Nàng tuy được sủng, nhưng ở trong phủ này lời nói lại không có phân lượng, hết thấy chỉ có thể nhìn ánh mắt Vương phi. Vì để Vương phi đồng ý cho mình gặp nhi tử, từ khi Tấn Vương từ ngoài thành hồi phủ, nàng liền dùng ra tất cả thủ đoạn quán lấy hẳn không buông, nhiều lần ở Tư Y Viện làm Hồ trác phi mất mặt, Vương phi mới đồng ý việc này.

Lúc này nghe tỷ tỷ nói như vậy, tâm Dao Nương không khỏi có chút thấp thỏm.

Nhưng nghĩ lại, nàng được sủng ái vốn là phải chịu đựng cảm giác nơm nớp lo sợ, nếu là Tấn Vương mặt lạnh kia cách chính mình xa chút thì cũng tốt, cũng miễn cho nàng ăn bữa nay lo bữa mai, sợ ngày nào ngại Vương phi mất, cũng bị nàng ta đối phó như vậy.

Kỳ thật còn có việc mà Dao Nương không dám nghĩ nhiều nhất đó chính là Tấn Vương thật sự là quá cường tráng, cũng có thể có thể là ở biên thành nhện đối quá lâu nên sau khi trở về liền phá lệ ham muốn. Một khi hồi phủ liền bắt lấy nàng làm bầy bất kể ngày đêm, mà lời đồn nàng được sủng ái cũng là bởi vậy mà truyền ra.

Trên thực tế Tấn Vương tìm nàng trừ làm chuyện đó, vốn cũng không cùng nàng nói qua nói mấy câu.

Dao Nương vốn là nữ nhi được cưng chiều, cha là tú tài, nàng cũng nhận biết mấy chữ, so nữ tử tầm thường thì hiểu được một ít đạo lý, biết biểu hiện Tấn Vương như vậy kỳ thật chính là xem nàng như trò tiêu khiển. Vừa vận ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, từ khi nàng vào Tấn Vương phủ này, liền tất cả sự tình toàn không phải do mình quyết định.

Nhưng những điều này nàng chắc chắn sẽ không nói cho tỷ tỷ, sợ khiến tỷ lo lắng, chỉ có thể cười với nàng ấy nói không sao.

Thật không có chuyện gì sao?

Huệ Nương không nói ra miệng, trong lòng lại nặng trĩu, vẫn cảm thấy muội muội vẫn là không sửa được sự ngây thơ trước kia.

Bên này Huệ Nương miên man suy nghĩ, bên kia Dao Nương lại bế Tiểu Bảo lên mà dỗ dành.

Tiểu oa nhi hơn một tuổi đúng là thời điểm thích chơi đùa, nói chuyện bập bẹ, nghe thấy âm thanh non nớt này liền đủ để cho tâm người khác liền tan chảy.

Lúc này, Điệp Nhi từ bên ngoài đi vào, nói là Vương phi triệu Dao Nương qua nói chuyện, bế luôn Tiểu Bảo theo.

Tỷ muội hai người đối mặt nhìn nhau, Dao Nương đề xuống bất an trong lòng, ôm Tiểu Bảo rồi kéo tỷ tỷ liền ra cửa phòng. Trên đường vừa trấn an Huệ Nương đang thấp thỏm, vừa an ủi nàng nói Vương phi là một người hiền lành.

Vương phi cũng xác thật là người hiền lành, tuy bộ dáng thoát nhìn có chút thanh lãnh, nhưng đối xử với Tiểu Bảo và Huệ Nương có vài phần khác biệt.

Không chỉ thưởng Huệ Nương một cái vòng tay vàng, còn thưởng Tiểu Bảo một cái vòng cổ vàng nạm bảo thạch. Đại đế cũng là vì cho Dao Nương mặt mũi, Vương phi còn tự mình đem vòng cổ đeo lên cho Tiểu Bảo.

Từ đó, Dao Nương bỏ qua bất an trong lòng, mà là hoàn toàn biến thành cảm động đến rơi nước mắt.

Nàng nghĩ ngợi rất nhiều, nghĩ nếu Tiểu Bảo có thể được Vương phi thích, về sau mình gặp nhi tử có phải càng dễ dàng hay không? Đương nhiên chắc chắn sẽ trả cái giá không nhỏ, vì thế nàng thậm chí liên tưởng đến lúc chờ Tấn Vương từ ngoài thành trở về, nàng dùng loại thủ đoạn nào đem hắc lưu lại trong phòng mình.

Nhớ rõ ràng rằng hắc thập phần thích ở thư phòng, nàng luôn ngượng ngùng mà từ chối, còn từng khiến cho hắc không vui, một thời gian dài không đến tìm nàng. Mà mấy ngày kia Vương phi đối với nàng cũng là một bộ mặt lạnh, thẳng đến Tấn Vương lại tới tìm nàng, mới cho nàng vài phần sắc mặt tốt.

Bằng không, liền thử xem cái này?

Vương phi không lưu mấy người Dao Nương ở lâu, nói là cho tỷ muội các nàng có thời gian ở bên nhau trò chuyện nhiều hơn, khiến cho các nàng lui xuống.

Tối giữa trưa, Vương phi thường đồ ăn, tỷ muội hai người tính cả Tiểu Bảo tâm tình thập phần vui sướng mà dùng bữa cơm.

Thời điểm còn sớm, Dao Nương cho lui Diệp Nhi, cùng Huệ Nương ngồi trên giường đất ở sát cửa sổ mà nói chuyện, tiện thể dỗ Tiểu Bảo ngủ.

Tiểu Bảo dựa vào trong ngực nương, ngủ ngon lạ thường.

“Muội nói cho tỷ nghe, không phải là nói đến Vương phủ làm nhũ nương sao, sao lại trở thành người hầu hạ Vương gia? Vương gia đối đãi với muội có được không?” Đại khái cũng là Vương phi hiền lành làm Huệ Nương rút đi bất an trong lòng, cho nên mới dám hỏi muội muội mấy chuyện riêng tư này.

Dao Nương lúc đầu còn nghĩ nên giải thích cho tỷ tỷ như thế nào, lại nghe được câu ‘được không’ kia, tức khắc đỏ mặt.

‘Được không’ này rốt cuộc là cái gì mới được? Từ người ngoài nhìn vào, có sủng chính là tốt’, cho nên hắc xem như đối nàng tốt phải không?

Nhìn thấy muội muội như vậy, Huệ Nương còn có cái gì không rõ đâu? Có chút cảm thán mà thở dài, nói: “Nếu Vương gia đối xử với muội tốt, muội nên dùng tâm hầu hạ hắc, cũng không sợ về sau không có chỗ dựa. Tiểu Bảo muội đừng nhọc lòng, có tỷ và tỷ phụ muội chăm, như thế nào cũng sẽ không bạc đãi đứa nhỏ này.”

Vừa nghe lời này, Dao Nương không nhịn được cúi đầu nhìn Tiểu Bảo trong lòng ngực một cái, có chút không nỡ mà xoa xoa đầu nhỏ của hắc.

“Tỷ.....”

“Muội cũng coi như là rốt cuộc có hi vọng, tỷ cũng không cần cả ngày nghĩ đến muội liền lo lắng không thôi. Muội nên thông minh một chút, nên tranh thì tranh, không nên tranh thì tuyệt đối đừng tranh. .... Vương phi đối với muội tốt, muội nên thành thật nghe lời, người ta là chính thất, muội chỉ là thiếp, tuyệt đối đừng nảy sinh những ý định không nên có.....”

Kỳ thật Huệ Nương cũng không hiểu được đạo lý đối nhân xử thế ở loại đại trạch như Vương phủ này, nàng chỉ có thể tận lực đem một ít đạo lý mình hiểu được nói cho muội muội, mà Dao Nương cũng nghe rất nghiêm túc, vừa nghe vừa gật đầu.

Mà thời gian bất tri bất giác mà liền đi qua.

Diệp Nhi từ bên ngoài đi vào thông báo: “Phu nhân, thời điểm đã không còn sớm.”

Dao Nương tức khắc cảm giác được một loại xé rách đau đớn trong lòng, muốn giữ chặt tỷ tỷ cùng Tiểu Bảo không cho bọn họ đi, trên mặt lại là cố gắng gượng cười đứng lên đi phòng ngủ thu thập đồ vật. Vào phòng, nàng lại tắm rửa nước mát một chút, mới lau mặt rồi ôm một bao đồ vật đi ra.

Trong này có xiêm y mấy tháng này nàng làm cho Tiểu Bảo, trong ngoài vài bộ, tất cả đều là vật liệu tốt Vương phi thưởng cho nàng, còn có xiêm y làm cho tỷ tỷ tỷ phụ. Ngoài ra còn có chút ngân lượng, do nàng tích góp vài tháng tiền tiêu vặt, xem như tiền thức ăn Tiểu Bảo gọi nuôi ở trong nhà tỷ tỷ.

Nàng lưu luyến không rời mà đem Huệ Nương cùng Tiểu Bảo đưa đến cửa sau. Tiểu Bảo lúc này đã tỉnh, có chút nghi hoặc mà nhìn nhìn người lớn, Huệ Nương thở dài, an ủi muội muội kêu nàng đừng khổ sở, chờ về sau có cơ hội lại mang Tiểu Bảo tới thăm nàng là được.

Diệp Thành đã chờ ở trên xe la, Huệ Nương ôm Tiểu Bảo lên xe.

Dao Nương không dám nhìn tiếp hình ảnh này, quay người đi cúi đầu cắn môi dưới, trong lòng hạ quyết tâm phải lấy lòng Vương phi, về sau đón Tiểu Bảo cùng tỷ tỷ tới trong phủ mấy lần nữa.

Nghĩ như vậy, cảm giác khó chịu trong lòng cuối cùng phai nhạt một chút, nàng mới mang theo Diệp Nhi lại trở về tiểu viện.

Vì có được hôm nay, nàng đã bận rộn nhiều ngày, mỗi lần Tấn Vương đi rồi, nàng phải nghỉ ngơi nhiều ngày mới có thể hồi phục. Hai ngày này vì đón Tiểu Bảo tới gặp mặt, ngay cả là liên nghỉ ngơi đều không muốn. Lúc này người đi rồi, lo âu trong lòng cũng tan, tức khắc thấy buồn ngủ và mệt cực kỳ.

“Điệp Nhi, bữa tối đừng gọi ta, ta muốn ngủ trong chốc lát.” Nàng vừa dặn dò vừa bước vào phòng ngủ.

Điệp Nhi ở phía sau nàng, có chút đố kỵ mà nhìn bóng dáng thướt tha như liễu đón gió của đối phương ở trong lòng lại mắng một câu: Hồ ly tinh!

Toàn bộ Tấn Vương phủ ai không biết Dao Nương này chính là dựa thủ đoạn câu dẫn chủ tử mà thượng vị, suốt ngày chẳng biết xấu hổ mà cố gắng lôi kéo Vương gia tới trong phòng nàng ta. Điệp Nhi hầu hạ ở bên người Dao Nương, không tránh khỏi sẽ gặp được các loại trường hợp ‘không nên gặp người’. Nghĩ đến ngày ấy à cách bức màn, thấy bên trong có bóng dáng uyển chuyển nằm ở mặt trên kia phập phồng không ngừng, ả nhẹn không được đồng thời đỏ mặt, lại ở trong lòng mắng một ngụm.

Ả bữu môi, đi theo vào tính toán hầu hạ Dao Nương thay quần áo, sau khi vào cửa bỗng phát ra một tiếng chói tai thét chói tai.

Chỉ thấy Dao Nương nằm sấp trên mặt đất, hoàn toàn không có tiếng động, khoe miệng chảy xuống một vệt máu đen nhánh.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Dao Nương nắm thật chặt tay nhỏ của Tiểu Bảo, chỉ có như thế này nàng mới có thể thật sự cảm giác được rõ ràng rằng mình sống lại.

Gian ngoài, Tô Huệ Nương đang cùng bà bà Lý Thị nói chuyện.

Hai người đại khái là cho rằng Dao Nương đang ngủ, thanh âm tuy là ép tới cực thấp, nhưng không có chút nào cổ kỵ. Tiếng hai người cãi vã thuận theo khe cửa liền chui vào trong lòng Dao Nương.

Dao Nương liên tục cười khổ.

Nàng chết quá nhanh, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị lửa đốt, người đã mất đi tri giác. Chờ tỉnh lại lần nữa, lại quay trở về lúc nàng mới vừa sinh hạ Tiểu Bảo không lâu.

Lúc mới vừa tỉnh lại, nàng cho là mình đang nằm mơ, cho đến khi một chuyện lại một chuyện phát sinh liên tiếp như trong mộng, nàng mới rốt cục tỉnh táo lại, nàng cũng không phải là đang nằm mơ, mà là thực sự trở lại lúc trước.

Chỉ là vì cái gì lão thiên gia lại không buông tha nàng, vì sao không cho nàng trùng sinh ở thời điểm trước khi chưa xảy ra chuyện gì, lại hết lần này tới lần khác là ở thời điểm này!

Đứa bé trong lòng động một cái, cắt đứt suy nghĩ của Dao Nương, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ đứa bé hai cái, Tiểu Bảo lại ngủ thật say lần nữa.

Đứa bé hai tháng tuổi đúng là thời điểm mới vừa nẩy nở. Ngũ quan đều rõ ràng lên, làm nổi bật lên tướng mạo của đứa bé hình dáng nết đẹp dài, lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng, cánh môi hồng hào, thật sự là khiến người thấy người thích.

Nếu là người không biết chuyện thấy hài tử này, chỉ sợ cũng sẽ tán thưởng một câu ‘phụ thân của đứa bé khẳng định rất tuần tú’

Có khả năng cha của đứa bé...

Đại khái là đã chết một lần, lại sống lại, Dao Nương ngược lại không có canh cánh trong lòng việc này như kiếp trước.

Nếu là trùng sinh ở thời điểm mọi chuyện còn chưa xảy ra, không phải là sẽ không có Tiểu Bảo sao?

Làm nương hai đời, mặc dù đứa bé này là không được chúc phúc, thậm chí mang đến cho nàng rất nhiều đau khổ, nhưng Dao Nương vẫn là đem thương yêu đứa bé đến tận trong tâm khảm. Đây là đứa con nàng nhọc nhằn khổ sở mười tháng hoài thai, liều mạng ngay cả danh tiếng cũng không cần, liều đến tính mạng cũng không cần mới sinh hạ được, nàng tại sao có thể không thương tiếc?

Cho nên số mệnh đã định nàng phải sinh hạ Tiểu Bảo, số mệnh đã định sẽ phát sinh tất cả những chuyện bất kham này.

Đều là số mệnh đã định!

Suy nghĩ như vậy, Dao Nương không ngừng quyết tâm, cuối cùng bình tĩnh trở lại.

Cũng bởi vì nghĩ như thế làm nàng dù lần nữa nghe thấy những lời nói làm nhục nàng bên ngoài kia, bản thân nàng ngược lại không có phần nộ như vậy như trong tưởng tượng.

Ở gian ngoài, Huệ Nương không dám tin mà nhìn Lý Thị, vô pháp tiếp nhận lời nói ác độc như vậy đúng là từ trong miệng bà phát ra.

Đối với bà bà (mẹ chồng), nàng sớm đã biết rõ rằng bà không phải là người dễ sống chung. Ai cũng có thể nói ra vài lời nói như thế nhưng duy chỉ có bà không có tư cách đó.

Dao Dao tại sao lại gặp này hết thấy? Tại sao lại chưa cưới sinh con? Đều là vì nữ nhi tốt của bà, tiểu cô (em chồng) tốt của nàng. Muội muội hiền lành của nàng bất quá là lại đây làm bạn nàng mấy ngày thôi, lại gặp phải sự tình bất kham như thế này.

Danh tiết mất, sự trong sạch quan trọng nhất của nữ nhi đã không còn.

Cha suốt ngày nếu không phải là tiếng buồn bã thở dài thì chính là giận dữ không thôi; nương cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Vốn định tìm người không quá khổ cực đem muội muội gả đi, chỉ cần người ta không chê thân thể muội ấy không có trong sạch, có ai nghĩ được muội muội thế nhưng lỡ làm mang thai.

Cũng là người trong nhà sơ sẩy, đại tẩu suốt ngày làm ầm ĩ không ngừng, huyền não toàn gia không được an bình. Dao Dao gặp phải tai nạn này, tâm thần hoảng hốt, chờ phát hiện thì đã mang thai hải tử, thai nhi tháng quá lớn, là tuyệt đối không thể phá.

Trừ phi là không cần tính mạng.

Trong nhà không có biện pháp đợi tiếp nữa, trùng hợp nàng đang có thai, liền đem muội muội đón đến bên người chờ sinh. Có chính mình làm che lấp, chờ muội muội sinh hải tử, lại đưa hải tử ra ngoài, như thế nào cũng có thể đem chuyện này lừa gạt qua đi.

Mọi chuyện đều tính tốt, duy chỉ có bỏ sót qua tình thương của người mẹ, muội muội thế nhưng không nỡ đem Tiểu Bảo cho người.

Đều là làm mẹ, Huệ Nương có thể minh bạch tâm trạng muội muội.

Đó là hải tử chính mình mang thai mười tháng, một cước bước vào quỷ môn quan mới sinh hạ được, là hải tử mỗi ngày ôm ở trong ngực nhìn thế nào đều xem không đủ, như thế nào nhẫn tâm đưa người.

Lúc đầu, bà bà ngại ngại do chột dạ, vẫn là hoà nhã tương đối, trong nhà có cái thức ăn gì bỏ thân thể, nàng có một phần, Dao Dao liền có một phần. Nhưng cũng bất quá chỉ là không đến nửa năm, bà bà liền trở mặt, ngày nào cũng ở trước mặt nàng nói một vài lời nói châm chọc.

Nàng ngại muội muội cùng cháu ngoại trai hiện thời ở tại nhà chồng, tất cả sự đều là nhin, lại tuyệt đối không nghĩ tới bộ dáng bà bà càng ngày càng kì cục, lại làm trò trước mặt Dao Dao chỉ cây dâu mà mắng cây hòe. Thậm chí thừa dịp nàng cùng Dao Dao sơ sẩy, thiếu chút nữa lên đem Tiểu Bảo đem ra ngoài cho người. Nếu không phải trượng phu đúng lúc trở về ngăn cản mọi việc, Huệ Nương quả thực không dám tưởng tượng tiếp đến sẽ phát sinh cái gì.

Dao Dao xem Tiểu Bảo như mệnh, không có mệnh, muội muội nàng còn có thể sống sao?

Cho nên Huệ Nương phá lệ phần nộ, nàng xưa nay không cùng bà bà cãi nhau nhưng hôm nay lần đầu tiên cùng Lý Thị nháo lớn.

"Ta như thế làm chỗ nào không đúng? Nàng một cô nương gia trong sạch, nếu không phải là mình không tự kiềm chế, như thế nào sẽ phát sinh này loại chuyện mất mặt! Lại chưa thấy qua hoa cúc khuê nữ nhà nào bộ dáng lớn lên như nàng. Trước ngực căng phồng, cái mông vừa tròn vừa lớn, vừa đi ba bước lại đong đưa, người nam nhân nào chịu được nàng như vậy? Lão nương ta sống nhiều tuổi như thế liền chưa thấy qua loại hoa cúc khuê nữ này, còn không phải là cùng người lên lút cầu thả, không che giấu được, còn muốn lấy Yến tỷ nhi của ta làm bè!"

Khuôn mặt Lý Thị dài, mắt một mí, bởi vì lớn tuổi, làn da lỏng lẻo, hơn nữa người lại gầy, một tầng da già đều kéo xuống, tướng mạo cả người nhìn ra thập phần cay nghiệt.

Cũng vì là như thế, nguyên bên trong hẻm người nào không biết Diêu gia có một phụ nhân lợi hại, đem nam nhân của mình quản được ngoan ngoãn; nam nhân chết, quản lí tất cả trong nhà, nhi tử cùng tức phụ ở trước mặt nàng liền không dám thở mạnh một tiếng.

Phụ nhân này cũng là người đàn đá, ai dám nói gì không xuôi tai, bà ấy liền dám đứng ở trước cửa nhà người đó mắng ba ngày. Đặc biệt là Diêu gia có nhi tử làm bộ khoái, nên người khác lại không dám chọc bà. Không thể trêu vào thì tránh né, dần dà rõ ràng là ở cùng một cái ngõ hẻm, lại không có người nguyện ý bước vào cửa Diêu gia.

"Ô Huệ Nương, ta nói lại cho người một lần nữa, ít đồ thừa Yến tỷ nhi của ta đi, chuyện này cùng Yến tỷ nhi không quan hệ, Yến tỷ nhi một cô nương gia, như thế nào có thể sẽ nghĩ đến đem muội muội kia của người lừa đến hẻm hoa liễu cái loại địa phương đó. Yến tỷ nhi của ta còn phải lập gia đình. Lần sau lại để cho ta nghe thấy lời nói như thế này, ta sẽ kêu Thành nhi bỏ người!" Lý Thị chống nạnh mắng.

Huệ Nương bị bà bà vô si kinh sợ, bá một cái đứng lên: "Không cần nhà bà hù ta, ta tự chính mình đi!"

Lý Thị ha ha cười lạnh: "Mau đi, để Hồng ca nhi lại cho ta. Ta lại muốn nhìn một chút người cha nghèo kiệt hủ lậu kia của người còn có thể nuôi sống một đám người, còn có thể nuôi sống hai người nữ nhi không tuân theo nữ tắc các người. Đúng, còn có đã chừng không rõ lai lịch kia!"

Huệ Nương tức giận đến toàn thân thẳng run lên, nhưng giáo đường từ nhỏ lại khiến nàng không làm ra được loại việc cãi nhau hay đánh nhau với người khác, huống chi đây chính là bà bà nàng, là mẫu thân của trượng phu nàng.

Nàng lau nước mắt một cái, quay người liền đi thu dọn đồ đạc hòm xiềng bên trong, dự định mang muội muội, Tiểu Bảo cùng Hồng ca nhi về nhà mẹ đẻ.

Nếu lần này trọng phụ lại đến thỉnh cầu nàng, nàng tuyệt đối sẽ không trở về , nàng cũng không tin nàng mang theo muội muội thì không sống được.

Đúng lúc này, một giọng nam vang dội đột nhiên vang lên ở ngoài cửa.

" Có chuyện gì vậy? Nương, người đang làm gì đó ?"

Là Diêu Thành _ trọng phụ của Huệ Nương trở về .

Diêu Thành là bộ khoái nha môn Lâm Vân huyện dưới sự quản lý của Tấn châu, Lâm gia mấy đời làm phục dịch, vị trí bộ khoái này là Diêu lão cha truyền cho hắn . Tuy là thân phận có chút thấp, nhưng là cái làm công ăn lương, bộ khoái từ trước thu nhập ngăm lại nhiều, cho nên gia cảnh Diêu gia coi như không tệ, nếu không năm đó Tô tú tài cũng sẽ không đem đại nữ nhi gả đến Diêu gia.

Tô gia tuy có một tú tài, nhưng gia cảnh không tốt, Tô tú tài làm trợ lý dạy học ở trường tư thực, mỗi tháng chỉ có hai lượng bạc, còn phải nuôi hơn mười miệng ăn trong nhà. Trước kia trong nhà nhân khẩu ít, ngày ngày tiết kiệm một chút, cũng có thể sống được.

Nhưng từ lúc ca Tô Huệ Nương _ Tô Ngọc Thành thành thân, lại sinh liền ba đứa bé, Tô gia càng ngày lại càng nghèo khó.

Năm đó Tô Huệ Nương sợ dĩ phải gả đến Diêu gia, cũng là bởi vì Diêu gia cấp sinh lễ nhiều nhất trong đám cầu hôn, chút ít sinh lễ này vừa đủ cho Tô Ngọc Thành xử lý hôn sự. Tô Huệ Nương vốn là không muốn gả đến Diêu gia, nhưng không chịu nổi cha mẹ mặt mày ủ rũ, đại ca một xấp tuổi còn không thành thân. Hơn nữa lúc xem mặt Diêu Thành, cảm thấy này nam nhân coi như không tệ, liền gả lại đây.

Sau khi thành thân, Diêu Thành ngưỡng mộ thê tử, tính tình sản súc, vợ chồng son ân ái ái, cuộc sống cũng là hạnh phúc. Duy chỉ có một chuyện không vừa lòng người, đó chính là nương của Diêu Thành _ Lý Thị là người không dễ sống chung .

Bất quá mọi việc đều có Diêu Thành che chở trước nên Tô Huệ Nương mỗi ngày trôi qua cũng là hài lòng. Hơn nữa cái bụng còn không chịu thua kém, năm đó gả lại đây liền sinh Diêu gia đại tôn tử, năm ngoái lại mang thai lần nữa, sinh ra một nhi tử nữa, ở Diêu gia địa vị càng thêm vững chắc.

Lý Thị ngẫu nhiên làm chuyện gì, xem phân thượng là nhi tử cùng tôn tử, cũng đều sẽ nhin một chút.

Đồng thời Tô gia bên kia, từ lúc đại tẩu Chu thị vào cửa, liền suốt ngày ở trên người cô em chồng Tô Dao Nương động tâm tư. Luân phiên nháo hai hai trận, càng lúc càng kịch, Huệ Nương lại đau lòng muội muội, vừa thấy nhà mẹ đẻ không dư dả, liền đem muội muội đón đến bên cạnh.

Lấy có là hỗ trợ muội muội cùng chăm sóc cháu ngoại trai, dù sao lấy gia cảnh Diêu gia, nhiều thêm một miệng ăn cũng không tính cái gì.

Đối với chuyện này, Lý Thị vui vẻ chấp nhận.

Bà trước giờ là người lười biếng, lại nuông chiều nữ nhi, nghĩ thầm có người đến giúp tức phụ con trai làm việc cũng tốt. Từ lúc Diêu Thành lên làm bộ đầu , Lý Thị lại thể hiện dáng vẻ quan phu nhân, nhưng không chống lại nổi thói quen keo kiệt, không nỡ bỏ tiền mua nhà đầu, hiện thời có nhà đầu hầu hạ không cần tiền, không phải là tốt nhất sao.

Mà Dao Nương đi đến Diêu gia, tính tình chịu khó, bên trong bên ngoài cũng có thể giúp một tay, quả thực giúp Huệ Nương san sẻ không ít việc nhà.

Theo lý thuyết, đây là chuyện tốt vẹn toàn đôi bên, hết lần này tới lần khác nhà đầu Yến tỷ nhi này làm chuyện xấu.

Yến tỷ nhi chính là lầu nữ của Lý Thị, xưa nay được sủng ái, nhà đầu mười bốn mười lăm tuổi suốt ngày không làm gì cả, tính tình còn thập phần điêu ngoa tùy hứng. Diêu Thành thăng lên bộ đầu, không tránh được có thù hằn bởi vì công sự đến trong nhà tìm hắn, trong đó có bộ khoái tên là Trần An, lớn lên thành tú nhâ nhận, tuấn tú lịch sự , nếu không nói gã là bộ khoái, người khác còn chỉ nghĩ gã là người đọc sách.

Trần An này mới đến hai lần, Yến tỷ nhi liền len lén vừa ý hắn.

Có ai nghĩ được thiệp cổ ý, lang vô tình. Trần An sờ dĩ nhiều lần muốn đến Diêu gia, hoàn toàn là khi ở Diêu gia nhìn thấy Dao Nương, sinh lòng ái mộ ý với nàng, mới mượn cớ đến đây.

Mà chuyện này không biết như thế nào bị Yến tỷ nhi biết.

Yến tỷ nhi tuy còn nhỏ nhưng tâm địa độc ác, từ nhỏ tiếp xúc chính là những chuyện một nhóm bộ khoái này, đủ hạng người phức tạp bên trong, ả đều rõ ràng. Liền nghĩ ra một kế, lừa Dao Nương là nữ tử đáng hoàng đến hèm hoa liễu, muốn mượn cơ hội làm hư danh dự Dao Nương.

Bi kịch bởi vậy mà phát sinh, Dao Nương bị tên hư hỏng nào đó phá hư thân thể, mới phát sinh mọi chuyện sau đó.

Mà người Diêu gia sờ dĩ rõ ràng ngọn nguồn trong đó là do sau khi Dao Nương xảy ra chuyện, Diêu Thành ép hỏi Yến tỷ nhi, chính miệng ả nói ra.

Bất quá ả một mực chắc chắn nói chỉ là chộc ghẹo Dao Nương, cũng không phải là có chủ tâm muốn hại nàng.

Nhưng vấn đề là ai tin tưởng đâu?

Yến tỷ nhi có thân nương Lý Thị làm chỗ dựa vững chắc, bất quá là lần lượt vài bữa mắng chửi chuyện này liền qua . Huệ Nương lại tức giận, cũng không thể đem cô em chồng ăn tươi nuốt sống. Nàng cũng là tức giận chạy về nhà mẹ đẻ, bởi vì Diêu Thành lần nữa đến thỉnh cầu, Minh ca nhi lại suốt

ngày khóc đòi nương nên Huệ Nương cắn răng trở về .

Bởi vì đôi muối muối ấy nấy, hơn nữa đại tẩu lại ở trong nhà làm ẩm ỉ cả ngày cả đêm, nàng dốc hết sức kiên trì đem Dao Nương đón đến bên cạnh. Nhưng không có chi4 nào thanh tịnh yên ổn, Tô gia ở không được, Điều gia này cũng không phải là cái gì địa phương tốt.

Vốn là Lý Thị còn ngại do chột dạ, chịu đựng Dao Nương ở lại trong nhà, nhưng cũng không biết là Yến tỷ nhi xúi giục cái gì ở trong đó, bà càng ngày càng không muốn cho Dao Nương ở, luôn nói trong nhà có một người như vậy sẽ làm hư nề nếp gia đình Điều gia.

Nhưng vấn đề là, Điều gia còn có nề nếp gia đình sao?

Dao Nương ở trong phòng, nghe bên ngoài tiếng cãi vã, mặt không thay đổi như thế nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Từ sau lúc Dao Nương xảy ra chuyện, Điều Thành lại không nghe lời Lý Thị như trước nữa.

Từ trong nha môn trở về, nhìn thấy nương từ tức giận đến mức toàn thân run lên, đầy mặt đầy mũi đều là nước mắt. Hắn cảm thấy vô cùng tức giận, hét lớn kêu Lý Thị ra ngoài.

Nhưng là, trị phần ngọn không trị nổi phần gốc.

Phàm là Yến tỷ nhi còn ở trong nhà một ngày, phàm là Dao Nương còn ở Điều gia, phàm là Lý Thị còn ở đây, bà lúc nào cũng sẽ muốn gây sự.

Huệ Nương ô ngồi khóc ở trên giường, khóc vì tủi thân của mình, khóc vì bà và bà cay nghiệt, khóc vì muối muối đáng thương.

Điều Thành đứng ở một bên luống cuống tay chân, hắn đau lòng nương tử, cũng thương xót em vợ, nhưng hắn cũng không thể đem nương cùng muối của hắn đuổi ra ngoài. Điều gia chỉ có hắn là độc đinh, cha hắn trước khi lâm chung đã dặn đi dặn lại kêu hắn phải biết hiếu thuận nương, đưa muối muối xuất giá.

"Huệ Nương, nàng đánh ta một trận đi, hung hăng mà đánh ta một trận, đừng ở đây tức giận bản thân. Đều là ta sai, đều do ta sai..."

Một đại nam nhân như vậy lại ngồi xổm chỗ đó, ôm đầu không ngừng thở dài. Ở bên ngoài cũng là bộ khoái uy phong凛冽, bây giờ lại là bộ dạng như thế này. Nghiêm túc nói, Điều Thành đối xử với Huệ Nương rất tốt, nếu không thì Huệ Nương sẽ không thể sống cùng hắn tới bây giờ.

"Nương chàng không có lương tâm, muối muối chàng lại độc ác, các nàng tại sao lại làm vậy..." Huệ Nương khóc thương tâm gần chết.

Muối muối của nàng, muối muối từ nhỏ nghe lời hiểu chuyện của nàng, từ nhỏ có gì cũng kêu tỷ tỷ, , mình có gì ăn ngon đều dành cho nàng ăn trước. Vì nàng xuất giá mà theo cái khăn voan cho nàng, vụng trộm giấu hai tháng tiền theo hà bao để mua lụa tốt cho nàng.

Rõ ràng đại tẩu trong tới ngoài sáng lúc nào cũng khó xử muối ấy, muối ấy còn giấu giếm người trong nhà, nếu không phải hôm đó nàng về nhà mẹ đẻ nghe được hai câu đầy ẩn ý của thím Mãn cách vách, còn không biết rằng đại tẩu ngày ngày đều suy nghĩ muốn bán muối muối đi đổi lại giá tốt.

"Huệ nương, đều là ta sai, đều là ta sai, nàng đừng khóc ..."

Ngoài phòng, Huệ Nương khóc không thành tiếng.

Trong phòng, Dao Nương lệ rơi đầy mặt.

*

Điều Thành dụ dỗ được một lúc, mới dỗ được Huệ Nương.

Hắn ân cần đi múc nước đến để Huệ Nương rửa mặt, Huệ Nương rửa sạch mặt, lại đem đầu tóc chải lần nữa. Trừ con mắt sưng đỏ lợi hại, tâm tình ngược lại bình phục không ít, chính là này liễu chưa giãn ra, hiển nhiên chuyện Dao Nương vẫn làm lòng nàng nặng nề.

Điều Thành thờ dài một hồi, đi ra ngoài phòng.

Sắc trời cũng không còn sớm, trong nhà lò lạnh nổi cũng lạnh, trước kia lúc còn chưa thành thân còn chưa cảm thấy gì, sau khi thành thân lại có Huệ Nương ôn nhu hiền lành mỗi ngày làm thức ăn ngon chờ hắn, giờ Điều Thành cảm thấy cảm giác này thật không chịu nổi.

Nghĩ tới chuyện vừa mới xảy ra, trong lòng hấn chính là một trận phiền muộn.

Lý Thị là nương hấn, nhi tử dù phiền muộn cũng không thể đối với nương vênh mặt hất hàm sai khiến, nhưng Yến tỷ nhi thì...

Điều Thành còn nhớ lúc mình vừa mới tiến vào cửa viện, có nhìn thấy rèm cửa tây sương phòng rung động.

Tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại ác độc như vậy, tại sao hấn lại gặp phải dạng muội muội tốt này chứ.

Hấn đi vài bước đến trước cửa tây sương phòng, vỗ cửa sổ mà nói: "Ngươi đi ra cho ta, đi làm cơm đi!"

Trong phòng thập phần yên tĩnh, một lát sau, Yến tỷ nhi từ trong phòng chậm rì rì đi ra.

"Ca, tàu tử không rảnh sao."

Điều Thành cười lạnh: "Tàu tử ngươi mang thai Minh ca nhi, phải cho Hồng ca nhi ăn, hai đứa bé đều dựa vào nàng. Là cô bọn hấn, ngươi còn muốn bắt tàu tử mình làm cơm rồi chờ mời ngươi tới dùng à?"

Yến tỷ nhi sắc mặt không tốt nói: "Không phải là còn có Dao Nương..."

Điều Thành hét lớn một tiếng: "Ngươi cầm miệng cho ta, kêu ngươi đi làm cơm liền đi làm cơm đi!"

Thấy ca ca giận thành dạng này, Yến tỷ nhi cũng không dám lên tiếng nữa, đành hoảng đi vào trong phòng bếp nấu cơm.

Lý Thị tức giận đến mức trực tiếp đập cửa sổ phòng bên kia kêu bang bang, nhi tử nói lời này với nữ nhi còn không phải nói là nói cho bà nghe sao.

Dù biết vậy thì tức giận cũng vô dụng, Điều Thành xưa nay hiếu thuận nhưng khi tức giận lên, Lý Thị cũng không dám chọc hấn.

Yến tỷ nhi cầm rau trong tay cắt cắt một chút, rau còn đang tốt một chút chốc lát bị nàng ta làm cho nát bầy. Thấy Điều Thành đi vào nhà, Lý Thị len lén đi đến phòng bếp, vừa vào cửa liền gặp nữ nhi đang soàn soạt cắt đồ ăn.

"Ca con thật không có mắng sai con đâu, một đại cô nương món ăn đều nấu không được, con nói con còn có thể làm gì!" Lý Thị vừa mắng, vừa đi qua đến bên người nàng ta.

Yến tỷ nhi liền ném đi rau đã cắt nát trong tay, mặt mũi tràn đầy ủy khuất nói: "Nương, người nhìn một chút ca mới vừa rồi đã quát tháo con. Nếu là lúc trước khi chưa cưới Tô Huệ Nương thì sao, nhìn một chút đi từ khi nàng vào cửa, ca thành bộ dáng gì. la hét với con xong thì thôi, hấn còn rống nương nữa."

Lý Thị cũng tức giận, nhưng là hiện thời nhi tử hướng về con dâu, dù ai cùng phải nén giận. Chỉ là nàng nén giận cũng sẽ không nói với nữ nhi, đây không phải là cho thấy nàng rất mất mặt sao.

"Nữ nhi Tô gia không ai tốt lành hết, không thì nương hừ Tô Huệ Nương kia đi rồi cho ca con cưới vợ khác. Dù sao nhà mình không thiếu chút tiền sinh lễ này. Đến lúc đó nhất định sẽ hiếu thuận ngài, đem ngài thành lão thái quân mà hầu hạ, còn tốt hơn Tô Huệ Nương kia suốt ngày không cho ngài mặt mũi."

Lý Thị liếc nữ nhi một cái: "Con ít suy nghĩ loại ý tưởng này trong đầu cho nương đi, dù nương không vừa lòng Tô Huệ Nương, nhưng nương còn phải nghĩ tới hai cháu trai ngoan của nương nữa. Cưới mẹ kế về, Minh ca nhi Hồng ca nhi còn nơi để sống sao? Con nha đầu này liền sẽ ít đi một cái mẹ kế gây chuyện với con, suốt ngày không ngủ thì lục."

Yến tỷ nhi mím môi: "Cái này cũng không được, kia cũng không được, vậy người khi nào mới đuổi Tô Dao Nương đi chứ? Hai người kia ở nhà chúng ta tiếp thì ta lại tốn thêm bao nhiêu cơm đây. Quan trọng nhất là, có nàng ở trong nhà này, con làm sao khiến cho Trần An ca ca cưới con được?"

Lý Thị bỏ lại món ăn trong tay, xoay người lại chọc ót nàng ta một cái, mắng: "Mở miệng Trần An, ngậm miệng cũng Trần An, hấn đến cùng là hạ mê hồn được gì cho con, khiến cho con mê đến mất hồn mất vía rồi làm ra loại chuyện thất đức kia hả. Nương đã nói với ngươi, bót cùng tiểu tử hư hỏng kia qua lại đi, một đại cô nương suốt ngày cùng vài tên tiểu tử ở cùng một chỗ, con đến cùng còn có muốn lập gia đình không?"

Mấy tên tiểu tử bà nói, đều là con cháu của mấy người ở mấy con phố gần đây, cùng Yến tỷ nhi từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Yến tỷ nhi này từ tiểu chính là người tính tình nghịch ngợm, lại không người quản giáo, không thích cùng nhóm con gái đồng lứa chơi chung, lại thích cùng mấy đứa con trai chơi chung.

"Nương, con về sau không theo chân bọn họ chơi nữa, ngừ đến cùng là lúc nào mới đuổi Tô Dao Nương này đi, chờ hôn sự con cùng Trần ca ca được định ra, con liền ngoan ngoãn ở nhà đợi gả mà không đi đâu cả."

"Đại cô nương nói loại lời nói này cũng không biết xấu hổ!" Lý Thị gắt một cái, chột mặt mày ủ rũ nói: "Ta dù muốn cho nàng ấy đi, nhưng còn tàu tử cùng ca con kia..."

Nói xong, bà ngưng một cái, lại nói: "Sáng mai ta đi Tô gia trước."

Yến tỷ nhi lập tức vỗ tay một cái, cười nói: "Nương, người thương con nhất!"

Dao Nương luôn cảm thấy tá cả những việc xảy ra ở đời trước, tựa như là một giấc mộng.

Nàng luôn có một loại cảm giác không chân thực, cho đến khi đại tẩu Chu thị như trong mộng đi đến Điều gia lần nữa.

Chu thị vừa vào cửa liền thẳng đến trong phòng nhỏ đến .

Phòng nhỏ này là từ phòng lớn bên ngoài ngăn ra một chút, trước kia Dao Nương không ở nơi này, mà là cùng Yến tỷ nhi ở tại Tây Sương. Từ sau khi phát sinh sự kiện kia, Huệ Nương cùng Điều Thành liền cố ý cho hai mẹ con ở trong gian phòng này, ngăn một gian phòng ra cho Dao Nương ở.

Ánh sáng phòng nhỏ này không bằng gian ngoài, nhưng cũng không kém, có một cái cửa sổ nhỏ. Dưới cửa đặt một cái bàn gỗ, bên tường đặt một cái khung giường. Trên giường treo màn màu xanh đậm, chân giường đặt một cái ngăn tủ cùng hai cái rương hòm. Tuy là đơn sơ một chút, nhưng được thu dọn thập phần sạch sẽ, Dao Nương xưa nay là người chịu khó chịu làm.

Nàng vừa đỡ Tiểu Bảo ngủ để thẳng bé ở trên giường, chỉ nghe thấy sau lưng có động tĩnh, nghiêng đầu liền thấy Chu thị vào, mặt Dao Nương lúc này cứng lại một cái.

Chu thị mỗi lần nhìn thấy cô em chồng này, đều có một loại xúc động không nhận được cảm thán.

Nghiêm túc mà nói, người Tô gia diện mạo không có ai quá nổi bật, cho dù là Tô Huệ Nương, cũng bắt quá là phong thái thanh tú, mà hết lần này tới lần khác Tô Dao Nương tựa hồ tập hợp tất cả ưu điểm của người Tô gia, quả thực liền không giống là người Tô gia.

Một đôi mắt quang mang liễm diễm ân tình, một đôi nguyệt mi không tô mà đậm, rất mũi cao đẹp, môi anh đào kiều diễm, hơn nữa kia một thân da thịt trắng tuyết, Chu thị mỗi lần chứng kiến đều ghen tị đến mắt đỏ lên.

Dung mạo chỉ là thứ hai, mấu chốt là kia một thân phong lưu ý nhị. Mới nhìn không thể hiện ra, nhưng nhìn kỹ thì chìm đắm vào nó, dưới ánh mắt của Chu thị thì nếu tướng mạo này không làm tiểu thiếp cho nhà giàu thì thật lãng phí của trời cho mà.

Mà Chu thị lần này hoàn toàn vì chuyện này mà đến.

Nghĩ tới Hồ lão gia thưởng năm mươi lượng bạc cho người làm mai, mặt béo của Chu thị phá lệ cười đến sáng lạn.

Cũng hiểu là nói ra chuyện này, cô em chồng nhất định sẽ tức giận, cho nên nàng ta là giả vờ giả vịt đi nhìn nhìn Tiểu Bảo đang ngủ say, khen vài câu này hài tử lớn lên thật là đẹp giống mẹ vậy, mới tiến đến bên cạnh Dao Nương.

“ Dao nhi, muội dù sao cũng là nữ nhi Tô gia, cũng không thể luôn ở tại Điều gia được, còn ra thể thống gì nữa. Cha cùng nương đều nhớ muội, hay là hôm nay cùng đại tẩu về nhà thôi?”

Dao Nương chán ghét người đại tẩu này từ tận đáy lòng, nhưng Chu thị nếu đã tiến vào cửa chính Tô gia, lại sinh cho Tô gia ba cháu trai, nàng vô cùng được kính trọng, cho dù trong nội tâm chán ghét, cũng không thể biểu hiện ra ngoài, dù sao trường tẩu như mẹ.

Đây thực sự là ý tưởng kiếp trước của Dao Nương, cho nên đối với các loại hành vi ác liệt của Chu thị luôn phá lệ tha thứ, nhưng đời này nàng nhưng lại không làm được điều này nữa. Bởi vì nàng biết rõ, vô luận nàng khuất phục nhân nhượng như thế nào, khổ sở cầu khẩn như thế nào, đại tẩu nàng đều sẽ không buông tha cho ý tưởng đem nàng bán đổi bạc.

Mà trong nhà, cha tính tình cổ hủ sĩ diện, nương mặc dù thương nàng nhưng không thể quản gia, đại ca là người tai mềm nghe lời vợ, cho nên Chu thị cơ hồ là nửa quản lý Tô gia.

Không có người có thể cứu nàng, nàng chỉ có thể tự cứu.

Nhớ mang máng kiếp trước bởi vì chính mình còn muốn cùng nàng bảo trì một phần sự hòa thuận trên mặt, tin vào lời Chu thị nói cùng nàng về nhà, lại thiếu chút nữa làm hại Tiểu Bảo bị bọn họ đưa đi, mà chính mình cũng bị đánh ngất xỉu đưa đến chỗ Hồ lão gia gia kia làm tiểu thiếp.

May mắn tỷ tỷ phu còn tới kịp lúc, mới cứu được nàng.

Bởi vì chuyện này, khi đó huyền não sôi sục, mà chuyện nàng chưa cưới đã sinh con cũng bị người truyền ra . Hồ lão gia ghi hận nàng, nói Tô gia sinh ra một nữ nhi mất phụ đức, mang người muốn dim lòng heo nàng. Là tỷ tỷ bức tỷ phu vận dụng quan hệ trong nha môn, lại nói dối rằng nàng đã là nô tài trong vương phủ, mới cứu được nàng thiếu chút nữa bị dim lòng heo.

Cho đến sau đó, cha cảm thấy nàng làm Tô gia mất thể diện, không muốn nhận nàng nữa. Mẹ chồng tỷ tỷ cũng mượn cơ hội phát tác, dẫn đến nàng không chỗ an thân, chỉ có thể đi vương phủ làm nữ nương, mới sẽ phát sinh những việc sau đó.

Nếu trời cao đã cho nàng một cơ hội sống lại, nàng không thể để cho chuyện xưa tái diễn, ít nhất cũng không thể ngu ngốc bị Chu thị lừa .

"Đại tẩu, Dao Nương làm Tô gia mất mặt, không mặt mũi trở về."

"Cái gì có mất thể diện hay không , muội dù sao cũng họ Tô, cha cùng nương còn có ta cùng đại ca muội đều thương muội. Đại tẩu trước kia làm âm ỉ mấy trận cũng là do lo cho muội, muội nói muội một cô nương gia đừng phải dạng chuyện này, về sau biết làm sao đây? Đại tẩu trong lòng lo lắng lắm, gấp đến độ miệng mọc đầy mụn nước nè. Nhưng là sự tình đã phát sinh , chúng ta cũng cũng không thể không để ý cốt nhục thân tình phải hay không?"

Chu thị nói rất cảm động, những mà Dao Nương đã bị nàng ta gạt một lần thì làm sao có thể lại bị lần thứ hai, vô luận nàng ta nói như thế nào, chính là không thể cùng nàng ta trở về, nàng cũng không muốn lại bị chìm lũng heo lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Thật ra mà nói, Chu thị cũng không phải là người có tính nhẫn nại.

Sở dĩ nhẹ nhàng khuyên bảo Dao Nương chính là bởi vì năm mươi lượng bạc kia. Nhưng khi thấy em gái chồng tính tình xưa nay dễ lừa mà hôm nay dù vô luận khuyên thế nào cũng không muốn cùng mình trở về, Chu thị liền tức giận.

"Ta nói cho muội biết, muội muốn trở về thì tốt, không muốn quay về cũng phải về. Hồ lão gia nhìn trúng muội, muốn nâng muội làm thiếp thứ tám của hắn, người ta không những không chê muội thân thể không trong sạch, còn nguyện ý muốn muội, đó là trên phần mộ tổ tiên Tô gia tỏa khói xanh, thức thời thì lúc còn nói chuyện đang hoàng thì cùng ta trở về!"

Đây mới là khuôn mặt thật của Chu thị, ác hình ác trạng, thô bỉ ương ngạnh, lúc trước cũng không biết cha mẹ nàng là nhìn như thế nào mới nhìn trúng nàng ta, còn cưới nàng ta vào cửa làm thê tử của đại ca, thế cho nên huyền não toàn gia không được an bình.

"Chuyện này cha có biết không?"

Chu thị đầu tiên là sững sờ, rồi sau đó sắc mặt chậm biếm cười xem nàng: "Ta cũng không nghĩ tới, muội còn học được uy hiếp nha? Không sợ nói thật với muội, ta đến chuyện này là đã có sự đồng ý của cha rồi. Như thế nào? Muội còn thật sự coi mình là kim Bồ Tát, cả nhà trên dưới phải đem muội cúng vài sao? ! như muội bây giờ, không gả cho Hồ lão gia làm tiểu thiếp, thì chính là kết cục bị đưa đến nông thôn gả cho lớp người quê mùa."

Dao Nương không ngờ chân tướng sẽ là như vậy, cả người phảng phất bị sét đánh giống nhau, sắc mặt trắng bệch.

Trong lòng thống khổ lại khiếp sợ, nhưng nàng lại càng minh bạch. Nàng đã nghĩ lúc trước Chu thị đánh hôn mê nàng đưa đến Hồ gia, như thế nào liền sẽ thuận lợi như vậy, dù sao khi nàng chính là đang ở nhà.

Về sau nàng được tỷ phu cứu trở về, nương nàng nói chuyện này là Chu thị một mình làm, người trong nhà cũng không biết, nàng cũng liền tin tưởng như vậy. Bây giờ nghĩ lại, bằng vào một phụ nhân như Chu thị, như thế nào cũng không thể đánh nàng ngắt xiu, còn gạt cả nhà đưa nàng ra ngoài.

Nguyên lai là cả nhà đều biết rõ, nói không chừng còn có người giúp làm trợ thủ cho Chu thị, cũng liền nàng là cái ngu xuẩn, hận Chu thị hai đời.

Chu thị đắc ý nhìn sắc mặt yếu ớt của em gái chồng, nói: "Muội đứng chậm chạp nữa, nhanh dọn dẹp một chút đi theo ta." Nói xong nàng ta liền đuổi tay đi kéo Dao Nương.

Dao Nương ném ra nàng tay: "Tàu đừng kéo muội, muội sẽ không trở về đâu."

"Ta nói muội đúng là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ có phải hay không, muội nghĩ rằng ta hôm nay vì sao lại tới chỗ này, Huệ Nương vì sao trùng hợp như vậy không ở nhà, mau nhanh đi theo ta..."

Hai người người đẩy ta kéo lôi kéo lên, Tiểu Bảo bị sợ tỉnh ở trên giường oa oa khóc lớn.

Động tĩnh lớn như vậy, nhưng lại không có người đến đây nhìn ngó, Dao Nương lòng dạ biết rõ Chu thị nói lời này cũng không có lừa nàng, tỷ nàng khẳng định là bị Lý Thị lừa đi rồi.

Trong lòng nàng một trận bi ai, trong tâm vừa sợ vừa giận, ngón tay sờ đến một thứ cứng rắn gì đó, vô ý thức nắm lên liền vùng hướng Chu thị, nghĩ bức lui nàng ta.

Chu thị chỉ cảm thấy đau nhói, đã nhìn thấy một mảnh huyết quang, lập tức thét lên tựa như heo bị thọc huyết.

"Giết người, đổ máu rồi..." cuối cùng con mắt đảo một vòng, người liền hôn mê bất tỉnh.

Tô Huệ Nương xa xa chỉ nghe thấy trong nhà truyền đến một trận rú thảm thiết, căng thẳng trong lòng, gấp rút bước nhanh hơn.

Nàng cùng bà bà nhiều ngày không nói lời nào, có ai nghĩ hôm nay bà bà lại phá lệ tươi cười đối với nàng, còn đưa tiền kêu nàng đi tiệm quan tài bên trong thành đông mua chút ít tiền giấy trở về, nói là ngày giỗ cha chồng sắp đến, muốn chuẩn bị đồ tế bái.

Tô Huệ Nương vốn là nghi hoặc, thấy vậy thật cũng không hoài nghi, chỉ nghĩ bà bà lười đi xa, cho nên mới phải cố ý muốn lấy lòng nàng, để nàng đi một

chuyển.

Nhưng mà đi được nửa đường, nàng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Nơi này họ cũng không phải là không có tiệm quan tài, vì sao phải tốn sức chạy đến thành đông. Bà bà khi đó nói nàng thói quen là mua ở chỗ đó, so với nơi khác rẻ hơn vài đồng. Lúc đó Huệ Nương không có nghĩ nhiều, dọc theo đường lại nghĩ bà bà xưa nay chú trọng thể diện, tuyệt đối không sẽ vì vài đồng tiền mà yếu thế nhường nhịn nàng.

Nàng vội vàng quay lại, không nghĩ tới trong nhà thật sự gặp chuyện không may .

Vào cửa đã nhìn thấy một người nằm trên đất, mà muội muội trước nay nhất gan của nàng bây giờ lại cầm trong tay một cây kéo, bà bà ở một bên lưng tung la hét là giết người giết đồ.

“ Dao Dao”

Dao Nương ném cây kéo, liền chạy tới bên người nàng: " Tỳ, tẩu ấy cứng rắn lôi kéo muội đi làm thiếp cho Hồ lão gia..."

"Cho nên muội..."

Tô Huệ Nương mặt trắng như tờ giấy, đầu óc lộn xộn, tất cả đều là muội muội giết người rồi.

Lý Thị ở một bên la ầm lên: "Tô Huệ Nương, ngươi mau đem muội muội đưa lên quan, nàng ấy thế nhưng giết người..."

Tô Huệ Nương đã đủ loạn , bà bà còn ở bên cạnh thêm phiền toái, nàng hét lớn một tiếng: "Ngài im lặng đi!" Liền kéo Dao Nương hướng bên giường: " Muội dọn dẹp một chút, mau mang Tiểu Bảo đi, tỳ đề tỳ phu đưa muội đến nông thôn trốn trước..."

Dao Nương vừa muốn khóc lại muốn cười, nhịn không được kéo tỳ tỳ một cái, "Tỳ, muội không có giết người..."

" Nông thôn khẳng định là phải chịu khổ một chút , nhưng mà so với bị tổng giam đở hơn nhiều..." Tô Huệ Nương đột nhiên phản ứng lại, hỏi: " Muội nói cái gì? Muội không có giết vậy, vậy nàng ta..."

" Muội cầm cây kéo quơ nàng ta một cái, nàng ta hình như thấy máu là choáng..."

Dao Nương tuyệt đối không có nghĩ tới, Chu thị thế nhưng lại sợ máu, không trách được trong nhà phạm là giết gà giết cá, nàng ta đều không tự mình hạ đao, mà đều là kêu người khác làm

Tô Huệ Nương đi đến bên cạnh Chu thị, duỗi tay ở trước mũi nàng a thử một chút, lại ở trước ngực nàng ta sờ sờ, mới rốt cục xác định người thật không có chết. Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới lời muội muội vừa mới nói, lập tức một cỗ tức giận bốc lên trong lòng, bụng nước trà trên bàn bên cạnh lên gối lên mặt Chu thị.

" Chu thị ngươi vậy mà muốn đưa Dao Dao đi làm thiếp cho người ta, ta nói cho ngươi biết, chỉ cần ta Tô Huệ Nương ở một ngày, ngươi cũng đừng động này ý niệm trong đầu!" (đây là Huệ Nương cứng rắn cảnh cáo nên mình dùng ta- ngươi nha)

Chu thị cho là mình đã chết , tuyệt đối không nghĩ tới lại còn sống. Tỉnh một chút mới nhớ ra là mình sợ máu nên xỉu, cực kì nổi giận, đang muốn nhảy lên ầm ĩ gì đó, đột nhiên liền thấy Dao Nương quơ quơ cây kéo trong tay với nàng ta, nàng ta lập tức bị hù dọa chạy ra khỏi phòng.

" Tô Dao Nương, ta sẽ để cho cha cùng đại ca ngươi tới thu thập ngươi, ngươi chờ đó cho ta!"

Bỏ lại mấy lời hung ác này xong, Chu thị bỏ chạy .

Thấy Chu thị sát vũ mà chạy, Lý thị cũng không dám ở lại, thừa dịp loạn liền trở về nhà. Tỳ muội hai người đem trong phòng thu thập một chút, lại đem Tiểu Bảo đỡ ngủ, mới ngồi xuống nói chuyện.

Nghe xong muội muội kể, Tô Huệ Nương hơi có chút khó chịu nói: "Cũng coi như muội biết được không quá muộn, lúc trước trong nhà là đối xử với tỳ như thế nào? Nếu không phải tỳ và tỳ phu muội vừa nhìn liền hợp mắt thì không chừng hiện tại khôn biết sống thành dạng gì nữa. Ở trong mắt cha cùng nương, chỉ có đại ca mới là quan trọng nhất, hiện tại có thêm Chu thị cùng mấy đứa Đông ca nhi, dù sao cũng không có vị trí của chúng ta. Kỳ thật cũng không có gì, chỉ cần nghĩ thoáng chút là được."

Hồng ca nhi ở chính phòng kia bên cạnh khóc lên, Tô Huệ Nương bỏ lại vài lời này, liền vội vàng đi qua, lưu lại Dao Nương một người ngồi trong phòng yên lặng trầm tư.

Lần này mặc dù tránh thoát được Chu thị tính kế, nhưng chuyện này vẫn chưa xong. Điều gia này là không ở lâu được , Tô gia bên cạnh kia không biết thời điểm nào sẽ tìm đến cửa, chẳng lẽ kêu nàng như kiếp trước mà đi làm người hầu ở Tấn Vương phủ sao?

Nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới bản thân kiếp trước chết không minh bạch, Dao Nương trong nội tâm tràn ra cảm giác kháng cự.

Nàng thật không muốn lại đi Tấn Vương phủ, nhưng nàng lại nên đi chỗ nào?

Trong thoáng chốc, nghe thấy bên ngoài lại truyền tới tiếng tỳ tỳ cùng Lý Thị gây gổ.

Trước kia tỷ tỷ không phải như vậy, là người có tính tình thập phần ôn nhu hiền lành, nhưng bây giờ vì nàng lại biến thành dạng này. Lý Thị dù gì cũng là mẹ ruột của tỷ phu, tỷ phu không thể nào vì tỷ tỷ, ngay cả mẹ ruột mình cũng không cần. Có lẽ chỉ cần nàng còn ở trong nhà này một ngày, tỷ tỷ sẽ không khả năng sống yên ổn qua ngày.

Nàng không thể ích kỷ chỉ lo chính mình, lại khiến cho cuộc sống của tỷ tỷ bị rối loạn được.

Điều Thành vừa bước vào cửa nhà, nhìn thấy chính là thê tử cùng lão nương khắc khổ, trong nội tâm tràn đầy cảm giác mệt mỏi.

Nhưng nghĩ đến chuyện trong lòng, hắn vẫn nhẫn nại tính tình khuyên can hai người, lại kéo Huệ Nương vào trong phòng.

"Huệ Nương, nàng còn nhớ rõ Vương thẩm- mẹ của Đại Ngưu không? Chính là đại nương lúc trước đỡ đẻ cho nàng cùng Dao Nương đó." Điều Thành đột nhiên nói.

Huệ Nương không biết hắn vì sao nhắc tới chuyện này, nghi ngờ nhìn hắn một cái.

"Tỷ tỷ ruột của Vương thẩm làm người hầu ở vương phủ, mấy ngày hôm trước trở về một chuyến, nói là Vương phủ cần nhũ nương. Vương thẩm lưu ý một chút, liền giới thiệu Dao Nương cho tỷ tỷ, đôi phương nói muốn gặp người một lần, mới có thể quyết định chuyện này."

Huệ Nương vốn đang là lẳng lặng lắng nghe, nghe xong liền bùng nổ.

"Điều Thành, chàng đây là muốn đuổi muội muội ta đi?"

Điều Thành liên tục cười khổ: "Cô nãi nãi của ta ơi, ta nào dám động này loại tâm tư. Chỉ là ta nghĩ, Dao Nương không muốn tái giá, lại có Tiểu Bảo, nhà chúng ta có thể nuôi mẹ con họ một hai năm, cũng không thể nuôi cả đời. Nương ta thế nào nàng cũng biết rõ, không có chuyện còn muốn gây chuyện, huống chi là như bây giờ. Dao Nương ở Điều gia sống cũng không thoải mái, không bằng lại đổi hoàn cảnh, có thể kiếm một chút bạc. Về sau dù muội ấy không tái giá, tích góp bạc vài năm, cũng có thể đặt mua một phần gia nghiệp để nuôi lớn Tiểu Bảo sau này còn cho thằng bé cưới vợ."

"Nhưng mà..."

Điều Thành nhẹ lời mềm giọng, tinh tế phân tích lợi và hại trong đó: "Kia vương phủ nhưng là nơi phú quý nhất, người hầu ở bên trong rất có thể diện, tiền công lại nhiều. Bên nhà mẹ đẻ nàng tình huống nào, lẽ nào nàng không rõ ràng sao, nhìn đại tẩu nàng hôm nay huyền não như vậy, phỏng đoán không quá hai ngày cha nương nàng liền tới cửa. Thật sự nếu đến ngày đó, nhà ta căn bản không có quyền ngăn cản, so với đề như vậy, còn không bằng đi Vương phủ, cũng là một cách giải quyết."

Huệ Nương không có lên tiếng, hiển nhiên là có chút tâm động.

Lúc này, cửa phòng trong đột nhiên bị đẩy ra, Dao Nương đi tới. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng tràn đầy kiên định: "Tỷ phu, muội nguyện ý đi." Hiển nhiên ở bên trong nghe đã lâu.

Huệ Nương đứng lên, gấp gáp la lên: "Dao Dao"

Dao Nương cố giọng cười: "Tỷ tỷ, Dao Dao nguyện ý đi. Tỷ phu nói đúng, so với việc bị người đưa đi làm tiểu thiếp cho Hồ địa chủ, muội tình nguyện vào Vương phủ làm người hầu."

"Nhưng..."

"Dao Dao đã không muốn gả người, vừa muốn đem Tiểu Bảo nuôi lớn, về sau nuôi dạy thằng bé sống qua ngày. Hiện thời có cơ hội kiếm bạc tốt như thế, muội đi làm nhũ nương vài năm, kiếm một chút bạc về sau xuất phủ làm mua bán nhỏ gì đó, cũng có thể không dựa vào người khác mà nuôi lớn Tiểu Bảo."

Nói xong, nàng thoải mái nhìn Điều Thành: "Tỷ phu, bên trong Vương phủ kia tiền công chắc là không ít, nếu ít quá muội cũng không đi."

Điều Thành vội đáp: "Tỷ phu đã hỏi qua Vương thẩm, tiền công cực cao, một tháng mười lượng bạc, còn chưa tính tiền thưởng"

"Vậy cũng thật là không ít, một năm 12 tháng, một năm chính là một trăm hai mươi lượng. Nhũ nương không phải là công việc lâu dài, nhưng chỉ cần có thể làm một năm, kiếm được những bạc này đủ cho muội mua cái sản nhỏ, sau đó làm mua bán nhỏ sống tạm."

Dao Nương tự mình lâm bẫm, tựa hồ càng nghĩ càng kích động, nàng hưng phấn mà tiến lên kéo tay Huệ Nương: "Tỷ, tỷ xem chuyện tốt như thế, nhưng là ngàn năm có một nha."

Đều nói ra như thế, Huệ Nương cũng chỉ có thể đồng ý

Kỳ thật xem xét tình huống trước mắt thì đây xác thực là lựa chọn tốt nhất, không cần ở Điều gia nhìn sắc mặt người khác, không cần lo lắng bị đại ca đại tẩu bán làm tiểu thiếp cho người, còn có thể kiếm một số lớn bạc.

Ngoại trừ Tiểu Bảo.

Nếu Dao Nương đi làm nhũ nương cho người ta, Tiểu Bảo nên làm sao bây giờ?

Hiển nhiên khi có tình thế ép buộc, có nhiều thứ là không thể không dứt bỏ. May mắn Huệ Nương cùng Dao Nương là trước sau sinh sản, Huệ Nương sữa nhiều, có nàng ấy giúp đỡ chăm Tiểu Bảo, ngược lại không lo hải tặc không có sữa ăn.

Sự tình nếu đã định ra, sẽ phải đi nhà Vương thăm để người ta xem xét, nói một ngàn đạo một vạn, người ta nếu là không nhìn trúng cũng là uổng công.

Nhưng Dao Nương biết rõ một chuyện này đi, sự tình nhất định sẽ thành.

Bởi vì kiếp trước đã thành .

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bởi vì ngày thứ hai trong nha môn có chuyện phải xử lý, cho nên cách một ngày, Điều Thành mới mang Dao Nương đi nhà Vương thăm.

Sợ chuyện này không thành, vì muốn cho Vương thăm làm trung gian nói tốt cho Dao Nương, Điều Thành cố ý chuẩn bị đầy đủ bốn dạng trái cây, dự định mang đến nhà họ Vương.

Bốn dạng trái cây này là hàng bán chạy của Đào Viên Trai, giá cả không hề rẻ, dù cho là với gia cảnh Điều gia, vẫn là chưa từng mua loại trái cây quý như thế cho mình ăn. Vì để cho em vợ tìm được nơi làm tốt, Điều Thành coi như là hao hết khổ tâm.

Sáng sớm, Điều Thành đặc biệt vội vàng mượn xe la của người ta, chở Dao Nương đến nhà họ Vương.

Nhà họ Vương ở ngõ Cây Liễu, cách Điều gia có một khoảng. Điều Thành biết rõ Tiểu Bảo cần Dao Nương chăm, ban đêm ngủ không được bao nhiêu, nên kêu cho nàng chợp mắt trong chốc lát, đợi đến nơi sẽ gọi nàng.

Dao Nương nghe lời nói nhắm mắt lại, nhưng mà giờ khắc này nàng làm sao ngủ được, cả đầu đều là một ít chuyện phát sinh ở Tấn Vương phủ kiếp trước.

Nhà họ Vương cũng là mấy đời làm nô tài cho nhà quan lại. Vương lão cha trước kia làm bộ khoái bị thương, cho nên khi nhi tử Đại Ngưu trưởng thành, liền đem vị trí nhường lại cho nhi tử. Vương gia có một nhi tử làm bộ khoái, Vương thăm lại là bà đỡ có tay nghề, cho nên cuộc sống gia đình rất khá giả.

Vừa vào nửa tòa nhà, một ngôi nhà ngói có lát gạch xanh ngói đen, trước cửa được dọn dẹp sạch sẽ, vừa nhìn liền biết nữ chủ nhân nhà này là người chịu khó .

Mới vừa bước vào cửa chính Vương gia đã nhìn thấy trong sân ngừng một chiếc xe ngựa nào đó.

Xe ngựa đối với dân chúng bình dân mà nói chính là đồ hiếm. Người bình thường liền tính trong nhà mua xe, tất cả đều là xe lừa xe la, ngựa gì đó rất quý, một con giá hơn mười lượng, còn phải dùng đồ tốt để nuôi, gia đình bình thường mua được cũng nuôi không nổi.

Chỉ nhìn chiếc xe ngựa này, liền có thể biết mọi người này của Vương thăm ở vương phủ nhất định là rất có thể diện .

Nhưng mà Dao Nương lại biết rõ Lưu ma ma kỳ thật chỉ là một ma ma tầm thường bên trong Tấn Vương phủ.

Kiếp trước bởi vì đắm chìm trong buồn bã tự oán, Dao Nương căn bản nhớ không rõ lúc trước khi đến nhà họ Vương, vì sao lại bị Lưu ma ma vừa ý. Lần này đến bởi vì tâm tính bất đồng, nàng lại có tâm tư đi quan sát tình huống bốn phía.

Là tỷ phu Điều Thành vào nhà trước, mà nàng thì lại đứng ở trong sân chờ .

Nàng không khỏi có cảm giác rằng có nhìn đang quan sát nàng.

Lưu ma ma kỳ thật cũng không có đem lời mọi người Vương thăm nói để ở trong lòng.

Trong suy nghĩ của bà, thâm son cùng cốc Lâm Vân huyện này làm sao có được nhân tài xuất chúng gì. Nên biết bà muốn tìm nữ nương, nhưng không phải nữ nương bình thường. Chỉ là này lời nói không dễ nói với mọi người, lại thấy mọi người để bụng nói chuyện vì đối phương như vậy, bà nghĩ chỉ là xem một chút cũng được, sau lại tùy tiện mượn có lấy lệ cho qua thì được rồi.

Cho nên khi Điều Thành vào cùng Vương thăm tử nói chuyện, ánh mắt bà ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đối phương một cái.

Cho đến khi bà nhìn thấy vị cô nương đứng ở trong sân kia...

Gọi là cô nương nhưng cảm giác có chút không giống, nhưng là đối phương lại mặc trang phục như một cô nương.

Lưu ma ma là người từng trải, tự nhiên biết rõ khuê nữ trong trướng cùng phụ nhân khác nhau thế nào. Một cô nương (còn trong trướng) dù xinh đẹp cũng là đẹp một cách hàm súc, nội liễm. Vai thu lại, ngực chưa nở, eo nhỏ nhưng thon chắc, đôi chân khép lại không dạng ra bên ngoài.

Cho dù một phụ nhân đã có một con thì vẫn sẽ nhìn như ngọc măng mới nhú, như là nụ hoa vẫn chưa nở hoàn toàn, vừa thanh tú động lòng người vừa lại có chút e ấp.

Nhưng vị cô nương trước mắt này, lại tựa như một quả đào mộng nước. Rõ ràng trên khuôn mặt trắng muốt nhỏ nhắn còn mang một chút sắc thái non nớt cùng ngây thơ nhưng hết lần này tới lần khác lại lơ đãng tản mát ra một loại mị thái.

Cái loại cảm giác này hình dung như thế nào nhỉ? Giống như chỉ là nhẹ nhàng chạm một cái, có thể chảy ra được rất nhiều nước quả ngọt ngào.

Bầu vật!

Lưu ma ma suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra một từ như thế để hình dung.

Bà không muốn nghe tí tý cùng người nói chuyện dông dài, nhớ lại những gì vừa nghe, vội hỏi: "Muốn vào Vương phủ làm người hầu có phải là tiểu phụ nhân đang đứng trong sân phải không? Kêu người vào cho ta nhìn thử."

Sau khi Diêu Thành sững sờ liền vội vàng ra ngoài.

Thấy cô nương kia chậm rãi đi về phía mình, Lưu ma ma lại tựa như hụt được bảo vật, trên đuôi mắt đều mang một nét vui mừng rõ ràng.

Vương thẩm hơi nghi ngờ nhìn muội muội một cái, có chút khó hiểu tại sao muội muội lại cao hứng như vậy.

Chẳng lẽ nào thật sự vừa ý Dao Nương?

Nghĩ như vậy, trong lòng bà cũng là thật cao hứng, hài tử này là người mệnh khổ, bà cũng hy vọng có thể tìm được con đường sống cho nàng ấy, nếu không thì cũng không phí miệng lưỡi nhiều như vậy.

Dao Nương cảm thấy lưng như bị kim đâm, tại sao Lưu ma ma này nhìn nàng như nhìn thấy vàng vậy.

Nàng còn nhớ kiếp trước nàng cũng không có loại cảm giác này, bất quá chỉ trong giây lát nàng đã không có thời gian để suy nghĩ điều này, bởi vì Lưu ma ma đã kéo tay nàng dò hỏi.

"Mới vừa sinh hài tử à? Tại sao lại muốn đi làm nữ nương? Không luyến tiếc rời xa trượng phu mình à?"

Những vấn đề này Dao Nương đã sớm cùng với tỷ tỷ và tỷ phu ở trong nhà biện ra lý do thoái thác, cho nên ngược lại không khó trả lời.

"Mới vừa hoài thai thì phu quân mất sớm, thật sự không thể tiếp tục sống nổi, mới tìm biện pháp để nuôi sống hài tử." Nàng hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói.

Vừa nghe trượng phu nàng đã mất, con mắt Lưu ma ma lại bừng sáng, nhưng không có ai lại chú ý tới điều này.

"Thật là hài tử mệnh khổ mà. Làm nô tài ở Vương phủ khác hẳn nơi khác, quy tắc bên trong phủ vô cùng nghiêm ngặt, không giống ở nhà."

"Cái này Dao Nương hiểu, sẽ tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc bên trong phủ, sẽ không gây chuyện thị phi."

Lưu ma ma kéo tay nàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của nàng, tựa như trứng gà mới lột vỏ, thanh tú động lòng người, non nớt mềm mại. Nếu nói về nữ tử xinh đẹp, Lưu ma ma cũng không phải là chưa thấy qua, nhưng từ lần đầu tiên nhìn thấy cái tiểu phụ nhân này, bà liền biết đây chính là người Lý ma ma muốn tìm.

Không rõ tại sao nhưng chính là loại cảm giác này.

Bà càng nghĩ càng cảm thấy hài lòng, không khỏi lời nói nhiều hơn: "Bất quá lương tháng trong phủ của ta ngược lại rất phong phú, nếu là có thể được chọn, không đề cập tới cái khác, một tháng lương sẽ được mười lượng. Đương nhiên, nếu các chủ tử cao hứng, tiện tay thưởng cho thì số bạc cũng có thể bằng con làm việc nửa năm hay thậm chí một năm đó."

Ngừng một lát, bà lại nói: "Chỉ sợ con chưa biết, lần này bên trong vương phủ chúng ta tuyển nữ nương, là tìm cho tiểu Quận chúa. Nếu sữ của con tốt, lại được tiểu Quận chúa thích, lưu lại làm lão ma ma cũng không phải là không thể. Khi đó con sẽ rất có thể diện, gọi là nửa chủ tử cũng không quá đáng, đợi đến ngày tiểu Quận chúa trưởng thành xuất giá, đi theo bồi gái, thuận lợi vui vẻ, đó chính là phúc khí mấy đời tu được đó."

Lúc này Lưu ma ma phá lệ ân cần, tựa hồ rất muốn Dao Nương đồng ý việc này. Mà mấy lời này kiếp trước Lưu ma ma cũng chưa từng nói qua với Dao Nương, Dao Nương có chút khó hiểu suy nghĩ của bà.

Chẳng lẽ là Vương phủ rất thiếu nữ nương? Cho nên hiện giờ Lưu ma ma mới nhiệt tình như thế?

Nhưng mà nàng đồng thời cũng nhớ lại một chút chuyện trải qua ở kiếp trước, vô ý thức liền nói: "Làm lão ma ma cũng là đầy tớ, đây là phúc khí gì chứ."

Chờ lời nói ra khỏi miệng, nàng mới phản ứng được mình nói cái gì, trong lòng căng thẳng, rất sợ chọc giận Lư ma ma.

Nào biết Lư ma ma lại một chút cũng không phiền muộn, ngược lại giống như nhìn nàng như đứa bé không hiểu chuyện, tiếp tục nói: "Thật là nha đầu khờ! Bất quá cũng đúng, các người xuất thân từ nơi nhà nhỏ cửa thấp thế này thì tất nhiên không hiểu quy tắc của nhà cao cửa lớn. Ta đã nói với con, đầy tớ này cùng đầy tớ trong đó cũng là bất đồng. Tục ngữ nói ‘Giữ nhà tể tướng cũng là quan thất phẩm’, huống chi là ma ma của tiểu Quận chúa Vương phủ. Đây sao có thể giống với nhũ nương bình thường được, có thể xem như là nửa mẹ nuôi đó."

Thấy tất cả mọi người đang nhìn mình, Lư ma ma sinh ra sự tự hào như mình tài trí hơn người, cũng bởi vậy nói chuyện cực kỳ cẩn thận: "Tiểu Quận chúa là nuôi lớn từ sữa của con, còn không phải là mọi chuyện đều nghe lời con sao, không chỉ vô cùng có mặt mũi trong đám nô tãi, ở bên cạnh các chủ tử cũng có được một phần thể diện. Có thể nói nếu dựa được vào ngọn núi lớn Tần Vương phủ này thì ở Tần Châu muốn đi ngang cũng được. lấy ví dụ là lão ma ma ta đi, nếu là tại Lâm Vân huyện này đụng phải chuyện gì, đi lên huyện nha báo danh hiệu của Tần Vương phủ, ngay cả huyện thái gia các người cũng phải cho lão ma ma hai phần thể diện."

Đạo Nương nghe được trong lòng liên tục cười khổ.

Nàng tự nhiên hiểu được cái đạo lý này, nhưng lại rõ ràng hơn là làm nô tãi ở Vương phủ không phải là dễ làm như vậy.

Giống như nàng kiếp trước, rõ ràng là vào phủ làm nhũ nương, lại bởi vì bị người tính kế, thiếu chút nữa bị người đuổi ra ngoài. Vương phi nể tình nàng khó khăn, để nàng lại làm hạ nhân, ai nghĩ lại bị gia Hồ Trắc Phi liên tiếp làm khó dễ, nàng mới bị bức bắt đắc dĩ phải bỏ lên giường.

Mà nàng kiếp trước vận rủi chính là bắt đầu từ khi nàng bỏ lên giường, Đạo Nương mặc dù không biết mình kiếp trước vì sao lại chết, đến cùng là ai hại nàng, nhưng trong nội tâm nàng mơ mơ hồ hồ cũng có đối tượng. Nếu nói là toàn bộ Tần Vương phủ bên trong ai hận nhất nàng, đại khái không thể nghi ngờ chính là Hồ Trắc Phi.

Nghĩ tới thủ đoạn của Hồ Trắc Phi, Đạo Nương liền cảm thấy không rét mà run, đồng thời cũng có chút mất hứng thú.

Nhưng mà việc đã đến nước này, nàng cũng biết rõ chính mình không có đường khác để đi.

Đương nhiên, nàng cũng có thể mảy dạn mặt dày, nhịn xuống Lý Thị thỉnh thoảng nhục mạ, tiếp tục ở lại Diêu gia. Nhưng Đạo Nương hoàn toàn rõ ràng lưu lại Diêu gia không phải là kế lâu dài, tỷ phu nói không sai, Diêu gia có thể nuôi nàng cùng Tiểu Bảo một hai năm, lẽ nào lại có thể nuôi bọn họ cả đời? Tiểu Bảo sẽ có một ngày lớn lên, lẽ nào nàng lại để cho nhi tử mình sinh hoạt tại trong hoàn cảnh khuất nhục này.

Còn có tỷ tỷ, nàng không thể chỉ lo cho bản thân, hủy đi cuộc sống tốt đẹp của tỷ tỷ, cho nên nàng chỉ có một con đường như vậy có thể đi.

Lư ma ma còn nói một vài lời, Đạo Nương bởi vì tâm tư hỗn loạn, căn bản không có nghe vào trong tai.

Nói tóm lại, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Bởi vì Lư ma ma gấp gấp nên ngày kia muốn đi, nói cách khác Đạo Nương chỉ có thời gian một ngày, nhất định phải rời xa Tiểu Bảo đến Tần thành.

Tần thành cách Lâm Vân huyện cũng không xa, cũng chỉ là hơn một ngày lộ trình, nhưng tiến vào Vương phủ cũng không phải là có thể dễ dàng ra ngoài như vậy, nói cách khác nàng sẽ có một đoạn thời gian rất dài lại không thể gặp Tiểu Bảo.

Sau khi trở về, trên mặt Đạo Nương một tia vui mừng cũng không có, cùng tỷ tỷ chào hỏi xong, liền bước vào bên trong gian phòng nhỏ xem Tiểu Bảo.

Huệ Nương sưng sỏ một cái, còn tưởng rằng chuyện này không thành, đang muốn đi vào khuyên muội muội không nên suy nghĩ nhiều, lại bị trượng phu kéo lại.

"Thành rồi, ngày kia phải đi, Đạo Nương chắc là không bỏ được Tiểu Bảo, nàng để cho muội ấy cùng hài tử ở chung trong chốc lát đi."

Ánh mắt Huệ Nương bi ai, nặng nề thở dài.

Tiểu Bảo mới vừa tỉnh, đang nằm ở trên giường, cái đầu nhỏ nhìn ngó chung quanh.

Vừa nhìn thấy nương xuất hiện ở trước mắt, ánh mắt bé thay đổi, tựa hồ cũng nhận biết đây chính là nương.

Đạo Nương bi thương trong lòng, nhìn không được liền ôm Tiểu Bảo bật khóc.

Khóc trong chốc lát, nàng xoa xoa nước mắt, vén lên xiêm y cho Tiểu Bảo uống sữa.

Tiểu Bảo chưa uống sữa cả một buổi, bú đặc biệt nhiều, nhiệt tình mút lấy sữa. Đạo Nương nhìn bé đầy thương yêu, khẽ vuốt cái đầu nhỏ mới vừa mọc một tầng tóc mềm mại từng cái từng cái.

Ngày hôm sau, Đạo Nương chỉ ôm Tiểu Bảo không đi đâu cả, trước kia còn giúp đỡ trong nhà làm vài việc vặt, hiện thời cũng không làm.

Lý Thị hôm kia mới bị nhi tử khuyên bảo một lần, liên tục hai ngày nay rất an phận, Huệ Hương phải chiếu cố Minh ca nhi cùng Hồng ca nhi, tự nhiên

không rảnh làm việc nhà, hiện thời Dao Nương cũng không làm, bà phải làm việc nhà hai ngày, bận rộn cả người đầy bụi đất, nhện không được liện nổi đóa ở trong sân vắng ảm lên.

Diêu Thành không ở đây, hiện thời Huệ Nương cũng không muốn chịu đựng bà, mở rèm cửa ra đứng ở cửa lạnh lùng nhìn bà.

“Nương khỏi vắng, ngày mai Dao Nương sẽ đi.”

Tác giả có lời muốn nói:

Tần Vương: "Ăn hừ - - bản vương chết hừ?"

Dao Nương: QAQ, khi đó ta xác thực làm cho người chết...

Tần Vương: Vậy bây giờ?

Dao Nương: Người là sống, vẫn là hảo việc một cái. (QAQ, giờ ngón tay, khóc chút chút, ai oán oanh động)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Lý Thị sưng sờ, thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, ánh mắt nhìn chăm chăm Huệ Nương nửa ngày, cảm thấy đối phương tựa hồ cũng không phải là lừa bà, nhện không được mà nổi lên lòng hiếu kỳ.

“Vậy nàng ta chuẩn bị đi đâu?”

Bây giờ Huệ Nương đối với Lý thị tràn đầy chán ghét, nếu không phải do bà, Dao Nương cần gì phải đi Vương phủ làm hạ nhân, đi hầu hạ con nhà người khác, phải bỏ lại con của mình.

Nhưng nàng cũng không muốn cùng Lý Thị âm ỉ, không muốn phá hỏng sự thanh tịnh khó có được của muội muội, liền buông rèm trở vào nhà.

Lý Thị đầu chịu được loại thái độ này, muốn xông vào cửa cùng Huệ Nương tranh cãi lại bị Yến tỷ nhi từ Tây Sương đi ra giữ chặt lấy.

Yến tỷ nhi đem Lý Thị kéo đến trong nhà.

"Nương, người cần gì cùng nàng ta tranh cãi, nàng ta bây giờ đang buồn bực vì phải đưa hồ ly tinh kia đi đó. Người cùng nàng ta âm ỉ, sau đó ca trở về nàng ta lại khóc suốt suốt cùng ca cáo trạng, sau đó cố gắng giữ hồ ly tinh kia ở lại thì sao, vậy thì còn tệ hơn rồi."

Vừa nghe Yến tỷ nhi nói như thế, Lý Thị cảm thấy cũng đúng, liền nhìn Yến tỷ nhi một cái, nói: "Trước kia con nói, đem Dao Nương đuổi đi, về sau việc nhà con tới làm, vậy hai ngày nay con la cà ở chỗ nào hả? Suốt ngày việc gì cũng không làm, như vậy còn muốn gả chồng, coi chừng gả qua rồi người ta lại đuổi con về."

Lý Thị vừa nói, đầu ngón tay vừa điểm điểm lên trán Yến tỷ nhi.

Yến tỷ nhi bị chọc đau, lại không dám phản kháng, mặt mũi tràn đầy vẻ không tình nguyện: "Nương nói con sắp xuất giá, không lo bảo dưỡng nhan sắc, đến thời điểm gả đi lại bị người chê cười. Nhưng mà nương, người có nói với ca ca đến Trần gia đàm hỏi chưa?"

Lý Thị ra vẻ tức giận mắng: "Có gấp hơn thì nhóc ranh con cũng chả chết được, đến lúc này còn nhắc chuyện này được hả? Nhắc chuyện này cho tẩu tử con để nó làm ảm lên hả, chờ Dao Nương đi rồi, ta sẽ nói chuyện với ca của con."

"Vậy người cố gắng nhanh lên nha."

Lý Thị tức giận trừng nữ nhi một cái, liền trở về phòng. Yến tỷ nhi bám vào bên cửa nhìn bên ngoài, thấy nhà giữa bên kia không có động tĩnh, phòng phía đông cũng lặng im như nơi không người, liền lặng lẽ ra khỏi nhà.

Đi thẳng ra ngõ hẻm, quẹo vào một ngõ nhỏ hẻo lánh.

Mới vừa đi tới trước cửa một nhà nào đó, liền bị một bóng người từ bên trong lao ra túm đi vào.

Là một tiểu tử làn da đen sẫm, hán không quá cao lớn, nhưng dáng người thấp phần khỏe mạnh, nhìn giống như một ngọn núi nhỏ.

Người này đúng là hắc tiểu tử mà Lý Thị vừa mới nói- Phùng Hắc Tử.

Yến tỷ nhi bị hấn làm sợ hết hồn, tức giận nói: "Tên khốn nguoi kêu ta ra đây làm chi?"

Phùng Hắc Tử cười tủm tỉm: "Mấy ngày rồi không gặp nàng, rất nhớ nàng."

Yến tỷ nhi có chút ít ghét bỏ nhìn hấn một cái: "Nương ta gần đây không cho ta ra cửa, ca ta cũng quản ta rất chặt, đều nói là các nguoi dạy hư ta."

Phùng Hắc Tử nói: "Chuyện này chính nàng kêu ta giúp, cũng không thể đem tất cả trách nhiệm đều đẩy lên đầu ta..." Thấy Yến tỷ nhi đang trừng mình, hấn vội vàng đổi giọng: "Được, được, được, là ta không chỉ được khi thấy nàng ta bắt nạt nàng, cho nên thay nàng trút giận được chưa? Đúng rồi, trước đó nàng đã hứa, ta giúp nàng làm việc này, nàng sẽ hôn ta một cái."

Nói xong, hấn hắc hắc cười hai tiếng, đem mặt kẻ sát vào Yến tỷ nhi.

Yến tỷ nhi vô cùng khó chịu đẩy hấn ra: "Cút cút cút, sau này ta còn phải lập gia đình, sao có thể dính dáng với nguoi."

"Trừ ta ra, nàng còn muốn gả cho ai nữa?"

"Dù sao cũng không phải là nguoi, không có việc gì ta đi đây, mắc công lát nữa để cho nương nguoi trở về bắt gặp chúng ta." Phùng gia bây giờ chỉ có hai người, Phùng Hắc Tử cùng nương hấn- Phùng quả phụ. Cha Phùng Hắc Tử chết sớm, hấn là nhờ vào Phùng quả phụ ngâm đắng nuốt cay ở bên ngoài giặt quần áo cho nguoi ta đem hấn nuôi lớn.

Yến tỷ nhi còn chưa đi được hai bước, liền bị nguoi hung hăng túm trở về, giương mắt lên liền thấy khuôn mặt lớn đen thui của Phùng Hắc Tử.

"Mao Đản nói nàng nhìn trúng một tên tiểu tử, tiểu tử kia lại vừa ý muối muối của tiểu tử nàng, cho nên nàng mới muốn..." Phùng Hắc Tử sầm mặt, ánh mắt có chút dọa nguoi: "Nàng thành thật nói cho ta biết, chuyện đó có phải là sự thật không?"

Yến tỷ nhi có chút hoảng hốt khó hiểu

Nàng ta nhớ lại những chuyện Phùng Hắc Tử thường ngày làm kia, tụ tập một đám nguoi du thủ du thực trên phố ở khắp nơi hăm hại lừa gạt, gây chuyện thị phi, cắt đứt tay chân nguoi ta cũng không phải là không có, gần đây lại đi làm tay chân cho một kỹ viện ở ngõ hoa liễu. Đột nhiên ý thức được nguoi trước mặt mình đã không phải là tiểu tử da đen cùng mình lớn lên, bởi vì thích nàng mà chiều ý nàng cho nàng muốn gì được nấy.

"Nguoi đừng nghe Mao Đản nói bậy, ta bình thường không ra khỏi cửa, cũng chỉ quen biết nguoi cùng bọn Mao Đản, ở nơi nào mà nhìn trúng một tên tiểu tử chứ?" Nàng ta giả bộ ra vẻ không kiên nhẫn, đồng thời lại có chút cầu xin nói: "Ta thật sự không thể về trễ nữa, ta là vụng trộm lên nương ta ra ngoài đó, ca ta mà biết thì sẽ đánh gãy chân ta mất, chờ có thời gian rảnh ta lại trở ra gặp nguoi ha."

Lần này Phùng Hắc Tử không có ngăn nàng ta, nàng ta vội vã đi ra khỏi cửa chính Phùng gia.

Mà Phùng Hắc Tử lại dùng ánh mắt âm trầm nhìn theo bóng lưng nàng ta, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lý Thị vẫn là không chịu nổi hiếu kỳ, vụng trộm ép hỏi Diêu Thành.

Diêu Thành không chịu nổi nương hấn dây dưa, liền nói ra hết mọi chuyện.

Lý Thị biết được Dao Nương lại gặp được loại chuyện tốt đi làm nguoi hầu trong Vương phủ, một tháng còn kiếm được nhiều tiền như vậy, lúc này đó mặt kêu Diêu Thành đưa Yến tỷ nhi đi làm nha đầu Vương phủ.

Diêu Thành vô cùng bức mình nói: "Đến Vương phủ làm nha đầu chính là muốn ký khế ước bán thân để đi vào, nương không luyến tiếc khi để Yến tỷ nhi cả đời làm nha đầu cho nguoi ta sao? Với lại muối muối hiện giờ bao nhiêu tuổi, nguoi ta cũng không muốn một nha đầu lớn như thế."

"Vậy tại sao Dao Nương có thể đi?"

Diêu Thành đầy nhẫn nại trả lời: "Dao Nương là đi làm nữ nương."

Lý Thị lẩm bẩm: "Đã không còn là con gái mà còn có được chỗ tốt như thế này..."

Những lời kể tiếp Diêu Thành không nghe tiếp vội bước đi, hấn sợ mình sẽ nhịn không được mà bắt đầu đánh nương.

Bởi vì chuyện này, sáng sớm hôm sau Lý Thị luôn đi qua đi lại trước mặt Huệ Nương cùng Dao Nương. Bà còn đặc biệt ân cần, điểm tâm sáng đã sớm làm xong, nói rằng biết được Dao Nương hôm nay phải đi, nên phải đưa tiền nàng cho tốt.

Dao Nương không khỏi nhìn bà một cái, không có việc gì mà ân cần thì không phải trộm thì tức là cướp. Bất quá hôm nay nàng phải đi, cũng không muốn nháo xảy ra chuyện, liền im lặng không nói mà ăn điểm tâm, chỉ làm như không nhìn thấy Lý Thị.

"Dao Nương à, nghe nói hôm nay con vào Vương phủ, vậy thì không giống với dân thường chúng ta. Cầm nhiều tiền công như vậy, con để Tiểu Bảo ở nhà chúng ta, có phải nên trợ cấp nhà chúng ta một chút hay không." Thừa dịp Diêu Thành ra ngoài xem xe Lư ma ma đã tới chưa, cuối cùng Lý Thị cũng vào vấn đề chính.

Vừa nghe lời này, Huệ Nương liền khó chịu: "Nương, Tiểu Bảo uống là sữa của con, đầu phải của người, con là đi của con muối ấy thì tất nhiên có thể cho thằng bé uống sữa chứ, sao người còn đòi trợ cấp làm gì!"

Lý Thị không vui hậm hực: "Đó là thức ăn của Hồng ca nhi, ta là tổ mẫu Hồng ca nhi, người quản được ta sao?" Bà cũng biết rõ chờ nhi tử vào, thì việc này sẽ không thành, cũng không muốn cùng Huệ Nương dây dưa, trực tiếp nói chuyện với Dao Nương. Bà biết rõ Dao Nương là người thành thật, so với Huệ Nương thì dễ đối phó hơn.

"Dao Nương con cứ nói đi, bạc này con đưa hay là không."

Dao Nương vẫn rũ tầm mắt, nghe nói như thế, nàng ngước lên, trên mặt không có bất cứ cảm xúc gì, bàn tay bên dưới lại nắm thật chặt.

"Đưa chứ, đại nương người yên tâm, khi nào ta nhận lương thì mỗi tháng sẽ gửi tiền trở về."

Lý Thị được câu trả lời hài lòng thì quay đầu bước đi, chắc là do sợ Huệ Nương làm ầm ĩ với mình.

Huệ Nương vội la lên: "Dao Nương muối để ý bà ta làm chi, Tiểu Bảo là cháu trai tỳ, chẳng lẽ tỳ còn muốn lấy tiền muối hay sao?"

Dao Nương cầm lấy tay nàng, nhỏ giọng nói: "Tỳ hãy nghe muối nói, muối đã gây nhiều phiền toái cho tỳ, dù gì thì bà ấy cũng là mẹ chồng tỳ, nếu bà ấy không vừa ý, Tiểu Bảo ở nơi này cũng không yên ổn, cũng không thể để tỳ ngày ngày cãi vã với bà ta được. Tỳ cũng biết rõ, vào Vương phủ lương tháng nhiều, cũng không cần quan tâm chút ít tiền như thế, bây giờ muối đi cũng không biết đến lúc nào mới về, Tiểu Bảo mặc quần áo, ăn cơm cũng phải nhờ vào tỳ, những thứ này đều phải dùng bạc để mua. Nếu thật sự để Tiểu Bảo ăn không ở không tại đây, lòng muối cũng sẽ bất an lắm."

Mặt Huệ Nương đầy bi ai, cũng không biết nên nói cái gì.

Nàng hiểu tâm tư muối muối, không muốn mọi người bàn tán, không muốn làm nàng khó xử. Nhưng muối muối hiểu chuyện sẵn sóc như vậy, tại sao ông trời lại không có mắt như vậy chứ?

Suy nghĩ này luôn luôn trong đầu của Huệ Nương, Huệ Nương tự hỏi qua vô số lần, đều không thể có lời giải đáp, chỉ có thể ôm muối muối bật khóc.

Kỳ thật không phải hôm nay Dao nương lại có thể bình thản như thế, nàng đã tự nhắc bản thân vô số lần rằng sau này không được khóc nữa, bởi vì khóc cũng không giải quyết được vấn đề, nàng phải cố gắng để mình luôn cười tươi mới đúng. Nhưng mà đến lúc này, bản thân cũng không nhịn được rơi nước mắt.

Điều Thành từ bên ngoài vội vàng đi vào, chứng kiến cảnh tượng như vậy.

"Sao lại khóc nữa rồi? Được rồi, xe Lưu mã mã đến rồi."

Dao Nương gấp rút lau lau nước mắt, lại lau nước mắt cho Huệ Nương, mới đứng lên đi vào bên trong phòng nhìn Tiểu Bảo một chút. Tiểu Bảo đang ngủ say, miệng nhỏ nhếch nhếch lên, tựa hồ trong giấc mộng còn đang bú sữa.

Dao Nương không dám nhìn nữa, nắm lên một gói đồ nhỏ bên cạnh quay đầu liền chạy ra ngoài.

Lên xe, Huệ Nương bám lấy cửa sổ xe nói thao thao bất tuyệt, dặn dò Dao Nương chú ý thân thể, không cần lo lắng trong nhà, có rảnh thì trở lại nhìn một chút, nếu việc quá cực khổ thì phải trở lại, trong nhà không phải không lo được thêm một miệng ăn nữa.

Dao Nương gật đầu liên tục, trong mắt rung rung.

Vẫn là Lưu mã mã không kiên nhẫn, lên tiếng cắt ngang nói rằng thời điểm không còn sớm, Huệ Nương mới buông tay bám lấy cửa sổ xe ra.

Con ngựa chạy thẳng về phía trước, tiếng bánh xe lộp cộp trên đường lát đá xanh.

Dao Nương từ trong cửa xe thò đầu ra, nói với Huệ Nương vẫn đang đứng ở cửa trông theo: "Tỳ tỳ yên tâm, muối nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, mau vào nhà đi."

Huệ Nương lệ nóng đọng đầy vành mắt, gật gật đầu.

Nhìn thân ảnh tỳ tử, tỳ phụ càng ngày càng nhỏ, cho đến khi không nhìn thấy, Dao Nương mới xoay người lại ngồi đằng hoàng ở trong xe ngựa, Lưu mã mã cười nhìn nàng: "Được rồi, mau lau nước mắt đi, đây chính là chuyện tốt người khác cầu đều cầu không được, cũng không phải không thể trở về. Nếu con ở trong phủ làm việc tốt, mỗi tháng cũng sẽ có một ngày nghỉ, đến thời điểm đó tích góp một chút để trở về thăm là được."

"Vâng ạ."

Ở nơi cửa sau để vào Tấn Vương phủ có một dãy nhà, chiếm diện tích tương đối lớn, ở đây đa phần là đầy tớ trong Tấn Vương phủ.

Nhà của Lưu mã mã cũng ở nơi đây.

Sau khi bà trở lại, Hồ Lai cũng không ở đây, việc đầu tiên là thu dọn phòng ốc loạn như cái chuồng heo lại, sau đó đổi một thân xiêm y mới tinh ra khỏi nhà.

Lưu ma ma tâm tình rất tốt, trên mặt mang ý cười, đi đường trên chân mang theo gió, người khác liền tò mò, "Nhà Hồ Lai à, nhặt được vàng à?"

Thật sự không thể trách người ta hiếu kỳ, vì từ lúc trượng phu Hồ Lai của Lưu ma ma mất việc, lại dính vào bài bạc, tính tình bà càng ngày càng khó chịu, bình thường cực ít trở về, mỗi lần trở về đều sẽ cùng Hồ Lai tranh cãi âm ỉ một trận. Lần này Lưu ma ma về nhà mẹ đẻ, trượng phu Hồ Lai nhiều ngày rồi không có tung tích, những người ở nơi này, nhà này nói liền nhà kia, bên cạnh phát sinh chuyện gì, hàng xóm đều biết rõ, tự nhiên biết rõ Hồ Lai này lại đánh bạc, đại khái không thua hết sạch sẽ không về nhà.

Vốn cho là nhà Hồ Lai sau khi trở lại sẽ muốn đại náo một hồi, có ai nghĩ được bà ta chẳng những không giận, ngược lại cao hứng như vậy, nếu người ta không tò mò mới lạ.

Lưu ma ma đưa mắt liếc ma ma chờ xem bà làm trò cười kia, cười dài nói: "Cũng không có nhặt được vàng, ngược lại đập trúng một đồng phân chó, bà nói xem đồng phân kêu sao lại đáng ghét như vậy chứ, chính mình cứ thích dán vào gót chân người!"

Ma ma này cũng là nhân tình, đương nhiên nghe hiểu Lưu ma ma này là đang mắng mình, lập tức thẹn quá hoá giận mắng một câu: "Bà cứ đắc ý đi, chắc bà chưa biết Hồ Lai nhà bà lại đi Tự Đức trang phải không!"

Bỏ lại lời này, ma ma này liền đem đầu rút lại vào nhà.

Sắc mặt Lưu ma ma khó coi, ở trong lòng mắng vô số lần 'đồ đầu đất', nhưng vừa nghĩ tới mình sắp sửa được Vương phi coi trọng, lập tức bỏ qua buồn bực trong lòng.

Bà theo cửa sau tiến vào Vương phủ, một đường dọc theo con đường nhỏ xuyên qua hậu hoa viên đi thẳng về hướng Tư Ý viện.

Đến Tư Ý viện, lướt qua bức tường được chạm trổ, trước mặt là bảy gian phòng chính ở giữa. Hai bên còn có phòng bên, sương phòng, trước sau đây nhà có mái hiên, rường cột chạm trổ, tráng lệ, khí phái đặc biệt.

Dưới hành lang chính phòng có mấy nha đầu mặc y phục xanh đang đứng hầu ở đó, bà kẻ sát chân tường đi tới, trơ mặt nói: "Hong nhi cô nương, ma ma có chuyện muốn tìm Lý ma ma, không biết lão nhân gia nàng có ở trong không ạ?"

Nha đầu được gọi là Hong Nhi kia tường tận xem xét bà ta trong chốc lát, mới nhận ra bà ta là Lưu ma ma chăm sóc hoa cỏ trong phủ. Biết rõ bà ta cùng Lý ma ma có quen biết, đã từng giúp Vương phi làm việc vặt, liền nói: "Bà chờ một chút, ta đi vào giúp bà truyền lời."

Lưu ma ma vẫn giữ vẻ mặt cười, gật đầu liên tục, đi tới một bên chân tường đứng đợi.

Tác giả có lời muốn nói: biết rõ tất cả mọi người vội vã muốn Dao Nương tiến vào Vương phủ, nhưng chương này có một vài nhân tố tương đối quan trọng không thể thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Không quá một khắc, Lý ma ma mới từ bên trong đi ra, dẫn Lưu ma ma bước vào một gian phòng bên cạnh.

Gian phòng bên cạnh này có lò sưởi, có kê cả bàn ghế, đây chính là phòng trà.

"Sao thế? Tìm ta có việc gì?"

Lưu ma ma cười cực kì nịnh nọt, nói: "Là thế này, từ lúc lần trước ngài cùng tôi nhắc tới chuyện đó, tôi liền lưu tâm. Do đó, hôm kia về nhà mẹ đẻ, ở nhà tỷ tỷ phát hiện một mỹ nhân đó ạ."

Lý ma ma là người bận rộn nhiều chuyện, ngược lại đã quên mất đã nói chuyện gì với Lưu ma ma.

Cho tới khi nhìn thấy nụ cười toan tính của Lưu ma ma, bà mới nhớ tới thời gian trước bà ngồi uống rượu với vài vị ma ma trong Vương phủ, đến khi uống xong thì mấy ma ma khác đã say, chỉ còn lại hai người bà cùng Lưu ma ma. Bà uống rượu đến mức choáng váng, không nhận được cùng đối phương nói hai câu về chuyện phiền lòng, chính bà đều đã quên chuyện này, tuyệt đối không nghĩ tới Lưu ma ma lại đề ở trong lòng.

Lý ma ma không nhận được mà nhăn mày, có loại cảm giác khó chịu khi bị ngấp nghé, giọng nói cũng lạnh xuống: "Mỹ nhân như thế nào mà có thể khiến Lưu ma ma bà vui như nhặt bảo vật vậy?"

Lưu ma ma chỉ lo đắm chìm trong vui mừng mà không có chú ý tới Lý ma ma đang có thái độ lãnh đạm: "Thật sự là bảo vật hình người, tôi lấy tính mạng mình ra làm bảo đảm. Lời này có chút to gan nhưng mà trong Vương phủ to lớn này, tôi cũng chưa gặp qua người có ý vị được như thế."

Lý ma ma vốn là muốn tùy tiện qua loa đuổi đi, nhưng nghe Lư ma ma vừa nói như thế, ngược lại nổi lên lòng hiếu kỳ.

"Diện mạo rất xinh đẹp quyến rũ?"

Lư ma ma cười đến áy mui: "Không chỉ như thế."

"Vậy so với Lư Xuân Quán thì..."

"Không thua gì nàng ta!" Lư ma ma vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Dù sao lão tử tỷ tỷ ngài nếu như tin tôi, liền gặp một lần đi, nếu là ngài không vừa ý, lần sau tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt ngài nữa."

Lư ma ma này làm người tuy có chút tật xấu, nhưng tổng thể mà nói cũng không phải là một người thích khoa trương. Có thể để cho bà ta thể hiện ra biểu cảm này, không lẽ thật sự là một vụ vật?

Lý ma ma ở trong lòng suy nghĩ một chút, nói: "Vậy được, bà đã nói như thế, ta cũng gặp một chút, đúng lúc hạ nhân bên dưới tìm cho tiểu Quận chúa vài nhũ nương, sáng mai bà để người dẫn vào trong đó, dẫn vào trong phủ nhìn một chút."

Lư ma ma mừng rỡ vỗ một cái: "Vâng, ngài yên tâm, tôi nhất định xử lý việc này thỏa đáng. Người thì tôi vẫn chưa dẫn về đây, sợ bị người khác nghi ngờ, cố ý dàn xếp ở bên ngoài."

Nghe nói như thế, Lý ma ma ngược lại đối với Lư ma ma làm việc cẩn thận có vài phần thương thức, lại dặn dò bà ta vài câu, liền rời đi.

Mà Lư ma ma vui sướng hài lòng đi ra Tư Ý viện, từ cửa sau đi ra Vương phủ.

Sáng sớm mới chỉ hừng đông, Lư ma ma liền đến bên trong khách điểm đón Dao Nương.

Đầu tiên là mang nàng đi ăn sáng đầy đủ, trước khi đi lại dặn dò một lần sau khi vào phủ phải chú ý quy củ và các công việc cần làm, sau đó mới dẫn Dao Nương đi đến Tấn Vương phủ.

Tấn Vương phủ vẫn là khí phái hùng vĩ, uy nghiêm mà trang trọng, giống như trong trí nhớ Dao Nương.

Hai người từ cửa hông phía Tây mà nhập phủ, dọc theo đường đi đi qua lớp lớp tiểu viện, Dao Nương mắt nhìn thẳng, Lư ma ma nhìn thấy thế trong lòng càng thích, cảm thấy tiểu phụ nhân này thật sự là người nhu thuận nghe lời.

Chủ nhân lúc nào cũng thích hạ nhân ngoan ngoãn nghe lời, loại người đó dễ sai khiến.

Đến chỗ phòng khách, bên trong đã có năm sáu tiểu phụ nhân trẻ tuổi đang đợi. Các nàng người người làn da trắng nõn, thân thể đầy đặn, vừa nhìn chính là mới vừa sinh con không lâu.

Dao Nương cũng là mới vừa sinh con không bao lâu, lại cũng không béo như vài tiểu phụ nhân này. Nàng so với trước kia chỉ lên cân một chút, chính là nhìn đầy đặn, nơi nên tăng thì tăng, chỗ nên gầy thì vẫn rất thon gọn, càng lộ ra tư thái linh lung hấp dẫn như trái hồ lô đầy đặn.

Dao Nương vừa mới đi tới, liền ngênh đón sự chú ý của mọi người, là vì dung mạo nàng nổi bật, hay là bởi vì dáng vẻ của nàng không giống như đến làm nhũ nương, giống như ngược lại hơn...

Đại khái cũng biết rõ trong Vương phủ này quy củ nghiêm ngặt, mấy tiểu phụ nhân này chỉ là ngẩng đầu nhìn mấy lần, liền lại cúi đầu xuống. Lư ma ma nháy mắt với Dao Nương, Dao Nương liền đi vào giữa các nàng đứng.

Trong chính phòng Tư Ý viện, Tấn Vương phi vừa mới thức dậy.

Một hàng mấy nha đầu mặc áo lam trong tay nâng chậu đồng, nước ấm, khăn mặt, chén trà mấy loại đồ vật, từ bên ngoài tiến vào qua cửa gỗ lê tinh xảo đến bên cạnh giường. Tấn Vương phi có chứng bệnh choáng đầu, mỗi ngày sau khi tỉnh lại phải ngồi trên giường một hồi lâu mới có thể đứng dậy. Nàng quy củ nghiêm nên nhóm ma ma nha hoàn Tư Ý viện có quy củ đều vô cùng tốt, cầm đồ vật nặng như thế nào thì khi đi đứng tay đều không run rẩy một chút.

Từ Yên đỡ nàng dậy, đầu tiên là ở sau lưng Vương phi kê một cái gối dựa mềm mại, để cho nàng ngồi dựa vào, sau đó mới bưng tới một chén trà sâm hậu hạ nàng uống. Uống chút ít trà sâm thả táo đỏ, Tấn Vương phi cuối cùng là thoải mái hơn nhiều, trên khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt cũng hồng hào lên một chút.

"Sao lão nô cảm thấy phương thuốc này Lư Lương Y kê cho ngài, hình như là không có tác dụng chút nào." Chu ma ma ở một bên nói.

Bộ dáng Chu ma ma hơn năm mươi tuổi, mặt béo tròn, màu da trắng nõn. Trên người mặc chiếc váy màu than chì và gầy vải, mái tóc đen dài được búi gọn thành cục tròn ở sau gáy và cố định bởi một chiếc trâm đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa. Cục kì gọn gàng lại không quá hạ thấp thân phận.

Bà là ma ma của Tấn Vương phi, từ nhỏ đã hầu hạ bên cạnh Vương, đợi đến lúc Tấn Vương phi xuất giá, lại cùng của hồi môn tới đây, cho nên ở bên cạnh Tấn Vương phi chính là người duy nhất rất có tiếng nói.

Tần Vương phi mày liễu nhíu lại, trên mặt tràn đầy mệt mỏi: "Thuốc của Lư Lương Y vẫn dùng tốt, chỉ là do thân thể ta không chịu nổi, chứng choáng đầu này mới không đỡ được."

"Trước đó Vương phi vốn đã khá hơn rất nhiều, trong mắt lão nô thấy chính là bị Lư Xuân Quán bên kia gây hãm hực. Vương gia cũng thật là, lại đưa một hồ ly tinh như thế về đây..."

Tần Vương phi đưa chén trà trong tay đặt vào trong khay mà nha đầu bên cạnh bưng, lại xoay người đem nhỏ trà trong miệng ra ổng nhỏ một nha đầu khác đang nâng. Từ Yên cầm lấy khăn sạch giúp nàng lau lau khóe miệng, nàng lúc này mới mở miệng nói: "Được rồi, nhũ mẫu đừng nói nữa."

Giọng nói của nàng bình thản, cũng không có ý khiển trách, nhưng Chu ma ma lúc này đã im lặng.

Bọn nha đầu nối đuôi nhau tiến lên hầu hạ Tần Vương phi súc miệng rửa mặt, lại thoa lên kem dưỡng da, sau đó mới theo thứ tự lui ra ngoài.

Từ Yên đỡ Tần Vương phi từ trên giường đứng lên.

Tần Vương phi đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, Từ Yên cầm lấy lược làm bằng sừng tê giác chải tóc cho nàng. Chải một lần rồi lại một lần, phải chải đủ trăm lần mới xong.

Hiện thời này trong phòng cũng chỉ còn lại có hạ nhân tâm phúc của Tần Vương phi, có vài lời tự nhiên có thể nói ra.

Tần Vương phi lúc này mới nói: "Nhũ mẫu, về sau người phải cẩn thận miệng lưỡi của mình, chuyện chủ tử khi nào đến phiên người chỉ trích. Người là nhũ mẫu của ta, ta thì không sao, nhưng người đừng quên chủ tử thật sự bên trong phủ là ai."

Tất nhiên là Tần Vương.

Đây là người mà không phải hạ nhân có thể trách móc, cho dù người này là nhũ mẫu của Vương phi.

Chu ma ma ngượng ngùng: "Lão nô biết rõ. Nhưng lão nô cảm thấy thực áy náy cho ngài, ngài nói Lư Xuân Quán kia có cái gì tốt, một nữ nhân xuất thân từ hẻm hoa liễu (thanh lâu), thế nhưng cũng dám cố ý đối đầu với ngài..."

Nhắc tới chuyện này, Chu ma ma lại có chút tức giận bất bình.

Chu ma ma này cái gì cũng tốt, chỉ có miệng là không giữ được, kỳ thật bà ấy đối với người khác cũng không phải như vậy, nhưng Tần Vương phi là uống sữa bà mà lớn lên, bà gần như đã xem Tần Vương phi là con gái ruột của mình, do đó mới cảm thấy không cam lòng cho nàng.

Tần Vương phi xuất thân cao quý, cô cô ruột là quý phi, bản thân lại là đích tiểu thư của Từ Quốc Công phủ, từ nhỏ chính là lớn lên trong phúc khí. Dung mạo nàng vô cùng xinh đẹp, từ nhỏ mang danh tài nữ, theo lý thuyết có xuất thân như thế cũng xem như là thiên chi kiêu nữ.

Đáng tiếc trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy tất phải tràn, Tần Vương phi này tất cả đều tốt, duy chỉ có một điểm không tốt chính là bị thể nhược, thân thể hơi yếu ớt một chút.

Bất quá dạng xuất thân này, thái y nào thỉnh không được, thuốc quý nào không được xài, cũng đã cố nuôi nàng đến khi trưởng thành, cho đến sau đó gả cho Tần Vương làm Vương phi.

Tần Châu này tuy là đất biên cương, nhưng Tần Vương thân chính là con cháu hoàng gia. Tần Châu là đất phong của Tần Vương, tất cả sản vật tốt nhất ở đất phong đều được mang đến Vương phủ trước tiên, Từ Quốc Công phủ kia trong kinh thành thỉnh thoảng cũng gửi đồ tới, lại càng không cần phải nói còn có bên trong cung ban thưởng, cho nên Tần Vương phi sống an nhàn sung sướng từng ngày, thậm chí còn tốt hơn so với lúc ở Quốc Công phủ.

Nhưng dù được ưu ái nhiều như thế nhưng thân thể Tần Vương phi lại luôn không tốt lên, nàng cùng Tần Vương đại hôn cũng có hơn bảy năm, cũng không có truyền ra hi sự.

Đối với chuyện này, trước kia còn có thể đổ thừa thời gian Tần Vương ở trong phủ ít, trong một năm có hơn phân nửa là ở biên thành, hồi phủ sau cũng là thập phần bận rộn, cực ít đến ở tại hậu viện. Nhưng thời điểm đầu xuân năm nay, Tần Vương lại từ bên ngoài dẫn theo một nữ nhân trở về.

Nữ nhân đó chính là Hồ Trắc Phi.

Hồ Trắc Phi từ khi vừa vào phủ chính là thịnh sủng độc nhất vô nhị, xưa nay vẫn luôn lạnh nhạt Tần Vương lại giống như bị mê hoặc liên tục qua đêm ở Lư Xuân Quán. Mà Hồ Trắc Phi bụng cũng không chịu thua kém, vào phủ không bao lâu liền có thai, sinh hạ con nối dòng đầu tiên cho Tần Vương, cũng chính là tiểu Quân chúa.

Mà Hồ Trắc Phi nhờ vào mẫu bằng nữ quý, được phong lên thành trắc phi.

Cái gọi là không sợ thiếu mà chỉ sợ phân không đều (bất hoạn quả nhi hoạn bất quân*), một khi có, cũng thành không có. Có thể người có, người khác không có, mà Hồ Trắc phi xưa nay là người thích khoe khoang tính tình, chính là chọc người ghét mà.

Chu ma ma liền hận chết Hồ Trắc phi, hận không thể ăn thịt ả, uống máu ả. Cảm thấy đều do hồ ly tinh là ả câu dẫn Tần Vương luôn hướng về ả, Vương phi mới có thể luôn không sinh ra con trai trưởng.

Chu ma ma nói xong nghiêng rằng nghiêng lợi, Tấn Vương phi không giận, ngược lại nở nụ cười.

Nàng mất phượng mảy liễu, thân thể suy nhược, vốn là sắc mặt yếu ớt, vừa nhìn thấy yếu đuối nhưng cười rộ lên lại tựa như hoa nở rộ xuân tháng ba, đẹp không sao tả xiết.

Cười xong, thấy Chu ma ma vẫn là vẻ mặt uất hận, không khỏi cười an ủi bà: "Được rồi, nhũ mẫu. Thân thể ta nguoi cũng là biết rõ, sao có thể chịu được nỗi khổ khi sinh con chứ. Nàng ta nếu là có bản lĩnh sinh nhi tử cứ việc sinh đi, sinh xong bản phi ôm tới nuôi là được."

Chu ma ma có chút ít không đồng ý như vậy, nói: "Vương phi, ngài đừng trách cứ lão nô lắm mồm. Người là Vương phi hoàng gia, trưởng tử trong Vương phủ này chính là phải sinh từ bụng ngài mới tốt. Ôm đến cuối cùng là ôm đến, làm sao có thể cùng so với con ruột được."

Mấy lời này Chu ma ma đã nói qua với Tấn Vương phi rất nhiều lần, nhưng mà Vương phi tựa hồ chưa từng có để ở trong lòng

Tấn Vương phi nhìn bản thân trong kính, nàng ở trong kính có vẻ không thể nhận được nhũ nhũ mảy.

"Nhũ mẫu, chuyện này trong lòng ta tự có chủ trương, nguoi cũng lo nghĩ nữa."

Chu ma ma cũng không muốn lo nghĩ, nhưng là có thể không sao? Nhưng nàng cũng nhìn ra bản thân Vương phi không vui, nghĩ tới từ lúc sau khi đại hôn Vương gia đối Vương phi lãnh đạm, cũng không dám ở trên ngực Tấn Vương phi chọc dao nhỏ, chỉ có thể ở trong lòng trầm trầm thờ dài. Còn nói: "Nhũ nương tìm cho tiểu Quận chúa đã đến trong phủ, đang ở trong phòng khách Vân các đại ả, Vương phi có muốn đi xem một chút hay không?"

"Ta nghe Lý ma ma nói, hình như hạ nhân phía dưới tìm được người không tệ, đã như vậy, chờ dùng đồ ăn sáng xong, chúng ta liền đi xem một chút đi."

"Lý ma ma này cũng là nhanh miệng."

Từ Yên bên cạnh cười hi hi tiếp lời: "Là nô tỳ thay Vương phi nói, nô tỳ cũng muốn vì nương nương phân ưu, mới có thể nhận không được nói nhiều thêm một câu."

Lý ma ma là mẫu thân của Từ Yên, hai người đều là tâm phúc Tấn Vương phi, chỉ là Lý ma ma là quản sự ma ma, quản việc vặt ở hậu trạch bình thường không ở bên người Tấn Vương phi hầu hạ.

"Biết rõ hai mẫu tử các người trung thành Vương phi."

Tán gẫu một chút, Tấn Vương phi dùng qua đồ ăn sáng xong, liền dẫn người đi hướng Hòa Vân Các.

Bên trong Hòa Vân Các, Dao Nương đã đứng hơn nửa canh giờ.

Thất lưng nàng bắt đầu mỏi, chân cũng bắt đầu run lên, mà những người khác so với nàng cũng không có tốt hơn chút nào.

Thấy trong phòng này chỉ có mấy người bọn họ, cũng không có hạ nhân trông chừng các nàng, có người trong lòng sinh ra cảm giác may mắn đi đến ghé bên cạnh ngồi xuống, định nghỉ chân một chút. Một người đi, ngay sau đó hai ba người cũng đi, chỉ còn lại Dao Nương một người còn đứng ngốc tại chỗ.

Dao Nương nhìn một chút vài tiểu phụ nhân ngồi ở bên cạnh đó xoa chân vân vê thất lưng, lại thấy ánh mắt các nàng đều nhìn mình chằm chằm. Cũng biết rõ người ta đều ngồi, mà mình lại đứng thì thật không phù hợp, liền đi qua.

Miệng nhóm tiểu phụ nhân trẻ tuổi mở ra, ngồi cùng một chỗ lời nói liền nhiều. Nguoi theo ta đáp một câu, ta trả lời với nguoi một câu, lại thấy vẫn không có người vào thì không khỏi nói chuyện lớn hơn.

Dao Nương không phải người thích nói nhiều, cũng ngồi vậy nghe các nàng nói.

Nghe nghe, liền biết được không ít chuyện.

Biết rõ các nàng đều là nhờ vào quan hệ mà được chọn, hầu hết đều là thân thích của hạ nhân nào đó trong phủ. Tính ra cũng đúng, làm hạ nhân trong Vương phủ công việc tốt, không cần làm việc nặng, mỗi tháng tiền công nhiều, lại không cần ký văn tự bán đứt, không phải là có quan hệ là có thể tiến vào.

Ngược lại có hai cái tiểu phụ nhân không lên tiếng, Dao Nương sự chú ý cũng liên tục đặt ở trên người các nàng.

Chính xác mà nói là chú ý nhất một người trong đó, bởi vì kiếp trước nàng chính là bị người này tính kế, mới làm mất công việc nhũ nương này.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Hòa Vân Các gió lạnh hiu hiu thổi, bên ngoài lại có ánh dương rạng rỡ, chiếu rọi trên ngôi lưu ly màu xanh biếc, tỏa ra từng tia sáng vàng rực rỡ chói mắt.

Mới đầu tháng tư, thời tiết Tân Châu lại có chút nóng, thái dương chói chang đến hoa cả mắt.

Nhưng những điều này lại không hề có liên quan gì đến Hòa Vân Các.

Hòa Vân Các được xây ở hậu hoa viên Vương phủ, hoa cỏ trong hoa viên mọc xanh um, trước đó lại có mưa, một trận gió nhẹ phát qua, thì sẽ có từng đợt mát mẻ thoải mái. Chìm tước riu ra riu rít kêu ở trên đầu cành, thật đúng là nơi hoa nở chim hót.

Dao Nương chỉ nửa ngồi ghé dựa, buồn mắt xuống cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Mà đồng thời ngay lúc nàng đang trầm tư trong suy nghĩ, thì đối diện nàng cũng có một người đang nhìn nàng.

Nương của Thúy Trúc chính là nha hoàn hồi môn của Tấn Vương phi, bản thân nàng ta cũng gả cho một quân sự ở thôn trang. Đáng tiếc mệnh nàng ta không tốt, mới vừa mang thai thì chồng của nàng ta liền mất sớm. Nhà chồng không còn ai, nhà mẹ đẻ còn có ca ca tẩu tử, nàng ta cũng không thể ăn vạ ở nhà mẹ đẻ mà ăn không ngồi rồi được, lúc này mới dùng quan hệ tiến vào Vương phủ, muốn nhận công việc nhũ nương này.

Di ruột của Thúy Trúc là một ma ma quản sự dưới trướng Vương phi, ma ma quản sự như thế bên người Tấn Vương Phi có không ít hơn mười mấy người, mỗi người một nhiệm vụ. Nhưng nếu chủ nhân muốn đạt được mục đích, hạ nhân sẽ được biết một chút tiếng gió, mà Thúy Trúc liền biết chút chuyện người khác không thể biết này.

Nàng ta chính là hướng về việc này, mới có thể bắt kẻ tất cả để nhận được công việc này.

Ở trong suy nghĩ của Thúy Trúc, nàng ta kỳ thật đã sớm muốn tiến vào Vương phủ làm nha hoàn. Nhưng nương nàng ta là nha hoàn của Tấn Vương Phi, biết rõ cả tính Vương phi nhà mình, không muốn nữ nhi vào phủ leo lên cái cành cao này, miễn cho hại cả gia đình. Cho nên chỉ cần là nha hoàn hồi môn của Từ gia tới đây, trong nhà nếu có nha đầu nhan sắc tốt giống Thúy Trúc như thế này, thường thì đều sẽ không đem nữ nhi đưa đến bên người Vương phi.

Vì việc này, Thúy Trúc không chỉ một lần oán trách cha mẹ, cảm thấy nếu không phải bọn họ ngăn cản mình, mình cũng sẽ không gả một người như vậy, cuối cùng còn phải làm quả phụ.

Lần này chủ nhân lộ tiếng gió, Thúy Trúc liền nhớ kỹ, đánh cược cả tính mạng của nữ nhi chỉ hơn ba tháng của mình cũng muốn tới.

Đây là lối thoát duy nhất của nàng ta.

Nhưng Thúy Trúc còn biết lần này chủ nhân nhiều lắm chỉ sẽ lưu lại hai người, mà người đối diện kia chính là đại địch.

Từ lúc người nọ đi vào, Thúy Trúc liền biết, người này chắc chắn ôm cùng mục đích với nàng ta, bằng không tìm nhũ nương như thế nào chả được, một hai phải tìm người như vậy tới.

Loại người này vừa thấy chính là tới để khiến các chủ nhân ngột ngạt!

Thúy Trúc cắn môi dưới đỏ bừng, nhin không được nắm chặt cổ tay áo, mắt phượng liếc hướng bên kia tràn đầy ghen ghét.

Vì hôm nay, nàng ta có ý đem xiêm y mình đặt ở đáy hòm ra mặc, tóc là vừa gội sạch, có ý bôi dầu mang hương hoa quế lên tóc, búi tóc là kêu nương nàng ta chải, còn cài lên cây trâm duy nhất của mình.

Thúy Trúc từ nhỏ thích xinh đẹp, cũng thích sửa soạn bản thân. Sau khi sinh hạ nữ nhi, nàng ta liền kiêng ăn, cho nên dáng người đã sớm khôi phục. Dùng ánh mắt Thúy Trúc mà xem xét, lúc này nàng ta tuyệt đối còn xinh đẹp hơn so với lúc trước khi gả chồng nữa, bởi vì chỉ có phụ nữ đã gả chồng mới biết được, những tiểu cô nương ngây ngô đó dù nhan sắc có tốt, cũng là sokhông được với phụ nhân đã này nọ.

Nhưng nàng ấy ——

Thúy Trúc lại một lần nữa dùng đôi mắt ghen ghét nhìn nhìn người đối diện ngồi kia, trong lòng hận không thể đem mặt nàng ấy cào ra hoa mới có thể hả giận!

Dao Nương luôn cảm thấy có người đang trừng mình, ngẩng đầu liền thấy ánh mắt cực kỳ đồ kị ở đối diện, tuy rằng đôi phương thực nhanh rũ mắt xuống, nhưng nàng vẫn kịp thấy.

Tim nàng đập có chút nhanh.

Bởi vì ánh mắt đôi phương. Loại ánh mắt này nếu không phải là có thù có oán, ai lại nhìn người khác như vậy.

Dao Nương cười khổ trong lòng, đời trước nàng nhiều lần gặp trắc trở, khi mới vào Vương phủ tâm tư còn chưa thông suốt, chỉ lo chìm trong bi thương oán trách số phận của mình, không ngừng nhớ thương đứa con trai nhỏ bị bỏ lại một cách bất đắc dĩ của mình. Vẫn là nhờ một lần nàng thiếu chút nữa bị

người ta đánh chết, rớt cuộc mới tỉnh táo lên vì bảo vệ mạng sống mà nỗ lực. Cho nên những chuyện xảy ra khi mới vào Vương phủ Dao Nương cũng không nhớ rõ ràng lắm, nàng hoàn toàn không nhớ nổi đời trước Thúy Trúc có phải từng nhìn mình như vậy hay không.

Nàng có chút nghi hoặc Thúy Trúc vì sao lại lộ ra ánh mắt như vậy.

Mà thôi, hiện tại vừa mới tiến vào Vương phủ, nhũ nương hầu hạ tiểu quận chúa căn bản chưa chọn ra, nàng cùng Thúy Trúc cũng không phải đối thủ, nàng cần gì phải ghen ghét mình như vậy chứ.

Chẳng lẽ là, Thúy Trúc cũng sống lại sao?

Dao Nương lại chợt cảm thấy mình là suy nghĩ nhiều, bởi vì đời trước lúc nàng chết Thúy Trúc còn đang sống tốt, đang ở bên người tiểu Quận chúa làm nhũ nương tràn đầy thể diện mà.

Vậy Thúy Trúc cũng không phải trọng sinh, làm sao lại nhìn nàng như thế?

Chỉ có một cách giải thích, đó chính là Thúy Trúc biết được chút gì. Hay là nàng ta đã sớm là người được chọn trước trong đám hạ nhân, cho nên mới sẽ căm thù nàng như thế. Nhưng điều này cũng không hợp lý, dù gì thì Thúy Trúc cũng là người được chọn trước, nàng lại không phải, đối phương cần gì phải ghen ghét mình như vậy?

Dao Nương cũng không phải người quá thông minh, nghĩ một hồi không nghĩ ra liền không thèm nghĩ nữa, nhưng chuyện này lại trở thành băn khoăn trong lòng nàng.

Ngoài cửa đột nhiên có người hắng giọng.

Tức khắc, người vốn dĩ đang ngồi đều đứng lên, có chút thấp thỏm mà nhìn nha đầu đang đứng ngoài cửa kia.

Nha đầu này tuổi cũng không lớn, bộ dáng ước chừng mười hai mười ba tuổi, khuôn mặt nhỏ trắng nõn mà nghiêm túc nhìn mọi người vài lần, quay đầu lại đi rồi.

Đang lúc mọi người thấp thỏm trong lòng hết sức bất an, từ bên ngoài đi vào vài mama đã có tuổi.

Quần áo các nàng nhìn vô cùng sang quý, mặt nghiêm nghị, dáng vẻ bất phàm, vừa thấy đã biết là ma ma quản sự trong phủ.

Dẫn đầu là một người mặt vuông dài, tóc búi cao được thoa một lớp dầu bóng loáng, gương mặt cực kỳ nghiêm khắc. Mặc chiếc áo lụa đỏ, áo khoác màu xanh ngọc bích và váy màu xanh rêu. Trên đầu chỉ cài một chiếc trâm bạc đơn giản và đeo đôi bông tai đá mắt mèo trên vành tai. Mà đôi mắt kia nhìn tương tự như đá mắt mèo, ánh sáng bắn ra bốn phía, lấp lánh hữu thần, vừa gặp là có thể thấy đây là người không dễ ứng phó.

Dao Nương biết người này, bà ta là Lý ma ma quản sự bên cạnh Tấn Vương phi, quản rất nhiều sự vụ trong phủ, có thể coi như là trợ thủ đắc lực nhất bên người Vương phi.

Chỉ là Dao Nương đã từng gặp qua khuôn mặt tươi cười niềm nở khi đón người của bà ta, đó chính là khi mới vừa được Tấn Vương sủng ái, Vương phi rất cho nàng mặt mũi, nhờ vậy mà mấy người hầu hạ bên người Vương phi cũng vô cùng nể mặt nàng.

Dao Nương tuy ở Vương phủ chỉ hơn một năm, nhưng cũng đã thấy nhiều bộ dạng trở mặt như lật sách của nhiều hạ nhân. Một khắc trước còn tươi cười chào hỏi, một khắc sau chính là đây về khinh thường. Tương tự như vậy, chỉ cần có quyền thế, ở các nàng trong mắt chính là chủ nhân. Nếu thất thế, thì ngay cả chó cũng không bằng.

Dao Nương nhìn thấy không chỉ một lần ở trong phủ, những hạ nhân trước đó còn đối với nàng tất cung tất kính kêu Dao phu nhân, quay đầu nói nàng là hồ ly tinh.

Nàng phẫn nộ, khổ sở, lại cũng chán nản.

May mắn, đời này nàng sẽ không cần phải đối mặt với những việc đó nữa. Dao Nương trước khi vào phủ đã nghĩ kỹ rồi, đời trước sở dĩ nàng phải chết, có lẽ cũng do chướng mắt người khác. Chỉ cần nàng không bị Thúy Trúc tính kế, nàng liền có thể an an ổn ổn ở bên người tiểu Quận chúa làm công việc nhũ nương của nàng, không bao giờ cần xen vào trộn lẫn trong hậu viện của Tấn Vương.

Nàng không cần làm lâu lắm, một hai năm là đủ, chỉ cần tích cóp đủ bạc để có thể nuôi lớn Tiểu Bảo, nàng liền rời khỏi nơi này.

Nghĩ như vậy, Dao Nương cũng trấn định lại, tiếp thu mấy ma ma đánh giá bản thân.

“Thân mình đều khỏe mạnh phải không? Sửa đủ không? Ở trong phủ làm việc không giống như những nơi khác, hầu hạ chính là tiểu chủ nhân, cũng không thể có bất kỳ sai lầm nào.”

Mấy tiểu phụ nhân lạnh mồm lạnh miệng không ngừng liến thoắng vâng dạ, Lý ma ma nhíu mày lại nhưng khó nhìn thấy, cũng không lộ ra thái độ mất kiên nhẫn, chỉ là không để ý các nàng, hỏi một tiểu nha đầu bên cạnh: “Người đã mời tới chưa?”

Tiểu nha đầu giong thanh hồi đáp: “Thưa ma ma, đã mời tới, đang ở bên ngoài chờ ạ.”

Không bao lâu, một lão giả tuổi gần trăm đi đến, phía sau dẫn theo gã sai vặt đang đeo hòm thuốc.

“Đây là lương y của vương phủ chúng ta _ Sở đại phu, mời đến để bắt mạch cho chư vị.”

Vì thế mấy người theo thứ tự đi đến trước mặt đại phu, vươn cổ tay cho đối phương bắt mạch. Kỳ thật có một người tựa hồ bị khám ra bệnh kín, nên cho hạ nhân dẫn đi rồi. Tiểu phụ nhân kia khi bị dẫn đi vẫn còn kêu to oan uổng, nói cơ thể mình trước nay khoẻ mạnh, tuyệt không dám có điều lừa gạt.

Bởi vì chuyện này xuất hiện, mọi người không khỏi có chút kinh hồn bất định. Chẳng qua chỉ là tuyền nhũ nương mà thôi, sao lại phức tạp như thế? Nhưng Dao Nương lại biết phức tạp hơn còn ở phía sau.

Lý ma ma liếc mắt nhìn bọn họ, ra lệnh: “Mang các nàng ra phía sau kiểm tra đi.”

“Vâng.”

Vài ma ma cúi đầu đáp, liền dẫn đám người Dao Nương đi vào trong phòng tối.

Loại chuyện này đời trước cũng từng trải qua, bởi vì quá mức khó quên, cho nên Dao Nương nhớ rõ thập phần rõ ràng.

Đó vẫn là lần đầu tiên nàng lỗ lò thân thể trước mặt người ngoài, còn bị người xem đi xem lại, vì thế khuất nhục rất nhiều, cho nên ký ức này còn rất mới mẻ.

Ma ma phụ trách kiểm tra nàng thập phần cẩn thận, không chỉ kiểm tra các lại mụn nhọt linh tinh trên cơ thể, thậm chí ngửi phía dưới nách (>’<), còn kêu nàng nằm dài trên một cái bàn dài đã được trải vải bố, kiểm tra cái chỗ không thể nói kia.

Ma ma chắc là sợ Dao Nương bị mâu thuẫn tâm lý, vừa kiểm tra vừa nói: “Tiểu quận chúa là nữ nhi duy nhất của Vương gia, lại là tôn nữ ruột của đương kim thánh thượng, là long tử phượng tôn trời sinh. Ở Tấn Châu này, chắc chắn không giống như ở kinh thành, chỉ có thể tìm nguồn sữa từ bên ngoài. Nhưng việc chọn lựa này tuyệt đối phải cẩn thận, một khi tiểu Quận chúa có sai sót chỗ nào, chính là tội roi đầu. ....”

Dao Nương cắn môi, nhắm mắt, không nói gì. Cảm giác đối phương đang ước lượng ngực mình, lại nghe đối phương nói: “Người vừa thấy chính là người có sữa nhiều. Ừm, tất cả hoàn hảo, xuống dưới đi.”

Nàng vội từ bàn dài bò xuống, cúi đầu đem xiêm y mặc vào.

Chờ sau khi rời khỏi đây, thấy sắc mặt mọi người khác nhau, hiển nhiên gặp chuyện tương đồng.

Khi mọi người đang đợi phân tiếp theo, Lý ma ma lại không nói gì, mà là đi ra ngoài.

Vài ma ma khác vẫn còn lưu tại phòng khách.

Việc này tựa hồ cũng không có cái gì đáng làm người kinh ngạc, nhưng Dao Nương lại nhin không được để tâm.

Lý ma ma ra cửa, liền đi về hướng bên trái.

Nếu là rời khỏi Hòa Vân Các, hẳn là đi thẳng ra phía ngoài, sao bà ấy lại đi hướng đó?

Nơi đó là nơi nào?

Dao Nương vắt hết óc nhớ lại, đột nhiên trong lòng căng thẳng.

Ah, nàng nhớ nơi đó là địa phương nào rồi.

Hòa Vân Các chính là địa phương chiêu đãi khách khứa bình thường, có một lần khi Vương phủ bày yến khoản đãi quan viên ở đất phong, Vương phi cũng tại hậu trạch khoản đãi chúng nữ quyến quan viên.

Lúc ấy Dao Nương đã là người bên cạnh Tấn Vương, lấy thân phận của nàng thì loại địa phương này tất nhiên là không thể tới, nhưng ngày ấy nàng ở trong vườn ngắm hoa lại đi nhầm đường khác, đi tới khu vực gần Hòa Vân Các này.

Hòa Vân Các này chiếm diện tích lớn, một phần là nước, một bên là nhà ẩm tròng hoa. Lúc ấy nàng chỉ quá mê mẩn ngắm hoa mẫu đơn vừa nở kia thôi, vậy mà lại đi nhầm. Ngắm hoa xong, đột nhiên nghe được một âm thanh nói chuyện, nàng liền nhin không được đi tìm, trùng hợp lúc ấy nàng đứng ở vị trí vừa vặn có thể từ bên ngoài nhìn đến tình hình trong Hòa Vân Các.

Nàng nỗ lực nhớ lại nơi mình đứng lúc trước, nhưng không phải là khách phòng này. Nhìn một cái lò sưởi ba chân mạ vàng ở góc tường, bởi vì quá mức rõ ràng, ánh mắt nàng nhìn vào trong là thấy được nó đầu tiên. Lúc ấy tòa khách phòng này chỉ ngồi vài vị phu nhân quần áo hoa lệ, Dao Nương xưa nay nhất gan, sợ bị người ta phát hiện hiểu lầm mình muốn rình coi, liền vội vàng rời đi.

Nhưng bởi vì ấn tượng quá đậm, ký ức nàng vẫn luôn khắc sâu.

Dao Nương theo bản năng nhìn nhìn chỗ cửa sổ hoa tầm thường kia, cửa sổ hoa kia được sơn toàn là màu đỏ thắm, mặt trên chạm khắc các loại hoa

văn xinh đẹp, sau lại có tầng lớn cảnh lá xanh um. Lúc mới nhìn, tựa hồ cũng không dị thường, nhưng nếu là nhìn kỹ là có thể nhìn ra cảnh lá sum xuê kia tựa hồ có chút rung động.

Phía sau có người.

Là ai? Ai ở nơi đó nhìn trộm?

Dao Nương không dám nhìn tiếp nữa, vội làm như không có việc gì mà xoay đầu, nhưng khóe mắt còn nhìn chăm chăm chỗ kia.

Phiến cảnh lá sum sê kia đột nhiên rung động vài cái, chỉ kịp thấy xẹt qua một góc áo hoa văn phức tạp, lập tức không còn có động tĩnh khác.

Nhưng ở trong mắt Dao Nương, lại khiến nàng như bị sét đánh.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 9

Loại vải vóc cùng hoa văn nhìn quen mắt như thế, Ngọc Nương chỉ nhìn thấy qua ở trên xiêm y của một người, đó là Tần vương phi.

Tần vương phi rất thích hoa hướng dương, trên xiêm y trang sức nữ trang đều trang trí hoa hướng dương, Ngọc Nương xuất thân không cao nên khó tránh khỏi hiếu kỳ, đã từng nhìn không được mà lén lút nói một câu, lại bị Điệp Nhi - nha hoàn bên người nhạo báng.

Điệp Nhi nói, kia không phải hoa bìm bìm, đó là hoa hướng dương, sau này đừng nói như vậy nữa, đỡ phải làm cho người ta nhạo báng, nói không chừng còn chọc giận vương phi.

Từ đó về sau, Ngọc Nương không dám nhiều lời, cũng nhớ kỹ những điều này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng vì sao vương phi lại đứng ở nơi đó nhìn vào trong? Nàng là nữ chủ nhân duy nhất của vương phủ, có thể đi lại bất cứ nơi đâu trong toàn bộ vương phủ, đích xác không cần giấu đầu giấu đuôi như vậy.

Thế thì chỉ có một khả năng, vương phi không muốn để cho người bên trong biết rõ là nàng đã tới.

Nhưng vì cái gì?

Đột nhiên Ngọc Nương nhớ tới kiếp trước sau khi nàng được sủng ái, Hồ trắc phi bị nàng chèn ép đến nghiêng răng nghiêng lợi, có một lần thậm chí quá hoá giận đã nói với nàng.

Đối phương nói, nàng là đồ ngu ngốc, thế nhưng cam tâm tình nguyện nâng chân thú vị của vương phi, có biết hiện tại mình đang nhờ của phúc ai hay không, về sau nhất định sẽ chết trong tay Tần vương phi.

Lúc đó nàng cũng không để mấy lời này ở trong lòng, bởi vì nàng cảm giác đối phương chính là vì hận mà sinh oán, cố ý châm ngòi ly gián, lúc trước nàng bị Hồ trắc phi gây vò đến thống khổ không chịu nổi, cho nên nảy sinh tâm tư bỏ lên giường Tần vương để thoát khỏi mọi khổ sở, sau khi sự tình phát sinh, biến thành truyền đến cấp báo, Tần vương trực tiếp đi tới biên thành, căn bản không có an trí nàng, mà nàng vẫn còn ở dưới ma chướng của Hồ trắc phi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong lúc Hồ trắc phi vì ghen mà sinh hận muốn vận dụng hình phạt riêng với nàng, là vương phi phái người tới cứu nàng, cũng cấp cho nàng một thân phận danh chính ngôn thuận, mà không phải là kẻ khi mọi người nhắc tới chính là đưa hạ nhân bỏ lên giường chủ tử.

Bởi vì điều này, Ngọc Nương vẫn luôn cảm kích Tần vương phi, cho dù sau đó biết rõ Tần vương phi đang lợi dụng mình đánh lòi đài cùng Hồ trắc phi, nàng cũng không có lòng phản nghịch, nàng vẫn một mực nhớ tới thời điểm mình trợ trợ bất lực nhất, là Tần vương phi kéo tay, cũng luôn cho nàng thể diện cho nàng sự tôn vinh, khiến nàng có chỗ đứng trong vương phủ.

Mà nam nhân vốn nên cấp cho nàng hết thấy những điều đó, kỳ thật chính là một tên khôn kiếp, chỉ để ý ngu ngốc mặc kệ không giải quyết tốt hậu quả, đây là suy nghĩ mà Ngọc Nương vẫn luôn chôn giấu trong lòng ở kiếp trước.

Lúc này, mỗi một giây thần kinh của Ngọc Nương đều đang tự nói với mình, dường như sự tình không có đơn giản như thế.

Nàng nhớ tới sự dị thường của Lưu mụ mụ lúc ở Lâm Vân huyện, nghĩ đến ánh mắt Thúy Trúc nhìn nàng, nghĩ đến vạt áo chợt quét qua, nghĩ đến tất cả kinh nghiệm mình đã trải qua ở kiếp trước, còn có những lời kia của Hồ trắc phi.....

Đột nhiên, nàng có một loại nhận thức như rơi vào hầm băng, có lẽ từ lúc vừa mới bắt đầu, nàng đã bị người ta an bài bố trí, mặc kệ nàng có đi như thế nào, cũng đều trốn không thoát sự khống chế của đối phương.

Cho nên tất cả đều có thể giải thích rõ ràng, vì sao Lưụ mụ mụ lại ân cần như vậy, vì sao Thụý Trúć hận nàng thế kia, vì sao sau khi nàng đến Lưụ Xuân Quán, rõ ràng cái gì cũng không có làm, thế nhưng người bên cạnh Hồ trắć phi lúc nào cũng khó xử nàng, vì sao biểu hiện của vương phi thập phần thương tiếc nàng, sau khi cứu nàng ra khỏi Lưụ Xuân Quán, lại vẫn như cũ nhét nàng đến bên cạnh Hồ trắć phi làm hạ nhân, rõ ràng, nếu như thật sự thương xót nàng, thì có thể giữ lại nàng ở bên cạnh mình....

Ngọc Nưong nhớ tới ngao ưng - -

Tấn vương có một con đại điều tên là Hải Đông Thanh, đó là một con đại điều phi thường xinh đẹp lại hung mãnh kinh người, không bao giờ cho ngoại nhân thân cận, nhưng đối với Tấn vương thì lại thập phần ngoan ngoãn nghe lời.

Có một lần nàng nhìn thấy, nhìn không được hiểu kỳ hời hấn, đó là lần đầu tiên hấn nói nhiều lời cùng với nàng như vậy, mặc dù chỉ có vài câu, nhưng ký ức Ngọc Nưong hãy còn mới mẻ.

Kỳ thật, hình dung này chẳng hề chuẩn xác, nhưng nghĩ lại cũng gần như thế, đều là lợi dụng đủ loại thủ đoạn để mải dửá ý chí của đối phương, tàn phá và áp bức cho đến khi đối phương không còn đường để đi, cho đến khi đối phương mất đi ý chí của chính mình, toàn bộ đều phải dựa theo ý tứ của chủ nhân đi làm.

Toàn thân Ngọc Nưong lạnh buốt, đột nhiên phát hiện thế giới của mình đã hoàn toàn sụp đổ.

Phát sinh hết thảy tiếp theo, cũng sẽ tiến hành giống như kiếp trước vậy.

Ngọc Nưong cùng Thụý Trúć được chọn, còn lại thì được thưởng năm lượng một người, bị dẫn rời khỏi vương phủ.

Lý mụ mụ đưa hai người đến Tư Ý viện, Tấn vương phi cũng không nói thêm gì, chỉ nói các nàng phải dụng tâm hầu hạ tiểu quận chúa, cho người dẫn hai người lui xuống.

Đội hai người đi khỏi, Tấn vương phi khen Lý mụ mụ, nói ánh mắt của bà ta không sai, trời sinh Tấn vương phi tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, có thể nói ra lời như thế, chứng tỏ nàng ta hết sức hài lòng với chuyện này.

Mà sự hài lòng này, tất nhiên là ứng ở trên người Ngọc Nưong.

Dù Tấn vương phi cũng được xem như có kiến thức sâu rộng, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một người tuyệt đẹp như thế, nàng ta nghĩ lại nghĩ, chỉ có thể dùng từ "tuyệt đẹp" này để hình dung, bên cạnh đó, nếu không chuẩn xác lắm thì cũng không quá mức thiếu lễ độ.

"Tạ ơn vương phi khen ngợi, cũng là Lưụ mụ mụ kia có cơ duyên xảo hợp mới tìm được người, có thể khiến cho vương phi hài lòng, xem như Lưụ mụ mụ kia có căn tu ở kiếp trước."

"Thưởng cho bà ấy." Tấn vương phi mỉm cười, không biết nghĩ đến điều gì, đôi mắt phượng lấp lánh sáng ngời, trong lúc nhất thời lại tăng thêm vài phần tươi sáng xinh đẹp, khiến người tha có cảm giác không thể nhìn thẳng.

"Truyền lời đến Lưụ Xuân Quán bên kia, sáng mai lập tức đưa người qua."

"Dạ."

*****

Lưụ Xuân Quán, Hồ trắć phi nghe hạ nhân truyền lời, ngay lập tức quăng vỡ hộp phấn son trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta mặc áo trên bó sát thân có hoa văn màu vàng, bên dưới là váy lụa sắc hồng nhạt, đầu tóc búi kiểu trái đào, đeo nguyên bộ trang sức vàng ròng khảm hồng bảo, có vẻ phú quý bức người, lại xinh đẹp vô song.

Một khuôn mặt trái xoan tinh xảo, đại khái là bởi vì làn da cực kỳ trắng nõn, lộ ra đôi mắt sâu thẳm cùng lông mi đặc biệt dài và hàng mày đen đậm, xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn, giờ phút này, trong đôi mắt phượng quyền rũ kia đang bùng bùng lửa giận, ngập tràn phẫn nộ đến bộ ngực cũng phập phồng lên xuống.

Toàn thân Hồ trắć phi đều đang run rẩy, đập bẻ hộp phấn son vẫn chưa hả giận, nàng ta lại đập này nọ trên bàn trang điểm, bị nha hoàn Hồng Đào ôm lấy từ phía sau.

"Được rồi, các người đều lui xuống đi."

Hai nha hoàn hầu hạ bên cạnh và hạ nhân đến truyền lời đều lui xuống.

Lúc này Hồng Đào mới nói với Hồ trắć phi: "Nưong nưong, cho dù ngài có nổi giận ngàn vạn lần đi nữa, đây không phải là Tư Ý Viện bên kia làm."

Hồ trắć phi giận đến mức đầu ngón tay đều run rẩy, đôi môi cũng run run, nhưng lại cắn chặt hàm răng trắng nõn, có vết máu rỉ ra, đủ để chứng minh nàng ta giận thành cái dạng gì.

"Chuyện này không phải ả làm, sao có thể..." Hồ trắc phi do dự nói.

Ngược lại Hồng Đào thấy trắc phi nhà mình tức giận thành dạng này, không hiểu sao có chút thương cảm nàng ta.

Nàng ta thờ dài trong lòng, an ủi: "Dựa theo quy củ bên trong phủ, bên cạnh tiểu quận chúa phải có bốn nữ nương, vương phi làm như thế là để người khác tìm không ra sai sót, nhưng nếu như trắc phi ngài...."

Lời tiếp theo, Hồng Đào không nói, Hồ trắc phi cũng hiểu rõ là có ý gì.

Nếu vì lý do này mà nàng ta sinh oán hận, đó chính là nàng ta không đúng.

Nhưng, chỉ đơn giản thế thôi sao?

Kỳ thật, sở dĩ Hồ trắc phi giận thành dạng này, không chỉ là vì Tần vương phi công khai nhét người đến bên cạnh nàng ta, mà vẫn còn một lý do riêng tư khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong phủ, người biết chuyện này không nhiều, cho dù biết rõ cũng không ai dám tùy tiện nghị luận, cũng không phải do sợ Hồ trắc phi biết sẽ mất hứng, mà là sợ giẫm lên chỗ đau của vị kia.

Đề cập tới chuyện này thì phải nói qua một chút, dựa theo lệ cũ của vương phủ, nếu trong phủ có nữ quyến sinh con, không cần tự mình cho bú, thông thường gia đình phú hộ đều là như thế, lại càng không cần phải nói đến Tần vương phủ, trời sinh chính là vàng ngọc, là bạc tôn quý vô song.

Sữa của Hồ trắc phi bị tắc nghẽn từ khi tiểu quận chúa còn chưa sinh ra, vì sợ vương phi động tay chân từ bên trong hại tính mạng của mình, Hồ trắc phi còn đặc biệt xin Tần vương cho mình tìm người đến từ bên ngoài, để khi tiểu quận chúa sinh hạ liền có sữa bú.

Thông thường với loại tình huống này, sau khi Hồ trắc phi sinh, sữa sẽ không lập tức chảy ra, mà trực tiếp để Sở lương y bên kia kê đơn thuốc lợi sữa, áp chế dòng sữa trở về, sau này bản thân cũng đỡ phải chịu tội, người phú quý đều xử trí như thế, nhưng Hồ trắc phi không những không làm như thế, còn lệnh cho bà đỡ làm cho mình thông sữa, thậm chí còn uống vài thang thuốc thúc sữa.

Khi ấy, cũng không phải là không có hạ nhân bên trong đề ra nghi vấn, nhưng Hồ trắc phi lại hết sức kiên trì, vốn nghĩ rằng, có lẽ do Hồ trắc phi này xuất thân thấp hèn, muốn tự mình nuôi nấng tiểu quận chúa, ai ngờ nàng ta không có, vẫn luôn để tiểu quận chúa cho hai nữ nương nuôi nấng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lưu Xuân Quán từ trên xuống dưới có vài chục người, tránh không được có người phong phanh tiết lộ.

Người nghe được không khỏi nghi hoặc, Hồ trắc phi này đã hao hết tâm tư như thế, sao lại không để cho tiểu quận chúa bú, vậy chính xác là định làm gì? Không khỏi có người nghĩ đến bí mật lục đục của một vài dòng dõi hào phú quyền thế, hơn nữa bên trong phủ cũng có đồn đãi, nói Hồ trắc phi là nữ nhân đi ra từ loại địa phương đó, tất nhiên khó tránh khỏi có người hiểu sai.

Bên trong phủ lên lút loan truyền sôi sục, Hồ trắc phi liệu mạng giấu liều mạng che cũng đều không bùng bít được, vì thế để cho vài nữ nhân ở hậu viện xem không ít trò cười.

Vốn vì chuyện này mà Hồ trắc phi xấu hổ vạn phần, đột nhiên Tần vương phi phủ đầu, sai người đưa hai nữ nương khác đến, nghe nói còn là hai người xinh đẹp xuất chúng, mà không ngoài ý muốn là Tần vương ra cửa tuần tra thái ấp sắp trở về, đó là cho ai, còn phải nói rõ ra hay sao?

Đích xác không thể trách Hồ trắc phi hiểu sai, đứng ở vị trí của nàng ta nhìn, rõ ràng là vương phi đánh vào mặt nàng ta, thậm chí mặt trong mặt ngoài của nàng ta cũng đều bị kéo xuống, còn đánh cả vào mặt người trên kẻ dưới trong Lưu Xuân Quán.

Làm sao Hồ trắc phi có thể không phiền muộn! Không cảm hận!

"Ngoài mặt ả ta trang lạnh lùng không ăn khói lửa nhân gian, kỳ thực chính là tiện nhân tâm tư bẩn thỉu...."

Hồ trắc phi tức giận mắng chửi một trận, bỗng nhiên nàng ta cau hàng mày lá liễu, tay vô ý thức đề lên chỗ áo trước ngực, vội vàng đẩy Hồng Đào ra, đi vào bên trong.

Cũng không có kêu vào Hồng Đào hầu hạ.

Hồng Đào nhìn bóng lưng của nàng ta, nhìn không được lắc đầu.

*****

Hôm nay tâm tình của Tần vương phi rất tốt.

Thời điểm tâm tình của nàng ta tốt, bầu trời trong Tư Ý viện cũng phá lệ sáng sủa một chút so với bình thường.

Thấy tâm tình của vương phi tốt, mấy người Từ Yên hoạt bát hơn ngày thường, lại thấy thời tiết bên ngoài đẹp, liền cò xát khuyên vương phi đi dạo hoa viên, lúc nào cũng ghen ở trong phòng như thế cũng không tốt.

Tấn vương phi vui vẻ đồng ý, mang theo người đi tới hoa viên.

Tháng tư xuân về hoa nở, bên trong hoa viên là một mảng cây lá um tùm xanh biếc, vừa nhìn đã khiến người ta sáng khoái tinh thần.

Tấn vương phi dạo bước, lại đi đến bên ao cho cá ăn một hồi, có người đến bẩm báo, nói Hồ trắc phi bên Lư Xuân Quán kia đang giận dữ, tức giận đến mức không kiềm chế được, Tấn vương phi lập tức cười càng tươi hơn.

Tấn vương phi vui vẻ, Chu muội muội liền vui vẻ.

Ở vị trí của bà ta nhìn, chỉ cần có thể làm cho vương phi nhà mình cao hứng, đó là phần mộ tổ tiên của đối phương tỏa khói xanh, bởi vì bà ta đã có ý sai người đưa qua cho Ngọc Nương hai bộ xiêm y, thức ăn cũng có ưu đãi đặc biệt.

Loại chuyện nhỏ nhặt này không cần Tấn vương phi chủ động nói, Chu muội muội cũng có thể tự xử lý, những người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm như thế, không có mấy người là nhân vật đơn giản, phỏng đoán, tối thiểu nhất cũng đều có thủ đoạn.

Ngọc Nương nhìn này nọ ở trước mặt, bên cạnh là ánh mắt tựa như dao nhỏ của Thúy Trúc.

Nàng tiến tiểu nha đầu tặng đồ đi, trong nội tâm dâng lên cảm giác mệt mỏi.

Ngọc Nương cảm thấy kiếp trước mình thật sự sống uổng phí, nhiều manh mối rõ ràng như thế, kiếp trước nàng lại không cảm giác ra chút khác thường nào. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tiện tay đặt xiêm y trên cái bàn dài cạnh đầu giường, sau đó lên giường nằm xuống.

Một gian phòng không lớn lại đặt hai cái giường phô trương, giường nào cũng đều treo màn, sau khi lên giường Ngọc Nương liền thả màn xuống, cũng là để tránh ánh mắt của Thúy Trúc.

Thấy đáng về đối phương khinh thường không thèm nói chuyện với mình, Thúy Trúc vừa bực vừa hận, quăng đập hồi lâu mới ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 10

Ngọc Nương suy nghĩ, sau này mình nên đi con đường nào.

Từ lúc bắt đầu biết rõ vương phi cũng đã từng có ý hại mình, nàng càng thêm xác định, mình phải nắm vững vàng chặt chẽ công việc nhũ nương này, chỉ cần nàng còn ở bên cạnh tiểu quận chúa một ngày, nàng sẽ không xen vào hậu viện của vương phủ này, kỳ thật, nếu không phải kiếp trước nàng bị hại mất việc, cũng không sẽ bị vương phi nhét vào hầu hạ bên cạnh Hồ trắc phi, cho đối phương cơ hội thích hợp để hạ thủ với nàng.

Rất nhiều chuyện, đều bởi vì có nguyên nhân cho mới có kết quả.

Đến trưa, có nha hoàn đưa cơm trưa tới cho Ngọc Nương và Thúy Trúc, rõ ràng trong phần cơm của Ngọc Nương nhiều hơn của Thúy Trúc hai món ăn. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Thức ăn của nhóm nhũ nương vốn tốt hơn hạ nhân, nhưng phần cơm của Ngọc Nương lại nhiều hơn Thúy Trúc hai món ăn.

Vì thủ đoạn của vương phi, Ngọc Nương cảm thấy tim đập nhanh, mặc dù nàng ngốc, nhưng chẳng hề ngu xuẩn, đặc biệt là đã trải qua một năm trong vương phủ ở kiếp trước, khiến nàng hiểu ra rất nhiều điều, mà trước kia, căn bản nàng không có cách nào hiểu được.

Nhưng khiến nàng kinh ngạc là, Thúy Trúc chứng kiến lại làm như không nhìn thấy, nàng chỉ cho là đối phương đã sửa đổi tính tình, nhưng sau đó liền biết vì sao Thúy Trúc như thế, bởi vì hai bộ xiêm y nàng vừa mới đặt ở trên bàn, không biết bị Thúy Trúc dùng cái gì rạch hai đường.

Ngọc Nương cũng không phải là người rất thông minh, nhưng nàng vẫn cảm thấy Thúy Trúc quả thực đại dột đến không còn gì để nói.

Trong phòng chỉ có hai người, sao nàng ta lại dám làm hỏng xiêm y bên trên thượng xuống, nàng ta không sợ nàng ầm ĩ lên sao? Kiếp trước Ngọc Nương sẽ làm ầm ĩ, mặc dù tính tình của nàng nhu thuận, nhưng cũng không phải là người không có tính khí, bị người khác công khai đối phó như thế, tất nhiên nàng muốn tìm người làm chủ cho mình.

Cuối cùng Thúy Trúc bị la mắng khiển trách, vì đền bù tổn thất, vương phi lại thưởng cho nàng hai bộ xiêm y khác, chất liệu tốt hơn so với hai bộ trước, màu sắc lại còn tươi sáng, nàng vô cùng thích, ngày thứ hai liền mặc vào người, lại đâm vào mắt của Hồ Trắc Phi, bị nàng ta xem như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.....

Bỗng nhiên Ngọc Nương không muốn suy nghĩ nữa, Thúy Trúc ngu xuẩn, không phải nàng cũng đã từng ngu xuẩn đó sao, nếu không phải đã trải qua một đời, căn bản nàng không hiểu hành vi mập mờ này của vương phi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Ngọc Nương chỉ mở xiêm y bị phá hỏng ra, sau đó lại lên giường nằm xuống.

Thúy Trúc đặc ý nhìn phía đối diện, cảm thấy sao người này lại nhát gan như thế, cũng không khó đối phó lắm.

Ngày kế tiếp, sau khi đích thân đi thỉnh an Tấn vương phi, Hồ trắc phi dẫn Ngọc Nương và Thúy Trúc về Lưu Xuân Quán.

Dọc theo đường đi, sắc mặt Hồ trắc phi cũng không tốt, nhìn ra được, thời điểm thỉnh an lại bị chọc tức ở trước mặt Tấn vương phi.

Vào trong sảnh chính, Hồ trắc phi ngồi xuống ở trên vị trí chủ nhân, Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đứng ở trước mặt nàng ta.

Đôi mắt phượng xinh đẹp của Hồ trắc phi quanh quẩn cao thấp quanh thân thể của hai người.

Bộ dáng của hai nữ nương này không tệ, phong thái cũng xem như thường thường bậc trung.

Trong đó có một người mặc một thân xiêm y đồ tươi, mặt trái xoan mắt xéch, khoe miệng có một nốt ruồi nhỏ, cười một chọt lộ vẻ mỉa ý, mầu chót là, vừa nhìn là biết người này chính là một người không an phận, ánh mắt long lanh nhấp nháy, cười đến thập phần quyến rũ.

Hồ trắc phi đã gặp qua rất nhiều loại người như thế, loại người này, nếu cho nàng ta cơ hội, thì sẽ liều mạng bò lên trên.

Còn người kia, mặt như đoá phù dung, chân mày lá liễu, mắt hạnh môi anh đào, nhìn kỹ ngược lại cũng không tệ, thoạt nhìn có vẻ nhút nhát e lệ, lúc nào cũng cụp mí mắt, vừa nhìn liền biết là người nhát gan.

Mặc một thân xiêm y cũ sắc vàng, tà áo cùng ống tay áo đều đã giặt đến mức hơi bạc trắng, màu sắc xiêm y lại quá phai mờ, vốn nữ tử này có bảy phần tư sắc, nhưng bị bộ xiêm y này làm cho giảm xuống chỉ còn ba bốn phần. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Trong lòng Hồ trắc phi thầm nghĩ ‘lại là người không biết trang điểm’, Hồ trắc phi thích nhất là chưng diện, xưa nay luôn xem thường nữ nhân không biết trang điểm cho bản thân, cũng có thể do tính tình quá mộc mạc nên mới mặc một bộ xiêm y như thế.

Đương nhiên Hồ Trắc Phi không chỉ nhìn những điều này, ánh mắt nàng ta lại càng chú ý đến tư thế động tác của hai người nhiều hơn.

Cũng do bộ dáng của Thúy Trúc quá chói mắt, thân hình mảnh khảnh như dương liễu, eo nhỏ thon thả, bộ ngực sung mãn lộ vẻ ‘bùng bùng khí thế’, khăn lụa bên hông như hận không thể siết chặt thêm, dường như rất sợ không thể lộ ra dáng người quyến rũ, mà người kia, xiêm y thì cũ kỹ rộng thùng thình, nhìn không rõ dáng người.

Chỉ liếc mắt qua một, trong lòng Hồ trắc phi đã có ấn tượng sơ bộ gần lược với hai người này, nên coi trọng ai, phải đối phó với ai, trong đã có số.

Đặc biệt là dung mạo của Thúy Trúc thiên về điểm lệ xinh tươi, còn dung mạo của Hồ trắc phi thì hoàn toàn thiên về quyến rũ.

Thấy ánh mắt của Hồ trắc phi di chuyển qua lại trên người Thúy Trúc, còn khi nhìn mình thì chỉ lướt qua vài lần, trái tim treo lơ lửng của Ngọc Nương cuối cùng cũng an tâm thả lỏng một chút.

Mà hết thấy dường như trải qua lâu thật lâu, kì thực, chẳng qua chỉ là trong vài hơi thở mà thôi, rất nhanh, Hồ trắc phi đã thu ánh mắt về, thần sắc thản nhiên, nói: "Dẫn các nàng đi qua Tiêu Vượt Viện."

"Dạ."

Cho đến lúc hai người xoay người rời đi, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác được, ánh mắt của Hồ trắc phi lơ lửng ở sau lưng các nàng.

Nàng cảm thấy may mắn vì mình đã quyết định đúng.

*****

Bên Tư Ý Viện, Hồng Nhi nâng xiêm y Ngọc Nương để lại cho Chu mụ mụ xem. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chu mụ mụ nhíu mày nhìn, nói: "Ta còn thắc mắc sao tiểu phụ nhân kia lại không mặc xiêm y mới, mà lại mặc một bộ y phục cũ, lại còn bị vá nữa chứ."

Tấn vương phi cũng đang ở đây, giương mắt nhìn sang.

Thấy vậy, Chu mụ mụ vội vàng nói đại khái sự tình một lần.

"Người tên Thúy Trúc là người nhà của Tào mụ mụ?"

Chu mụ mụ gật đầu: "Cha nương của Thúy Trúc đều là sai sự ở thôn trang hồi môn của vương phi, nữ tử này cũng là người có số mệnh không tốt, vừa hoài thai thì nam nhân qua đời, vì không có sinh kế nên muốn vào phủ mưu cầu một công việc, lão nô thấy nàng ta có vẻ là người có lòng dạ cao, nhan sắc cũng thuộc nhất đẳng, liền chọn nàng ta, ai ngờ, tính tình nàng ta ngược lại thiếu kiên nhẫn như thế."

Bà ta hơi nhũn mày, hiển nhiên là có chút phản cảm đối với hành động của Thúy Trúc.

Bởi vì ở trong mắt bà ta, loại người như Thúy Trúc chính là ngu xuẩn đến cực hạn, chỉ có cực hạn ngu xuẩn, mới làm ra loại chuyện phí sức lại chẳng có kết quả tốt, lại còn khiến người ta chán ghét.

Nhưng trái lại, Tấn vương phi lại không cho là đúng, vốn muốn khiến người khác ngọt ngạt, thì chỉ cần làm cho người đó càng thêm buồn bực, vậy là được rồi, về phần có thể làm tốt hay không, vậy thì phải nhìn tạo hóa của đối phương, nếu như làm tốt, nàng ta cũng không quan tâm để cho đối phương trở thành Phùng hầu thiếp thứ hai. Với ánh mắt của Tấn vương phi, Thúy Trúc như thế sẽ dễ sai khiến hơn, đủ ngu xuẩn lại đủ nhanh nhẹn, mới có thể nháo ra chuyện.

Còn người kia, không khỏi khiến Tấn vương phi có chút thất vọng....

Nhưng nàng ta cũng không để ở trong lòng, chẳng qua chỉ là một hạ nhân, với thân phận địa vị của Tấn vương phi mà nói, thật sự cũng không quá trọng yếu, đừng thấy hôm qua Ngọc Nương khiến Tấn vương phi hài lòng, nhưng đó chỉ như là chứng kiến một cây cây trăm có hình thức độc đáo, hoặc giống như một con tiểu miêu tiểu cầu được người ta thích, chỉ là một loại đồ chơi mà thôi. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Chiếm được thì vui vẻ, không thích, vứt bỏ là được, bởi vì sẽ còn có vô số hạng người loại này chen chúc tự tiến cử.

"Được rồi nhũ nương, chẳng qua chỉ là xem tuồng vui, không cần quá xem trọng chuyện này."

"Dạ đúng." Chu mục mục gật gật đầu, cười tủm tỉm: "Chuyện bên Lư Xuân Quán cũng không cần chúng ta xem trọng."

Đây tất nhiên là nói dối, người quyền quý đều muốn thể diện, chẳng lẽ nói Tư Ý Viện rất dễ ý bên Lư Xuân Quán, vì vậy mới ngáng chân khắp nơi làm cho người khác chán ghét sao? Đó không phải chứng tỏ lòng dạ mình quá nhỏ nhen à?

Mỗi lần làm cho Lư Xuân Quán ngọt ngạt, thời điểm đó bầu không khí trong Tư Ý Viện cũng tốt nhất, tất cả mọi người đều cười khanh khách, tựa như nhìn thấy trò gì đó rất khôi hài, Tấn vương phi cũng cười, nhưng khi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mày liễu khẽ nhíu lại.

Đột nhiên nàng ta có chút phiền chán chính bản thân mình, tựa hồ sống sót cũng chỉ là vì đấu đá cùng với mấy nữ nhân kia!

*****

Tiểu quận chúa ở tại Tiểu Vực Viện bên trong Lư Xuân Quán.

Kêu là Tiểu Vực Viện, kì thực cũng là hữu danh vô thực.

Là một viện nhỏ ở lân cận Lư Xuân Quán, từ bên cạnh mở ra một cánh cửa, có thể đi thông qua Lư Xuân Quán, còn có cửa chính khác có thể ra vào tự do. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mặc dù viện không lớn, nhưng thoạt nhìn cực kỳ tinh xảo, là một tiểu lâu ba gian hai tầng, tường trắng ngói đen, cửa sổ nhiều, cánh cửa đều sơn màu đỏ thẫm, trong sân đặt hai cái vạc lớn, lá sen nổi lơ lửng trong vạc, là đang dưỡng sen non, còn chưa tới thời kỳ nở rộ, ở trước hành lang khác trên đất trống có trồng hai gốc cây ngân hạnh, toàn bộ cảnh trí cực kỳ êm dịu.

Ngoại trừ tiểu lâu, còn có một dãy phòng khác ở phía sau, cũng có sương phòng gì đó, cũng xem như cực kỳ rộng rãi.

Hiện tại, ngoại trừ tiểu quận chúa, trong viện này còn có một mục mục quản sự, hai đại nha hoàn, bốn nhị đẳng nha hoàn, vài mục mục và nha hoàn làm việc nặng cùng với hai nhũ nương, tổng cộng có hơn mười người hầu hạ tiểu quận chúa, bây giờ lại thêm hai người Ngọc Nương và Thúy Trúc.

Đây vẫn chỉ là hầu hạ một hài tử còn bú, chờ tiểu quận chúa lớn chút nữa, người hầu hạ lại nhiều thêm.

Bởi vì bản thân cũng có tiểu hài tử, ngoài cảm thán ra, Ngọc Nương không nhịn được còn so sánh trong lòng, đều là hài tử còn bú sữa, Tiểu Bảo của nàng lại thiệt thòi rất nhiều.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình không khỏi ảm đạm xuống.

Ngọc Nương cùng Thúy Trúc đi đến Tiểu Vực Viện, liền bị dẫn tới trước mặt Mục ma ma. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Mục ma ma này chính là ma ma quản sự bên trong Tiểu Vực Viện.

Vì sao lại gọi là ma ma, mà không phải gọi mục mục, ban đầu Ngọc Nương cũng không hiểu, vẫn là ở kiếp trước biết được, từ trong cung đi ra, mới có thể gọi ma ma, Mục ma ma này chính là từ trong cung đi ra, là người mà Tấn vương đặt ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Mới đầu Ngọc Nương cũng không biết chuyện này, vừa vào vương phủ nàng đã bị Thúy Trúc và bên Lư Xuân Quán tìm tới tra xét, tự lo còn không xuể, sao còn có hơi sức đi chú ý sự việc này, về sau, ở lâu trong vương phủ mới biết được, hóa ra vị Mục ma ma ít khi lộ diện kia, lại có thân phận không tầm thường như thế.

Mà hoàn toàn vì sự tồn tại của Mục ma ma, cho dù vương phi và Hồ trắc phi đấu đá kịch liệt, nhưng chưa bao giờ lan đến gần trên người tiểu quận chúa,

mãi cho đến lúc đó, Ngọc Nương mới ý thức được hàm nghĩa thật sự trong đó, hoặc có thể nói, kia chính là chủ ý thật sự của Tần vương.

Bởi vì nhận thức ra chuyện này, thời điểm nhìn thấy Mục ma ma, Ngọc Nương không khỏi có chút khẩn trương.

Nhưng Mục ma ma cũng không nói gì với các nàng, chỉ nhìn thoáng qua các nàng, sau đó cho người dẫn đi xuống dần xấp.

Hiện tại bên trong Tiểu Vượt Viện chỉ có một chủ tử, vẫn là một đứa bé còn bú, hạ nhân cũng không nhiều, vì thế phòng ốc cực kỳ rộng rãi.

Tiểu quận chúa ở tại trong tiểu lâu, Mục ma ma và hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến ở đông sương, nhúm nữ nương thì ở tây sương, còn những người khác đều ở dãy phòng phía sau.

Ngọc Nương và Thúy Trúc được an bài ở tây sương, một người một gian phòng, cùng đời trước không có gì khác biệt.

Gian phòng rất lớn, ít nhất không nhỏ đối với người có xuất thân như Ngọc Nương, một bình phong màu đen thêu hoa cỏ bốn mùa chia căn phòng ra làm hai, phía trước là phòng khách, đặt một bàn bát tiên cùng vài cái ghế màu đen chạm trổ hoa văn, dưới cửa sổ là một chiếc giường la hán, có hai cái ghế dựa khác cũng chạm khắc văn hoa cùng với vài thứ khác.

Lướt qua bình phong chính là phòng ngủ, sát góc tường đặt một giường như ý có chạm khắc hoa văn vân vũ bên khung sườn, trên giường treo màn lụa mỏng, có tủ quần áo hòm xiềng chậu nước rửa mặt, dưới cửa sổ bày một bàn trang điểm màu đen có chạm trổ, ở trong góc tối có một bình phong khác, sau tấm bình phong đặt một bồn và bồn tắm.

Dạng phòng ngủ này, nếu như ở bên ngoài, các tiểu thư nhà giàu cũng ở giống như vậy, ở trong này lại là cho một hạ nhân ở, sự phú quý vương phủ quả thật khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Chẳng qua, kiếp trước Ngọc Nương đã thấy vương phủ có bao nhiêu sang giàu, thật sự cũng không cảm thấy có cái gì kinh ngạc.

Ngọc Nương vừa bỏ gói đồ nhỏ của mình xuống, Lục Nga đã đi đến gõ cửa.

Lục Nga là nha hoàn nhị đẳng trong Tiểu Vượt Viện.

Trừ nàng, nhị đẳng nha hoàn còn có Lục Lựa, Lục Yêu, Lục La, phía trên bốn nàng là Ngọc Thúy và Ngọc Yến, hai nha hoàn có tên bắt đầu từ chữ Ngọc này là đại nha hoàn bên cạnh tiểu quận chúa, địa vị còn muốn cao hơn so với hai nữ nương kia, ở trong Tiểu Vượt Viện này, ngoại trừ Mục ma ma, người có tiếng nói nhất chính là hai nàng.

Sở dĩ hiếm thấy địa vị của nữ nương còn thấp hơn so với nha hoàn, đó là vì hiện giờ tiểu quận chúa còn nhỏ, ngoại trừ cho bú sữa, nữ nương cũng không có tác dụng khác, lại không thể nói là có ân giáo dưỡng gì đó.

Trong tay Lục Nga bung một khay, trong khay đặt vài bộ xiêm y.

Ngọc Nương vội vàng đi ra tiếp đón, Lục Nga nói: "Vâng lệnh Ngọc Yến tỷ tỷ đến đưa xiêm y cho Tô nữ nương, vừa vận may theo mùa, tổng cộng có bốn bộ."

"Cảm ơn Lục Nga cô nương." Ngọc Nương nói.

Lục Nga gật đầu, bỏ xuống này nọ, liền rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Ngọc Nương nhìn xiêm y đặt trên bàn, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Nàng đang lo không có xiêm y để mặc đây.

Kỳ thật, từ trong nhà đi ra, nàng cũng không mang theo bao nhiêu xiêm y, trước kia nàng thích màu sắc tươi sáng, hiện giờ nàng không muốn quá bắt mắt, tất nhiên là nghĩ sẽ mặc màu tối một chút, mà bốn bộ xiêm y đưa tới đều là màu tối.

Một bộ màu xanh đá, một bộ màu xanh lục đậm, hai bộ còn lại thì màu vàng cũ và màu nâu đỏ, nhìn từng màu sắc, có lẽ là không phù hợp với tuổi, nhưng rất phù hợp với thân phận, công việc nữ mẫu vốn là cho hài tử bú sữa, không cần thiết phải ăn mặc quá sắc sỡ.

Kiếp trước, khi Ngọc Nương vừa tới Tiểu Vượt Viện, bên trên cũng phát xuống vài bộ xiêm y như thế này, nhưng nàng ghét bỏ màu sắc quá khó nhìn, đều là mặc xiêm y của chính mình, rõ ràng là cùng một sự kiện giống nhau, nhưng bởi vì tâm tính bất đồng, tự nhiên tâm tính cũng bất đồng, không thể

không khiến người ta cảm thấy sự vô thường.

Ngọc Nương cầm lấy xiêm y đi ra sau bình phong mặc thử, bởi vì không phải là đo đạc làm theo yêu cầu, có vẻ hơi rộng một chút, nhưng hiện tại, nàng đúng là muốn mặc chính là xiêm y rộng rãi.

Ngọc Nương dứt khoát mặc bộ đồ mới đi ra cửa.

Trước hết tìm tiểu nha hoàn hỏi thăm nơi nào có thể giặt xiêm y, biết được ở trước dãy nhà sau có giếng nước, nàng trở về phòng sửa soạn xiêm y cần giặt, ôm đi đến đằng sau giặt giũ.

Từ cửa bên hông tiểu lâu đi ra ngoài, trước mặt là một cái sân nhỏ gần giống như một đình viện, chính diện là một hàng dãy nhà, hai bên còn có nhà kho, phòng bếp cùng với nhiều phòng ở.

Bên trong nhà kho có chậu gỗ, thùng nước, còn có xà phòng dùng để giặt xiêm y, những thứ này đều là Lục Yêu nói cho Ngọc Nương biết, thật ra, chút chuyện này Ngọc Nương đều biết rõ, chỉ là nếu không hỏi qua thì quá mạo muội, chung quy có vẻ hơi đường đột.

Lấy được mấy thứ mình cần dùng, Ngọc Nương liền đi đến giếng nước, ném thùng nước vào trong giếng, kéo múc nước lên, khí lực của nàng không lớn, chỉ có thể múc được nửa thùng.

Có nửa thùng nước này, nàng ngâm xiêm y mình đã thay ra vào trong chậu gỗ.

Lục Yêu luôn ở bên cạnh yên lặng nhìn nàng, thấy tư thế của nàng thật sự chuẩn bị muốn giặt xiêm y, cũng không nói lời nào liền rời đi.

Mà đồng thời ngay lúc Ngọc Nương đang giặt xiêm y, Thúy Trúc cũng nhận được xiêm y do Lục Nga đưa qua.

Chẳng qua nàng ta có chút khinh thường nhìn thoáng qua, sau đó ném ở bên cạnh.

Chất liệu ngược lại không sai, nhưng màu sắc có hơi nhạt nhẽo, tuy nàng ta là quả phụ, nhưng thật sự cũng đâu có muốn làm quả phụ cả đời.

Bởi vì hôm nay vừa mới đến, Ngọc Nương và Thúy Trúc không cần phải đi trực, thời gian nửa ngày này là để các nàng thu xếp, chẳng qua tính tình của Thúy Trúc ngồi không yên, dọn dẹp một lát đã thay một bộ xiêm y khác, đi ra cửa tìm người nói chuyện.

Tính tình nàng ta quen náo nhiệt, miệng cũng ngọt, mở miệng là một tiếng thím một tiếng muội muội, không bao lâu đã thân quen với người trong Tiểu Vượt Viện.

Ngọc Yến đến bẩm báo sự tình, trên khuôn mặt già nua của Mục ma ma nhìn không ra gợn sóng.

"Không cần quản các nàng, chúng ta chỉ cần xem trọng tiểu quận chúa."

Ngọc Yến gật gật đầu.

*****

Ngọc Nương giặt xong xiêm y, giũ phơi trên sợi dây.

Nàng lại đi múc ít nước bùng trở về, lau bốn phía trong phòng mình qua một lần, hình như gian phòng đã có người thu thập qua, nhưng không hề kỹ lưỡng, góc nào cũng có thể trông thấy chút bụi bặm.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã dự định ở lại trong viện này, thì phải tỏ rõ thái độ, mà hiện tại, việc nàng làm nhìn như chẳng hề liên quan gì, kì thực, chính là biểu lộ rõ ràng thái độ của mình với mọi người.

Những đạo lý này, vẫn là do Ngọc Nương sống lâu trong vương phủ ở kiếp trước mới hiểu được, nàng cũng chỉ có thể làm chút việc này, cái khác thì phải xem người ta có cho mình cơ hội hay không.

Trong mấy ngày tiếp theo, sinh hoạt bên trong Tiểu Vượt Viện bình thản mà buồn tẻ lại vô vị.

Cùng một dạng như kiếp trước, người trong Tiểu Vượt Viện đối đãi với hai người có vẻ rất hiền hòa, kì thực, trong vẻ hiền hòa mang theo sự xa cách.

Mặc dù Ngọc Nương và Thúy Trúc cũng đi hầu hạ tiểu quận chúa, lại chỉ có thể ở xa xa nhìn, ngay cả giờ tay muốn làm gì đó đều sẽ bị người khác thay thế, lại càng không phải nói đến thân cận hầu hạ tiểu quận chúa.

Chưa được mấy ngày, Thúy Trúc đã phiền chán, bắt đầu thường xuyên chạy ra bên ngoài.

Lấy cớ là đi tìm di của mình, nhiều thời điểm lại chính là cùng người của Lưu Xuân Quán lôi kéo làm quen, ngược lại, Ngọc Nương vẫn trước sau như một, bình chân như vại.

Thời tiết dần nóng lên, rồi lại biến đổi thất thường, có khả năng hôm nay là một ngày mặt trời chói chang, vì vậy chỉ có thể mặc áo đơn, nửa đêm trời bắt đầu mưa, ngày kế lại phải thay đổi áo kếp.

Hôm qua trời mưa, sáng nay trời vẫn âm u, buổi chiều mặt trời lại chói chang, ngày tức khắc nóng lên, khó chịu đến mức làm cho người ta phát hoảng.

Hoàng hôn dần xuống, bên trong Tiểu Vực Viện bình tĩnh như thường ngày, đến thời điểm này lại yên tĩnh đến mức giống như chỗ không người.

Không được trọng dụng cũng có chỗ tốt của không được trọng dụng, đó chính là làm cái gì cũng đều không có ai quản, Ngọc Nương đi đến phòng bếp bưng cơm tối của mình, bởi vì trời nóng, đích xác là không có khẩu vị, trước hết đặt ở nơi nào đó, dự định tắm rửa xong mới tính sau.

Lăn qua lăn lại hồi lâu mới tắm xong, có khả năng trời lại muốn mưa, trong phòng vô cùng nóng bức, đầu tóc của Ngọc Nương vẫn còn chưa lau khô, trán đã lại đổ mồ hôi, nàng xoa mái tóc ướt nhẹ đi ra ngoài, quả nhiên bên ngoài mát mẻ hơn rất nhiều so với trong phòng, gió nhẹ thông thả, thổi qua người hết sức thoải mái.

Ngọc Nương vừa đi ra bên ngoài, đã nghe thấy bên cạnh truyền đến một tiếng kết....., Thúy Trúc cũng đi ra.

Thấy trên khuôn mặt trắng bạch của nàng ta lấm tấm mồ hôi, xem ra cũng là vì bị nóng mà đi ra.

Trước kia không muốn nhìn đến Ngọc Nương, gần đây Thúy Trúc lại thay đổi thái độ, có khả năng là được ai đó chỉ điểm, đối đãi với Ngọc Nương thập phần nhiệt tình.

Hai người vốn ở lân cận, thỉnh thoảng Thúy Trúc cũng đi tới phòng của Ngọc Nương ngồi một chút, cùng trò chuyện với nàng, trong lòng Ngọc Nương hiểu rõ, ngoài mặt cũng đối đãi nhu hòa, Thúy Trúc chỉ cho là tính tình của nàng hiền nhất, ngược lại không suy nghĩ nhiều, ngẫu nhiên còn sai khiến Ngọc Nương giặt xiêm y gì đó giúp nàng ta.

Chẳng qua, nếu như Ngọc Nương giúp nàng ta làm việc, nàng ta cũng không phải là không có hồi báo, thỉnh thoảng sẽ bưng tới một bàn điểm tâm hay trái cây, đưa cho Ngọc Nương ăn.

Thân di của Thúy Trúc là Tào mụ mụ, là một quản sự nhỏ bên trong phòng bếp, Thúy Trúc lấy những thứ này từ chỗ bà ta, Thúy Trúc thường xuyên lấy một ít đồ ăn vặt về, cho nhóm nha hoàn mụ mụ bên trong Tiểu Vực Viện ăn, có vài tiểu nha hoàn và mụ mụ làm việc nặng cũng góp miệng, vì thế, ở trước mặt hạ nhân trong Tiểu Vực Viện thậm chí là Lưu Xuân Quán, Thúy Trúc được hoan nghênh hơn nhiều so với Ngọc Nương.

Người khác nhìn nàng ta đều là vẻ mặt tươi cười, ngược lại nhìn Ngọc Nương lại tỏ ra âm thầm hơn rất nhiều, cơ hồ là không có cảm giác nàng tồn tại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thúy Trúc thấy Ngọc Nương đứng ở ngoài cửa, đi đến đứng ở bên cạnh nàng.

"Trời hôm nay quá nóng." Nàng ta vừa nói vừa cầm cái quạt tròn quạt gió.

Ngọc Nương nói: "Đúng vậy, ta mới tắm xong, lại đổ mồ hôi."

Thúy Trúc lau mồ hôi, thấy trên tay một vệt trắng bệch, nàng ta vội co lòng bàn tay lại, từ trong tay áo móc ra một cái khăn tay, che giấu ẩn lên trên mặt, đồng thời, đôi mắt không để lại dấu vết liếc nhìn khuôn mặt trắng mịn như trứng gà bóc của Ngọc Nương miệng la hét: "Không được không được, ta cũng phải đi tắm, đích xác trời quá nóng."

Nàng ta muốn kêu Ngọc Nương lấy nước giúp mình, nhưng lúc này Ngọc Nương đã đi đến ngồi xuống trên bệ đá ở hành lang, tay lại gãi gãi mái tóc dài của mình, nàng ta cũng chỉ đành phần nộ im lặng, quay người đi vào trong phòng.

Ngọc Nương nhìn bóng lưng nàng ta, sau đó thu mắt trở về.

Bất tri bất giác trời đã tối sầm, ở thời điểm này có một ít muỗi, tóc của Ngọc Nương cũng hong khô không sai biệt lắm, vì vậy dự định trở về phòng dùng cơm tối.

Nàng vừa đi đến trước bàn ngồi xuống, liền nghe đến một trận tiếng khóc nỉ non của hài tử, thanh âm rất bén nhọn, vô ý thức cả người bỗng khấn trương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cũng không phải bị dọa bởi tiếng khóc, mà do đã làm mất thân, nên đặc biệt nhạy cảm đối với tiếng khóc của hài tử.

Ngọc Nương ý thức được đây là tiểu quận chúa đang khóc, từ lúc đi tới Tiểu Vực Viện này, mỗi đêm tiểu quận chúa cũng đều sẽ âm ỉ như thế, nàng bưng chén cơm lên, dự định ăn cơm tối xong, lại đi lấy chút nước tới lau người rồi nghỉ ngơi.

Thức ăn có chút dầu mỡ, thức ăn của nhóm nữ hầu vốn phong phú hơn so với nhóm hạ nhân tầm thường, thịt heo mặn chiếm đa số, bởi vì ăn mặn nhiều mới có thể sinh sữa, nhưng trong người Ngọc Nương vốn cực kỳ khô khan, cơm cũng đã hơi nguội lạnh, chung quy cảm thấy trong người không thoải mái.

Nàng để đĩa xuống, thu dọn cái bàn, bưng chén đĩa đến phòng bếp nhỏ, lúc trở lại xách theo nửa thùng nước ấm, bên trong phòng bếp nhỏ luôn luôn có nước nóng, bởi vì thời thời khắc khắc tiểu quận chúa đều có thể sẽ dùng tới, nấu rất cũng nhiều, cho nên hạ nhân cũng có thể dùng một ít.

Ngọc Nương lau người, bưng nước ra ngoài đổ sạch.

Trong lúc này, tiếng khóc của tiểu quận chúa liên tục không ngừng, thậm chí càng lúc càng bén nhọn, đặc biệt là lúc này đột nhiên lại có gió, tiếng gió vì vu xen lẫn tiếng khóc của hải tử, dưới bóng đêm yên tĩnh, phá lệ làm người ta sợ hãi.

Ngọc Nương có phần ngồi không yên, không khỏi đi ra cửa, nhìn về hướng tiểu lâu bên kia.

Trong lúc này, tiểu lâu đã sớm sáng ánh nến, thỉnh thoảng có người ra ra vào vào, người bên Lưu Xuân Quán cũng tới, hỏi đến tột cùng là làm sao, mới rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thủy Trúc từ trong nhà đi ra, dựa vào một bên cửa nói với Ngọc Nương ở đối diện: "Hai người kia không phải rất có bản lĩnh sao, như thế nào mà ngay cả một đứa bé cũng đỡ không được." Nàng ta cười dài, trên mặt rõ ràng có chút hả hê.

Trong miệng nàng ta chỉ trích hai người kia, chính là hiện tại Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu đang hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, sở dĩ Thủy Trúc và Ngọc Nương bị gạt bỏ, căn bản là không có biện pháp nhúng tay hầu hạ tiểu quận chúa, công lao lớn đó phải thuộc về hai nữ mẫu đến trước đây, hai người liên thủ ép buộc Thủy Trúc và Ngọc Nương, Ngọc Nương vẫn còn tốt, nhưng trong lòng Thủy Trúc hận chết hai người kia.

Đáng tiếc, Thủy Trúc không có biện pháp gì với đối phương, một là lý lịch của đối phương sâu hơn so với nàng ta, hai là hai người đối đãi với tiểu quận chúa thập phần tận tâm, cơ hồ là không để người khác tìm ra sai lầm, quan trọng nhất, hai người kia đều là người của Hồ trác phi, căn bản nàng ta không thể trêu vào, chỉ có thể ghen một bụng khí, chỉ đành ghen ghét trong lòng, thầm kín châm biếm vài câu cùng với Ngọc Nương.

Không nhìn thấy động tĩnh bên tiểu lâu, nhưng không cần nghĩ Thủy Trúc cũng biết, nhất định ngày mai hai nữ mẫu Tiền Vương sẽ bị Hồ trác phi khiển trách, cười đến vô cùng sáng lạn.

Ngược lại Ngọc Nương lại đặc biệt trầm mặc, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Ngọc Nương cúi tay đóng cửa phòng lại, hướng phía ngoài bước đi.

Thủy Trúc thấy vậy, hỏi: "Người đi đâu vậy?"

"Ta đi xem một chút."

"Người thôi đi, đừng có đi chướng mắt người ta, cũng đâu phải là chưa bị qua, lần trước người bị người ta ép buộc đi ra như thế nào?"

Thủy Trúc nói lời này cũng không phải là đồng tình Ngọc Nương, chẳng qua là một dạng thổ lộ bất mãn trong lòng mà thôi, bởi vì có một lần nàng cũng đã đi qua, lại bị người ép buộc đi ra ngoài.

Tạm thời nàng ta đang cùng chung một chiến tuyến với Ngọc Nương, đây cũng là một trong những nguyên nhân, vì sao mà hiện nay nàng ta đối đãi ôn hoà với Ngọc Nương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, tự ý hướng về phía tiểu lâu đi đến.

"Chịu thiệt bị lừa còn ngại chưa đủ à!" Sau lưng, Thủy Trúc cất giọng nói.

Ngọc Nương đang suy nghĩ đến chuyện kiếp trước.

Kiếp trước, Thủy Trúc không như thế này, chưa đến năm sáu ngày, đã có thể vênh váo tự đắc lưu lại trong tiểu lâu làm nữ mẫu của tiểu quận chúa, không phải vì cái gì khác, mà do nàng ta có công lớn.

Khi đó tiểu quận chúa cũng khóc nỉ non như vậy, nhưng Ngọc Nương không ở trong lòng, nàng vừa mới rời khỏi nhi tử Tiểu Bảo, nghe được loại tiếng khóc này, chung quy nhìn không được, nghĩ tới Tiểu Bảo xa cách mẫu thân có phải cũng sẽ liều mạng khóc như vậy hay không.

Vì thế nàng càng thương tâm, tiểu quận chúa khóc, nàng cũng khóc, khóc đến nỗi không có ban ngày không có đêm tối.

Có người nói nàng xúi quẩy, nàng cảm thấy thập phần ủy khuất, lại càng thương tâm khổ sở, nữ mẫu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, vì vậy tránh không khỏi bị bài xích ở bên ngoài, nhưng tiểu quận chúa khóc như thế rất không bình thường, nàng không thể không quan tâm.

Quan sát mấy ngày, không sai biệt lắm, nàng đã biết là tại sao lại như thế.

Nàng xung phong nhận việc đi giải quyết vấn đề này, lại bị người ngăn cản ở bên ngoài, không chỉ không thấy được tiểu quận chúa, ngay cả tòa lầu nhỏ kia cũng không vào được, trong lòng nàng lo lắng, lại thật sự đau lòng tiểu quận chúa, cứ khóc tiếp nữa thì làm sao mà chịu được, người duy nhất có thể nói với bên trên chỉ có Thủy Trúc, muốn thông qua nàng ta nói phương pháp cho người chiếu cố tiểu quận chúa biết.

Thủy Trúc dùng biện pháp của nàng, chữa lành chứng khóc ban đêm của tiểu quận chúa.

Nhưng căn bản nàng không nói cho người khác biết biện pháp kia là của nàng, mà dưới tình huống trở tay không kịp, bị người thiết kế cũng bị xúi giục, Mục ma ma vốn hết sức bất mãn với nàng, đuổi nàng trở về.

Ngược lại, Thủy Trúc lại đứng vững gót chân bên trong Tiểu Vượt Viện, tiểu quận chúa không rời được nàng ta, vị trí của nàng ta càng ngày càng vững chắc, ngay cả Hồ trác phi cũng có vài phần kính trọng đối với nàng ta.

Chương 12

Chuyện này, khi ấy Ngọc Nương không hiểu ẩn ý trong đó, cho đến khi bị đuổi ra khỏi Tiểu Vượt Viện, về sau, qua an bài của Tấn Vương phi, lại trở về Lưu Xuân Quán làm hạ nhân, thấy người bên trong Tiểu Vượt Viện đối đãi với Thúy Trúc vô cùng khác biệt, rốt cuộc, biết rõ đến tột cùng là vì sao, mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nhưng khi đó đã muộn, sẽ không có ai tin tưởng lời nói của nàng, nàng chỉ đành ngậm bồ hòn.

Hai ngày nay, Ngọc Nương liên tục chờ đợi, chờ một cơ hội thích hợp, mặc dù như thế có thể sẽ làm cho tiểu quận chúa bị tội nhiều hơn một chút, nhưng thật sự nàng không có cách nào, đây là kế sách trước mắt nàng có thể nghĩ ra, là biện pháp duy nhất để có chỗ đứng ổn định ở trong này.

Chỉ có đứng vững gót chân ở bên cạnh tiểu quận chúa, nàng mới có thể giữ được tính mạng không bị người kéo xuống nước, mới có thể đợi đến ngày ra khỏi vương phủ, được nhìn thấy nhi tử Tiểu Bảo, kiếp trước không hiểu tại sao mình chết, bỏ lại Tiểu Bảo tuổi còn thơ bé, cũng không biết mất đi nương, về sau Tiểu Bảo phải làm thế nào.

Mỗi lần nghĩ tới hết thấy những điều đó, trái tim của Ngọc Nương đều như bị đao cắt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Để tồn tại được ở nơi đây, điều kiện tiên quyết là, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên Ngọc Nương ném bỏ lương tâm của chính mình, tất cả đều là vì ích lợi của bản thân trước tiên.

Ngọc Nương đi đến trước tiểu lâu, ngoài cửa cũng không có người canh giữ.

Nàng đi vào cửa, nhìn thấy phòng chính đèn đuốt sáng ngời, sắc mặt của Mục ma ma âm trầm đứng ở đằng kia, mặt mũi của mấy người Ngọc Thúy Ngọc Yến và Lục Nga đều tràn đầy sự lo âu, hai nữ hầu đầu đầy mồ hôi, Tiền nữ hầu đang bồng tiểu quận chúa đi qua đi lại không ngừng.

Bầu không khí cực kỳ đè nén, làm cho người ta có cảm giác trong không khí giống như có ngọn lửa ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng cháy.

Nàng đi qua, nói: "Có thể để ta giúp đỡ một chút không?"

Ánh mắt của mọi người đều rơi ở trên mặt nàng.

*****

Nghiêm túc mà nói, kỳ thật khuôn mặt của Ngọc Nương chẳng hề diễm lệ, thậm chí đó là một khuôn mặt có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, hai hàng lông mi cong cong, giống như một đoá sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, lạnh lẽo nở rộ, đại khái là bởi vì tuổi không lớn lắm, trên khuôn mặt còn mang theo vài nét non nớt cùng ngây thơ.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác, trên vàng trán của khuôn mặt nhu thuận này lại lơ đãng tản mát ra một loại tư sắc quyến rũ.

Đây là loại quyến rũ mông lung, chợt nhìn chẳng hề thấy lộ ra vẻ gì, nhưng khi lạnh lẽo nhìn, lại có thể nhìn ra chút gì đó ở bên trong, diễm đạm mềm mại, như một lưỡi, lơ đãng là có thể quyến rũ người ta đi.

Nếu chỉ có vậy cũng coi như xong, vừa vặn lại có một bộ dáng thất đẫy lưng ong, bầu ngực chắc nịch sung mãn, độc hơn nữa là điệu bộ đáng đi, khiến người ta nhìn một là chợt nảy sinh ý nghĩ không đứng đắn.

Vì muốn cho người ta không chú ý đến mình, Ngọc Nương đã mặc xiêm y rộng thùng thình để che lấp dáng người, lại cố ý sửa lại tư thế đi đứng, nhưng hết thấy những điều này chẳng qua chỉ có thể lừa được người bình thường, đối với người sáng suốt mà nói, ngược lại hành vi này sẽ bị làm tưởng là người có tâm cơ sâu nặng.

Nhất là Mục ma ma, bà thu hết tất cả vào đáy mắt, biết rõ hiện giờ danh tiếng của Thúy Trúc nổi trội, mà Ngọc Nương này lại không được bất kỳ ai chú ý tới, đủ để chứng tỏ nàng rất hiểu chuyện.

Bà nhìn Ngọc Nương.

Dưới ánh đèn, không thể nghi ngờ, Ngọc Nương rất xinh đẹp lại tinh khiết, ánh đèn màu vàng chiếu rọi ở trên khuôn mặt của nàng, lộ rõ làn da trắng muốt tựa như bôi một lớp mặt, khiến người ta có một loại cảm xúc hương thơm ngon miệng.

Mục ma ma không khỏi nhủ mảy, kỳ thật bà không có ấn tượng gì tốt đối với hai nữ hầu mới tới này, bởi vì người nào có mắt cũng đều có thể nhìn ra,

các nàng tới là để làm cái gì.

Mục ma ma nghĩ, nước giếng không phạm nước sông, không cần các nàng làm cái gì cả, chỉ cần đừng gây chuyện là được, nhưng hết lần này tới lần khác, ngay thời điểm tâm tình của Mục ma ma không tốt nhất, lại có người đến gây sự.

Hai người Ngọc Yến Ngọc Thúy đi theo bên cạnh Mục ma ma nhiều năm, thời điểm ba người chưa tới Tiểu Vượt Viện, luôn hầu hạ ở bên trong Triều Huy Đường, vừa thấy Mục ma ma nhú mày, Ngọc Yến liền đứng ra nói: "Tô nhũ mẫu, người vẫn nên trở về phòng đi, ở đây người không giúp đỡ được gì đâu."

Ngọc Nương thoáng ngơ ngác, nói: "Hình như tiểu quận chúa không thoải mái, ta muốn nhìn thử một chút....."

Tiểu quận chúa khóc càng dữ dội hơn, ở trong lòng nhũ mẫu liễu mạng giấy giụa, tiếng khóc như thế làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái, giống như có vật gì đó đè nặng ở trên đầu, vô cùng nặng nề.

Mục ma ma thấp thỏm nóng nảy, trùng mắt với nàng: "Người muốn nhìn cái gì? Người có thể nhìn ra cái gì? Còn không đi ra!"

Bà có gương mặt rất phổ thông, góc cạnh rõ ràng, vốn đi ra từ trong cung, trên người mang theo một loại uy nghiêm đặt biệt bất đồng với hạ nhân tầm thường, lúc này, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc, nhìn vô cùng dọa người.

Thế nhưng Ngọc Nương lại bất vì sở động (không có động tĩnh), nàng thử thuyết phục: "Tiểu Bảo con của nô tỳ lớn hơn tiểu quận chúa một chút, cũng đã từng trải qua tình huống này, có biện pháp có thể hóa giải một phần....."

Cũng không có người nào tin tưởng nàng, kỳ thật, bởi vì mọi người đều biết tại sao tiểu quận chúa lại như thế.

Chứng khóc đêm, tên như ngứa, chính là, mỗi ngày sau khi trời tối, không hiểu sao tiểu hài tử lại khóc lóc không ngừng.

Có đôi khi sẽ khóc một hai canh giờ, có đôi khi lại đứt quãng, dù sao thì đêm nào cũng vô cùng âm ỉ.

Chứng khóc đêm là bệnh không có biện pháp chữa trị, đến đại phu cũng không có cách nào, dân gian lại nói, tiểu hài tử mắc loại bệnh này là vì ban đêm khóc người.

Nếu nhà ai có tiểu hài tử ban đêm khóc người, đều sẽ viết lên trên một trang giấy câu "Thiên hoàng hoàng, địa hoàng hoàng, hài tử nhà ta ban đêm khóc người, quân tử qua đường xin niệm ba lần, ngủ một giấc đến khi mặt trời mọc", thừa dịp đêm khuya yên tĩnh dán ở trên đường cái, người qua lại nhìn thấy khó tránh khỏi phải niệm một lần, nói không chừng sẽ có thể chữa khỏi.

Chẳng qua đây là cách làm mê tín, kỳ thật hài tử khóc đêm vốn không thể nói rõ, trong đó có rất nhiều nguyên nhân, căn bản không phải viết chữ lên giấy là có thể giải quyết, nhưng tiểu hài tử còn chưa biết nói, lại không phải là bị bệnh, không phải là đói, ngày ngày âm ỉ như thế, mọi người cũng chỉ có thể mong đợi quý thân.

Đã không phải là lần đầu tiên tiểu quận chúa khóc như thế, nghiêm túc mà nói, từ trong tháng, tiểu quận chúa chưa khi nào yên tĩnh qua.

Biện pháp nên thử đều thử, lương y cũng tới xem qua, cuối cùng đưa ra một kết luận rất phổ biến, vậy là không có cách nào.

Cho nên trong lòng mọi người đều có một loại nhận thức, đó chính là chờ tiểu quận chúa khóc cho đến lúc hết khóc, hoặc là đến khi lớn tháng hơn, dĩ nhiên là không còn khóc đêm nữa, chẳng qua, không ổn chính là hạ nhân sẽ vất vả hơn một chút, đối người bông ả mà thôi, đối với vương phủ này thì cũng không tính là cái gì, đừng nói hai người thay nhau bông ả, mười người trăm người cũng chẳng hề gì.

Nhưng này tất cả chỉ giới hạn ở lý luận suông, chưa ai thấy qua tiểu hài tử khóc người, vĩnh viễn sẽ không biết khủng bố đến cỡ nào, bé có thể khóc đến khàn cả giọng, mặt sưng huyết đỏ bừng, chính là nhắm chặt hai mắt mà khóc thét, thậm chí có đôi khi sẽ khóc đến ngất lịm, làm cho người ta không tự chủ được mà bắt đầu căng thẳng thần kinh, thậm chí còn lo lắng có phải bé bị bệnh hay không, hoặc là có nguyên nhân gì khác.

Đặc biệt là hiện giờ hài tử còn trong tã lót không dễ chăm sóc, thân phận tiểu quận chúa lại không phải bình thường, mấy người Mục ma ma mới như lâm đại địch.

Đặc biệt là Mục ma ma, bà gánh chịu áp lực càng lớn hơn so với trong tưởng tượng, bởi vì Hồ trắc phi không chỉ một lần mượn cớ, muốn ôm tiểu quận chúa trở về dưỡng ở bên người.

Xuất phát từ đủ loại nguyên nhân như thế, người khác làm sao lại đi tin tưởng một câu nhẹ nhàng "Ta có biện pháp" của Ngọc Nương.

Không có ai tin.

Không có ai tin nhũ mẫu trước mắt này có thể có biện pháp gì hay, không nhìn thấy Tiên nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu đều không có cách gì đó sao, họ có khả năng, là nhũ mẫu tốt nhất cả Tân Châu, căn bản không phải gãi mồm trước mắt này có thể so sánh.

Nhất là Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến lại càng không tin, trong những người này, đại khái chỉ có họ biết rõ hai người Ngọc Nương Thúy Trúc là tới để làm gì.

Thế nhưng Ngọc Nương thập phần kiên trì, thậm chí nàng còn đi đến bên cạnh Vương nhũ mẫu đang bông tiểu quận chúa đi qua đi lại, vờn tay ra.

Nàng rất cố chấp.

"Để ta thử đi, thử cũng đâu có trở ngại cái gì." Đồng thời, nàng quay đầu nhìn qua Mục ma ma, khẩn cầu: "Tiểu quận chúa cứ khóc như thế là không được, rất có thể sẽ khóc đến ngất lịm." đây đúng là điều Mục ma ma lo lắng nhất.

Mục ma ma trừng mắt nhìn nàng.

Vương nữ mẫu cũng cảm thấy mục đích của Ngọc Nương không đơn thuần, có chút không nhận được nói: "Tô nữ mẫu, ngươi vẫn là đừng làm phiền thêm, tiểu quận chúa quen âm ỉ như thế, dỗ dành là được, dỗ dành là được rồi."

"Để nô tỳ thử một lần đi."

"Ngươi, thật là..."

"Đưa cho nàng ta!" Mục ma ma khàn giọng nói.

Người hiểu tính tình của Mục ma ma đều rõ, đây là Mục ma ma đã tức giận.

Xác thực Mục ma ma đang tức giận, bà không dễ dàng tức giận, nhưng nếu giận lên....

Dù sao thì hai người Ngọc Thúy Ngọc Yến cũng chưa từng thấy Mục ma ma tức giận, bởi vì Mục ma ma là người từng trải, bà xuất thân từ cung đình, dạng gì tình cảnh mà chưa kinh lịch qua, sớm đã luyện thành một thân bất động như núi, nhưng chăm sóc tiểu quận chúa hơn một tháng nay, bà thật sự đau hải tử này đến trong tâm khảm, vừa cảm thấy hải tử đáng thương, vừa là vì gánh vác sự dận dọ của Tần vương.

Bà xem trọng tiểu quận chúa bao nhiêu, lúc này lại tức giận bấy nhiêu.

Thậm chí bà còn nghĩ, nếu như nữ mẫu này chỉ là vì muốn biểu hiện bản thân mà cố ý làm âm ỉ như thế, nhất định bà sẽ thay đổi thái độ thờ ơ lạnh nhạt khi trước, để cho nàng từ đâu đến thì rút về chỗ đó.

Nhất định!

Vương nữ mẫu đưa tiểu quận chúa cho Ngọc Nương, Ngọc Nương duỗi tay tiếp nhận.

Tiểu quận chúa là một hải tử vô cùng xinh đẹp, nhưng lúc này lại thay đổi có chút đáng sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, ửng đỏ đến mức tựa như rỉ máu, nhắm chặt hai mắt, há cái miệng nhỏ nhắn khóc lớn, thanh âm đã hơi khàn, thân thể nhỏ bé cũng căng chặt.

Ngọc Nương sờ sờ tã lót trên người bé, lại lấy ngón tay thăm dò sau gáy bé, thờ dãi kiểm tra mấy nơi khác.

Mặc dù Ngọc Nương cũng chỉ mới làm mẫu thân, nhưng nàng chăm sóc hải tử còn trong tã lót cũng rất mát tay, Chu thị sinh liền ba đứa con trai, thân thể nương của nàng không tốt, đều là nàng hỗ trợ trông nom, còn có Minh ca nhi, lại càng không cần phải nói đến Hồng ca nhi và Tiểu Bảo.

Nghiêm túc mà nói, tay Ngọc Nương đã chăm sóc qua không dưới năm hải tử.

Cho nên kinh nghiệm chăm sóc tiểu hải tử của nàng cực kỳ phong phú, thậm chí còn hiểu rõ ngôn ngữ thân thể của hải tử hơn rất nhiều người.

Cũng giống hiện tại, rõ ràng toàn thân của tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, còn bị quần tã lót dầy như thế, bé có thể thoải mái mới là lạ, tiểu hải tử không biết nói, phương thức biểu đạt duy nhất chính là khóc, huống chi, bé vốn rất khó chịu, lại còn bị quần chặt như thế này, tất nhiên là càng nghiêm trọng thêm.

Nàng ôm tiểu quận chúa đi đến trước giường la hán ở bên cạnh, sau đó cởi tã lót của bé.

"Ngươi làm cái gì!" Tiền nữ mẫu chạy qua bắt lấy tay của Ngọc Nương.

"Tiểu quận chúa đã ướt đầm mồ hôi, ta làm cho nàng mát mẻ thoải mái."

Ngọc Nương cảm thấy lời mình nói không có gì kỳ quái, nhưng lời này nghe ở trong tai người khác lại hết sức chói tai, đặc biệt là Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu không thể gạt đầu bừa, thậm chí trên mặt còn mang theo chút khinh thường không dễ dàng phát giác.

"Hải tử còn nhỏ không thể gặp gió, sẽ bị lạnh." Vương nữ mẫu lấy một loại tư thái từ trên cao nhìn xuống nói, tựa như Ngọc Nương cái gì cũng không biết, nhưng hết lần này tới lần khác lại giả bộ hiểu biết.

Ngọc Nương không để ý tới nàng ta, vẫn cởi tã lót của tiểu quận chúa ra.

Mặt của Vương nữ mẫu sung huyết đỏ bừng, có một loại cảm giác bị người khinh thị, thậm chí Tiền nữ mẫu còn nhìn mấy người Mục ma ma và Ngọc Thúy Ngọc Yến xin giúp đỡ.

Hai người đã ở trong Tiểu Vượt Viện một thời gian dài, tất nhiên biết rõ, ai làm chủ bên trong Tiểu Vượt Viện này.

Chương 13: (Bắt Trùng) 2

So với hai người họ, Ngọc Nương có vẻ lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Thậm chí nàng chỉ còn không nhìn tới hai nữ mẫu này, ánh mắt chuyên tâm ở trên người tiểu quận chúa: "Tiểu hài tử cũng là người, người lớn ra một thân mồ hôi cũng sẽ khó chịu, lẽ nào tiểu quận chúa lại không khó chịu? Mặc dù tuổi của nô tỳ không lớn, chỉ mới sinh được một đứa nhỏ, nhưng nô tỳ đã chăm sóc qua ba chất nhĩ, còn từng giúp giữ hai chất nhĩ khác nữa."

Ánh mắt Mục ma ma thâm trầm nhìn chằm chằm nàng, không nói lời nào.

Nếu Mục ma ma đã không lên tiếng, tất nhiên Ngọc Thúy Ngọc Yên cũng sẽ không nói gì, thấy vậy, Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu chỉ có thể phần nộ không ngăn chặn nữa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương mở tã lót của tiểu quận chúa ra, tiểu quận chúa còn mặc một bộ xiêm y lót bông dày ở bên trong, thấy vậy, nàng lại cảm thán: "Kỳ thật tiểu hài tử không sợ lạnh, cách nói 'Tiểu hài tử trước sáu tháng không ra gió' chỉ là tin nhầm, như người lớn, chỉ cần không bệnh không đau, chúng ta mặc bao nhiêu xiêm y thì cho chúng mặc bấy nhiêu là được, hôm nay trời nóng như thế, chúng ta mặc áo đơn còn ra mồ hôi đầm đìa, huống chi tiểu quận chúa còn mặc áo bông...."

"Phiền toái vị cô nương kia đi lấy một chậu nước nóng đến!"

Tất cả mọi người nghe nàng nói thì ngây người, lúc này lại nghe nàng lên tiếng như thế, nhất thời đều có chút không kịp phản ứng, vẫn là Lục Yêu phản ứng nhanh nhất, vội nói: "Ta đi."

Mà Ngọc Nương đã cởi bộ xiêm y dày cộm trên người tiểu quận chúa ra.

Bên trong còn mặc một lớp y phục lót mỏng, quả thực, Ngọc Nương không biết rõ nói cái gì cho phải, thậm chí nàng còn hoài nghi, có khả năng là do tiểu quận chúa bị bao quần kỹ quá mà sinh bệnh, chứ không phải là nguyên nhân mà nàng đã nghĩ đến.

"Tiểu quận chúa cũng cần thay xiêm y, đều ướt mồ hôi."

Ý vào Mục ma ma vẫn luôn không lên tiếng, Ngọc Nương sai sử mọi người xoay quanh, rất nhanh, không chỉ nước nóng đã bùng tới, xiêm y của tiểu quận chúa cũng được lấy ra.

Tiểu quận chúa đã không còn khóc kịch liệt như vừa rồi, nhưng vẫn là thút tha thút thít, Ngọc Nương vừa cởi áo cho bé vừa ôn nhu dụ dỗ, lại lấy ra một sợi dây lưng vải có thắt nơ xinh đẹp, nhét vào trong lòng bàn tay nhỏ của bé, ngay lập tức bé nín khóc, nghiêng đầu nhìn sợi dây lưng màu đỏ hồng trong tay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa bị cởi hết trống trơn, thân thể mập mạp mũm mĩm, cánh tay bắp chân tựa như từng đoạn ngô sen, chỉ là trên người có chút ít chấm đỏ nhỏ, nhìn giống như do quá nóng mà bị nổi rôm sảy.

"Đây là do mặc dày quá, người lớn chúng ta nóng nực quá còn bị nổi sảy, cũng sẽ khó chịu, huống chi là tiểu hài tử."

Nhìn thấy trên người tiểu quận chúa nổi một mảng chấm đỏ nhỏ kia, đôi mắt sắc bén của Mục ma ma nhìn về phía hai người Tiền nữ mẫu và Vương nữ mẫu, mặc dù một câu bà cũng chưa nói, nhưng vô hình làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Tiền nữ mẫu hoảng hồn, ngược lại Vương nữ mẫu trấn định hơn so với nàng ta, ừm khua nói: "Tiểu quận chúa còn nhỏ như vậy, ngày thường cũng không dám tắm rửa cho nàng, đều là lau lau rồi thôi, chút ít rôm sảy này mỗi ngày chúng ta đều dùng nước dưa chuột lạnh lau cho nàng, vốn đã hết rồi, ai biết tại sao nổi trở lại, buổi trưa, lúc chúng ta lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Yên cô nương cũng ở đây, Ngọc Yên cô nương, có phải khi đó không có đúng không?"

Ngọc Yên do dự một chút, gật gật đầu.

Mục ma ma vẫn không lên tiếng, Ngọc Nương cũng không nói gì nữa, đổi thành người khác, khẳng định sẽ không thiếu được một trận dựa thế ép người, nhưng hình như nàng căn bản không hiểu nhưng điều đó, chỉ yên lặng, vô cùng cẩn thận dùng khăn ướt cọ xát thân thể tiểu quận chúa.

Động tác của nàng dịu dàng mà quen thuộc, vừa nhìn là biết làm quen tay, cho đến lúc này, mọi người cũng biết rõ, Tô nữ mẫu này không phải là làm càn muốn biểu hiện bản thân, mà thật sự có một bàn tay khéo léo.

Hơn nữa, hiện giờ tiểu quận chúa đã không còn khóc, mọi người lại thêm vài phần tin tưởng và nghe theo.

Ngọc Thúy tiến lên giúp đỡ Ngọc Nương, Ngọc Nương cũng không cự tuyệt, để Ngọc Thúy giúp mặc áo cho tiểu Quận chúa, nàng lại nhúng khăn vào trong bồn nước chà xát vết khô, nhẹ nhàng nâng chân tiểu quận chúa lên, lau cái mông nhỏ của bé. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương thấy xung quanh hậu môn của tiểu quận chúa đỏ bừng một mảnh, nhìn không được liền nhíu mày: "Sao lại đỏ thành dạng này?"

Nàng cũng không có ý trách cứ, chỉ là nói ra sự thật, nhưng lọt trong tai của hai nữ mẫu kia, không thể nghi ngờ là đang bói móc.

Tiền nữ mẫu cây ngay không sợ chết đứng, phản bác: "Tiểu hài tử còn nhỏ tháng nên đại tiện rất nhiều lần, đỏ cũng là bình thường."

Quả thực, Ngọc Nương rất hoài nghi hai nữ mẫu này là từ đâu tìm đến, nhưng ngẫm lại, tuổi của các nàng ta cũng không lớn, đại khái là chỉ cho một hoặc hai đứa bé bú qua, làm sao có thể hiểu chút ít chuyện này.

Nàng không nói gì nữa, mà kêu Lục Nga đi tìm ít dầu vừng mang đến.

Lục Nga sững sờ, không hiểu ở thời điểm này còn muốn dầu vừng làm cái gì, không khỏi nhìn Mục ma ma.

Mục ma ma ý tứ sâu xa nhìn Ngọc Nương, gật đầu.

Rất nhanh, Lục Nga bưng đến một chén dầu vừng, bên trong Tiểu Vượt Viện có phòng bếp nhỏ, cho nên không thiếu mấy thứ này.

Ngọc Nương không ngờ nàng lại lấy đến nhiều như vậy, không nhìn được, nói: "Thật ra chỉ một chút là đủ."

Nàng lấy ngón tay chấm một chút, bôi xung quanh địa phương đỏ bừng ở hậu môn của tiểu quận chúa, sau đó mặc quần lót vào cho bé, cũng chen tã gọn gàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mà lúc này, hình như tiểu quận chúa thoải mái hơn nhiều, hai mắt to tròn nhìn Ngọc Nương, nở một nụ cười thiên chân vô tà.

Không chỉ gương mặt của Ngọc Nương trở nên dịu dàng, tâm của nàng dường như cũng tan chảy.

Giây phút này, nàng nhớ tới Tiểu Bảo, trong lòng dâng lên chút chua xót, nhưng nàng cũng không đắm chìm trong nỗi buồn thương, nàng thò tay sờ sờ cái bụng nhỏ của tiểu quận chúa.

Thật ra, lúc lau người cho tiểu quận chúa, Ngọc Nương đã cảm thấy bụng của tiểu quận chúa có hơi trướng, nhưng cũng không xác định, lúc này sờ sờ, trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, nàng vỗ nhẹ nhẹ, trong lòng đã có số.

"Có phải hai ngày nay tiểu quận chúa đại tiện lỏng hơn bình thường?"

Nghe nói như thế, Vương nữ mẫu nhìn sang Tiền nữ mẫu, Tiền nữ mẫu lại nhìn nàng ta, hai người nhìn lẫn nhau, hiển nhiên là họ không có tâm trí đi quan sát chuyện này.

Ngọc Nương không khỏi lại thở dài trong lòng, nói: "Tiểu hài tử nhỏ tháng rất dễ bị trướng bụng, bụng trướng sẽ khiến cho thân thể khó chịu, bởi vậy mới khóc lóc không ngừng."

Lần này, rốt cuộc Tiền nữ mẫu cũng tìm được sơ hở có thể bác bỏ lời của đối phương.

Nàng ta thập phần không đồng ý, nói: "Tô nữ mẫu đang nghi ngờ sự phán đoán của ta và Vương tỷ tỷ sao? Không nói đến hai người chúng ta là chiếu theo quy củ ăn kiêng, tiểu quận chúa đại tiện rất bình thường, chẳng hề trướng bụng như người nói, trướng bụng làm sao có thể đại tiện?"

Cái này Ngọc Nương cũng không biết phải giải thích như thế nào, sở dĩ nàng phán đoán như vậy, cũng do nàng đã nghĩ ra biện pháp.

Năm đó Chu thị sinh Đông ca nhi, Đông ca nhi cũng ăm ỉ hàng đêm như thế, trong nhà bị lẫn qua lẫn lại đến người ngã ngựa đổ, một đêm lại một đêm ngủ không yên giấc.

Nương của nàng gấp đến độ không có biện pháp, đi khắp nơi hỏi có phải tiểu hài tử nhà người ta cũng như vậy hay không, không hỏi thì không biết, vừa hỏi lại có rất nhiều tiểu hài tử đều giống như thế, thậm chí còn có người cho nương của nàng không ít phương thuốc cổ truyền, có thể thử đều thử qua, không nên thử cũng thử hết, căn bản không có bất cứ tác dụng gì, vì vậy, đành phải quay về biện pháp cũ, ôm vào trong ngực dỗ dành.

Thật ra cũng chỉ có một mình nàng bông ăm dỗ dành, thân thể của nương nàng không tốt, Chu thị thì lười, tâm tư lại hư hỏng, căn bản không thèm lo lắng cho Đông ca nhi, sau đó biết tiểu hài tử của rất nhiều nhà cũng giống như thế, đến khi lớn tháng thì tự nhiên tốt hơn, dứt khoát mặc kệ, vì vậy ban đêm nàng thành người ăm bông Đông ca nhi, có đôi khi ôm hài tử trong lòng cũng có thể ngủ được.

Về sau, đích xác là chịu không nổi, mới tự mình nghĩ biện pháp giải quyết.

Qua nhiều ngày quan sát, nàng mới dẫn tới một kết luận, rất có thể là do bị trướng bụng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng chậm rãi dò xét, cẩn thận để ý, tìm ra một phương pháp gia truyền, mặc dù không chắc chắn có thể trị hết, nhưng cũng giảm bớt rất nhiều, về sau, Ngọc Nương lại thử ở trên người hai tiểu chất nhi khác, sự thực chứng minh, quả nhiên có hiệu quả.

Sau đó là Minh ca nhi Hồng ca nhi của nhà tỷ tỷ, thậm chí là Tiểu Bảo cũng không có nháo đêm.

Tiền nhũ mẩu thấy Ngọc Nương phản bác không nên lời, rất là đắc ý, thế nhưng Ngọc Nương cũng không nhìn vào trong mắt, nàng lại dùng đầu ngón tay chấm chút dầu vùng, bôi vào trong lòng bàn tay dùng sức xoa, mãi cho đến khi lòng bàn tay được chà nóng, mới đưa tay bao trùm ở trên phần bụng của tiểu quận chúa, nhẹ nhàng mát xa cái bụng nhỏ của bé.

"Tiểu quận chúa còn nhỏ không thể nhào nặn như vậy, không thể làm như vậy." Tiền nhũ mẩu xông lên, một phát đã bắt được tay của nàng.

Động tác của nàng ta quá đột ngột, giọng lại bén nhọn, tiểu quận chúa vốn đã nín khóc, lại bị hù dọa khóc toáng lên, Ngọc Nương ăn đau, tay của Tiền nhũ mẩu quá mạnh, bầu nàng rất đau.

Vương nhũ mẩu vội vàng bông tiểu quận chúa ra xa, bộ dạng giống như sợ bị Ngọc Nương đoạt lại.

"Ma ma, ngài suy nghĩ kỹ đi, tin nàng hay là tin chúng ta, tiểu hài tử, xương cốt vẫn chưa cứng cáp, xao nắn như thế sẽ không tốt!"

Trong lúc nhất thời, Mục ma ma cũng có hơi do dự, đến cùng là không biết nên tin ai. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Để cho nàng làm!"

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp nhưng thập phần từ tính vang lên ở ngoài cửa, thoáng chốc, tất cả mọi người không khỏi nhìn sang.

Chẳng biết từ lúc nào, Tấn vương đã đến đây.

Tấn vương lẳng lặng đứng ở đó, hình như đã đứng một lúc lâu, đi theo phía sau là tổng quản của vương phủ - thái giám Phúc Thành.

Trong sảnh đường chỉ đốt một ngọn đèn, ánh sáng mờ mờ tỏa ra, Tấn vương mặc một thân thường phục màu tím thẫm, hình như ống tay áo cùng tà áo mơ hồ có hoa văn, trên hông đeo đai ngọc, cả người chìm trong ánh sáng mờ tối, lại càng lộ ra gương mặt như quan ngọc.

Chung quy có một loại người, chỉ cần lẳng lặng đứng nơi đó, đã có khả năng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tấn vương chính là một trong nhân tài kiệt xuất đó.

Dáng người của hắn cao ngất thẳng tắp, càng lộ ra khí chất tôn quý vương giả, làn da trắng nõn, tựa như dương chi bạch ngọc loại thượng đẳng, sống mũi cao thẳng cân xứng với đôi môi mỏng, hàng lông mi dài cùng một đôi mắt phượng hẹp dài u ám nhìn không ra nông sâu.

Không thể nghĩ ngờ, Tấn vương cực kỳ tuấn mỹ.

Bởi vì quá anh tuấn, thậm chí tuấn đến cấp bậc mỹ, vì vậy, rõ ràng là dáng người của Tấn vương cao lớn rắn chắc, nhưng khí chất lại nghiêng về văn nhã.

Nhưng nếu như biết rõ những gì hắn đã từng trải qua, sẽ biết đây là lừa gạt thế nhân, trên thực tế, danh tiếng bên ngoài của Tấn vương cũng không tốt, giết người thành tính, tỷ khí thô bạo.

Ở dân gian, hắn có danh hiệu là ‘Tiểu Nhi’.

Thậm chí người đời còn tung tin nhảm, vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, cho nên đến nay vẫn chưa có con nối dòng, còn có tin vịt là Tấn vương không thích nữ nhân, chỉ thích nam nhân....

Tin nhảm về Tấn vương rất nhiều, cái khác Ngọc Nương không rõ lắm, nhưng về thuyết pháp không thích nữ nhân ngược lại thích nam nhân này, nàng là người có quyền lên tiếng nhất.

Bởi vì nàng đã thấy qua bộ dáng không văn nhã nhất của hắn....

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Ngọc Nương cảm giác được tim mình đập dồn dập, thỉnh thoảng thỉnh thoảng....

Trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Rõ ràng Tấn vương không ở trong phủ, sao đột nhiên lại xuất hiện.

Mà theo tiếng tim đập, dường như nàng đã đi đến một thế giới hư vô, cái gì cũng nhìn không thấy nghe không được, chỉ cảm nhận được thân thể nóng bỏng của nam nhân kia ở sau lưng, còn có tiếng thờ đốc như có như không ở bên tai.....

Đột nhiên Ngọc Nương giật mình một cái, cả người cũng thanh tỉnh lại, tình hình trong phòng cũng rơi vào đáy mắt nàng, ngoại trừ Mục ma ma, tất cả mọi người đều đã quỳ xuống, chỉ có nàng là còn sững sờ đứng ở nơi đó.

Ở đối diện, ánh mắt u ám của Tấn vương lộ vẻ không hiểu nhìn nàng.

Ngọc Nương có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, lúc này chân đã mềm nhũn, phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất.

Tấn vương nhìn mọi người chung quanh, khi nhìn đến tiểu quận chúa trong lòng Vương nữ mẫu, phất chốc ánh mắt mềm xuống, hần khoát tay, đồng thời cũng đi vào: "Tất cả đứng lên."

Hần ngồi xuống ghế bành ở bên cạnh: "Không cần có kỵ bản vương, các người cứ tiếp tục, hết thầy đều vì tiểu quận chúa trước tiên."

Mấy người Lục Nga vội vàng thối lui ra ngoài, không bao lâu sau đã dâng trà lên, lại không đi vào mà đứng ở ngoài cửa, đèn ở ngoài phòng cũng được đốt lên, sáng choang cả một vùng.

Ngọc Nương cúi thấp đầu, ngăn người đứng tại chỗ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, cho đến khi Ngọc Thúy kêu nàng một tiếng, nàng mới phản ứng kịp.

"Tô nữ mẫu, điện hạ bảo người tiếp tục."

"À."

Ngọc Nương xoay người sang chỗ khác, hít sâu mấy hơi, mới giữ vững được tinh thần.

Vì che lấp căng thẳng trong nội tâm, nàng lại duỗi tay chấm dầu vùng ở trong chén, bôi vào trong lòng bàn tay xoa xoa, một lúc lâu sau, động tác hơi cứng ngắc xoa nhẹ nhẹ bụng của tiểu quận chúa, một cái lại một cái.

Bởi vì động tác này của nàng đích xác là khiến người ta kinh ngạc, tất cả mọi người không khỏi nhìn chăm chăm tay nàng, rất sợ nàng mạnh tay, ấn tiểu quận chúa ra tốt xấu gì đó, ai ngờ bộ dáng của tiểu quận chúa lại tựa như vô sự, tuy có chút không thoải mái chuyển động thân thể nhỏ bé, nhưng không có khóc thút thít.

Hiện giờ Ngọc Nương có thể tiếp tục kiên trì, toàn bộ đều là dựa vào nghị lực chống đỡ.

Nàng tận lực xem nhẹ ánh mắt ở sau lưng, chiếu theo biện pháp trong trí nhớ dịu dàng xoa bụng cho tiểu quận chúa, sau đó giúp bé cuộn tròn chân, bên trái vài cái, bên phải vài cái, rồi lại nhắc hai cái chân béo cuộn lên trên bụng, đè giữ, dừng lại một lát, mới buông xuống.

Này động tác quá mức kinh người, Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu vốn muốn lại gào to, nhưng trở ngại Tấn vương đang ở đây, không dám lên tiếng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong phòng yên tĩnh đến mức dọa người, thậm chí Ngọc Nương có thể nghe thấy tiếng hít thở của chính mình, nàng có thể cảm giác được, có một ánh mắt phóng ở trên lưng nàng đồng thời cũng làm cho nàng căng thẳng, một loại cảm giác tê dại quen thuộc từ xương sống xuyên thẳng lên đầu.

May mắn là ánh mắt kia rất nhanh đã di dời, Ngọc Nương mới cường chế mình giữ bình tĩnh giúp tiểu quận chúa làm cho xong, đến lúc này, nàng đã đầm đìa mồ hôi, thở hổn hển.

Ngọc Nương không dám quay đầu lại, tay chân dịu dàng giúp tiểu quận chúa mặc áo kếp.

"Xong rồi?" Mục ma ma đi qua hỏi.

Đúng lúc này, vài tiếng phốc phốc vang lên, thanh âm nghe có phần bất nhã, vẻ mặt của Ngọc Nương lại như trút được gánh nặng.

Nàng không trả lời câu hỏi của Mục ma ma, mở tã của tiểu quận chúa ra nhìn thử. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa chỉ là ra hừ cung.

"Đây chỉ là tạm thời giám sát, có tác dụng hay không còn phải nhìn lại, mặt khác, chút ít động tác kia cần làm mỗi ngày, làm thêm mấy ngày mới có thể thấy được hiệu quả....."

Lúc này, bỗng dưng tiếng bước chân liên tiếp dồn dập vang lên, ngay sau đó một đoàn người đi vào.

Lại là Hồ trắc phi mang theo người đến đây.

Về mặt của nàng ta lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: "Điện hạ, sao ngài đã về rồi?" Tiếp theo, nàng ta lại lo lắng trừng trừng nhìn tiểu quận chúa: "Tiểu quận chúa làm sao vậy? Nuôi các người có ích lợi gì, ngay cả một đứa bé cũng đỡ không xong, bản phi ngồi bên trong Lưu Xuân Quán cũng có thể nghe thấy tiếng

khóc của tiểu quận chúa..... Nữ nhi đáng thương của ta, thật là làm cho nương đau lòng muốn chết....."

Nàng ta thay đổi sắc mặt cực nhanh, một khắc trước còn ngạc nhiên mừng rỡ, một khắc sau đã lo lắng âu sầu, đối mặt với đám người Ngọc Nương là một bộ dáng giận tím mặt, còn khi đối mặt với Tần vương, lại trở thành vừa nhìn đã thấy thương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương cảm thán trong lòng, không trách được, ở kiếp trước thời điểm nàng chết, Hồ trắc phi vẫn có thể tiếp tục sống sót.

Đây chính là bản lĩnh!

Ngắm lại kiếp trước nàng và Tần vương đã chung đụng như thế nào? Hình như là chưa từng có lời nói dư thừa nào, người trong phủ đều tung tin vịt là nàng được sủng ái, chỉ có bản thân Ngọc Nương biết rõ, đến cùng sự thật là như thế nào, đừng thấy nàng dám ở Tư Ý Viện ép buộc Hồ trắc phi, đó là bởi vì nàng biết rõ có vương phi làm chỗ dựa, đôi lại khi Ngọc Nương chỉ có một mình, rõ ràng là Hồ trắc phi làm nhục nàng, thế nhưng nàng lại không có tâm tư muốn báo thù.

Là không nghĩ tới, cũng là không dám.

Bởi vì Ngọc Nương cảm thấy Hồ trắc phi có ý nghĩa đặc thù đối với Tần vương, huống chi Hồ trắc phi còn có tiểu quận chúa.

Con nôi dòng duy nhất của Tần vương, chỉ dựa vào điều này cũng đủ để Tần vương có vài phần kính trọng với nàng ta.

Bên kia, Hồ trắc phi dịu dàng chỉnh tề nhìn Tần vương: "Điện hạ, hay để thiếp thân ôm tiểu quận chúa về Lưu Xuân Quán đi, cho dù bản thân thiếp thân vất vả chút ít, cũng muốn chăm sóc tiểu quận chúa, tiểu quận chúa làm ấm i như thế khẳng định là muốn nương, hài tử nào cũng đều thân thiết với nương, điện hạ, ngài đáp ứng thiếp thân được không?"

Đôi lại là bất kỳ nam nhân nào trên đời, mỹ nhân khiến cho người ta thương yêu như thế, chỉ sợ cũng sẽ nhịn không được mà động dung, cố tình Tần vương lại tựa như một tên đầu đá, đừng nói đến sắc mặt không thay đổi, ngay cả ánh mắt cũng không động đậy.

Điện hạ nhà mình lười nói chuyện, là thái giám bên người, tất nhiên Phúc Thành phải giúp đỡ dãn xép.

Hắn cười tủm tỉm, khom nửa người, cung kính nói: "Đề cho trắc phi bận tâm lo lắng, tiểu quận chúa đã không có việc gì, ngài nhìn xem, đây không phải đã tốt rồi sao?"

Tiểu quận chúa đang ở trong lòng Ngọc Nương, về mặt bình yên nút ngón tay cái của mình, nhìn vô cùng đáng yêu.

"Không có việc gì?"

Đôi môi đỏ mọng của Hồ trắc phi hé mở, đáng vẻ tựa hồ có chút phản ứng không kịp.

Trong mắt Phúc Thành xẹt qua chút gọn sóng mơ hồ, trên mặt vẫn mỉm cười như cũ: "Đúng vậy, không có việc gì nữa."

Ánh mắt của hắn lướt trên người Hồ trắc phi, Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo khoác mỏng ngắn tay cùng áo ngoài mỏng manh, nhìn giống như mặc xiêm y ngũ vôi vàng đi đến, kì thực, nhìn kỹ thì có thể nhìn ra là có ý mặc, trên đầu chải búi tóc, cài một cây trâm vàng có hoa mẫu đơn khảm ngọc màu hồng đào rũ xuống, bên tóc mai còn chen vào vài đoá hoa mai, đôi môi đỏ tươi kia còn bôi son.

Lúc ngủ ai lại mặc loại trang phục này? Chẳng qua Phúc Thành chỉ là một thái giám, cũng chưa từng nghiêm túc nhìn qua nữ nhân khi ngủ là cái dạng gì, theo trực giác, hắn phán đoán là Hồ trắc phi biết được điện hạ tới, vì vậy mới vội vã đuổi qua đây.

Phúc Thành cũng có thể nhìn ra này nọ, làm sao Tần vương lại nhìn không ra.

Biểu hiện của hắn không hiện ở trên mặt: "Bản vương thấy đề An Vinh ở đây cho Mục ma ma chăm sóc không sai."

"Đây là bổn phận của lão nô." Mục ma ma cung kính nói.

Tần vương gật gật đầu, đứng lên, hướng phía ngoài cửa bước đi.

Hồ trắc phi thoáng sững sờ, nhìn nhìn tiểu quận chúa Ngọc Nương đang ôm trong lòng, lại nhìn bóng lưng của Tần vương, khẽ cắn răng, vẫn là đuổi theo.

Nhất thời, không khí trong phòng thông thoáng, cuối cùng Ngọc Nương cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mồ hôi trong suốt từ trên trán rơi xuống phía trên lông mi của nàng, muốn nháy mắt cũng không dám nháy, muốn lau cũng không rảnh tay, nhìn có chút chật vật.

Toàn thân của Ngọc Nương đúng là đều ướt đẫm mồ hôi.

Mục ma ma nhìn bộ dáng ngoan hiền của nàng, lại quét qua địa phương bị thấm ướt ở trước ngực nàng một cái, ý bảo Ngọc Thúy tiếp nhận tiểu quận chúa, lại nói: "Người đi về thu thập một chút, tối nay lưu lại bên cạnh tiểu quận chúa hầu hạ."

Ngọc Nương sững sờ, đây là cho phép nàng hầu hạ tiểu quận chúa sao?

Đồng thời, nàng cũng chú ý tới ánh mắt của Mục ma ma, rũ mắt nhìn xuống, tức khắc mặt đỏ tới mang tai.

Hôm nay nàng mặc một thân xiêm y màu xanh đá, loại vải này, không dính nước thì thôi, dính tí nước là sẽ có chút thông suốt.

Bởi vì chất liệu vải rất mỏng, bị mồ hôi thấm ướt nên dính ở trên da thịt, màu lại tối nên càng lộ rõ màu sắc bên trong, màu đỏ thắm kiều diễm, kia là.... Cao ngất trắng nổi.

Ngọc Nương nhớ đến ánh mắt Tần vương nhìn mình lúc nãy, nhìn không được phỏng đoán có phải hắn cũng nhìn thấy cảnh này hay không, lập tức mặt như lửa đốt, xấu hổ muốn chết.

Nàng nhớ tới kiếp trước khi ở giường, Tần vương đã nói qua một câu, nói nàng là tiểu yêu tinh, lúc nào cũng thích quyến rũ hắn.

Đó là lời xấu hổ nhất mà hắn đã từng nói với nàng.

Chỉ có một lần mà thôi, lại khiến cho ký ức của nàng hãy còn mới mẻ.

Hắn có cho là nàng không biết kiềm chế hay không, cố ý như thế để hắn chứng kiến, hắn có cho là nàng đang quyến rũ hắn hay không? Không kịp suy nghĩ nhiều, Ngọc Nương vội vã gạt đầu hai cái, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, che ngực bỏ chạy.

Ánh mắt của Mục ma ma vốn u ám, thấy vậy, ngược lại bật cười lắc đầu, cảm thấy thật sự là mình sống ở trong cung quá lâu, nên nhìn ai cũng thấy có tâm cơ khác.

Dựa theo quan sát trước mắt, Tô nhũ mẫu này không giống người có tâm kế.

Nhưng vừa nghĩ tới Tần Vương phi, Mục ma ma lại không xác định ý nghĩ này, chẳng qua với bà mà nói, chỉ cần có thể sinh hạ con nối dòng cho Tần vương, có tâm kế hay không, cần gì phải so đo.

Đức phi chết sớm, Tần vương là Mục ma ma chăm sóc từ nhỏ đến lớn, theo ý bà, không cần chú trọng quá trình là như thế nào, chỉ luận bàn kết quả, đây cũng là nguyên do mà Mục ma ma nguyện ý cho Hồ Trắc Phi hai phần hoà hoà nhả, ngược lại, Tần vương phi chẳng hề được bà chào đón.

Một nữ nhân không sinh được hài tử, là vương phi thì thế nào, ở trong lòng lão nhân gia như Mục ma ma, thâm căn cố đế cho rằng con nối dòng là quan trọng nhất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bước chân của Ngọc Nương dồn dập hướng về phía phòng của mình, đến trước cửa mới ngừng lại

Thủy Trúc đứng ở trước cửa phòng của nàng ta, hiển nhiên là cũng nghe được trận động tĩnh vừa rồi, biết rõ Tần vương đã đến.

Dưới ánh đèn mờ, Thủy Trúc cắn môi dưới, ánh mắt vừa ghen tị vừa ao ước, trong đó còn mang vài phần phức tạp nhìn Ngọc Nương.

"Ta thật sự đã xem nhẹ người." Thanh âm phát ra từ trong cổ họng, vô cùng khô khốc.

Ngọc Nương nhìn nàng ta, giả bộ không hiểu: "Thủy Trúc, người nói cái gì?" Nhưng trong lòng thì cười khỏ, nếu như nàng biết tối nay Tần vương trở về, tuyệt đối tuyệt đối sẽ không chọn hôm nay để lộ đầu.

Ánh mắt Thủy Trúc quay vòng ở trên người nàng, khinh thường hừ một tiếng, xoay người vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Động tác rất lớn, khung cửa gần như cũng muốn rớt xuống.

Trong bóng đêm, Ngọc Nương đứng bên ngoài một lát, mới đẩy cửa đi vào phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dự định đi lấy ít nước nóng về, không đợi nàng đi, đã có một mụ mụ nhác tới hai thùng nước nóng, nàng định tiếp nhận, đối phương cũng không nhường, cười tủm tỉm giúp nàng đổ nước vào trong bồn tắm, còn hỏi có đủ hay không.

Kỳ thật con người chính là thực tế như thế, không cần người làm cái gì, chỉ cần bề trên biểu lộ ra vài phần kính trọng đối với người cũng đủ để người bên dưới thay đổi thái độ.

Ở kiếp trước, là Tần vương phi đối với Ngọc Nương, ở kiếp này là Mục ma ma.

Hiện giờ tiểu quận chúa vẫn còn là một tiểu hài tử chưa biết nói, Mục ma ma chính là chong chóng đo chiều gió trong Tiểu Vượt Viện này, Tần vương chân trước vừa đi, chân sau tất cả mọi người đều biết rõ, Tô nhũ mẫu lập công ở trước mặt điện hạ, Mục ma ma cho phép nàng đến bên cạnh tiểu quận chúa hầu hạ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phía sau chuyện này đại biểu cho hàm nghĩa gì, còn phải nói sao?

Trong vô hình, kỳ thật mỗi người đều đang cân nhắc.

Tuổi tác của Mục ma ma đã cao, không thể nào làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, không thể nghi ngờ, nhũ mẫu tương lai của tiểu quận chúa sẽ được

chọn lựa trong vài nhũ mẫu này, Vương nhũ mẫu và Tiền nhũ mẫu nhìn như chung một chiến tuyến, thực ra hai bên đang đo sức lẫn nhau, Ngọc Nương và Thủy Trúc vốn không có ai tính toán ở trong đó, hiện giờ Ngọc Nương trở tài năng ngoài dự liệu của mọi người, lại lập công lớn như vậy, chỉ cần nàng thật sự chữa lành chứng khốc đêm của tiểu quận chúa, tất cả mọi người bên trong Tiểu Vượt Viện sẽ phải tán tụng nàng.

Có được những điều đó, còn sầu lo không có vị trí ở bên cạnh tiểu quận chúa sao?

Trong thùng tắm, Ngọc Nương ngâm mình ở trong nước nóng, để mặc tâm tư buông lỏng.

Nhìn như nàng suy nghĩ rất nhiều, nhưng thật ra cái gì cũng không có nghĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hoàng hốt, thấp thỏm, bất an, co quắp, lo âu, sớm đã buông xuống, chỉ còn lại nỗi muộn phiền.

Đến cùng là nàng đang phiền muộn cái gì, nàng cũng không biết.

Nàng nhớ tới cảnh Hồ trắc phi đuổi theo Tấn vương, đột nhiên chìm cả người mình vào trong nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Tấn Vương quay về bất thành lĩnh, làm cho toàn bộ Tấn vương phủ đều chấn động trong đêm.

Ở Lư Xuân Quán, Tư Ý Viện, Tê Hà Các, Thính Tuyết Cư cũng đồng thời nhộn nhịp sáng đèn, cho đến lúc Tấn vương trở về Triều Huy Đường, toàn bộ hậu viện mới lần nữa yên lặng trở lại.

Trong Lư Xuân Quán, Hồ Trắc Phi tức tối rút trâm cài trên đầu mình xuống, quăng trên mặt đất, vốn nàng ta muốn giữ Tấn vương lại Lư Xuân Quán, nào biết Tấn Vương căn bản là không để ý đến nàng ta, quay lưng rời đi.

Mặc dù tính tình của Tấn Vương cứng nhắc lạnh nhạt, nhưng rất ít khi không cho Hồ Trắc Phi mặt mũi như thế.

Không cần đoán, khẳng định là Tấn vương nổi giận.

Hồng Đào đi tới nhặt cây trâm lên, cũng đi đến bên cạnh Hồ trắc phi khuyên nhủ: "Nương nương, điện hạ vừa từ bên ngoài trở về, phong trần mệt mỏi, khẳng định là cần nghỉ ngơi và hồi phục một chút."

Hồ trắc phi cực kỳ giận dữ nói: "Đám gác cổng kia làm ăn cái kiểu gì vậy, điện hạ hỏi phủ cũng không biết đến báo tin, hại bản phi phải vội vã đuổi qua, điện hạ coi trọng tiểu quận chúa, khẳng định sẽ cho rằng bản phi không làm tròn trách nhiệm mẫu thân."

Thật ra, Hồ trắc phi cũng cảm thấy mình rất oan uổng, ai không muốn nuôi hài nhi mình đã cực khổ sinh ra ở bên người, nhưng vương phi, tâm tư của tiện nhân kia cay độc, cứ ở giữa ngáng chân làm cho điện hạ hiểu lầm nàng ta, mới khiến tiểu quận chúa tách ra ở riêng một viện.

Nhìn như tiểu quận chúa hiện giờ vẫn còn ở Lư Xuân Quán, kì thực, trong phủ đều biết rõ chuyện gì xảy ra, cái mà Hồ trắc phi gọi là thịnh sủng độc nhất vô nhị lúc này đã bị giảm giá, tất cả mọi người đều biết điện hạ vẫn anh minh thần võ, cũng không phải là bị nữ sắc làm mê đắm văng đầu.

Hồ trắc phi hận, hận không thể ăn tươi nuốt sống Tấn vương phi, như thế cũng không thể giải hết nỗi oán giận trong lòng nàng ta.

"Tiểu quận chúa nháo đêm không phải là lần một lần hai, cũng không phải là Sở lương y không có tới xem qua, trên dưới trong phủ đều biết rõ, sao điện hạ có thể giận chó đánh mèo lên người trắc phi." Hồng đào khuyên nhủ.

"Người đừng có quên, tiện nhân đó am hiểu nhất là gây sóng gió, chọc dao sau lưng, nhũ mẫu kia là ả nhét vào, còn không biết ả sẽ khoe khoang công lao ở trước mặt điện hạ như thế nào, tiện thể lại ngáng chân ta, bản phi còn muốn đưa tiểu quận chúa trở về....."

"Không được, không được!" Hồ Trắc Phi đi qua đi lại vài bước, hạ quyết tâm: "Nhũ mẫu kia tên là gì? Bản phi muốn thưởng cho nàng ta, còn phải trọng thưởng, mặt khác, cho người nhìn chòng chọc cái ả tên Thủy Trúc kia, tìm cơ hội đuổi ả ra ngoài, hiện giờ điện hạ đã hỏi phủ, đừng có kì kèo mè nheo nữa, đồ phải sinh sự thêm."

"Dạ."

*****

Ngọc Nương vội vàng tắm rửa sạch sẽ, để một đầu tóc ướt hương về phía tiểu lâu đi tới.

Gió ngừng, lại đổ mưa, mưa không lớn, từng giọt tí tách, cuối cùng trời cũng không còn nóng bức nữa.

Ngọc Nương đi dọc hành lang gấp khúc, đi một mạch đến tiểu lâu, tiểu quận chúa đã ngủ, Tiền nhũ mẫu và mấy người Mục ma ma vẫn còn canh giữ ở một bên.

Chiếc nôi làm bằng gỗ từ đàn khắc chữ phúc lộc thọ đặt ở trước giường, phía trên treo màn lụa mỏng, gian phòng ngủ được sửa sang theo phong cách nhất quán (trước sau như một) của vương phủ, xa hoa mà khiêm tốn lại không mất đi sự tôn quý vốn có.

Hình như tiểu quận chúa ngủ không yên giấc, sau khi hành lễ với Mục ma ma, Ngọc Nương nghe thấy động tĩnh của bé bên trong nôi, là loại thanh âm dùng khoang mũi phát ra, tiếng ư ư trong cổ họng, thanh âm rất nhỏ, nhưng bé lại không có tỉnh.

Ngọc Nương biết đây là biểu hiện của giấc ngủ không ngon, đại khái là vẫn có chút không thoải mái ở chỗ nào đó.

Nàng đi tới xem, thấy tiểu quận chúa lại bị người ta bọc thêm một tầng tã lót, không khỏi thở dài, giảm thấp thanh âm nói: "Tiểu quận chúa ngủ mà bị bao bọc như thế, nhất định là không thoải mái."

Tã lót là do Tiền nhũ mẫu bao bọc, ở Đại Kiển, tất cả tiểu hài tử mới sinh đều là như thế, phải bao quấn từ nhỏ, như thế thì tay chân của hài tử mới thẳng được, sao nhũ mẫu họ Tô này lại cứ thích kén cá chọn canh.

Tiền nhũ mẫu cảm thấy Ngọc Nương không chỉ đang kén cá chọn canh, còn cảm thấy là nàng đang nhắm vào nàng ta, nàng ta cũng không quên, trước kia mình cùng Vương nhũ mẫu đã ép buộc đối phương như thế nào.

Nhưng đây vốn là sự bế tắc không thể lý giải, tiểu quận chúa chỉ có một, bên cạnh lại có bốn nhũ mẫu, chờ tiểu quận chúa dần dần lớn lên, nhũ mẫu bên người bé sẽ càng ngày càng ít, cuối cùng chỉ còn một người lưu lại, để có thể trở thành nhũ mẫu chính thức, vì vậy, nếu chờ đối phương đứng vững gót chân rồi mới đối phó, không bằng sớm ra tay, chèn ép đối phương đến không còn chỗ đứng.

"Tiểu hài tử nhà ai mà không phải như thế lớn lên, như thế nào ở trong miệng Tô nhũ mẫu lại giống như chúng ta cố ý dày vò tiểu quận chúa?" Tiền nhũ mẫu nói ra suy nghĩ thực sự trong lòng mình, cảm thấy ủy khuất vô cùng, nhìn về phía Mục ma ma: "Ma ma, cũng không phải là ngày đầu tiên nô tỳ hạ hạ tiểu quận chúa, trước kia tiểu quận chúa đều rất tốt, ngay cả vương phi và trác phi cũng khen nô tỳ và Vương tỷ tỷ chăm sóc tiểu Quận chúa rất tốt, mồm mím lại chắc nịch, về phần chứng khóc đêm, gần như tiểu hài tử mới sinh nào cũng có một thời gian như thế, xác thực Tô nhũ mẫu rất có bản lĩnh, khi nãy cũng đã làm cho tiểu quận chúa giảm bớt khóc nỉ non, nhưng chuyện đó cũng không chứng tỏ được gì, không thể vì chuyện này mà bác bỏ tất cả vất vả của nô tỳ và Vương tỷ tỷ."

Những lời này, nghe như rất ngay thẳng, thật ra là có hai ý, một là muốn nói Ngọc Nương chính là mèo mù bắt được một con chuột mắc dịch bệnh, mới có thể đánh bậy trúng bạ, mặt khác, cũng là kẻ lẻ uy khuất với Mục ma ma, thuận tiện lấy lui làm tiền ám chỉ Ngọc Nương có ý tứ khác.

Nếu là kiếp trước, Ngọc Nương đã bị hoảng sợ đến mức không biết nên làm như thế nào cho tốt, chỉ muốn lên tiếng giải thích mình không có loại tâm tư kia, nhưng đã sống nhiều hơn người khác một đời, cái khác Ngọc Nương hẳn không, trấn định thì vẫn có vài phần.

Quan trọng nhất là, Ngọc Nương tin tưởng Mục ma ma tự có phán đoán của mình.

Lui một vịn bước mà nói, tiểu quận chúa như thế đại khái cũng không phải một ngày hai ngày, vì cái gì mà không thể thử biện pháp khác?

Ngọc Nương cũng muốn nói ra suy nghĩ của mình, so với Tiền nhũ mẫu đang giả bộ ủy khuất, hiển nhiên là thái độ ôn hòa của Ngọc Nương càng làm cho Mục ma ma thương thức, chẳng qua Mục ma ma cũng không thể gạt bỏ sự vất vả trước kia của hai người Tiền nhũ mẫu, rốt cuộc thì quan niệm 'vào trước là chủ' dù thế nào cũng né không được.

"Cứ làm theo cách của Tô nhũ mẫu thử xem, thử cũng không trở ngại gì, phần tâm tư của người và Vương nhũ mẫu đối với tiểu quận chúa, ta cùng điện hạ đều nhìn thấy, sẽ không để cho sự vất vả của các người uống phí, như vậy đi, gần đây người và vương nhũ mẫu cũng đã vất vả, buổi tối lại ngủ không được, ban ngày còn phải trông chừng, đêm nay người trở về nghỉ ngơi, ngày mai lại đến trực."

Mục ma ma trấn an một phen, sau đó để cho Ngọc Thúy đưa Tiền nhũ mẫu vẫn đang còn có chút ủy khuất đi, bà liếc nhìn Ngọc Nương một, dù không nói lời nào, Ngọc Nương cũng hiểu ý của bà.

Ngọc Nương gật gù đầu, duỗi tay vào trong nôi cời bỏ tã lót trên người tiểu Quận chúa.

Động tác của nàng cực kỳ dịu dàng, sau khi cời bỏ tã lót, lại tiện tay nhẹ nhàng mát xa tay và chân cho tiểu quận chúa, có lẽ thủ pháp của nàng dịu dàng cũng có thể xác thực là không thích mặc tã lót kia, tiểu quận chúa cũng không tỉnh giấc, chỉ di động hai cái rồi ngủ thật say, lần này bé ngủ rất ngon, lại không hề phát ra tiếng ư ư do ngủ không yên như lúc trước.

Tiểu quận chúa cũng mệt mỏi, dù sao đối với một tiểu hài tử mà nói, khóc nỉ non cũng là một sự kiện cực kỳ hao phí thể lực.

Thấy vậy, rốt cuộc Mục ma ma cũng thở nhẹ ra một hơi, đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Bà đã lớn tuổi, lại liên tục căng thẳng thần kinh, hiện giờ rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một lát, bà nửa khép mắt ngồi ở chỗ kia, trong phòng rất yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng kim roi, Ngọc Nương lặng lẽ liếc mắt nhìn bà một, cũng không nói lời nào mà là ngồi xuống lặng lẽ nhìn tiểu Quận chúa bên trong nôi, Ngọc Thúy đi pha cho Mục ma ma tách trà, bà bùng lên khẽ nhấp hai cái rồi bỏ xuống, vừa định đứng lên nói gì đó, lúc này Ngọc Yên từ ngoài cửa đi vào, khẽ sát bên tai bà nói vài câu.

Mục ma ma nhìn Ngọc Thúy một, sau đó dẫn Ngọc Yến rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Ngọc Nương và Ngọc Thúy.

Ngọc Thúy nhỏ giọng nói: "Hôm nay ta và Tô nữ mẫu cùng nhau gác đêm, người có thể ngủ trước, nếu tiểu quận chúa tỉnh dậy đói bụng, ta sẽ gọi người."

Nàng chỉ chỉ cái sập kiểu tháp quý phi dưới cửa sổ hướng nam, trên đó đặt một bộ chăn nệm, hiển nhiên là có người đã sớm chuẩn bị tốt, ngược lại trong phòng có giường, nhưng giường này cũng không phải cho hạ nhân ngủ.

Ngọc Nương nói: "Ban ngày Ngọc Thúy cô nương cũng đã vất vả, hay là người ngủ trước đi, ta không mệt."

Thấy Ngọc Thúy không động dậy, nàng nở nụ cười nhu hòa: "Từ lúc tới đây, mỗi ngày đều là nhàn rỗi ăn cơm không làm việc, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, hiện giờ rất không dễ dàng mới có thể được bên trên trọng dụng, lúc này cũng nên cố gắng nỗ lực, hơn nữa, người nhìn mái tóc ướt nhẹp này của ta đi, còn chưa có khô, bây giờ cũng ngủ không được, và lại cũng không biết nửa đêm tiểu quận chúa có thức giấc hay không, Ngọc Thúy cô nương cứ nghỉ ngơi trước đi."

Ngọc Thúy cũng không nói thêm gì, đi sửa sang đệm mềm đã được trải tốt, sau đó nằm xuống.

Hơn nữa, trận này, nàng thật sự rất mệt mỏi.

*****

Trăng tàn lại khuyết, mưa đêm lất phất.

Trong màn đêm, Tấn vương phủ tựa như một con thần thú trong con ngủ say, yên tĩnh nhưng lại tràn trề uy nghiêm.

Quy củ ở Tấn vương phủ thập phần nghiêm khắc, sau khi lên đèn, nếu như vô sự, nghiêm cấm người nhân rồi dạo quanh ở trong phủ.

Triều Huy Đường nằm ở vị trí trung tâm của Tấn vương phủ, lấy chính điện và kết cấu độc lập làm giới hạn, phân chia Tấn vương phủ thành hai phần, phía trước là tiền viện của vương phủ, phân biệt rõ trung, đông, tây ba ngõ, trung đường là nơi thường ngày Tấn vương xử lý chính vụ quan trọng của thái ấp, tiếp khách đãi tiệc cũng ở đây, đông đường và tây đường theo thứ tự là chỗ ở của môn khách, phụ tá, gia tướng, hộ vệ, cùng với sở tư (quản lý tiền bạc), xa mã và hồi sự (bấm báo) trong vương phủ.

Triều Huy Đường hoàn toàn tiếp nối tiền viện cùng hậu trạch, chính là chỗ ở của Tấn vương.

Nói là đường, kì thực thập phần rộng lớn, khác với phong cách tú lệ lịch sự tao nhã ở hậu trạch, bên trong nơi đây trang nghiêm khí thế, thuần chính phong thái hoàng thất, thủ vệ nghiêm ngặt, năm bước một tốp thủ, thập bước một trạm gác, ngày đêm đều có hộ vệ không ngừng tuần tra vương phủ.

Khi đoàn người Mục ma ma đi đến nơi này, đã có người sớm nghênh đón ở ngoài cửa.

Từ cửa hông đi vào, đi một mạch đến nơi ngủ nghỉ, mới vừa tới trước cửa, đã có vài gã thái giám bước lên đón chào, đỡ bà đi vào bên trong.

Tấn vương trở lại Triều Huy Đường đã đi tắm gội trước tiên, hiện tại đi ra từ trong gian phòng tắm.

Trên người hắn chỉ mặc trường bào màu đen, chân không đi ra từ bên trong, trên sàn gạch vàng bóng loáng phủ một lớp thảm mềm mại màu tím sậm, tà áo của Tấn vương nửa mở, lộ ra lồng ngực tròn nhẵn mà cường tráng, tóc đen như mực ướt nhẹp rồi tung ở trên vai và trước ngực, nước vẫn còn nhỏ xuống từng giọt.

Màu đen đậm đặc tôn lên sắc trắng chói mắt, càng nổi bật làn da tựa như dương chi bạch ngọc thượng đẳng, lại không mất đi khí khái nam tử vốn có, khiến không người nào có thể khinh thường sức lực to lớn ẩn chứa bên trong bắp thịt rắn chắc kia.

Hắn đi đến trước tháp quý phi tùy ý ngồi xuống, có một tiểu thái giám bước đến quỳ ở bên chân hắn, giúp hắn lau chân.

"Ma ma, ngồi." Tấn vương nói.

Theo tiếng nói của hắn, có thái giám mang đến một ghế, Mục ma ma cũng không từ chối, ngồi xuống trên ghế.

Phúc Thành lấy ra một khăn bông bước tới giúp Tấn vương lau tóc, lau hai cái, Tấn vương thấy phiền, khoát tay áo cho hắn thôi lui.

Mục ma ma nhìn tiểu chủ tử nhà mình, tuy là đã trưởng thành, nhưng bản tính ngày xưa vẫn không thay đổi, trước đây Tấn vương cũng không thích người ta lau xoa cho hắn, hắn ngại phiền toái, cũng không thích có người nhích tới nhích lui ở trên đầu hắn.

"Nếu như bị nhiễm lạnh thì không tốt lắm." Mục ma ma tươi cười, hòa ái nói.

Mặc dù gương mặt của Tấn vương vẫn lạnh lùng, nhưng có thể thấy rõ đường nét đã mềm mại không ít: "Đã để ma ma hao tâm tổn trí."

Lời này một câu hai nghĩa ý, một là biểu đạt sự ân cần của mình, hai là cảm tạ Mục ma ma phải chống thân thể già nua, giúp đỡ Tấn vương trông nom sự tình của tiểu quận chúa.

Mục ma ma đã lớn tuổi, hơn sáu mươi, năm đó Tấn vương rời kinh thành đã đưa bà theo, vốn muốn để bà an dưỡng tuổi già ở bên cạnh mình, nào biết sự không theo người, chuyện trong hậu viện này Tấn vương không rảnh phân thân, chỉ có thể mời vị ‘tôn đại phật’ Mục ma ma này xuống núi.

Mục ma ma đắm mình trong cung đình nhiều năm, chẳng qua chỉ là hậu viện của vương phủ, đối với bà mà nói, những thứ yêu ma quỷ quái sau lưng kia đều trốn không thoát con mắt của bà, Tấn vương cũng không cần bà làm gì cả, xem trọng tiểu quận chúa là được, còn như những người khác thích đấu như thế nào thì cứ đấu, chuyện rêu rĩa.

Bên ngoài đồn đại, bởi vì Tấn vương sát nghiệt quá nặng, mới khiến hơn hai mươi sáu tuổi vẫn chưa có con nối dõi, lại có tin đồn phương diện kia của Tấn vương có vấn đề, vì vậy mới không thể sinh nhi tử.

Mặc dù ngoài mặt Tấn vương không để ý, kì thực, ít nhiều cũng có chút quan tâm, sát nghiệt cũng thôi đi, đó là do cương vị công tác hẳn phải hết lòng tận trung, vẫn còn chưa động vào điểm mấu chốt của hắn, nhưng phương diện kia có vấn đề, đại khái là không có nam nhân nào không để ý điều này.

Đặc biệt là - - -

Mục ma ma vỗ vỗ chân, cười nói: "Hao tâm tổn trí cái gì, tuy ma ma chỉ là một cục xương già, nhưng cục xương già này vẫn còn chút ít tác dụng."

"Bệnh ở chân của ma ma còn tái phát không? Lần này tuần tra thái ấp bản vương tìm được một lang trung hương đã, đối với chứng bệnh phong thấp có nhiều quan tâm, lần này bản vương mang theo hắn trở về, ngày mai sẽ để hắn đi qua xem cho ma ma."

Mục ma ma nói một câu: "Khiến điện hạ hao tâm tổn trí," ngưng một lát, mới nói tiếp: "Bộ xương già này của ma ma có thể chữa lành hay không cũng không quan trọng, dù sao thì bệnh này cũng không phải một năm hai năm, ngược lại chuyện con nối dòng của điện hạ mới là mấu chốt khẩn yếu, dù sao chỉ có một vị tiểu quận chúa vẫn chưa đủ, điện hạ còn thiếu một vị tiểu công tử."

Nhắc tới chuyện này, gương mặt Tấn vương thoáng chốc cứng ngắc.

Đổi lại là người khác, tất nhiên không phát hiện được chút manh mối này, nhưng Mục ma ma nhìn Tấn Vương từ nhỏ đến lớn, làm sao lại không phát giác được.

Hiển nhiên là bà có chút hiểu lầm, thờ dài nói: "Nếu như người kia đã có thể cho điện hạ vài phần niềm vui, điện hạ cần gì quan tâm có phải là người tốt hay không, tính tình này của điện hạ cũng phải thay đổi, nữ nhân đối với ngài mà nói, chẳng qua chỉ là công cụ để sinh con nối dòng mà thôi, rêu rĩa hay không, không cần so đo quá nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Tấn vương không nói gì.

Đương nhiên Mục ma ma cũng không lại tiếp tục nhiều lời, dù sao bà cũng chỉ là nô tì, mặc dù ý vào tình cảm ngày xưa mới có thể nói nhiều hai câu, nhưng nếu nói quá nhiều, chính là làm hao mòn tình cảm trước kia.

Và lại trong lòng bà cũng hiểu rõ, tiểu chủ tử nhà mình có tính toán trong lòng, nếu là người không biết tính toán, sao đã mất đi sự che chở của thân nương, còn có thể đi ra từ trong thâm cung tầng tầng chém giết kia, hiện tại trở thành phiến vương trấn thủ biên thành.

Sau đó hai người lại nói thêm vài lời, phần lớn là nói về thời gian Tấn Vương không ở trong phủ, hậu viện phát sinh một số việc, chính xác là đang nói đến tiểu quận chúa, thậm chí về sự tình của Hồ trắc phi và vương phi, dù sao, sớ dĩ lúc trước Tấn vương phải tách tiểu quận chúa ra khỏi Lưu Xuân Quán, phần lớn nguyên nhân là bởi vì Hồ trắc phi lấy nữ nhi làm bệ, nhiều lần mượn tiểu quận chúa hướng Tấn Vương cầu sủng, hoặc đấu đá với Tư Ý Viện bên kia.

Thấy thời gian không còn sớm, Tấn vương đích thân đưa Mục ma ma ra cửa, mượn bóng đêm nồng đậm, Mục ma ma lặng yên không một tiếng động trở lại Tiểu Vượt Viện, giống như mọi lần.

Tấn Vương trở lại nội điện, hắn có thói quen không thích bên cạnh quá nhiều người, vì thế cũng chỉ có Phúc Thành cùng đi vào.

Bộ dáng của Phúc Thành khoảng hơn ba mươi, mặt trắng không râu, mặc một thân trường bào màu xanh sẫm, hắn hầu hạ bên cạnh Tấn vương nhiều năm, được cho là tâm phúc số một của Tấn vương, bởi vì chăm sóc hầu hạ Tấn vương từ nhỏ đến lớn, tự nhiên có vài phần tình nghĩa bất đồng với người khác, cũng vì nguyên nhân này mà hắn mới dám nói vài lời ở trước mặt Tấn vương.

Nhìn ra được, lời nói của Mục ma ma đã khiến điện hạ đặt trong lòng. Phúc Thành ngập ngừng một chút, nói: "Điện hạ, lão nô thấy ma ma nói rất có đạo lý, bên trong phủ này nên có một vị tiểu chủ tử."

Chỉ một câu này mà thôi, nhưng người hầu hạ bên cạnh các chủ tử nhiều năm đều hiểu đạo lý 'có chừng có mực', không nên vượt quá giới hạn, dù sao chủ tử là chủ tử, nô tài là nô tài, đặc biệt chuyện này lại can thiệp đến cấm kỵ không thể tha thứ nhất của Tấn vương, cũng bởi thế mà Phúc Thành nói vô cùng cẩn thận.

Tấn vương không nói gì, chỉ là nhíu chặt ấn đường (điểm giữa hai đầu chân mày), càng nhíu càng chặt.

Đột nhiên hắn nhớ tới vị nữ mẫu lúc này, phía dưới mảng thâm uớt kia ẩn ẩn lộ ra.....Trắng nõn và cao ngất.

Một cảm giác nóng rang quen thuộc dâng trào trong cơ thể, chẳng qua Tấn vương đã sớm quen, chỉ nhíu nhíu mày coi thường.

*****

Tấn vương trở về làm cho người trong hậu viện đều rung động.

Kỳ thật Tấn vương cũng xem như là người thanh tâm quả dục, nữ nhân trong hậu viện của hắn cũng không nhiều, nhiều năm như thế cũng chỉ có Tấn vương phi, Hồ trắc phi, cùng với hai vị phu nhân mà năm đó lúc rời kinh đô Hoàng Cảnh Đế đã thưởng cho, còn có một vị hầu thiếp họ Phùng.

Trước kia, thời điểm còn chưa có Hồ trắc phi, hậu viện của Tấn vương vẫn luôn rất bình lặng, biên quan nhiều chiến sự, mà Tấn vương lại là phiên vương vùng biên ải, tất nhiên có trọng trách chống cự ngoại tộc xâm lược, vì vậy, hàng năm hắn lãnh binh ở bên ngoài, quanh năm suốt tháng khó có được trở về một chuyến.

Chủ nhân chính thức không ở trong phủ, có cái gì tốt để mà đấu, hiển nhiên là mọi người đóng cửa lại tự mình trôi qua, nhưng từ lúc Tấn vương mang Hồ trắc phi về, sau khi Hồ trắc phi sinh hạ tiểu quận chúa, tựa như mỗi người đều nhanh nhẹn linh hoạt hẳn lên, làm cho hậu viện tĩnh lặng buồn chán như mạch nước ngầm dạt dào hơn rất nhiều.

Tấn vương hỏi phủ, ấn quy củ là phải đi gặp Tấn vương phi.

Việc này không quan hệ đến thích hay không thích, chẳng qua, ở vị trí này bọn họ phải cho hai bên một phần thể diện, vì thế, sáng sớm hôm nay Tấn vương đi đến Tư Ý Viện.

Tấn vương đến, làm cho công việc trong toàn bộ Tư Ý Viện lu bù cả lên, có thể thấy rõ đáng về vui mừng hơn hờ của bọn hạ nhân, ngay cả khi Hồ trắc phi, Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đến thỉnh an, cũng cảm giác được bầu không khí bất thường bên trong này.

Về mặt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra sự kính trọng và ao ước, ngược lại Hồ trắc phi khinh thường 'Xùy' một tiếng.

Cùng với tiếng thông báo người cũng đi vào nội đường, giương mắt là có thể nhìn thấy Tấn vương ngồi ở chủ vị, còn có Phùng hầu thiếp quyền rũ đứng ở bên cạnh cầu sủng.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thẫm, tà áo và ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ bạc, tóc bó lại buộc toàn bộ lên đỉnh đầu bằng một mũ chụp cổ ba lông tay bằng vàng khảm ngọc lam bảo, càng lộ ra gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần đế.

Mà Phùng hầu thiếp thì mặc một áo lụa thêu hoa hải đường màu hồng tối, bên dưới mặc váy màu thạch lưu, chải búi tóc kiểu tùy vân, trâm cài bằng vàng khảm hai viên hồng bảo thạch xanh biếc rủ xuống song song, thật sự là người kiều diễm hơn so với hoa, đẹp không sao tả xiết.

Máu chó là xiêm y của đôi phu nhân may cực kỳ vừa người, phần ngang ngực chặt bó, phía trước nhô lên kia run rẩy, có cảm giác hận không thể rơi xuống.

Tiện nhân!

Hai bàn tay trắng như phấn của Hồ trắc phi siết chặt tay áo.

Năm ngoái, Tấn vương phi nhân lúc Hồ trắc phi lớn bụng đã nâng Phùng hầu thiếp này lên, nói là bên cạnh Tấn vương quá ít người, hậu viện quá mức thanh lãnh, nàng ta là vương phi nên phải làm hết chức trách, thực ra, Tấn vương phi biết rõ Lý phu nhân và Đào phu nhân chính là để bài trí, vì chèn ép thế lực của Hồ trắc phi, cố ý dựng lên 'cây đao' Phùng hầu thiếp.

Phùng hầu thiếp không thẹn với chức trách Tấn vương phi giao phó, cầu sủng đến Hồ trắc phi cũng bái phục đồ mặt thay nàng ta, hễ Tấn vương ở trong phủ là nàng ta lại sử dụng đa dạng thủ đoạn gian trá, mà còn giống như gà chọi cứ nhìn chăm chăm Hồ trắc phi không dời, nhiều lần đối nghịch với Hồ trắc phi.

Hận ý của Hồ trắc phi đối với Tấn vương phi, phần lớn nguyên nhân là từ Phùng hầu thiếp này, đáng tiếc Phùng hầu thiếp y vào thế lực của Tấn vương phi, vì thế Hồ trắc phi tạm thời hết cách với nàng ta.

Hiện tại không phải vậy hay sao, ba người Hồ trắc phi còn phải qua bả báo mới có thể vào trong, mà Phùng hầu thiếp đã sớm ở bên cạnh Tấn Vương hầu hạ.

Gần quan hưởng lộc, ai biết đồ đi này có thừa dịp không người mà sử dụng thủ đoạn hồ mị từ gì đó quyến rũ điện hạ hay không.

Hồ trắc phi cảm thấy Tần vương phi chính là thân phận vương phi nhưng mệnh cách là chủ chứa, lại chưa thấy qua vương phi nào như nàng ta, trắng trợn nhét người đến bên cạnh nam nhân của mình như thế, sáng nay lại cố ý không ra nội đường, để cho tiểu tiện nhân Phùng hầu thiếp kia liếc mắt ngoác ngoắc đưa tình, cũng không sợ bị người chán ghét.

Ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lộ ra vẻ ai oán, dịu dàng bái lạy.

Tần vương khẽ đưa tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, làm cho người ta có cảm giác dường như không có tiêu cự.

Sau khi bái lạy, Hồ trắc phi liền tựa người đến bên cạnh Tần vương, vừa định nói gì đó, lúc này, Tần vương phi từ bên trong đi ra.

Tần vương phi xuất hiện khiến bầu không khí trong nội đường lập tức biến đổi, vốn đang vụng trộm liếc nhìn Tần vương, ánh mắt của Đào phu nhân và Lý phu nhân lập tức thu liễm, thậm chí Hồ trắc phi vốn định ‘ác nhân cáo trạng trước’ cũng im miệng.

Làm cho người ta có cảm giác như là chuột thấy mèo.

Thực tế, xác thật là như thế, thiếp thất gặp chính thất, cũng như chuột thấy mèo.

Đương nhiên cũng có con chuột có lá gan lớn, ví dụ như Hồ trắc phi.

Nàng ta hành lễ với Tần vương phi đều là thập phần lầy lội.

Trong nội đường vô cùng yên tĩnh, bọn nha hoàn mặc áo màu xanh lá, nhẹ nhàng linh hoạt nối đuôi nhau đi vào xếp đặt đồ ăn sáng trên bàn bát tiên ở gian phòng phía tây.

Tần vương cùng Tần vương phi dời bước, đi đến trước bàn ngồi xuống.

Hồ trắc phi vốn đứng ở một bên, Tần vương chỉ chỉ một vị trí phía dưới, Hồ trắc phi lập tức tươi cười đắc ý, đi đến ngồi xuống ghế.

Nụ cười này, hiển nhiên là muốn chứng tỏ mình được sủng ái, cũng là cười cho Tần vương phi và Phùng hầu thiếp nhìn, đáng tiếc, ngay cả móc ngoéo Tần vương phi cũng không nói một chữ, ngược lại Phùng hầu thiếp âm thầm cắn răng, hận không thể xông lên kéo nàng ta xuống.

Đương nhiên, đây chỉ là nghĩ mà thôi.

Đào phu nhân, Lý phu nhân và Phùng hầu thiếp đều ở một bên hầu thiện.

Động tác của ba người rất nhẹ nhàng linh hoạt, vén tay áo lên, cầm lấy thìa bạc cán dài gấp thức ăn cho Tần vương cùng Tần vương phi, nhìn ra được là làm quen tay, mỗi lần Tần vương từ bên ngoài trở về đều sẽ diễn một màn như thế, tất cả mọi người cũng đã quen.

So sánh với Đào phu nhân và Lý phu nhân đúng quy đúng củ, Phùng hầu thiếp hầu thiện có nội dung hơn, ánh mắt quyến rũ bay loạn, sóng mắt lưu chuyển, dáng vẻ nhỏ nhắn yêu kiều thanh tú kia đặc biệt câu người, ở trong mắt của Hồ trắc phi, bộ ngực trướng phình của đồ đi kia gần như muốn đè ép cánh tay của Tần vương.

"Điện hạ, ngài ném thử món này, là vương phi cố ý sai người chuẩn bị cho ngài." Đừng nói là giọng nói, thanh âm kia lọt vào tai khiến xương cốt cũng muốn mềm ba phần.

Tần vương thì miễn bàn, vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng bất động như núi, ngược lại Hồ trắc phi tức giận đến mức nghiến răng nghiến lợi liên tục, com cũng nuốt không trôi.

Chờ dùng thiện xong, Tần vương dời bước quay lại nội đường uống trà, lúc này, vở tuồng chính thức mới bắt đầu trình diễn.

Tần vương phi phong đạm vân khinh nói đến chuyện phóng hai nhũ mẫu vào trong Tiểu Vượt Viện, ở trong miệng nàng ta, hai nhũ mẫu này tất nhiên là do nàng ta tỉ mỉ chọn lựa.

Ngôn ngữ của nàng ta ngắn gọn, Tần vương giống như lắng nghe, lại như là không có nghe.

Mặc dù Hồ trắc phi không nói gì, nhưng mặt tràn đầy sự ủy khuất, tựa như có nỗi khổ chất chứa, muốn nói lại thôi.

Tần vương cũng không biểu hiện bất kỳ thái độ gì, Tần vương phi cũng biết điểm dừng, đôi mắt xinh đẹp của Hồ trắc phi nhắm lại, trong lòng cực kỳ ghen ghét.

Đào phu nhân và Lý phu nhân chỉ yên lặng ở một bên xem cuộc vui, căn bản không dám xen vào.

Nói là diễn tuồng, thật ra cũng không chút thú vị gì, bởi vì trong khi hai bên đọ sức lẫn nhau, ngoài những lời sắc bén, mỗi lời nói mỗi cử động, thậm chí là cách trang điểm ăn mặc, cũng gần như là đang tiến hành một loại phương thức chém giết không tiếng động.

Ví dụ như Đào phu nhân cùng Lý phu nhân đã sớm không được sủng, các nàng trang điểm cho mình đáng vẻ đẹp nhất khi xuất hiện ở trước mắt Tần

vuông, phần lớn là mong đợi Tấn vương có thể nhìn các nàng thêm một, nói không chừng buổi tối sẽ tìm đến các nàng, mà với Tấn vương phi, lời nói vừa rồi gần như chỉ là khiển trách, nhưng phần lớn là một loại ngầm áp chế, tức là cảnh cáo Hồ trắc phi không được đi quá giới hạn, cũng là biểu hiện rõ minh thân phận vương phi của mình.

Còn như Hồ trắc phi, nàng ta chưa ngu xuẩn đến mức phản bác lời nói của vương phi ở trước mặt Tấn vương.

Cũng không phải nàng ta chưa từng thử qua, nhưng chỉ đổi lại ánh mắt lạnh lùng của Tấn vương, Tấn vương là một người rất chú trọng quy củ, từ trước đến giờ chưa từng làm Tấn vương phi mất thể diện.

Vì thế, Hồ trắc phi từ thị uy đổi thành uy khuất, chẳng qua là tỏ thái độ mà thôi, xem như là một loại kháng nghị nho nhỏ của tiểu thiếp đối với chính thất, cho dù trong lòng nàng ta mong muốn Tấn vương phi chết, nhưng cũng sẽ không biểu hiện ra ở trước mặt Tấn vương.

Phùng hầu thiếp xưa nay nhanh nhẹn cũng hiếm thấy không có xông lên chằm ngòi thổi lửa, chung quy Phùng hầu thiếp cũng không phải là kẻ ngu dốt, vẫn còn biết rõ, không nên vượt qua quy củ.

Vì vậy, cái gọi là diễn tuồng đã tiến hành trong cục diện bình lặng, cho đến lúc Tấn vương bỏ chén trà xuống, đứng lên.

"Tất cả giải tán đi."

Theo từng tiếng 'Cung tiền điện hạ', Tấn vương bước ra cửa chính của Tư Ý Viện.

Chính chủ đã đi, ai còn nguyện ý ngây ngốc ở trên sân khấu nữa.

Ngay cả lời nói Tấn vương phi cũng không muốn nói thêm một câu, để cho Từ Yên đỡ đi vào nội thất.

Bởi vì Tấn vương phi không đếm xỉa đến thái độ của Hồ Trắc Phi, vì vậy nàng ta cảm thấy xấu hổ vô cùng, siết chặt cái khăn trong tay, hừ một tiếng, mang Hồng Đào cùng một đám nha hoàn mù mù tầng tầng lớp lớp rời đi.

Sau đó Đào phu nhân và Lý phu nhân cũng yên lặng rời đi.

Còn Phùng hầu thiếp lại đi vào nội thất, khuất phục nịnh hót bóp chân cho Tấn vương phi, trong lúc đó cũng không nói gì cả, nhưng cử chỉ không khỏi biểu lộ rõ lòng trung thành, muốn cho vương phi đừng buông tay nàng ta.

Vương phi làm sao có thể buông tha cho nàng ta đây?

Đạo kiểm, từ trước đến giờ, không có ai chê ít.

*****

Ngọc Thúy ngủ một giấc đến hừng đông, khi tỉnh lại còn có chút lơ mơ.

Nàng nhớ tới tiểu quận chúa, nhớ tới Tô nhũ mẫu, cũng nhớ tới tối qua hình như không có người đánh thức mình.

Như thế nào mà nàng lại ngủ sâu như vậy? Rõ ràng trước kia nàng ngủ nhưng rất dễ tỉnh.

Theo bản năng nàng bật dậy từ tháp quý phi, mới vừa ngồi dậy đã thấy Ngọc Yến đứng chỗ không xa cười với mình.

Không hiểu sao Ngọc Thúy có chút lúng túng, vội xuống giường.

Ngọc Yến nói: "Tỉnh rồi? Mực ma ma nói người mệt, không cho đánh thức người."

"Tô nhũ mẫu đâu? Tiểu quận chúa khỏe chưa?"

"Tô nhũ mẫu hả, nàng trở về phòng nghỉ ngơi rồi, tiểu quận chúa rất khỏe, ngủ say cả đêm, nghe Tô nhũ mẫu nói ban đêm có bú một lần, hiện giờ Tiền nhũ mẫu đã bế đi cho bú."

Ngọc Thúy nhẹ nhàng thở ra một hơi, có chút phức tạp nói: "Tô nhũ mẫu cũng thật là, tại sao không gọi ta dậy."

"Để cho người ngủ thoải mái còn cảm thấy người ta không tốt?" Ngọc Yến cười trêu ghẹo nàng.

Ngọc Thúy hơi đỏ mặt cười đùa với nàng vài câu, mới có chút cảm thán nói: "Không nhìn ra, Tô nhũ mẫu này đúng là người thành thật." Nàng nhớ tới lời Ngọc Nương nói hôm qua, còn có hành động săn sóc không đánh thức nàng của đối phương.

Ngọc Yến cười tủm tỉm: "Có thành thật hay không ai mà biết, chúng ta nhìn là được."

"Cũng đúng."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Cổ nhìn một đêm, sau khi trở về phòng Ngọc Nương liền nằm ngủ.

Cảm giác ngủ chưa được bao lâu, đã bị tiếng đập cửa đánh thức.

Tiếng đập cửa rất gấp gáp, Ngọc Nương mơ mơ màng màng thức dậy mở cửa, còn chưa đi đến trước cửa, đột nhiên phản ứng kịp, vội vàng trở lại mặc áo ngoài vào, lại vén mái tóc dài rối tung trên vai thành một búi tóc, sau đó mới đi mở cửa.

Từ lúc vào Tiểu Vượt Viện này, Ngọc Nương chưa hề chải kiểu tóc khác, đều là chải một loại búi tóc nghiêm túc cứng ngắc.

Nàng mở cửa, là Lục Nga.

Không chỉ có Lục Nga, còn có nhị đẳng nha hoàn Thu Cúc của Lưu Xuân Quán.

Mặt mũi của Thu Cúc tươi cười, đi theo phía sau là tiểu nha hoàn bưng một khay.

Trên khay che kín một tấm vải đỏ, nhìn không thấy cái gì ở bên trong.

"Đây là trắc phi nương nương thưởng cho Tô nữ mẫu."

Sau khi vào phòng, tiếng nói của Thu Cúc vừa ngừng, tiểu nha hoàn mở tấm vải đỏ trên cái khay trong tay, trên đó bày hai thỏi bạc, một vòng ngọc không tẻ, cùng một cây trâm vàng.

Ngọc Nương có hơi lo lắng muốn khước từ, Thu Cúc lại cười nói: "Trắc phi nói nhờ có Tô nữ mẫu, thời gian này trắc phi ăn không ngon ngủ không yên, nghĩ rất nhiều biện pháp cũng trị không hết chứng khóc đêm của tiểu quận chúa, vẫn là Tô nữ mẫu có bản lĩnh, giải trừ đại sự trong lòng trắc phi nương nương."

"Đó là bốn phần của Ngọc Nương."

Thu Cúc gật gù đầu: "Nếu Tô nữ mẫu đang nghỉ ngơi, nô tỳ không quấy rầy nữa, lập tức trở về hồi đáp với trắc phi nương nương."

"Thu Cúc cô nương đi thông thả."

Ngọc Nương đưa đám người Thu Cúc đến ngoài cửa, vừa vặn thấy Thúy Trúc trở về phòng.

Thúy Trúc có thói quen thích chạy đến Lưu Xuân Quán, tự nhiên là nhận ra Thu Cúc, biết rõ nàng ta là nha hoàn bên cạnh Hồ trắc phi, lại thấy nàng ta tươi cười với Ngọc Nương, còn cái gì mà không hiểu nữa, nàng ta lại không dám chọc giận Thu Cúc, vì thế nén giận, oán hận trừng Ngọc Nương một.

Ngọc Nương nhìn thấy lại làm như không thấy, đưa người đi, sau đó đóng cửa phòng lại.

Nàng đi đến trước bàn, nhìn này nọ bày biện trên bàn.

Không thể không nói, xác thực Tấn vương phủ này rất hào phóng với hạ nhân, chỉ mấy thứ này cũng có giá trị ít nhất là trăm lượng bạc, hơn nửa năm tiền công của Ngọc Nương.

Chính là bạc hơi ít, chỉ có hai mươi lượng, mặc dù vòng ngọc và trâm vàng đều là vật tốt, nhưng bởi vì là vật tốt mới không đổi được bạc.

Ngọc Nương cảm trâm vàng lên, quả nhiên có kí hiệu của Tấn vương phủ ở một chỗ kín đáo, những vật do trong vương phủ tạo ra, toàn bộ Tấn Châu không nhà ai dám thu, nói cách khác, những vật này chỉ có thể để lại sử dụng, đổi bạc thì đừng nghĩ đến.

Nếu như toàn bộ có thể đổi bạc, thậm chí Ngọc Nương còn có xúc động muốn rời khỏi vương phủ ngay lập tức.

Bởi vì nàng cảm thấy, những lời nói sắc bén cũng như sự đấu đá lẫn nhau trong hậu viện này, không phải nàng có thể ứng phó, hơn nữa, hôm qua gặp Tấn vương, Ngọc Nương phát hiện ra mình còn sợ hãi hơn so với trong tưởng tượng.

Đến cùng là sợ hãi cái gì, thật ra nàng cũng nói không rõ, chính là muốn tránh xa thật xa, càng xa càng tốt.

*****

Trải qua một ngày như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, thừa dịp hôm nay thời tiết tốt, dứt khoát lấy xiêm y hôm qua đã thay ra mang đi

giặt.

Trong Tiểu Vực Viện này, nói bận rộn thì cũng bận rộn, nói rảnh rỗi cũng rất rảnh rỗi, dù sao cũng chỉ di chuyển vây quanh tiểu quận chúa, lúc này ở đây nhà sau chính là đang náo nhiệt, vài mụ mụ làm việc nặng ngồi ở chỗ râm mát, tay làm công việc lật vạt, miệng vẫn không nhàn hạ, có hai tiểu nha hoàn ngồi dưới mái hiên, tay cầm kim chỉ may vá, thỉnh thoảng còn cười đùa ầm ĩ.

Ở giếng nước bên cạnh giặt quần áo, nghe họ nói chuyện, Ngọc Nương cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh.

Có mụ mụ ý vào lớn tuổi, cũng từng trải hơn so với Ngọc Nương, hỏi tình huống trong nhà nàng, Ngọc Nương cắt cắt giảm giảm, chấp vá ra một câu chuyện khiến người ta tìm không ra sai lầm, kể cho họ nghe.

Vừa nghe Ngọc Nương nói thời điểm mang thai thì trượng phu chết, nhi tử mồ côi từ trong bụng nương, mặt mọi người đều lộ vẻ thương cảm, từng người nói vài lời an ủi, mong Ngọc Nương giảm bớt nỗi buồn khổ.

Trước kia, gần như không thể xuất hiện tình cảnh này, hình như đều do Mụ ma ma đồng ý cho Ngọc Nương hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa, đó chính là đưa ra tín hiệu cho mọi người.

Tín hiệu đó chính là, có thể xem người này là người của mình.

Nếu đã là người của mình, lúc nói chuyện mọi người cũng không cố kỵ, thậm chí bởi vì lúc trước Thúy Trúc đặc biệt hấp tấp, khó tránh có người nói vài lời chua chát.

Tựa hồ là cố ý muốn nịnh nọt Ngọc Nương, cũng thật sự có phần nhìn Thúy Trúc không vừa mắt, họ nghị luận Thúy Trúc nịnh bợ người trong Lưu Xuân Quán như thế nào, các loại thái độ a dua ton hót được miêu tả rất sống động, ví dụ như nói đến Thúy Trúc bợ đỡ một mụ mụ họ Mao, Mao mụ mụ kia quen thói trơ trên, nói trắng ra chính là có lợi thì đáp lên, thời điểm cần bà ta giúp, lập tức trở mặt.

"Các người đợi đi, sẽ có ngày bà ta mắc mưu bị lừa." Một mụ mụ nói.

Mấy mụ mụ khác cười trêu ghẹo bà ta: "Còn không phải vì lần trước người ta bưng tới một mâm bánh đậu xanh, nhưng không chia cho người, ngược lại bưng đến Lưu Xuân Quán cho Mao mụ mụ, chỉ vì vậy mà người oán hận người ta."

Rõ ràng chỉ là lời nói giỡn, thế nhưng mụ mụ kia thật sự cũng không hàm hồ, cười mỉa chế nhạo Thúy Trúc, đồng thời vẫn không quên thói phùng Ngọc Nương: "Ai lại vì một đĩa bánh đậu xanh mà bức bối làm gì? Lão bà từ ta đây không quen nhìn bộ dáng nhảy nhót lung tung của nàng kia, thử nhìn Tô nhũ mẫu người ta đi, có giống nàng ta đâu."

Sao sự tình lại xa đến nàng rồi?

Ngọc Nương đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên thấy tất cả mọi người biến sắc, theo ánh mắt của mọi người nhìn sang, thấy Thúy Trúc đang đứng gần đó.

Mặt mũi của Thúy Trúc xanh mét, trong mắt lộ ra sự phẫn hận, tức giận đến toàn thân cũng phát run.

"Đúng là một đám lão yêu bà no cơm nhàn rồi nói xấu người khác, lúc thu ích lợi từ ta sao không lộ ra sắc mặt này? Nay nọ cũng nhét không đầy miệng của các người, các người đúng là lòng tham không đáy....."

Lời nói này, thế nhưng chọc tới rắc rối, rốt cuộc không chịu được chỉ trích, thoáng chốc, vài mụ mụ đều thẹn quá hoá giận, đứng lên tranh cãi ầm ĩ cùng Thúy Trúc.

Đùng thấy bình thường Thúy Trúc chưa ngoa đanh đá, nhưng một người đối chọi với mấy người, nàng ta không phải là đối thủ, cuối cùng bị tức, òa khóc chạy đi. "Nhìn đi, nhìn đức hạnh của ả kia! Một kẻ có mệnh nha hoàn, thế mà hết lần này tới lần khác cứ thích ra dáng đại tiểu thư, động một chút là sai sử người ta giặt quần áo lấy nước bưng cơm cho ả, lấy chút ăn vật tới đã muốn sai bảo mọi người, còn không phải bởi vì mọi người cố kỵ mặt mũi hai bên nên không muốn so đo với ả, nhưng ả thì hay rồi, ngược lại còn trả đũa!" Mụ mụ chỉ trích Thúy Trúc khi này vừa vỗ tay vừa căm giận nói.

Qua lời bà ta vừa nói, tất cả đều là Thúy Trúc sai.

Thực ra, không cần bàn luận đúng sai, quả thật Thúy Trúc cũng có nhược điểm để cho người chỉ trích, nếu không, người ta cũng sẽ không nói xấu sau lưng nàng ta như vậy.

Ngọc Nương chính là không muốn xen vào loại sự tình này nhất, đúng lúc xiêm y cũng giặt xong, nàng mau chóng vắt ráo nước, sau đó vội vã rời đi.

Mà bên kia, Thúy Trúc vừa tức vừa giận, lại cảm thấy không còn mặt mũi.

Tuy nàng ta là kẻ nô tì sinh ra, nhưng từ nhỏ chưa hề bị bắt nạt như thế này, đặc biệt là từ lúc vào vương phủ, luôn cảm thấy mọi chuyện không thuận lợi, đầu tiên là nửa chừng nhẩy ra một 'Trình Giảo Kim', sau đó lại bị người chen ép bài xích, hiện giờ còn bị mấy mụ già kia chỉ vào mũi mắng như thế, Thúy Trúc chưa từng chịu uất ức như vậy.

Hiện tại nàng ta hận chết cái địa phương này, tự nhiên không còn muốn ở lại Tiểu Vực Viện, nàng ta chạy một mạch ra sân nhỏ, dự định đi tìm đi là Tào mụ mụ xin chủ ý, xem có thể tìm cơ hội để nàng ta cho mấy mụ mụ kia một bài học hay không, mới vừa bước ra cửa viện, đã bị một tiểu nha hoàn tên Hoa Mờ bên Lưu Xuân Quán gọi lại.

"Thúy Trúc tỷ, tỷ đây là định đâu? Sao thế?"

Gần đây Thúy Trúc đối đãi với Hoa Mơ thật phần nhiệt tình, Hoa Mơ là nhị đẳng nha hoàn trong Lưu Xuân Quán, tuổi không lớn lắm, vô cùng tham ăn, thỉnh thoảng Thúy Trúc cầm chút ít ăn vặt đi qua, cũng dủ dỗi được tiểu nha hoàn này mở miệng kêu một tiếng tỷ tỷ.

Thật ra bản tính của Thúy Trúc rất đơn giản, nếu mình đã được vương phi an bài đến đây để phân sủng, đương nhiên phải làm cho tốt chuyện này, khi đó, chẳng những có thể bay lên đầu cành, nói không chừng còn có thể được vương phi kính trọng vài phần.

Nàng ta chân ướt chân ráo đến đây, không có chút căn cơ nào, tất nhiên là muốn thu mua hai người được việc làm tay mắt, ví dụ như thời điểm nào điện hạ đến Lưu Xuân Quán, điện hạ thích nhất cái gì, để nàng ta có thể từ trung gian tìm được cơ hội.

Hoa Mơ này, chính là một trong những người mà Thúy Trúc muốn lôi kéo.

Trên mặt Thúy Trúc đầy nước mắt, rõ ràng là bị người bắt nạt, thấy đối phương không nói lời nào, Hoa Mơ bước tới giữ chặt tay nàng ta, hỏi: "Có người bắt nạt tỷ?"

Thúy Trúc nói không ít chuyện bị người chèn ép ở Tiểu Vượt Viện với Hoa Mơ, vì vậy Hoa Mơ cũng biết chút ít nội tình.

"Không có gì." Thúy Trúc lau nước mắt một, dù sao nàng ta cũng lớn tuổi hơn so với Hoa Mơ, sao không biết xấu hổ mà khóc trước mặt một tiểu nha đầu, kỳ thật nàng ta cũng không lớn hơn Hoa Mơ bao nhiêu, chẳng qua cũng mới mười tám mà thôi.

"Tỷ thế này sao có thể không có gì, hôm nay ta không có phiên trực, nếu không tỷ tới phòng của ta ngồi một lát, ta nói vài lời với tỷ"

Thúy Trúc suy nghĩ một chút, tính tình nàng ta rất hiếu thắng, cứ như thế này mà đi ra ngoài không chừng còn bị người khác nghị luận, liền gật đầu.

*****

Hai người cùng nhau đi vào phòng của Hoa Mơ.

Hoa Mơ chỉ là nhị đẳng nha hoàn, đương nhiên chỗ ở không rộng rãi bằng chỗ ở của Thúy Trúc, không gian trong phòng thông suốt, xếp đặt bốn cái giường, giường của Hoa Mơ ở tận cùng bên trong.

Trong phòng không có người, đại khái đều đang phiên trực.

Hoa Mơ đóng cửa, dẫn Thúy Trúc tới trước bàn ngồi xuống, rót cho nàng ta chung trà.

Nhìn ra được bộ dáng của Thúy Trúc có chút chật vật, lớp trang điểm trên mặt đều đã bị nhòa, Hoa Mơ lại đi lấy một chậu nước đến, để Thúy Trúc rửa sạch mặt, Thúy Trúc rửa mặt lại uống trà, lập tức cảm thấy không phí công kết giao với bạn tốt Hoa Mơ này.

Trong lòng bình tĩnh lại, không tránh được kể khổ với Hoa Mơ.

Sau khi nghe xong, đương nhiên Hoa Mơ cũng cùng chung mối thù giúp nàng ta mắng mấy bà tử kia một trận, sau đó có phần lo lắng trừng trừng nhìn nàng ta, nói: "Thúy Trúc tỷ, tỷ đừng chê ta lắm miệng, tỷ vào phủ là để làm nhũ mẫu, họ cứ chèn ép tỷ như vậy, công việc này của tỷ căn bản là không có khả năng làm tiếp."

Đây hoàn toàn là chuyện mà Thúy Trúc sợ nhất, nàng ta nghĩ, vốn là định cười lừa tìm ngựa, một mặt làm nhũ mẫu, một mặt không quên làm chút chuyện khác, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu, tại sao lúc trước nàng ta luôn muốn đến gần tiểu quận chúa.

Đáng tiếc, hiện giờ Tô Ngọc Nương bắt chợt ló đầu, lấy tư thế không thể đỡ mà đứng vững gót chân, so với hai nhũ mẫu kia, nàng lại chỉ thiếu một điều 'vào trước là chủ', bên cạnh tiểu quận chúa đã không còn vị trí của nàng ta.

"Thúy Trúc tỷ xinh đẹp như vậy, làm nhũ mẫu thật sự rất đáng tiếc." Hoa Mơ có chút thở dài nói.

Đúng vậy, Thúy Trúc cũng cho là như vậy!

Dù loại nguyên nhân xen lẫn, nhất thời, nàng ta xúc động kéo tay của đối phương: "Muội muội tốt, nhất định muội phải giúp đỡ tỷ."

Hoa Mơ kinh ngạc, không hiểu: "Ta chỉ là nha hoàn, có thể giúp được tỷ cái gì."

Thúy Trúc kê sát vào lỗ tai Hoa Mơ, nói rất nhiều lời, sắc mặt Hoa Mơ kinh ngạc, lại nghi ngờ không hiểu.

Thúy Trúc lại nói: "Muội muội tốt, nếu như muội giúp ta, nhất định ta sẽ không quên ân tình của muội, khi đã ổn định, cũng sẽ giúp lại muội."

"Việc này..... Ta....."

"Lẽ nào muội muốn làm nha hoàn cả đời?"

Có ai nguyện ý làm nha hoàn cả đời đâu!

Ở bên cạnh các chủ tử hầu hạ, tuy là hạ nhân, nhưng đãi ngộ không kém so với tiểu thư nhà phú hộ bình thường, đến tuổi lại có thể được phóng thích để lập gia đình, như dạng này của bọn họ, cao không tới, thấp không xong, không có khả năng muốn các chủ tử làm chủ cho mối hôn sự tốt, lại không cam lòng bị gả cho gã sai vặt hay tên đánh xe gì đó, ngày qua ngày khổ cực, tựa hồ chỉ có duy nhất một đường ra, chính là, bầu vú cành cây cao.

"Chúng ta liên thủ, giúp đỡ lẫn nhau."

Hết chương 17

[b]Tác giả bát quái[/b]:

Tấn Vương: Hả, hừ, trượng phu chết? Tiểu Bảo mò côi từ trong bụng nương?

Ngọc Nương: QAQ, khóc chút chút, vốn chính là đã chết, ai biết người từ đâu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Sợ tiểu quận chúa nháo đêm, Ngọc Nương được an bài trực vào ban đêm.

Có khi cùng với Ngọc Yến hoặc là Ngọc Thúy, nếu tiểu quận chúa không nháo đêm kỳ thật vô cùng dễ dỗ, ban đêm cực ít tỉnh giấc, nhiều lắm là đôi nên tỉnh một hai lần, còn như có đi ngoài thì cũng dễ dàng đơn giản, tay chân nhẹ nhàng thay tã giúp bé, là sẽ không làm bé tỉnh giấc.

Ban đêm thường là thời điểm an tĩnh nhất trong tiểu lâu, nhưng hôm nay, bên ngoài lại vang lên tiếng huyên náo.

Bởi vì Ngọc Nương ở gian phòng phía đông, nghe cũng không được rõ lắm, chỉ biết là hình như có người đến.

Đêm nay Ngọc Nương trực đêm cùng Ngọc Yến, nghe được động tĩnh, Ngọc Yến đi ra ngoài, không bao lâu sau đã quay trở lại, sắc mặt có hơi ngưng trọng: "Buổi tối đừng đi loạn."

Đi loạn?

Nàng phải trực đêm, có thể đi chỗ nào.

Ban đầu Ngọc Nương vẫn không hiểu, thấy bộ dáng thận trọng của Ngọc Yến, cũng không hỏi nhiều, chỉ có thể kiềm chế sự nghi hoặc trong lòng.

Đến tối hôm sau, lúc đến phiên trực, nàng mới biết được là như thế nào.

*****

Trong Lưu Xuân Quán, nơi góc phòng có một chiếc đèn cung đình đang tỏa sáng, ánh sáng màu vàng làm nổi bật tấm màn tơ mỏng màu hồng nhạt, càng tăng thêm vài phần hương vị ái muội, trên cái tủ cao hơn một thước, bên trong lưu hương ba chân bằng vàng, hương đã được đốt lên, mùi thơm kỳ dị lắng lắng bay ra từ cái nắp hình hoa sen được chạm rồng, phiêu tán tràn ngập cả căn phòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi mặc váy lụa màu đỏ hồng bó sát người, áo ngắn tay mỏng cùng với áo khoác ngoài cũng mỏng manh, mái tóc dài như mây buông xõa sau lưng, nơi thái dương cài một cây trâm hoa, càng tăng thêm vài phần dễ thương, vài phần quyến rũ xinh đẹp.

Nàng ta hơi cúi người ở bên chân Tấn vương, nâng cái cổ trắng như ngọc nhìn nam nhân ngồi ở trên giường nệm.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu đen, tà áo cùng ống tay áo đều thêu hoa văn phức tạp bằng chỉ kim tuyến, toàn bộ đầu tóc đen đều bó lên đỉnh đầu bằng một cái mũ chụp bạch ngọc, càng nổi bật gương mặt như quan ngọc kia, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như một vị thần.

So sánh với xiêm y chỉ thích hợp mặc trong khuê phòng của Hồ trắc phi, không thể nghi ngờ, y phục của Tấn vương vô cùng đứng đắn.

Lúc này, thái độ của hắn có vẻ thả lỏng ngồi dựa trên giường nệm, đôi mắt tuần dật khép hờ, hàng mi rũ xuống, tựa như không để ý, lại tựa như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, bàn tay trắng nõn đặt trên bàn trà, ngón tay thon dài thanh thoát gõ một cái.

"Điện hạ....." Hồ trắc phi nũng nịu lên tiếng gọi.

Tấn Vương chỉ như nhìn mây nhìn nàng ta một cái, ngay lập tức thu hồi ánh mắt, hai gò má của Hồ trắc phi hồng như ráng mây, xuân tình nhộn nhạo khác

thường, một bàn tay của nàng ta dao động qua lại trên đùi Tần vương, triền miên quấn quít không tả xiết.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi có chút khó nhịn lại gọi một tiếng, nhưng Tần vương vẫn như cũ không có động tĩnh, nàng ta cắn cắn môi dưới đỏ tươi, tay chống giường mềm mại đứng lên, dựa sát vào bên người Tần vương.

Với một loại tư thái khiêm tốn, ngưỡng mộ ngược lên nhìn hắn.

Đến lúc này, cuối cùng Tần vương cũng nhìn thẳng vào nàng ta.

Dưới ánh đèn, Tần vương tuân mỹ đến mức khiến cho người ta không dám nhìn thẳng, đôi mắt tinh mịn tựa như động đen không đáy, hấp dẫn hút hồn người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cảm thấy hoa mắt, sóng lòng sục sôi, lại kích động đến mức có phần không thể tự kiềm chế, nghĩ đến chuyện muốn làm tiếp theo, nàng ta có chút khản trương mím môi, miệng đắng lưỡi khô.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi càng đỏ mặt, trong đôi mắt phượng phảng phất có thể nhỏ nước, ngón tay nhỏ xinh trắng nõn vẽ vòng tròn ở trước ngực của Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Một vòng lại một vòng, dần dần trượt vào trong vạt áo, nhìn ra được, hình như hôm nay tâm tình của Tần vương không sai, chỉ rừ mắt xuống nhìn ngón tay của nàng ta, cũng không có ý ngăn cản.

Hồ trắc phi cảm nhận được một loại kích lệ kín đáo, thân thể như rắn nước càng dán chặt hơn, tựa hồ muốn Tần vương dụi nàng ta vào tận xương tủy, nàng ta mới có thể đạt được thỏa mãn cực hạn.

Nàng ta càng lúc càng quấn lên trên, cả người đều đã ở trên người Tần vương, nhưng lại e ngại uy nghiêm của hắn, không dám tùy ý dùng đôi môi đỏ mọng chạm vào thân thể hắn, chỉ dám kéo tay Tần vương dao động trên người mình.

Nàng ta cũng không phát hiện, Tần vương đang khép hờ mắt bất chợt nhíu mày, càng nhíu càng chặt, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt thành quyền, nhưng không biết vì nguyên nhân gì cũng không lên tiếng ngăn lại.

"Điện hạ....."

Hồ trắc phi yêu kiều thờ hồn hên, cuối cùng, Tần vương cũng có thái độ khác với lúc trước khiến nàng ta mất đi thần trí, nàng ta sử dụng thủ đoạn trêu chọc nam nhân mà năm đó tú bà ở Câu Lan Viện đã dạy dỗ, toàn bộ đều xuất ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong đầu nàng ta đã từng tái diễn ngàn lần vạn lần những thủ đoạn này, chỉ vì một ngày có thể có chỗ cần dùng đến nó.

Không thể nghi ngờ, Hồ trắc phi chính là ‘tâm duyệt’ Tần vương, không riêng gì ‘túi da’ của hắn, càng là vì thân phận của hắn.

Sau khi đến vương phủ, Hồ trắc phi mới biết được, hóa ra cuộc sống cũng có thể trôi qua như vậy.

Tất cả mọi người đều phủ phục trên mặt đất ngược nhìn nàng ta, ngoại trừ vương phi, nàng ta là người đệ nhất ở hậu viện, nhưng Hồ trắc phi cảm thấy vẫn còn chưa đủ, nàng ta còn cần một đứa con trai.

.....

Đột nhiên, một trận long trời lở đất, cả người của Hồ trắc phi ngã nhào trên mặt đất.

Áo của nàng ta hỗn loạn, cái yếm trên cổ sớm đã bị kéo xuống, treo tại bên hông của nàng ta.

Là Hồ trắc phi tự mình kéo xuống.

Vừa rồi, bất luận nàng ta có làm như thế nào Tần vương cũng không lung lay, chỉ khi nàng ta giật cái yếm xuống muốn Tần Vương nhìn thân thể sau khi sinh hài tử của mình, Tần vương bóp cổ nàng ta, tay kia hất nàng ta ra ngoài.

Không thể không nói, Hồ trắc phi rất mỹ lệ, không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, thân thể cũng vô cùng duyên dáng, mềm mại yêu kiều, hai bầu ngực non mềm cao ngất, run run rẩy rẩy, thậm chí trên nhụy hoa còn rỉ vài giọt sữa trắng.

"Người to gan!"

Trên giường êm, chẳng biết từ lúc nào Tần Vương đã móc ra một cái khăn trắng nõn, nửa che đôi môi mỏng lạnh bạc, sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt hẹp dài hip lại liếc xéo Hồ trắc phi, giống như đang ở gần một con mãnh thú muốn cắn người.

Kỳ thực, đây mới là Tần vương chân chính, nếu như ngày thường tính tình của Tần vương thanh lãnh mang theo vài phần xa cách, vài phần ung dung tôn

quý từ trên cao nhìn xuống, nhưng lúc này, khí thế của hắn hoàn toàn lộ ra ngoài, đây mới thật sự là người giết chóc vô số trên chiến trường kia, thu hoạch đầu người ngay cả mí mắt cũng không nháy - Tấn vương. Hồ trắc phi sờ cổ của mình, cả người đã bị dọa đến ngây ngốc.

Bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm trầm thấp của Phúc Thành: "Điện hạ....."

Lúc này Tấn vương mới thu lại sự sắc nhọn, từ trên giường đứng lên, ngay cả nhìn cũng không nhìn Hồ trắc phi một cái, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Trong khi bước đi, cái khăn trắng nõn luôn nửa che trên miệng của hắn.

Từ bên ngoài, Hồng Đào vội vã chạy vào, khi nhìn thấy bộ dáng chật vật ngã trên mặt đất của Hồ trắc phi, không nhịn được nghĩ tới mục đích trọng yếu, rốt cuộc thì trạng thái tinh thần của Hồ trắc phi có chút không bình thường, Hồng Đào cũng không dám nghĩ nhiều, vội vàng đỡ nàng ta đứng dậy từ trên mặt đất.

Động tác này của Hồng Đào tựa như phóng thích giác quan, Hồ trắc phi tỉnh hồn, lập tức khóc thành tiếng, nàng ta khóc cực kỳ thương tâm, có khổ sở trong lòng, có không dám tin tưởng, cũng có nỗi tuyệt vọng cùng sự ngỡ ngàng.

Hồ trắc phi tuyệt đối không nghĩ tới Tấn vương sẽ đối đãi với mình như thế, cả người nàng ta đều hỗn loạn, mặt trong mặt ngoài gì cũng đều không cần, uất ức khóc đến không thể dừng lại.

"Thậm chí ngay cả chạm vào ta mà ngài ấy cũng không muốn chạm một cái ...." Nàng ta khóc rống, nói năng mơ hồ không rõ.

Trong lòng Hồng Đào vốn đang lo âu, nghe nói như thế cũng hồ đồ, cho là trắc phi chọc giận điện hạ.

Thực ra, Hồng Đào cũng đã hiểu không sai biệt lắm chuyện gì xảy ra, có thể hai vị chủ tử không vui vẻ trong khuê phòng, là hạ nhân, vốn không nên nói xen vào, lúc trước trắc phi khư khư cố chấp, nàng đã khuyên qua một lần nhưng trắc phi lại không nghe, vì vậy không dám khuyên can nữa, nhìn thử đi, không phải là đã phản tác dụng đó sao.

Điện hạ xưa nay tề nhậm, xuất thân lại cao quý, làm sao có khả năng sẽ ‘ăn’ loại bộ dạng này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đồng thời trong lòng Hồng Đào cũng có một loại chán ghét rất mật mờ đối với Hồ trắc phi, cũng đã rời khỏi địa phương xấu xa hư hỏng kia, vì sao vẫn không thay đổi được điệu bộ.

"Nương nương, ngài đừng khóc, trước giờ điện hạ đối đãi với ngài có vài phần kính trọng, chẳng qua là nhất thời con tức xông lên đầu, ngài không cần lo lắng."

Hồ trắc phi vẫn không nghe vào trong tai.

"..... Ngài đừng quên, còn có tiểu Quận chúa ở đây, có thể nào thì điện hạ cũng sẽ không thật sự giận ngài....."

Lời nói này làm Hồ Trắc Phi bừng tỉnh ngay lập tức, nàng ta cũng không khóc nữa, vội vàng lau mặt hai cái, hỏi Hồng Đào: "Điện hạ đâu? Đi nơi nào rồi?"

"Nô tỳ nhìn hình như là đi về hướng Tiểu Vực Viện."

"Có cách ly mấy hộ vệ bên ngoài không?"

Hồng Đào lắc đầu.

Về mặt của Hồ trắc phi hốt hoảng mờ mịt, nhất thời lộ ra một bộ dáng tươi cười, không ngừng lẩm bẩm: "Điện hạ còn nhớ đến tình cảm, điện hạ còn nhớ đến tình cảm....."

Hồng Đào thở dài một hơi ở trong lòng.

*****

Đêm khuya, vạn vật đều tĩnh lặng, trong tiểu lâu yên tĩnh không tiếng động.

Ngọc Yến đã ngủ ở trên giường quý phi, tiếng hít thở phát ra bình ổn, Ngọc Nương rón rén thay tã cho tiểu quận chúa, cũng cầm tã bẩn đi ra sau tấm bình phong đặt vào trong chậu, sau đó đi về phía hậu phòng.

Trong tiểu lâu có một hậu phòng, là một cái phòng nhỏ ở góc khuất phía Tây. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bên trong hậu phòng đồ vật gì cũng đều có, có lò nấu nước hong khô, củi than không ngừng, vừa có thể quản lý trà nước thường ngày, cũng như nước nóng cần dùng vào ban đêm trong tiểu lâu.

Ngọc Nương muốn rửa tay, ngoài ra cũng khát nước, nhưng ấm nước trong phòng lại không có nước.

Đến hậu phòng, Ngọc Nương mở miệng lò ra, cầm lấy ống trúc thổi một hơi vào miệng lò. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng dùng sức có hơi mạnh, lửa bùng cháy, cũng nổi lên một trận khói bụi, nàng bị sặc đến mức ho khan liên tục, tự nhiên không chú ý động tĩnh phía sau lưng.

Ngọc Nương bị nghẹn đến nước mắt chảy ròng ròng, tay siết chặt khăn vung vẩy trước mũi, vội vã đứng lên, mới vừa hơi tốt một chút, ngẩng đầu lên đã bị dọa sợ.

Chẳng biết Tấn vương đã đứng ở sau lưng nàng từ lúc nào.

Một thân cẩm bào lụa màu đen, tóc dài đen như mực hơi hỗn độn rối tung ở trên vai và trước ngực hấn, hình như bởi vì ban ngày chải bó lên mà hơi có đường cong, uốn lượn xuống cho đến thắt lưng, càng làm nổi bật thắt lưng rắn chắc mảnh mai của hấn, một dáng người vai rộng eo nhỏ.

Đương nhiên Ngọc Nương biết rõ dáng người của Tấn vương rất đẹp, kiếp trước nàng đã thấy không biết bao nhiêu.

Trong đầu nàng không khỏi xuất hiện một hình ảnh - - -

Nàng được đặt ở trên bàn, bởi vì thừa nhận quá mức, chỉ có thể vô lực nằm sấp trên đó, lại bởi vì sự đòi hỏi của hấn, khẽ quay đầu tiếp nhận cái lưỡi của hấn liếm láp.

Khỏe mắt khẽ liếc nhìn, liền thấy vòng eo thon gọn mà rắn chắc mạnh mẽ kia bỗng chốc thu chặt, một cái lại một cái, giống như sóng biển lăn tăn, lại như sóng lớn cuộn cuộn, làm cho nàng chỉ có thể chìm nổi đắm chìm ở trong đó, không biết phải phản ứng thế nào.

.....

Mặt Ngọc Nương vốn hơi hồng, lại bởi vì trong đầu nghĩ ngợi lung tung nên càng đỏ ửng.

Tấn vương nhũn mày nhìn nhũ mầu đỏ mặt trước mắt.

Đôi mắt đã được nước mắt rửa sạch đen nhánh ướt át, ở giữa là con ngươi vừa to vừa đen, khỏe mắt khẽ nháy nháy, nhưng lại không làm cho người khác cảm thấy giả dối, chung quanh hốc mắt hồng hồng tôn lên làn da trắng muốt, thoát nhìn cực kỳ chọc người triu mến, giống như một con thỏ nhỏ nhút nhát e lệ.

Hình như nàng cũng ý thức được mình luống cuống, rất nhanh liền cúi đầu xuống, bởi vì cúi đầu xuống quá thấp, khiến nàng cảm giác cái cổ mảnh mai của mình sắp đứt rồi.

"Pha cho bản vương tách trà."

Tấn Vương không nhìn nàng nữa, nhàn nhạt nói một câu, sau đó đi đến cái ghế bên cạnh ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bên trong Hào phòng yên tĩnh đến mức dọa người, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Ngọc Nương sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, vội vàng xoay người sang chỗ khác.

Nàng có chút luống cuống tay chân ngồi xỏm xuống trước lò, cứng nhắc cầm lấy chiếc quạt lá quạt vào miệng lò, muốn cho nước trong ấm đồng mau sôi một chút.

Sao Tấn vương lại xuất hiện ở tiểu lâu, còn mặc loại trang phục này?

Đây trong đầu Ngọc Nương đều là ý nghĩ này, nhưng đồng thời trong lòng cũng ít nhiều hiểu ra, hèn gì, hôm qua Ngọc Yến dặn dò nàng buổi tối đừng loạn đi, hiện nay trời..... Ngọc Nương lơ mớ nhớ lại, hình như trước đó bên ngoài có vang lên một trận động tĩnh, chẳng qua lúc ấy nàng đang cho tiểu quân chứa bú sữa, vì vậy không chú ý lắm.

Tuy ở bên trong Tiểu Vượt Viện, nhưng Ngọc Nương vẫn tương đối linh thông tin tức.

Tội này phải quy cho vài bà tử lăm mồm trong Tiểu Vượt Viện, ban ngày không cần Ngọc Nương hầu hạ, tránh không khỏi nói vài lời khi đụng phải bọn họ, mà lúc ban ngày hôm nay, nàng nghe mấy bà tử kia nói bên Lư Xuân Quán thật sự là những người khác không thể so được, từ lúc điện hạ hồi phủ, lần đầu tiên đến hậu viện chính là ngủ lại ở Lư Xuân Quán.

Lời này, tất nhiên là nói tới qua, nhưng tới qua Tấn vương là tới tiểu lâu.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lầu hai ở tiểu lâu không cho người đi lên.....

Trong lúc suy tư, nước sôi, miệng ấm phát ra từng hồi tiếng ong ong, khói trắng bốc lên từ miệng ấm, nước bên trong tràn ra ngoài.

Do nàng đổ nước vào ấm quá đầy, vì thế khi nước sôi liền tràn ra.

Ngọc Nương luống cuống tay chân đứng lên, nàng muốn đi nhắc ấm nước, lại bị nóng nên rút tay về, chỉ có thể xoay người đi tìm khăn lau, trong lúc này, nàng đụng vào cạnh bàn làm cho tách trà cùng ấm trà lật nhào, phát ra tiếng thanh thúy mà hỗn loạn liên tiếp.

Trong lòng càng sợ hãi, nàng càng luống cuống tay chân, đợi đến khi rất vất vả nàng mới nhắc ấm nước từ lò xuống, trên mặt trên bàn đã là một mảnh hỗn độn.

Ngọc Nương chán nản thất vọng nhìn đồng lộn xộn trên bàn, quả thực, hận không thể tìm một cái lỗ chui vào, lại không dám quay đầu lại, nàng không dám tưởng tượng hiện giờ Tấn vương có vẻ mặt gì, chỉ có thể tựa như đà điểu, vội vàng pha trà cho xong rồi rời đi.

Tấn vương nhíu chặt mày, nhìn chăm chăm bóng lưng Ngọc Nương.

Hôm đó tay chân của nữ mẫu này không có vụng về như thế, Tấn vương nhớ tới lời Mục ma ma tán dương nàng, trong mắt hiện lên vài phần sắc lạnh.

Nếu Mục ma ma đã không thể nào nói dối, dĩ nhiên là nữ mẫu này cố ý như thế.

Tấn vương cho rằng Ngọc Nương là cố ý muốn gọi lên sự chú ý của hắn.

Tấn vương sinh trưởng ở cung đình, thân phận cao quý, đã gặp qua nhiều loại nữ nhân hao tổn tâm cơ muốn leo lên vị trí cao.

Trong hậu cung, những nữ nhân kia vì cầu sủng, dạng thủ đoạn gì chưa từng dùng tới, dạng kì kĩ dâm xảo gì mà không làm qua, cổ hết sức bày ra dụng mạo xuất chúng tư thái uyển chuyển của mình, cũng có khi thấy lộ tuyến kia không thông, lại muốn lợi dụng cách xấu mặt khác để dẫn tới sự chú ý.

Ánh mắt của hắn gần như cay nghiệt nhìn chăm chăm bóng lưng của nữ nhân kia, đầu chải búi tóc cứng nhắc bình thường, một thân xiêm y mà chỉ những lão bà tử mới có khả năng mặc, toàn thân bao bọc dày đặc chặt chẽ, ngoại trừ khuôn mặt cùng cái cổ trắng ngọc thon dài nửa cúi xuống, lại phá lệ trắng mịn dưới sự phụ trợ của xiêm y màu sắc tối tăm.

Giống như trứng gà bóc vỏ, dưới ánh đèn vàng, phảng phất như bôi một tầng mật, làm cho người ta có ảo giác thơm tho ngon miệng.

Lại nhìn tư thế đi đường của nàng, nhuần nhuyễn mềm mại, dù đã có một lớp xiêm y che lấp, ánh mắt Tấn vương dù có lợi hại cũng không thể khinh thường.

Dựa vào cái gì? Một phụ nhân đã có chồng còn sinh hài tử như nàng!

Cảm giác chán ghét trong lòng Tấn vương càng sâu hơn, ấn đường nhíu chặt, đồng thời móc cái khăn từ trong tay áo ra, nửa che môi mỏng, ánh mắt nhìn Ngọc Nương cũng càng lúc càng lạnh.....

Ngọc Nương thập phần căng thẳng mặt tự nhiên, đó là bị nhìn đến sợ nổi da gà, cũng bất chấp có phạm quy củ hay không, đặt tách trà xuống, vội vã nói một câu ‘phải đi xem tiểu quận chúa’, rồi bỏ chạy.

Trái lại, khiến Tấn vương sững sờ ở tại chỗ.

Tìm đập thành thịch, Ngọc Nương chạy một mạch về gian phòng phía đông, đến trước cửa mới thả chậm bước chân.

Đẩy cửa đi vào, Ngọc Thúy đã tỉnh giấc, hỏi nàng đi chỗ nào, Ngọc Nương cũng không giấu diếm, kể chuyện đi hầu phòng uống nước gặp phải Tấn vương.

Ngọc Yến nhìn Ngọc Nương, do dự một chút, nói: "Chuyện này Tô nữ mẫu tự biết là được, ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài, các chủ tử làm cái gì cũng có ý tứ của các ngài ấy, nhớ, đừng có lỡ miệng nói ra."

Ngọc Nương thoáng sững sờ, vội vàng gật đầu.

*****

Tấn vương uống xong trà liền đi lên lầu hai.

Ngủ đến nửa đêm hắn khát nước, nhưng trong tiểu lâu lại không phương tiện giống Triều Huy Đường, Phúc Thành đã ngủ, hắn cũng không thích mọi việc đều phải có người hầu hạ, vì vậy mới tự mình đi đến hầu phòng châm trà.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới lại gặp phải nữ mẫu kia.

Tấn vương lên lầu hai vẫn còn nghĩ về nhũ mẫu đó, ấn tượng về người này hằn mờ hồ không rõ, bởi vì đối phương lúc nào cũng thích cúi đầu, ấn tượng khác sâu duy nhất chính là làn da trắng nõn của nàng, đôi mắt hồng hồng như mắt thỏ, còn nữa, chính là ngày ấy.....

Tấn vương không khỏi nhớ tới tình hình đã chứng kiến hôm đó, áo ngoài lụa mỏng màu xanh, bao bọc bên dưới màu đỏ thắm kia là ..... Trắng nõn.

Cơ hồ là vô ý thức, đột nhiên, trong đầu Tấn vương xuất hiện hết thảy mọi chuyện phát sinh trước đó ở Lưu Xuân Quán.

Tấn vương xuất thân cung đình, đương nhiên biết rất rõ nhiều thủ đoạn cầu sủng không thể nói thành lời của nữ nhân, nhưng hắn không nghĩ tới, lại có một ngày có người sử dụng loại thủ đoạn kia ở trên người hắn.

Chỉ cần vừa nghĩ tới một mảnh trắng nõn kia, còn có cái loại chất lỏng màu trắng đỏ chảy xuống, Tấn vương đã cảm thấy từng đợt nôn mửa dâng lên, mà loại tâm lý biến hóa này cũng dẫn tới phản ứng sinh lý.

Tấn vương móc khăn từ trong tay áo ra, nửa đẩy đôi môi mỏng, cố gắng đè xuống cảm giác buồn nôn không ngừng dâng lên, nhưng có như thế nào cũng đè ép không được.....

Phúc Thành nghe được động tĩnh, vội vã từ bên ngoài đi vào.

"Điện hạ....."

Vừa nhìn Tấn vương thế này, Phúc Thành còn có cái gì không hiểu, nhìn thấy trên bàn bên cạnh đặt một tách trà, đi qua sờ thấy nóng, vội bung tới cho Tấn vương, sau đó lại vội vã đi vắt một cái khăn lạnh.

Tấn vương uống hơn nửa tách trà, dùng khăn đắp ở trên mặt một hồi lâu, mới ngăn chặn được trận cảm giác chán ghét kia.

Trên mặt Phúc Thành tràn đầy lo lắng, nghĩ đến Hồ trắc phi kia, không nhịn cảm thán ở trong lòng, cần gì phải phí công phu lớn như vậy, không có chút đất dụng võ nào, còn làm cho điện hạ chán ghét thêm.

"Điện hạ, nếu không lão nô đi tìm Lưu lương y....."

Tấn Vương gạt cái khăn xuống, ngược mắt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lẽo khiến Phúc Thành cũng không nói được nữa.

"Lão nô nhiều lời."

"Đi xuống."

*****

Sau nửa đêm là đổi cho Ngọc Nương nghỉ ngơi, nhưng nàng ngủ cũng không an ổn, liên tục không ngủ được, cho đến thời điểm trời sắp sáng mới chợp mắt được một lát.

Tỉnh lại lần nữa, nàng cảm giác có người đi vào, Vương nhũ mẫu và Ngọc Thúy tới cực sớm, trời vừa tảng sáng, hai người đã tới, tiện tay thu thập trong phòng của tiểu quận chúa một lần, sau đó Ngọc Nương trở về phòng.

Lúc đi ra để trở về phòng, nàng quay đầu nhìn tiểu lâu sau lưng.

Tia nắng ban mai hơi ló dạng, tiểu lâu tinh xảo như vẽ, tựa như một con vật khổng lồ đứng sừng sững ở chỗ đó, Ngọc Nương nhớ tới người ở trên lầu hai kia, không biết có phải hắn đã đi rồi hay không.

Đổi thành trước kia, nếu trực ban đêm, tối thiểu Ngọc Nương sẽ ngủ đến xế chiều mới có thể thức dậy, nhưng hôm nay trở về phòng, nàng lại ngủ không đến một canh giờ đã tỉnh giấc.

Nàng cũng chẳng biết tại sao, chỉ là không ngủ được.

Không ngủ được, cũng không có chuyện gì làm, Ngọc Nương liền đi tới phòng bếp nhỏ.

Trong toàn bộ Tiểu Vượt Viện, địa phương náo nhiệt nhất dĩ nhiên là phòng bếp nhỏ, nói cách khác, phòng bếp nhỏ này độc lập với phòng bếp trong phủ, quản lý thức ăn từ trên xuống dưới bên trong Tiểu Vượt Viện.

Quản lý phòng bếp nhỏ là một mục mục họ Mạc, tay nghề của bà rất tốt, chuyên môn quản tiểu lò.

Trong đó lại phân đại lò tiểu lò, tiểu lò chỉ chuyên làm món ăn tinh tế hơn một chút, là cho mấy nhũ mẫu và Mục ma ma cùng Ngọc Thúy Ngọc Yến, đại khái chính là chăm sóc đặc biệt, còn đại lò là nấu cho các nha hoàn mục mục khác ăn.

Ở chính giữa phòng bếp đặt một cái bàn dài dùng để xử lý thức ăn, dựa vào bên tường là một hàng ba cái lò, ở giữa là tiểu lò, bên trái làm cơm tập thể, bên phải là lò dùng để nấu nước.

Ngọc Nương đi vào phòng bếp nhỏ, trong phòng bếp đang rất náo nhiệt.

Vài mụ mụ ai có việc nấy, có hai tiểu nha hoàn khác đang ngồi xỏm ở góc tường nhặt rau, mọi người vừa nói vừa cười, thấy Ngọc Nương đi tới, một mụ mụ họ Vương cười chào hỏi nàng: "Sao Tô nữ mẫu tới sớm thế, chắc là đói bụng?"

Đang xắt thức ăn ở trên bàn dài, Mạc mụ mụ ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Nương: "Nếu như đói, ở trên lò có bánh bao buổi sáng còn dư lại."

Ngọc Nương vội vã lắc lắc đầu, có hơi thẹn thùng nói: "Ta không phải đói bụng, chỉ là ngủ dậy không có chuyện gì làm."

Mọi người gật đầu hiểu ra, một mụ mụ trong đó còn đi lấy ghế lại đẩy cho nàng, cũng nhét vào trong tay nàng một cái bánh đậu hồi hương: "Vậy thì ngồi đây nói chuyện với mấy lão bà tử chúng ta."

Ngọc Nương không tiếp nhận: "Cảm ơn đại nương, nhưng ta không thể ăn cái này."

Một mụ mụ bên cạnh chen miệng nói: "Lão Vương bà ngoại cũng thật là, Tô nữ mẫu đang cho tiểu quận chúa bú sữa, sao có thể ăn thứ này."

Vương mụ mụ cũng không giận, cười nói: "Ngược lại đã quên vụ này."

Ngọc Nương có chút áy náy: "Hay ta tìm chút chuyện gì đó để làm, ta đi giúp Hương Thảo các nàng." Nói xong, nàng liền quay sang phía bên phải cửa, đó chính là chỗ hai nha hoàn đang ngồi xỏm.

Một người tên Hương Thảo, một người tên Hương Hương, đều là nha hoàn làm việc nặng trong phòng bếp nhỏ.

"Tô nữ mẫu ngồi." Hương Thảo đi lấy cái ghế con đưa cho Ngọc Nương, lại nói với nàng: "Sao có thể để ngài hỗ trợ bọn ta, ngài nói muốn ăn cái gì, ta và Hương Hương lập tức đi lấy."

Nàng lấy một trái dưa chuột ở trong rổ rau đi ra bên ngoài rửa sạch, cầm về đưa cho Ngọc Nương.

"Rất tươi ngon, ngài ăn thử."

Ngọc Nương chỉ đành cầm lấy, đặt lên miệng ăn từng chút từng chút, nhìn hai người Hương Thảo lật rau.

Mọi người tán gẫu vài câu cùng Ngọc Nương, hỏi ban đêm tiểu quận chúa ngủ ngon không, nói tới nói lui lại vòng qua chuyện khác.

Phần lớn đều là chút ít việc linh tinh bên trong phủ, ví dụ như mụ mụ kia cãi nhau với người ta, nha hoàn bên cạnh chủ tử nào đó bị liên lụy, vương phủ này nhìn thì rất lớn, kì thực hậu trạch cũng chỉ chiếm một phần ba, mọi người ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, một chút chuyện vụn vặt nhỏ cũng không tránh được người truyền cho ta truyền cho người.

"Hắc, các người biết không, hôm nay ra cửa ta thấy nha hoàn Linh Nhi của Lưu Xuân Quán đánh nhau cùng với Mộng Nhi của Như Quy Hiên." Người nói chuyện là Triệu mụ mụ, chỉ nghe bà nói đến đây, đã biết bên trong nhất định có tuồng hay.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt mọi người đều nhìn sang, còn có người nhin không được kêu bà mau chóng nói.

"Có thể là chuyện gì nữa, còn không phải vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi sao, phòng bếp đưa nhầm hộp thức ăn của Lưu Xuân Quán cho Như Quy Hiên, hiện giờ Lưu Xuân Quán có bao nhiêu danh tiếng, điện hạ lại đang ở trong phủ, cho nên Linh Nhi kia cũng phá lệ lớn lối, ngăn cản Mộng Nhi trên đường trực tiếp cho đôi phuơng hai bạt tay."

"Chắc chắn, bộ dạng của nha hoàn Mộng Nhi rất tươi tắn, hai bạt tay này chắc đánh khuôn mặt nhỏ nhắn kia sưng lên."

"Còn không phải à! Khuôn mặt kia vừa đỏ vừa bầm, y như trái cà tím vậy, sung phòng ngay tại chỗ, ta nhớ trước kia Linh Nhi cùng Mộng Nhi đã có hiềm khích, nghe đâu Mộng Nhi cũng giống chủ tử của nàng ta, không hề cho Lưu Xuân Quán mặt mũi, tính tình Hồ trắc phi lại lớn, xác định là đã cho Linh Nhi chỗ dựa, thù mới thêm hận cũ, vì thế mới đánh nhau."

Linh Nhi và Mộng Nhi đều là nha hoàn dè dặt (lo về ăn uống), hiện giờ Tấn vương đang ở trong phủ, ngoại trừ Triều Huy Đường của Tấn vương, Tư Ý Viện của Tấn vương phi, cùng Tiểu Vượt Viện của tiểu quận chúa, thức ăn của các nơi khác đều xuất từ phòng bếp lớn, Hồ trắc phi cũng từng đề cập qua muốn bố trí một phòng bếp nhỏ tại Lưu Xuân Quán, đáng tiếc bị Tấn vương phi bác bỏ, vì vậy Lưu Xuân Quán cũng giống mấy viện khác, thức ăn đều lấy từ phòng bếp lớn.

"Chắc chắn, lần này điện hạ hỏi phủ, bên Lưu Xuân Quán kia còn làm chuyện thiếu thốn, chờ điện hạ rời phủ. ...." Lời còn lại không nói ra, nhưng mọi người đều biết là có ý gì.

Còn không phải là ý vào điện hạ, khoe khoang mình được sủng ái mà thôi.

Nhưng hình như người ta đứng là được sủng.

Vừa nhắc tới chuyện này, ánh mắt mọi người không khỏi thay đổi, thay đổi đến vô cùng ái muội.

"Thôi, đừng nói nữa, cứ theo tình thế của Lưu Xuân Quán, hôm kia hôm qua điện hạ đều ngủ ở nơi đó, không chừng bên Tư Ý Viện lại muốn làm cái gì. ...." Nói lại nói, đột nhiên, hình như người này ý thức được thân phận của Ngọc Nương, lập tức im bặt.

Vài mụ mụ nhìn lẫn nhau, vội vàng xóa bỏ đề tài.

Ngọc Nương dựng thẳng lỗ tai nghe, trong đầu nghĩ, có phải kiếp trước người khác cũng nghị luận mình như thế hay không.

Đồng thời nàng càng lưu ý đến sự tình Tấn vương lưu lại ở Lư Xuân Quán hai tối liên tục, nhưng sao nàng lại gặp Tấn vương ở trong tiểu lâu, lẽ nào đó là Tấn vương giả?

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20

Nhưng không ai có thể trả lời nàng vấn đề này, Ngọc Nương cũng không thể đi hỏi người khác, chỉ có thể yên lặng giấu ở trong lòng.

Ngay thời khắc nàng rơi vào trầm tư, một tiểu nha hoàn vội vội vàng vàng từ ngoài cửa chạy vào: "Bên ngoài đã xảy ra chuyện."

"Xảy ra chuyện gì?"

"Lư Xuân, bên Lư Xuân Quán, Hồ trắc phi muốn phạt hèo Thúy Trúc....."

"Chuyện gì, sao lại muốn phạt hèo Thúy Trúc?"

Mọi người nhìn nhau, trong lòng Ngọc Nương nhin không được mà căng thẳng, suy đoán chuyện không tốt.

"Nghe nói, hình như là Thúy Trúc trộm đồ trang sức của Hồ trắc phi, bị Xảo Nhi phát hiện, cây trâm kia là điện hạ thưởng cho Hồ trắc phi, được ngài ấy thập phần yêu thích, cho nên trắc phi giận dữ....."

Có người nhin không được chen miệng: "Thúy Trúc này là người trong Tiểu Vực Viện, sao Hồ trắc phi có thể nói đánh là đánh....." Nói tới nói lui, bản thân người này cũng nói không được nữa.

Hồ trắc phi là chủ tử, mà Thúy Trúc chẳng qua chỉ là một nữ mẫu, nữ mẫu thì cũng là hạ nhân, chưa nói Thúy Trúc còn là nữ nhi của một nô tỳ, cho dù nô tỳ đó là người bên cạnh vương phi, với thân phận của Hồ trắc phi, đánh chết thì đánh chết, dù oan ức cũng không có chỗ nào kêu.

"Nếu không, chúng ta đi xem một chút?"

Một người hai người cũng nhin không được hiếu kỳ muốn đi xem, đừng thấy chỉ là đánh một nữ mẫu, nhưng nữ mẫu này lại dính dáng tới rất nhiều người, đầu tiên, nàng ta là người bên Tư Ý Viện phái tới đây, thân di của Thúy Trúc - Tào mụ mụ lại là hạ nhân trong phủ, một nhà Thúy Trúc đều là thị tì của vương phi, lại càng không cần phải nói Thúy Trúc còn là nữ mẫu của tiểu quận chúa.

Hồ Trắc phi đúng là muốn chống lại vương phi, khẳng định là Hồ Trắc Phi lại muốn làm ra chuyện thiêu thân, đây không phải là muốn nháo lớn chuyện sao. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

*****

Lư Xuân Quán, Thúy Trúc bị người dè chặt xuống đất, hết sức chật vật,

trên cái áo màu đỏ tươi dính đầy bụi đất, đầu tóc tán loạn, mặt mày cũng tèm lem, nhưng đôi mắt kia lại gắt gao nhìn chăm chăm một người trong đám người. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Người đó là Hoa Mơ.

Thúy Trúc tuyệt đối không ngờ, Hoa Mơ sẽ hại nàng ta như vậy, nàng ta cũng không biết làm thế nào mà cây trâm của Hồ trắc phi lại xuất hiện ở trên người nàng ta, trước đó nàng ta vẫn luôn nói chuyện cùng Hoa Mơ ở một chỗ, nhưng bất luận nàng ta giải thích thế nào, cũng không có ai tin tưởng, thậm chí ngoại trừ Hoa Mơ, vài hạ nhân khác lại còn đứng ra chứng minh xác thực nàng ta đã vụng trộm tiến vào phòng của Hồ trắc phi.

Thúy Trúc biết rõ, mũi nhọn này là cố ý nhắm vào nàng ta.

Kỳ thật, cái bẫy này rất câu thả, sao nàng ta có thể đi vào phòng của Hồ trắc phi, lại còn trộm một cây trâm! Nàng ta nghèo đến điên mới làm như vậy!

Cũng không có ai để ý tới điều này, chủ tử nói người làm, người chính là phải làm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bốn phía đứng vây quanh không ít người, phần lớn đều là hạ nhân trong Lư Xuân Quán, có vài người chính là hạ nhân trong Tiểu Vực Viện, phần lớn

người của Tiểu Vực Viện đều đứng ở phía sau, mặt lộ vẻ thẫn thức nhìn Thúy Trúc bị áp chế trên mặt đất.

Kỳ thật Thúy Trúc hiểu rõ đạo lý mà tất cả mọi người đều hiểu, ai kêu người chỗ nào không đi, lại cứ hướng Lư Xuân Quán mà chui vào, đây không phải đã xảy ra chuyện rồi sao.

Ngọc Nương cũng đã tới.

Nàng biết rõ mình không nên tới, nhưng nàng vẫn đến, nàng muốn nhìn thử xem kế tiếp chuyện sẽ biến thành thế nào, nên biết, kiếp trước nàng bị Hồ trắc phi mượn cơ trừng trị, cũng đã bị phạt hèo nhiều lần.

Không nghĩ tới, đời này mình không ló đầu, ngược lại đến phiên Thúy Trúc.

Nàng có một loại cảm giác thê lương, 'một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ'.

"Trắc phi nương nương nói, thương cho ả năm hèo, phạt nhẹ cảnh cáo." Thu Cúc từ trong nhà đi ra, đứng ở trên bậc thang nói.

Cuối cùng, Hồ trắc phi vẫn không dám chinh chết người của Tấn vương phi.

Có người thưa đáp, không lâu lắm, có hai mụ mụ tay nhắc băng ghế tay cầm hèo đi tới.

Bởi vì la hét ầm ĩ, miệng Thúy Trúc sớm đã bị ngăn chặn, mụ mụ ấn nàng ta lên trên ghế trở lại, nói: "Chỉ có năm hèo, đánh không chết người, chỉ là cho người chút dạy dỗ về sau."

Một hèo lại một hèo đánh vào trên người Thúy Trúc, chỉ có thể nghe thấy tiếng rên rỉ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương không nhìn, lặng lẽ rời đi.

Tâm tình nàng có chút không tốt, nàng nhớ tới chuyện kiếp trước mình gặp phải.

*****

Năm hèo xác thực không nặng, sau khi bị đánh xong Thúy Trúc còn có thể xuống dưới bước đi.

Không đợi Hồ trắc phi lên tiếng, Mụ ma ma đã sai người đưa Thúy Trúc đi.

Cho đến bây giờ, Thúy Trúc đã không còn thích hợp ở Tiểu Vực Viện nữa, lại không đề cập đến tay chân nàng ta có sạch sẽ hay không, nhũ mầu bên cạnh tiểu quận chúa vốn nhiều, thiếu một Thúy Trúc, sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Ánh mắt bà nhìn người rất chuẩn, hiện tại Thúy Trúc chính là một phiền phức, Mụ ma ma sẽ không để mặc phiền toái lưu lại ở bên cạnh tiểu quận chúa.

Ngọc Nương chợt hiểu ra, có lẽ kiếp trước nàng cũng bị đưa đi như thế, không cần biết người có phạm sai lầm hay không, có phải oan khuất hay không, bề trên sẽ không quản những chuyện này, căn bản họ chỉ cần nhắc giữ người lại hay đưa người đi, không thêm đề ý hành động đó sẽ thay đổi cả đời đời phương như thế nào.

Nếu nói Ngọc Nương chỉ đơn thuần dựa vào dạy dỗ ở kiếp trước để tránh khỏi hết thảy sự tình, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Thúy Trúc gặp chuyện, nàng mới có một loại nhận thức khác sâu.

Một loại suy xét cũng như nhận thức đối với bề trên.

Nàng nghĩ, chắc chắn Thúy Trúc còn trở lại, nếu như tâm tư của vương phi đúng như nàng phỏng đoán.

Quả nhiên, ngày hôm sau Thúy Trúc đã trở lại, là Tấn vương phi sai người đưa trở lại Lư Xuân Quán.

Tấn vương phi nói, Hồ trắc phi có cách dạy bảo, nha hoàn không ra hồn này chuyển đến cho Hồ trắc phi giáo huấn, mặc dù tình huống hoàn toàn khác với Ngọc Nương ở kiếp trước, nhưng đường lối lại dị thường giống.

Thúy Trúc sẽ gặp được cái gì đây?

Chỉ cần nghĩ tới, Ngọc Nương đã cảm thấy không rét mà run.

Kiếp trước, như thế nào mà nàng lại cho rằng vương phi là người tốt!

Nào biết, sau đó, lúc Thúy Trúc đến Tiểu Vực Viện thu thập này nọ của mình, Ngọc Nương gặp phải, thấy nàng ta nhìn mình cười mỉm.

Nhìn thấy Ngọc Nương, mặt mũi của Thúy Trúc tràn đầy đắc ý: "Hôm qua Tô nữ mầu trực cả đêm, hôm nay không cần nghỉ ngơi à?"

Thấy bộ dạng này của Thúy Trúc, nhất thời Ngọc Nương không biết nên nói gì.

"Người với người, chính là không đồng dạng, có một số người trời sinh chính là mệnh nô tài hạ tiện, có vài người đã định là bất đồng." Bỏ lại lời nói này, Thúy Trúc ôm nọ của mình đi mất, để lại Ngọc Nương nhìn theo bóng lưng nàng ta, hồi lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần. Ban đầu, Ngọc Nương không hiểu vì sao Thúy Trúc lại đắc ý như thế, bất chợt hiểu ra, có lẽ sự theo đuổi của mỗi người vốn không đồng nhất dạng, nàng chứng kiến trong vẻ tươi cười của Thúy Trúc có một loại vui vẻ chịu đựng.

Nàng nghĩ, khẳng định là vương phi đã nói gì đó với Thúy Trúc.

Sự tình phát triển hoàn toàn bất đồng cùng kiếp trước, rốt cuộc, Ngọc Nương không cần lo lắng lại giẫm lên vết xe đổ. Nhưng hết thảy chuyện này cũng không khiến nàng buồn lòng cảnh giác, ngược lại, lại cẩn thận hơn, đương nhiên đây là nói về sau.

*****

Tư Ý Viện, cho người đưa Thúy Trúc đi rồi, Chu mụ mụ nói với Tần vương phi: "Nương nương, hiện tại Thúy Trúc này đã bị Lưu Xuân Quán coi là cái đinh trong mắt, nhét trở qua đó, chỉ sợ là không có tác dụng gì."

Tần vương phi ngồi dựa trên tháp quý phi, đang cúi đầu xem một quyển sách, nghe lời này, nàng ta ngẩng đầu lên nhìn Chu mụ mụ, nói: "Nhũ mẫu, ta vốn không trông cậy nàng ta có thể có tác dụng gì."

"Kia...."

Rất nhanh, Chu mụ mụ liền hiểu được, nói trắng ra, Tần vương phi chính là muốn cho Hồ trắc phi ngột ngạt.

Đã bị tổn hại Thúy Trúc, lại chèn ép không được Lưu Xuân Quán, tương đương với con cờ bọn họ bố trí từ lâu đã bị phế đi.

"Người đã quên, vẫn còn có một người?" Tần vương phi mỉm cười.

Dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nàng ta càng thêm hồng nhuận, nhưng vẫn mang một loại xinh đẹp bệnh hoạn, rõ ràng là 'nhược bất thắng y', vàng trán thông minh cơ trí lại khiến cho người không thể khinh thường.

Tần vương phi không hổ là xuất thân từ quốc công phu, tâm trí thủ đoạn đều thuộc nhất đẳng, chính là bị thân thể này liên lụy, mỗi lần nghĩ tới đây, Chu mụ mụ không khỏi sinh lòng cảm thán.

"Người nói là nhũ mẫu họ Tô kia?" Chu mụ mụ do dự hỏi.

Tần vương phi gật gù đầu: "Lẽ nào nhũ mẫu không phát hiện nữ tử này cực kỳ thông minh? Tính tình của Thúy Trúc hấp tấp, nàng ta nương theo đó mà ỷ núp bản thân, nhanh chóng đứng vững gót chân bên cạnh tiểu quận chúa, so với Thúy Trúc, người này thông minh hơn, trước đó, ngược lại ta đã xem thường nàng ta."

"Nhưng theo lão nô thấy, hình như nàng ta không có ý định bầu vùi cảnh cao, nghe người ta nói, ngày thường nhũ mẫu họ Tô này thập phần an phận, không bước ra khỏi Tiểu Vực Viện nửa bước, ở trong sân cũng cực ít đi ra ngoài, không phải ở trong phòng thì chính là hầu hạ bên cạnh tiểu quận chúa."

"Người đã quên điện hạ? Điện hạ chính là thường xuyên đi nhìn tiểu quận chúa."

Chu mụ mụ hơi ngần ra, Tần vương phi lại nói: "Làm gì có nữ nhân nào vô tâm không thích dạng nam nhân như điện hạ?" Nói xong, nàng ta hơi cúi đầu xuống cười lộ lên, lại khiến người có một loại ảo giác phong thái tài hoa tuyệt thế.

Không phải là như thế sao, phong thái của Tần vương hơn người, ngọc chất kim tương (mặt đẹp như ngọc tương mạo phú quý), dáng vẻ đường đường, xuất thân lại cao quý, chính là hoàng mệnh trời sinh, năm đó, lúc còn ở kinh thành đã có vô số quý nữ đua tranh ái mộ, lại bị Tần vương phi chiếm thứ nhất.

Chẳng qua - - -

Kỳ thật, Chu mụ mụ liên tục có một câu muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi: Vương phi, người chính là tâm duyệt điện hạ sao?

Nếu như thích, vì sao không chủ động thân cận điện hạ, nếu vô tâm không thích, cần gì phải cùng Hồ trắc phi kia đấu đá đến vui vẻ sung sướng như thế.

Nhưng Chu mụ mụ không dám hỏi, bà ta nhớ tới một lần trước kia, khi Tần vương phi còn chưa xuất giá, lần đó, thiếu chút nữa vương phi đã chết.

Là Tần vương phi tự tìm cái chết.

Chu mụ mụ vẫn cho là Tần vương phi không muốn gả cho Tần vương, có khả năng là đã có ý trung nhân, nhưng là nhũ mẫu của Tần vương phi, bà ta biết thời điểm vương phi nhà mình còn ở khuê các, chưa bao giờ đối đãi khác biệt với bất cứ nam nhân nào.

Nghi hoặc này chôn giấu trong nội tâm của Chu mụ mụ mấy chục năm, có lẽ sẽ chôn giấu cả đời.

*****

Lưu Xuân Quán, sắc mặt Hồ trắc phi âm trầm nhìn Thúy Trúc đi tới đi lui trước mặt mình.

Thật ra thái độ của Thúy Trúc cực kỳ khiêm nhường, nhưng ở trong mắt Hồ trắc phi, đó chỉ là khiêm nhường trên mặt, sự đắc ý hả hê cùng dụng tâm hiểm ác được che giấu ở bên dưới.

Thậm chí thông qua nàng ta, Hồ Trắc Phi còn nhìn thấy một khuôn mặt, đó là mặt của Tần vương phi.

Một khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng nhưng bệnh hoạn, vàng trán lúc nào cũng tràn ngập sự cao quý, phớt lờ người khác nhưng biểu cảm lại hàm chứa dụng ý xấu xa, thậm chí nàng ta còn thấy Tần vương phi nhìn mình cười, nụ cười tràn trề sự khinh bỉ cùng châm chọc.

Dù người được sủng ái thì như thế nào, còn không phải là mặc cho bản phi xoa nắn, cái người gọi là sủng ái đều là giả, là giả ..... Không có điện hạ, cái gì người cũng không có.....

Hồ trắc phi nhìn không được rùng mình một cái, trong lòng càng thêm lo âu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta không thể tiếp tục như vậy nữa!

Đột nhiên Hồ trắc phi đứng lên.

"Nuông nuông!"

Hồng Đào vội kêu lên, kinh ngạc nhìn nàng ta, hiển nhiên là động tác của nàng ta quá đột ngột, làm cho Hồng Đào hiểu lầm.

Hồ trắc phi nhìn vào mắt của Hồng Đào, cảm thấy tức giận, nàng ta chính là người không có lý trí như thế sao?

Nhưng nàng ta cũng không giải thích, chỉ hít sâu một hơi, nói: "Ta đi nhìn tiểu quận chúa một chút."

Hồng Đào thở phào nhẹ nhõm.

Hiện giờ Lưu Xuân Quán không thể lại chịu thêm bất cứ chuyện gì nữa.

*****

Trong gian phòng phía đông, Mục ma ma ngồi trên giường La Hán làm từ gỗ tử đàn khảm 'son thủy đồ' màu xanh ngọc, Hồ trắc phi ngồi ở vị trí đối diện bà. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Yến bưng đến hai chung trà, đặt ở trên bàn nhỏ, nhưng Hồ trắc phi chỉ bưng lên để ra dáng, cũng không có uống, nhìn ra được, mấy ngày nay Hồ trắc phi ngủ không được ngon, đôi mắt phượng xinh đẹp mờ hồ có chút thâm đen.

So với Hồ trắc phi muốn nói lại thôi, Mục ma ma lại tràn trề tinh thần uống trà, tựa hồ cũng không quan tâm vì sao Hồ trắc phi tới đây.

Chung quy là đến tìm cơ hội vấn hồi Tần vương, Hồ trắc phi có hơi thiếu kiên nhẫn, nàng ta do dự hồi lâu, nói ra mục đích đến của bản thân: "Ma ma, tiếp hơi nhớ tiểu quận chúa, có thể ôm tiểu quận chúa đến Lưu Xuân Quán một đêm hay không?"

Không khoe khoang như lúc đối mặt với Tần vương phi, ở trước mặt Mục ma ma, nàng ta vô cùng khiêm tốn.

Hồ trắc phi không hề ngu xuẩn, nàng ta biết rõ Mục ma ma đại biểu cho ai, lại biết rõ thân phận của Mục ma ma - - xưa kia là chương sự ma ma bên cạnh Đức phi, sau khi Đức phi qua đời thì hầu hạ ở bên cạnh Tần vương, Tần vương hết sức kính trọng bà, xem bà là trưởng bối mà đối đãi

Chỉ dựa vào ít điều này, cũng đã đủ để Hồ trắc phi nhất mực cung kính đối với Mục ma ma. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không giống Tần vương phi, Mục ma ma là người của Tần vương.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Mục ma ma nhìn Hồ trắc phi, trên mặt lộ ra vẻ hiểu rõ hết thảy.

Đại khái bởi vì xuất thân cung đình, sự hiểu rõ này rất kín đáo, thậm chí khiến người ta không thể phát hiện được, chỉ cảm thấy bà bí hiểm mà thôi.

Vừa may Hồ trắc phi lại có loại cảm giác đó, cũng bởi vì vậy mà nàng ta phá lệ như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than.

"Điện hạ đã đồng ý chưa?"

Lời này làm cho Hồ trắc phi có hơi khó xử, nhưng trong lòng nàng ta cũng biết rõ, nhất định phải thuyết phục được Mục ma ma, nàng ta mới có thể đạt được mục đích.

Trước đó nàng ta đã đi đến Triều Huy Đường hai lần, nhưng ngay cả cửa cũng không vào được, hết thấy điều đó làm cho nàng ta thấp thỏm lo âu, thậm chí nàng ta còn phỏng đoán, có phải Tần vương phi biết cái gì hay không, nếu không, vì sao Thụy Trúc đã như thế mà còn trắng trợn nhét trở lại bên nàng ta.

Nàng ta không thể thất sủng, tuyệt đối tuyệt đối không thể.

Một khi thất sủng, chắc chắn vương phi cùng Phùng hầu thiếp sẽ xé sống nàng ta.

Nghĩ tới đây, Hồ trắc phi nắm chặt tay dưới ống tay áo, òa khóc lên, nàng ta khóc đến thập phần thương tâm, ngay cả mặt mũi cũng chẳng quan tâm, mang theo một loại thê lương mà bất an.

Nàng ta không vì thể diện mà giấu diếm, lại lựa lời khóc kể, đêm hôm đó mình không cẩn thận chọc giận Tần vương, chẳng qua là không nói chi tiết cụ thể.

Chuyện này đối với Mục ma ma mà nói, cũng không phải là bí mật gì, mặc dù khi đó bà không có ở tiểu lâu, nhưng rất nhanh đã biết.

Có đôi khi, ngay cả Mục ma ma cũng có phần không hiểu Tần vương đang suy nghĩ gì, nhưng không hiểu cũng chẳng trở ngại gì đến quyết định của bà, dù Hồ trắc phi này có ngu xuẩn một chút, thường xuyên chọc giận điện hạ, nhưng nếu điện hạ đã nguyện ý đến, còn hao tâm tốn trí vì nàng ta làm một ít chuyện như vậy, Mục ma ma thấy mình nên ở phía sau kéo nàng ta một phen.

Ánh mắt bà nhìn lướt qua bụng của Hồ trắc phi, giọng nói từ tốn: "Nếu đã nhớ, thì ôm qua ở một đêm đi, ta gọi Ngọc Yến hỗ trợ thu thập, mang theo Tô nữ mẫu."

Bây giờ Hồ trắc phi mới nín khóc, mỉm cười nói: "Cảm ơn ma ma."

*****

Trong đông phòng (gian phòng phía đông), Ngọc Nương đang mát xa cho tiểu quận chúa, tự nhiên nghe được động tĩnh ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên nàng nghe được Hồ trắc phi khóc, nói thật, khiến cho Ngọc Nương cảm thấy giật mình, loại giật mình này không thua gì nhìn thấy quái vật, bởi vì trong ấn tượng của nàng, trước giờ Hồ trắc phi luôn vênh vào tự đắc, cho dù kiếp trước bị nàng phân sủng hơn phân nửa, nàng ta cũng chưa từng yếu thế.

Ngọc Yến từ bên ngoài đi vào, thấp giọng nói nhỏ với Ngọc Nương, tối nay sẽ đến Lưu Xuân Quán.

Ngọc Nương chỉ là nữ mẫu, có thể nói gì đây, chỉ có thể nghe theo.

Nói là phải thu thập, thật ra, căn bản cũng chẳng có gì để thu dọn, lúc trước, sau khi sinh hạ tiểu quận chúa, Hồ trắc phi đã tận tâm thu dọn phòng phía tây ở Lưu Xuân Quán, dành riêng cho tiểu quận chúa một gian phòng, tất cả cũng đã chuẩn bị chỉnh tề, chính là muốn đường nữ nhi ở bên người.

Sau đó tiểu quận chúa dời đến Tiểu Vượt Viện, vật dụng lại chuẩn bị từ đầu lần nữa, này nọ ở Lưu xuân Quán cũng không có động đến, cho nên lần đi này chỉ cần ôm tiểu quận chúa qua là xong.

Nhưng Ngọc Yến vẫn giúp đỡ Ngọc Nương thu thập chút ít tã lót của tiểu quận chúa, cùng với vài món đồ chơi nhỏ gì đó, chờ thu dọn xong xuôi, Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo sau Hồ trắc phi đi về phía Lưu Xuân Quán.

Tây phòng thu dọn vô cùng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi, này nọ của tiểu quận chúa cũng sắp đặt rất chỉnh tề, trong cái tủ gỗ tử đàn ở góc tường đặt đầy các loại đồ chơi nhỏ của tiểu quận chúa, bên ngoài có trong đây có, bên ngoài không có ở đây cũng có.

Nơi đây có vật dụng do Hồ trắc phi tự mình chuẩn bị, cũng có của vương phi đưa tới, đương nhiên cũng có không ít vật là Tần vương sai người thu nạp từ các nơi mang đến.

Nói nghiêm túc, Tần vương cực kỳ yêu thương nữ nhi này.

Nhóm nha hoàn mụ mụ trong Lưu Xuân Quán cũng đối đãi với Ngọc Nương hết sức ân cần, mở miệng là một tiếng Tô nữ mẫu, mặt mày tràn đầy vẻ tươi cười, kiếp trước, khi Ngọc Nương ở Lưu Xuân Quán, luôn bị nhìn với ánh mắt lạnh lùng chế nhạo, chưa bao giờ thấy bộ dạng thế này của bọn họ, tất nhiên là kính ngạc không thôi.

Tuy kinh ngạc nhưng lại không giật mình, đến cùng thì đời này có quá nhiều bất đồng so với kiếp trước.

Ngọc Nương không nhìn thấy Thụy Trúc, nhưng nàng biết vì sao Thụy Trúc không có xuất hiện, trước đó Thụy Trúc bị phạt đứng hơn một canh giờ ở dưới ánh mặt trời, người bị trúng nắng, đến bây giờ vẫn không thể xuống giường.

Sự kiện này, người bên Tiểu Vực Viện đều biết rõ, còn từng nghị luận qua, tất nhiên Ngọc Nương cũng biết.

Tiểu quận chúa đã qua trăm ngày, hài tử tháng tuổi này xương cốt dần cứng lên, cũng bắt đầu không chịu cô đơn, luôn muốn người lớn ôm vào trong lòng, lúc nào cũng muốn nhìn ngó chung quanh, cho bé này nọ bé cũng đã biết yêu thích, một trống bỏi cũng có thể khiến bé chăm chú nhìn cả buổi.

Ngọc Nương cầm cái trống bỏi nhét vào trong tay bé, mấy ngày nay nàng thường xuyên rèn luyện năng lực cầm nắm cho tiểu quận chúa, vì vậy tiểu quận chúa cầm nắm thập phần ổn định, còn có thể cầm trong tay vung một, phát ra tiếng đông đông đông.

Tiểu quận chúa không có đề phòng, bị dọa đến nhìn không được mà hí mắt, nhìn lại đồ chơi nhỏ trong tay, chột nộ nụ cười, vung vẩy rất phấn khích, phát ra tiếng ka ka liên tiếp, là tiếng cười đặc trưng thuộc về tiểu hài tử.

Tiểu quận chúa cười, người trong Lưu Xuân Quán đều cười, tất nhiên là Hồ trắc phi cũng cười, trong Lưu Xuân Quán rộn ràng tiếng hoan hô cười nói, trái ngược với bầu không khí như áp suất thấp mấy ngày trước.

Hồ trắc phi cũng không ở lâu, vội vội vàng vàng mang người đi ra ngoài.

Ngọc Nương nghĩ, đại khái là nàng ta đi đến Triều Huy Đường.

Tấn vương có đến không?

Đương nhiên Tấn vương sẽ đến.

Không hiểu sao, Ngọc Nương lại có loại nhận thức này.

*****

Triều Huy Đường, trong thư phòng, Tấn vương đang xem một đồng lớn công báo (công văn hàng ngày) và mật thư.

Bước chân của Phúc Thành nhẹ nhàng đi vào, gần như không có phát ra bất kỳ tiếng động gì.

Tấn vương ngẩng đầu lên nhìn hần, Phúc Thành nói: "Điện hạ, Hồ trắc phi đến, đang đợi ở ngoài cửa." Tấn vương nhíu mày.

Phúc Thành khom nửa người, tiếp tục nói: "Trắc phi đến Tiểu Vực Viện, được ma ma đồng ý, đã ôm tiểu quận chúa đến Lưu Xuân Quán, nói là muốn ở lại một đêm."

Cho nên lời tiếp theo tự nhiên không cần phải nói, Tấn vương cũng minh bạch ý tứ của Hồ trắc phi.

"Trắc phi thỉnh ngài buổi tối đến Lưu Xuân Quán dùng bữa."

Trong phòng rơi vào yên lặng, Tấn vương vẫn nhìn mật thư trong tay như cũ.

Một hồi lâu sau, hần cũng không ngẩng đầu, chỉ nói: "Nói nàng ta về đi, bản vương sẽ tới."

"Dạ."

Đạt được lời của Tấn vương, Hồ trắc phi mặt mày rạng rỡ rời đi.

Phúc Thành nhìn bóng lưng nàng ta, không hiểu sao có chút cảm thán.

Người nói nàng ta ngu xuẩn, quả thật nàng ta có hơi ngu ngốc, nói nàng ta thông minh, quả thật cũng có chút ít thông minh, ít nhất Hồ trắc phi này còn suy đoán được một hai phần tâm tư của điện hạ, cũng biết rất rõ mình phải dựa vào cái gì.

Người này a, sống ở trên đời, tốt hay không tốt, còn không phải là dựa vào điểm này sao?

Phúc Thành phui phui tay áo, hơi híp mắt nhìn chân trời xa xăm.

*****

Hoàng hôn tứ hợp (xâm xẩm tối), trong Lưu Xuân Quán đèn đuốc sáng trưng.

Nhóm nha hoàn mụ mụ đều ăn diện đẹp đẽ, trên mặt mang theo nụ cười vô cùng vui vẻ.

Trong phòng, Hồ trắc phi sớm đã bồng tiểu quận chúa ở trong tay, hôm nay nàng ta ăn mặc phá lệ trắng trong thuần khiết, một thân tơ lụa đồ tươi, trang dung cũng đậm nhạt, trang sức cũng không, chỉ cài một cây trâm ngọc đơn giản trên búi tóc.

Bộ dạng Hồ trắc phi thế này ngược lại mọi người chưa bao giờ thấy qua, rõ ràng là thiếu hần vài phần quyền rũ xinh đẹp bức người, lại nhiều thêm vài phần dịu dàng nhã nhặn lịch sự.

Tiểu quận chúa ở trong lòng nàng ta, bé mặc áo bông màu đỏ có thắt một sợi dây luồn xuống phía dưới quần, hình thức đơn giản, tính chất mềm mại, bên trong mặc cái yếm cùng màu, càng lộ ra vẻ tuyết trắng đáng yêu của bé.

Xiêm y này là Ngọc Nương tranh thủ làm.

Trời nóng, tiểu hài tử cũng không thích hợp mặc dạng xiêm y thêm quá nhiều hoa văn, loại xiêm y đó nhìn thì hoa lệ khí phái, nhưng không thích hợp cho tiểu hài tử tháng tuổi này mặc, dễ bị thương tổn làn da, ban đầu Ngọc Nương tính làm thử một bộ cho tiểu quận chúa mặc, vừa đẹp mắt lại mát mẻ, cũng không thương tổn làn da non mịn của bé, cho dù trời nóng, tiểu quận chúa cũng sẽ không nổi sảy, lại càng không bị lạnh, Mục ma ma dứt khoát thuận theo nàng.

Về mặt của Hồ trắc phi tươi cười, liên tục tán dương sữa của Ngọc Nương tốt, nha hoàn mụ mụ bên cạnh tự nhiên cũng góp vui theo.

Ngọc Nương có loại cảm giác đang nằm mơ, kiếp trước, Hồ trắc phi luôn hằm hằm giận dữ với nàng, thần sắc nghiêm nghị với mọi người, đời này lại hoàn toàn đổi một bộ mặt khác, thật sự là làm cho người ta có loại ảo giác ‘cảnh còn người mất’.

Một tiểu nha đầu vội vã đi vào, nói là điện hạ đang đến.

Hồ trắc phi ôm tiểu quận chúa, dẫn theo một đám người đi ra ngoài nghênh đón.

Trong đình viện, hành lang dưới mái hiên đều đốt đèn cung đình bằng ngọc lưu ly, chiếu sáng choang bốn phía, khiến trăng sao trên trời dường như cũng trở nên ảm đạm tối tăm.

Tấn vương mặc một thân cẩm bào màu xanh thêu hoa văn màu tối, một tay co sau lưng, hướng về phía bên này đi tới, Phúc Thành đi theo ở phía sau.

Dưới ánh đèn, dáng vẻ hấn anh khí bức người, tuấn mỹ khôi ngô, tựa như thần tiên bước xuống từ trên thần tọa.

Ngọc Nương thấy Hồ trắc phi thất thần, rồi bất chợt lộ ra vẻ mừng rỡ, sung sướng nghênh đón.

"Điện hạ."

Tấn vương gật gật đầu, mắt quét qua trên mặt nàng ta một, rồi đặt ở trên người tiểu quận chúa.

Thấy vậy, Hồ trắc phi hết sức nâng tiểu quận chúa đưa lên phía trước, ôn nhu nói với Tấn vương: "Hôm nay tiểu quận chúa rất vui vẻ, chắc là biết phụ vương muốn đến."

Hôm nay, xác thực tiểu quận chúa rất vui vẻ, buổi chiều ngủ rất say, sau khi tỉnh dậy lại có nhiều người chơi với bé như thế, đến bây giờ bé vẫn còn rất phấn khích, thân thể nhỏ nhỏ của bé vẫn còn hơi mềm yếu, muốn ngồi thẳng vẫn phải có người đỡ, Hồ trắc phi ôm bé giờ lo lắng giữa không trung, bé mất đi chỗ chống đỡ, hơn nữa, động tác của Hồ trắc phi quá đột ngột, làm cho nửa người trên của bé đột nhiên ngã sang một bên.

Tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng.

Cũng không phải sợ té ngã, mà là sợ thất lưng của tiểu quận chúa sẽ bị thương tổn.

Ngọc Nương đứng bên cạnh Hồ trắc phi, phản ứng nhanh nhất, vô ý thức cất bước tiến lên, từ bên cạnh giúp đỡ vịn lấy tiểu quận chúa.

Trong lòng Hồ trắc phi vẫn còn sợ hãi, sắc mặt trắng nhợt.

Căn bản nàng ta không dự đoán được sẽ có khả năng như vậy, cũng do nàng ta không có kinh nghiệm chăm sóc hài tử, chỉ vì nịnh nọt Tấn vương, trong khoảng thời gian ngắn không khỏi có chút sơ sẩy, đã quên vịn lấy lưng eo của tiểu quận chúa.

Lúc này, mặt Tấn vương đã lạnh xuống.

May mắn tiểu quận chúa không có khóc, tiểu hài tử tháng tuổi này cũng đâu hiểu cái gì gọi là sợ hãi, còn tưởng rằng người lớn đang chơi đùa với bé, vịn tay Ngọc Nương, phát ra tiếng y y a a.

Tiểu quận chúa khá ái như thế, hiển nhiên khiến sắc mặt của Tấn vương hòa hoãn chút ít, mà Hồ trắc phi cũng thờ phào nhẹ nhõm, hình như cũng biết mình làm không đúng, nàng ta thuận thế nhét tiểu quận chúa vào lòng Ngọc Nương, đi theo bên cạnh Tấn vương vào chính phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 21.2

Vào chính phòng, trước tiên Hồ trắc phi hầu hạ Tần vương ngồi xuống trên giường la hán, sau đó mới ngồi xuống ở vị trí đối diện với hán.

Tất cả người không liên quan đều lui ra ngoài, ngược lại nhờ hồng phúc của tiểu Quận chúa, Ngọc Nương có thể lưu lại hầu hạ ở một bên.

Ngọc Nương như đứng trong đồng lửa ngồi trên đồng than, cảm thấy hiện giờ tình hình cực kỳ quý dị.

Nam nhân mà nàng hầu hạ ở kiếp trước ngồi cùng một chỗ với nữ nhân nàng đối đầu ở kiếp trước, còn trong tay nàng lại đang bồng hai tử của bọn họ.

Không hiểu sao, trong lòng Ngọc Nương có một loại cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Nhưng nàng cũng không có thời gian suy nghĩ đến những điều này, bởi vì Hồ trắc phi đang nói chuyện cùng Tần vương, đề tài chủ yếu tập trung ở trên người tiểu quận chúa, là người bồng tiểu quận chúa, nhất định nàng phải cẩn thận ứng đối.

Ví dụ như Hồ trắc phi nói tiểu quận chúa gần đây béo lên, nhất định nàng phải thuận theo ánh mắt của đối phương, đưa ra biểu hiện béo lên của tiểu quận chúa cho Tần vương xem, ví dụ như Hồ trắc phi nói hiện tại tiểu quận chúa rất nghịch ngợm, nhất định nàng phải giảng giải một chút chuyện nghịch ngợm gần đây của tiểu quận chúa.

Đại khái là bởi vì ảnh hưởng ở kiếp trước, tuy rằng đang nói chuyện về tiểu quận chúa, nhưng về mặt của Ngọc Nương lại cực kỳ miễn cưỡng, còn tiểu quận chúa chắc là đã chơi mệt, cũng không chịu phối hợp nữa, không chỉ một lần quay đầu úp mặt ở trước ngực Ngọc Nương mà vờ về cọ cọ.

Tiểu quận chúa cử động như thế làm cho Ngọc Nương cực kỳ lúng túng, bởi vì ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người tiểu quận chúa, tiểu quận chúa cứ cọ cọ thế này, tự nhiên mọi người cũng nhìn chỗ kia của nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu như là người khác thì cũng xong, mấu chốt trong đó chính là có ánh mắt của Tần vương.

Với mắt thường có thể thấy rõ mặt của Ngọc Nương đỏ lên, nàng rút cổ cúi đầu xuống, hận không thể vùi mặt ở trong lòng tiểu quận chúa, ý đồ ‘bịt tay trộm chuông’.

Đối với hết thảy chuyện này, tiểu hài tử hoàn toàn không biết gì cả.

Bởi vì không có sữa ăn, thấy rõ trong mắt của tiểu quận chúa có chút nôn nóng, bé giẫy giụa ở trong lòng Ngọc Nương, lại càng không ngừng dùng mặt vờ về cọ cọ ở trước ngực nàng, thậm chí còn nhỏ giọng khóc lên.

Thần kinh khẩn trương, hơn nữa đây là động tác ngậm của tiểu quận chúa, cùng với tiếng khóc của bé, cơ thể Ngọc Nương phản xạ theo bản năng, chẳng qua chỉ trong thoáng chốc, trước ngực nàng đã hoàn toàn ướt đầm.

Nói thì chậm chạp dài dòng, kỳ thật, chẳng qua chỉ phát sinh trong vài hơi thở.

Cơ thể của mình khác thường, tất nhiên nàng có thể cảm giác được, đầu óc Ngọc Nương trống rỗng, quả thực từng muốn chết, nhưng nàng cũng biết không thể kéo dài nữa, dứt khoát gấp rút ôm tiểu quận chúa che ở trước ngực, lắp bắp nói: "Hình như tiểu quận chúa đói bụng." Trong lúc đó, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Sự chú ý của Hồ trắc phi liên tục đặt ở trên người Tần vương, ngược lại không chú ý tới hành động của nàng, nghe nói như thế, nàng ta vội nói: "Nếu như đã đói, bồng tiểu quận chúa lui xuống đi."

Giống như được lệnh đặc xá, Ngọc Nương vội ôm tiểu Quận chúa đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Mãi cho đến lúc đi vào trong phòng, Ngọc Nương vẫn còn cảm giác có một ánh mắt chiếu ở trên sống lưng mình.

*****

Ngọc Nương nhớ tới một sự kiện ở kiếp trước.

Bởi vì chuyện này, lúc cho tiểu Quận chúa bú, nàng vẫn còn suy nghĩ miên man.

Nhìn tiểu nhân nhi trong lòng đang ngậm hút hăng hái, không biết tại sao gương mặt tiểu nhân nhi này lại biến thành gương mặt đại nhân nhi kia.

Nàng suy nghĩ rất nhiều....

Rất nhiều việc ở kiếp trước.

Ngọc Nương có một loại cảm giác xấu hổ cực kỳ, cho dù kiếp trước là nàng chủ động bò lên giường mới có thể hầu hạ bên cạnh Tần vương, chung quy, cuối cùng nàng vẫn là nữ nhi xuất thân từ gia đình hoàng đế, dù từng trải ở kiếp trước làm cho nàng thay đổi rất nhiều, cũng hiểu được thân thể nữ nhân kỳ thực chỉ là một loại công cụ, hiểu được sự vui sướng trong chuyện giường tre, nhưng vẫn chưa hề nghĩ đến nọc độc còn sót lại ở kiếp trước lại sâu như vậy, thế mà nàng còn có mấy suy nghĩ loạn thất bát tao này, chẳng qua ....

Ngọc Nương gượng tay che mặt mình, cảm giác giống như sắp bốc cháy lên, may mắn trong phòng không có người, nếu không, chắc nàng mắc cỡ đến chui đầu vào đất.

Tiểu quận chúa đã ngủ, Ngọc Nương rón rén đứng lên, đặt bé vào trong nôi, sau đó mới đi đến cái giường gần cửa sổ ngồi xuống.

Trong phòng rất yên tĩnh, thậm chí toàn bộ Lưu Xuân Quán cũng đều yên tĩnh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Loại yên tĩnh này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần Tấn vương đến tiểu viện, trong tiểu viện cũng là yên tĩnh như thế.

Hiện giờ Tấn vương và Hồ trắc phi đang làm cái gì?

Đại khái là đang dùng bữa tối, sau khi dùng bữa tối, tất nhiên là sẽ ngủ lại ở đó.

Tấn vương sẽ lâm hạnh Hồ trắc phi sao? Có lẽ Hồ trắc phi sẽ rất vui thích?

Dù sao - - -

Đột nhiên Ngọc Nương cảm thấy mình không nên nghĩ tiếp nữa, kiếp trước, đúng, chính là kiếp trước, cùng với đời này không có một chút quan hệ nào, nếu như nàng đã không có ý định đi con đường kia nữa, thì không nên suy nghĩ đến những sự tình loạn thất bát tao này, việc cấp bách nàng phải làm là bảo vệ tính mạng, sau đó làm tốt công việc trong hai năm rồi về nhà.

Nàng sẽ chuyên tâm nuôi nấng Tiểu Bảo, dưỡng dục bé thành người, có lẽ nàng sẽ mở một tiệm tạp hóa nhỏ, tiền lời từ cửa tiệm chắc đủ cho nàng duy trì sinh kế của mẫu tử hai người.... Nàng sẽ cho Tiểu Bảo đi học, chỉ cần hài tử có thể học, sẽ tiếp tục cho hắn học, nói không chừng, có một ngày nàng cũng có thể được phong cáo mệnh, hưởng phúc của nhi tử và tức phụ....

Nghĩ như vậy, lập tức Ngọc Nương bình tâm trở lại, những ý nghĩ trước đó tựa như một hòn đá nhỏ rơi xuống hồ nước, chỉ nổi lên một trận rung động, đảo mắt là không thấy gì nữa. Ngọc Nương cảm giác trước ngực ướt chèm nhẹp, lại không có xiêm y để thay, nàng không khỏi có chút hối hận, đáng lẽ phải mang theo một thân xiêm y, cũng do trong lòng nàng quá rối loạn, lúc cho tiểu quận chúa cho bú, nàng đã quên lấy khăn lót.

Nàng tìm khăn lau lau xiêm y trước ngực, không có một chút tác dụng nào, hơn nữa trong phòng hơi nóng bức, Ngọc Nương dứt khoát đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Bóng đêm mê người, nhưng lại không có gió.

Trong nội viện đèn vẫn sáng ngời, nhưng lại trống vắng không tiếng động, một hạ nhân cũng không nhìn thấy, ngược lại, hình như trong sân đứng không ít hộ vệ.

Đối với trang phục của những người này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, đây là cận vệ bên cạnh Tấn vương.

Nàng chỉ nhìn vài lần, rồi cũng không nhìn nữa.

Nàng nghĩ, đại khái đêm nay sẽ dài đằng đẵng.

*****

Đông gian, bữa tối được xếp đặt ở chính phòng.

Cả bàn đầy món ăn trân quý và mỹ vị, trước bàn lại chỉ ngồi có hai người.

Hồ trắc phi cũng không gọi người hầu thiện, đích thân hầu hạ Tấn vương.

Thấy thần sắc Tấn vương lạnh nhạt, nhưng nhìn hầu thiện, hắn cũng không cự tuyệt, Hồ trắc phi vui mừng trong lòng, lại càng ân cần, vừa gấp thức ăn vừa rót rượu, bận rộn nhưng phi thường cao hứng.

Tấn vương uống hai ly rượu, thấy bầu không khí không sai, cuối cùng lá gan của Hồ trắc phi cũng lớn ra, có chút ủy khuất lại mang theo chút hờn dỗi: "Điện hạ, thỉnh ngài ngàn vạn lần đừng trách thiếp, hôm đó thiếp cũng là nhất thời hồ đồ...."

Không thể không nói, Hồ trắc phi thập phần am hiểu nịnh nọt người khác.

Nhất là nịnh nọt một nam nhân.

Có thể là thiên phú dị bẩm, cũng có thể là từng trải, nàng ta vô cùng hiểu rõ, nữ nhân nên bày ra dạng tư thái gì mới có thể chiếm được niềm vui cùng sự yêu thương của nam nhân.

Nàng ta tính toán rất tốt, làm cũng không tệ, từ chuyện ôm tiểu quận chúa trở về, cho đến cách ăn mặc cùng diễn xuất, nàng ta đều tỉ mỉ an bài, đáng tiếc, nàng ta đã đánh giá sai tính cách của Tấn vương.

Tấn vương đã gặp không ít nữ nhân loại này, vì vậy mới biết Hồ trắc phi đã hao tổn hết bao nhiêu tâm trí, mà hết thấy những cử chỉ này đều là có mục đích.

Kỳ thật, Tấn vương chẳng hề đề ý đến mục đích kia là gì, nhưng chuyện hôm đó khiến hắn khắc sâu ấn tượng quá mức, trời mới biết, ngồi ở đây, hắn phải khắc chế gần như là tự làm khổ mình.

Loại khắc chế này theo Tấn vương từ nhỏ, hắn không có mẫu tặc che chở, lại sinh trưởng ở trong hoàng cung ăn thịt người, tuy là hoàng tử, nhưng hắn cũng không thể tùy hứng, vì để trở hết tài năng trong đám hoàng tử, vì để sáng tạo cho mình thêm nhiều cơ hội, nhất định hắn phải kiềm chế bản tính, khắc chế lâu ngày, loại khắc chế này gần như trở thành bản năng từ lúc sinh ra đã có của hắn.

Tấn vương không nói gì, bóp ly rượu nhỏ trong tay, lại không động đến rượu trong chén. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hồ trắc phi cắn cắn môi dưới, khóc sùi sùi cầu khẩn: "Xin ngài hãy niệm tình, niệm tình nữ nhi của chúng ta, tiểu quận chúa đáng yêu như vậy ....."

Đúng vậy, tiểu quận chúa.

Đây mới là nguyên nhân đêm nay Tấn vương đến đây.

Tấn vương làm hết thấy, đều không phải là vì nữ nhân trước mắt này, mà là vì tiểu quận chúa, huyết mạch duy nhất của hắn.

Vì vậy, hắn đã cho Hồ trắc phi vị trí tiểu thiếp, cho nàng ta sự sủng ái, cho nàng ta thân phận để có thể chống đỡ Tấn vương phi, đáng tiếc, nàng ta càng ngày càng làm cho hắn thất vọng, có lẽ, trước đến giờ hắn chưa hề ôm hy vọng gì đối với nàng ta.

Tấn vương nhìn Hồ trắc phi.

Nữ tử trước mắt không son phấn xiêm y trắng trong thuần khiết, hoàn toàn bất đồng cùng Hồ trắc phi khi xưa, Tấn vương là một người có trí nhớ rất tốt, hiện giờ Hồ trắc phi thanh lệ thoát tục nhã nhặn dịu dàng bao nhiêu, thì trong trí nhớ của Tấn vương đã khắc sâu sự khoe khoang ương ngạnh ngu xuẩn của nàng ta bấy nhiêu.

Nói nghiêm túc, Tấn vương có thể nhẫn hơn một năm nay đã là cực kỳ khó có được, từ trước đến giờ, hắn không phải là người sẽ vì những người không liên quan mà lãng phí tinh lực hay đè nén tính tình của mình.

"Nếu như ngươi đã hiểu rõ, thì nên an phận mới đúng." Giọng nói của Tấn vương trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mặt Hồ trắc phi bỗng chốc trắng bệch, an phận? Cái gì gọi là an phận?

Tấn vương đặt ly rượu lên bàn, đứng lên: "Làm cho tốt trắc phi của ngươi, nên làm cái gì không nên làm cái gì, bản vương sẽ không nói lại lần thứ hai."

Nói xong, Tấn vương rời đi, Hồ trắc phi muốn đuổi theo, lại bị Phúc Thành ngăn cản lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Trắc phi nương nương, xin đừng bước."

Hồ trắc phi cắn chặt môi dưới, đầu tiên là trừng Phúc Thành một, trong mắt như nổi sóng lớn cuộn cuộn nhìn bóng lưng Tấn vương biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 21.3

Đối với cái trừng mắt của nàng ta, Phúc Thành làm như không thấy, thấy nàng ta bỏ ý niệm đuổi theo, hắn liền đi qua tây gian, không lâu sau, đã thấy Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa theo phía sau hắn đi ra ngoài.

Sắc mặt Hồ trắc phi tái hon, nhưng nhớ tới lời Tấn vương vừa mới nói, cũng không dám làm ra điều gì càn quấy.

Không sao, chỉ cần điện hạ bằng lòng tha thứ cho nàng ta, nàng ta vẫn có thể tìm được cơ hội.

*****

Gió đêm thoang thoang, làm cho người ta có cảm giác mát mẻ thoải mái.

Vàng trắng treo trên bầu trời đêm, chiếu xuống ánh sáng nhàn nhạt.

Trong đình viện rất yên tĩnh, mấy người hộ vệ đứng trong bóng đêm tựa như những pho tượng, không hề nhúc nhích động đậy.

Tấn vương đi phía trước, Ngọc Nương theo phía sau, còn Phúc Thành đi ở bên cạnh.

Ngọc Nương ôm tiểu quận chúa, chăm chú nhìn bóng lưng nam nhân đi phía trước cách đó không xa, cái bóng của Tấn vương bị kéo rất dài, thậm chí còn ngăn trở ánh sáng trước người Ngọc Nương, trong lòng nàng rối loạn, đường lại hơi tối, nàng đi nghiêng ngả chao đảo.

Sao hắn lại đi ra? Đây là định đến Tiểu Vượt Viện? Vì sao không lưu lại, rõ ràng bên ngoài đều nói Tấn vương ngủ lại ở Lưu Xuân Quán, thế nhưng hắn lại xuất hiện trong tiểu lâu?

Trong lòng Ngọc Nương có quá nhiều điều không giải thích được, nàng phát hiện nàng không hiểu nam nhân trước mắt này, dù kiếp trước hai người cùng giường chung gối, cũng đã làm qua sự tình thân mật nhất, nhưng nàng cũng không hiểu rõ nam nhân trước mắt này.

Có lẽ chưa từng hiểu rõ.

Ngọc Nương chỉ một mực cúi đầu đi, thế nhưng lại quên nhìn đường, đụng đầu vào trên người Tấn vương, may mắn là Tấn vương phản ứng rất nhanh, quay người kéo nàng lại, nếu không, không biết sẽ ra sao, đặc biệt là Ngọc Nương còn ôm tiểu quận chúa.

Cả người Ngọc Nương đều mông lung, may mắn tiểu quận chúa ngủ rất say, hơn nữa có cánh tay của nàng che chở nên không có gì đáng ngại, vẫn ngủ thập phần say nồng.

Ánh mắt đối diện rét lạnh tựa như băng, Ngọc Nương chưa từng bị Tấn Vương nhìn như thế này.

Nàng thấy nhiều nhất là bộ dáng lạnh lùng của hắn, thời điểm còn lại, căn bản nàng không kịp chú ý, đến cùng là hắn có bộ dạng gì, sau khi thanh tỉnh, cả gian phòng đều tĩnh lặng, trừ chút dư vị huân hương quen thuộc trên người hắn, không còn gì khác nữa.

Trừ làm chuyện ân ái, hai người giao tế với nhau thật sự quá ít.

"Đều do nô tỳ sơ sẩy ....." Ngọc Nương lắp bắp nói.

Tấn vương cúi đầu nhìn nàng.

Tròng mắt của nàng rất đen, khiến người ta có cảm giác sương mù mịt mờ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể khóc lên, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, có hơi run run, bộ dạng dường như rất sợ hãi, tầm mắt Tấn vương trượt xuống dưới, tự nhiên nhìn thấy mảng thâm ướm trước ngực Ngọc Nương, xiêm y của Ngọc Nương cũng không có hong khô, vẫn ướt chèm nhẹp dán sát người, dưới ánh trắng thâm trầm, chỗ cao ngất tròn trĩnh kia bị dán sát sít sao hết sức rõ ràng, còn mơ hồ lộ ra làn da trắng nõn.

Chẳng biết tại sao, bỗng nhiên Tấn vương nhớ tới cử chỉ úp mặt cọ cọ ở trước ngực nàng của tiểu quận chúa, đồng thời, một mùi hương tựa như hoa lan nhưng không phải hoa lan, tựa như xạ hương mà không phải xạ hương, xen lẫn hương sữa nhân nhật bay vào trong hơi thở của hắn, sự nóng rang quen thuộc bất chợt vọt thẳng lên.

Tấn vương không khỏi nhíu chặt mày, ngẩng đầu nhìn trời.

Trăng sáng sao thưa, trăng lưỡi liềm treo cao cao, thế nhưng hiện giờ chỉ mới vào giữa tháng tư.

Tấn vương lại cúi đầu xuống, kiềm chế ánh mắt, liếc nhìn mặt Ngọc Nương một cái, quay đầu đi về phía trước, cái gì cũng không nói.

Ở bên cạnh, Phúc Thành nhỏ giọng nói với Ngọc Nương: "Tô nữ mẫu, coi chừng dưới chân."

Ngọc Nương gật gật đầu.

Ba người đi qua cửa hông đến Tiểu Vượt Viện, cái cửa hông này hoàn toàn đi thông qua bên cạnh tây sương.

Ba người quay trở về cũng không có bất kỳ kẻ nào phát giác, trong tiểu lâu cũng không có sáng đèn, Phúc Thành đi tây sương gọi người, không lâu sau, Ngọc Yên Ngọc Thúy đều ra nghênh đón, tóc mai của hai người hờn đỏ, hiển nhiên đều là mới vừa thức dậy từ trên giường.

Các nàng cũng không nói gì thêm, dẫn đầu đi vào tiểu lâu, đốt nến lên.

Tấn vương lên lầu hai, Phúc Thành cũng đi lên theo.

Đột nhiên Ngọc Nương có phản nhìn không thấu Tấn vương.

Không hiểu sao, đột nhiên nàng có một loại nhận thức, có lẽ cái gọi là sủng ái Hồ trắc phi đều là giả, đó đều là biểu hiện giả dối do Tấn vương cố tình tạo ra.

Nhưng vì sao Tấn vương phải làm như vậy?

Không ai có thể trả lời nàng.

*****

Hiện giờ tiểu quận chúa mồm mỉm lên rất nhiều, nụ cười trên mặt cũng thường xuyên hơn, mà không phải có vẻ bệnh hoạn, cũng không hoạt bát một chút

xấu nào như trước kia.

Mục ma ma nói công lao của Ngọc Nương rất lớn, cũng bởi vì vậy mà địa vị của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện càng cao, ngay cả Tiền nữ mẫu và Vương nữ mẫu ở trước mặt nàng cũng phải thấp một đầu.

Ngược lại Ngọc Nương vẫn nhu hòa trước sau như một, cũng không làm ra sự tình ý thế hiếp người, cũng không mượn cơ hội ép buộc hai nữ mẫu Tiền và Vương, chẳng qua không nói chuyện nhiều với bọn họ, trong lúc đó vẫn chỉ thản nhiên chung đụng.

Trải qua chuyện này, hai nữ mẫu Tiền và Vương cũng biết rõ Ngọc Nương là người tốt tính, không giống vài người đắc chí liền càn rỡ kia, không cần biết trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng ngoài mặt đối đãi với Ngọc Nương ôn hòa hơn rất nhiều.

Cuộc sống của Ngọc Nương ở Tiểu Vực Viện ngày càng suông sẻ, ngược lại, Thúy Trúc ở Lưu Xuân Quán lại liên tiếp gặp chuyện không may.

Thật ra cũng không phải là đại sự gì, phần lớn đều là chút ít chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu, nhưng hề là nhắc lên liên quan đến chủ tử, đó cũng không còn là chuyện nhỏ.

Ví dụ khi Thúy Trúc chải tóc cho Hồ trắc phi, không cẩn thận dùng sức hơi lớn, làm đau Hồ trắc phi, đương nhiên Hồ trắc phi muốn phạt nàng ta, cũng không phạt nặng, đều là trừng phạt nhỏ cảnh cáo lớn, phạt nàng ta đứng ở bên ngoài.

Nhưng bên ngoài này không phải là ở hành lang, cũng không phải là chỗ râm mát, mà là dưới mặt trời, cũng không phạt người đứng lâu, chẳng qua chỉ một hai canh giờ mà thôi, nhưng hiện tại đang là giữa mùa hè, mặc dù trời vẫn còn chưa quá nóng, nhưng ánh mặt trời cũng là cực kỳ độc, đứng một hai canh giờ cũng đủ phơi nắng đến đầu hôn não trường, thống khổ không chịu nổi, nhưng sẽ không thương hại đến tính mạng của người.

Còn ví dụ như bưng trà cho Hồ trắc phi, nước quá nóng hay quá nguội, Hồ trắc phi đều bắt mẫn, sẽ đập trở lại trên người nàng ta.

Người có thể nói nàng ta không đúng sao? Người ta là chủ tử, người là nô tỳ, chủ tử muốn tìm nô tỳ xoi mói, dù sao cũng có thể tìm được đủ mọi loại lý do.

Thúy Trúc chặt vật không chịu nổi, chẳng những để cho người trong Lưu Xuân Quán xem diễn trò, người bên Tiểu Vực Viện cũng giống như vậy.

Không có ai nói chuyện giúp Thúy Trúc, tất cả mọi người đều nói nàng ta đáng đời.

Vì cái gì đáng đời, còn phải nói rõ ra sao?

Rốt cuộc Ngọc Nương đã hiểu, vì sao kiếp trước mình bị Hồ trắc phi ma sát làm khổ như vậy, nhưng không có một ai nguyện ý nói chuyện giúp mình.

Bởi vì từ bản thân suy ra, nếu không nàng phải tự chuốc phiền, căn bản sẽ không phát sinh hết thảy sự tình, cho nên không có ai đồng tình với Thúy Trúc, tất nhiên, cũng không có ai thông cảm cho nàng.

Có một điểm khác nhau duy nhất, đó chính là, có thể vì mục đích của bản thân Thúy Trúc không thuần khiết, còn nàng là bị vương phi cứng rắn nhét vào đây, nếu như nói khi đó bản thân nàng cái gì cũng không biết cái gì cũng không hiểu, đại khái là không có ai tin.

Cho nên, ai kêu người ngu xuẩn làm chi? Đáng đời người nhận lấy hết thảy thương tổn!

Thậm chí, ngay cả chính Ngọc Nương đã ném trải qua nỗi khổ đồng dạng ở kiếp trước, thế nhưng lại tuyệt đối không đồng tình với Thúy Trúc, thật sự là một loại tâm tình kỳ quái mà quỷ dị.

Tần vương không ở trong phủ đã nhiều ngày, nghe nói có địa phương trong thái ấp xảy ra chút chuyện, Tần vương mang người đi xử lý.

Trong phủ phá lệ yên ổn, ngay cả Hồ trắc phi cũng không lấn qua lấn lại Thúy Trúc lợi hại như trước nữa, từ trên xuống dưới thập phần yên tĩnh.

Nháy mắt đã đến tiết đoàn ngộ, các nơi bên trong phủ đã bắt đầu quét dọn từ sớm, rắc vẩy được, cũng treo ngải bùa ở trên cửa sổ, nhóm nha hoàn mụ mụ đều ào ào làm túi thơm ngũ độc dễ đeo, không biết làm túi thơm, cũng sẽ mua mấy sợi tơ đan thắt ngũ sắc đeo ở cổ tay.

Đương nhiên, tiết đoàn ngộ cũng không thiếu món bánh chưng, bên trong phủ đã bắt đầu chuẩn bị từ sớm, dù sao, từ trên xuống dưới, bên trong bên ngoài Tần vương phủ này cộng lại có mấy ngàn người, làm bánh chưng cho nhiều người ăn như thế, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành.

Loại bánh chưng này, đích thị là làm cho tập thể, trong Tiểu Vực Viện thì đơn độc làm.

Bởi vì địa vị đặc thù, bên trong phủ cũng không dám chậm trễ, vì vậy nguyên liệu trong phòng bếp nhỏ thập phần đầy đủ, gói năm sáu loại bánh chưng, ngọt mặn, táo đỏ, thịt heo, tôm bóc vỏ, lòng đỏ trứng đều có.

Những người khác trong Tiểu Vực Viện vội vàng gói bánh chưng, Ngọc Nương lại gấp rút thu thập túi thơm.

Ngọc Nương thu thập rất khéo, túi thơm ngũ độc kia thu thập rất sống động, phần trên phối với dây ngũ sắc được đan thắt cũng rất dễ nhìn, ban đầu, nàng vốn định thu thập cho Mục ma ma một cái, coi như là hiếu kính, cho tiểu quận chúa thu thập một cái, coi như là bồi phần, nào biết, mọi người xem này nọ xong, đều nói nàng thu thập rất đẹp, lại ào ào tới cửa thỉnh cầu.

Cực tuyệt cũng không được, dù sao mọi người trong Tiểu Vực Viện đều đối xử với nàng rất tốt rất khách khí, vì vậy túi thơm bị lấy sạch trơn, Ngọc Nương lại làm tiếp năm sáu cái, lại càng không cần phải nói đến vòng tay ngũ sắc, dây đàn thất các loại.

Cuối cùng, vẫn là Ngọc Yến lên tiếng, mọi người mới yên tĩnh.

Thật ra, làm những vật này chẳng hề tốn công, tranh thủ thì làm, Ngọc Nương tốn thời gian năm ngày làm xong những vật này, ngoài ra nàng cũng làm cho chính mình một cái, kỳ thật, hẳn là hai cái mới đúng, nhưng sau khi làm xong Ngọc Nương mới phát hiện, nàng đã không phải là thiếp của Tần vương.

Kiếp trước, nàng cũng đã làm cho Tần vương một cái túi thơm ngũ độc, Tần vương không nói gì, nhưng lại đeo nó ở bên hông, đối với người xưa nay trời sinh tính tình nội liêm lạnh lùng như Tần vương mà nói, đó là chuyện cực kỳ khó tin, vì thế Ngọc Nương liên tục ghi nhớ trong lòng, tâm tâm niệm niệm làm cho hắn một cái.

Đáng tiếc, kiếp trước nàng không có sống đến lúc đó, nàng chết vào tháng ba.

Ngọc Nương nhìn cái túi thơm dư ra kia, suy đi nghĩ lại, vẫn là không có cất nó đi, mà là buộc hai cái túi thơm vào cùng nhau, đeo ở bên hông.

Túi thơm này không lớn, làm cho chính mình nên Ngọc Nương làm vô cùng tinh tế, toàn bộ đều khâu bướm bướm, vì vậy, cho dù đeo hai cái cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy bất ngờ, ngược lại cho là một đôi.

Ngọc Nương nghĩ, nếu đã làm, cũng không nên lãng phí, chờ hôm nào gửi này nợ về nhà, nhờ người mang nó về, cũng có thể cho Tiểu Bảo làm đồ chơi.

Đến ngày đoàn ngộ, Tần vương vẫn chưa có trở về.

Xưa nay Tần vương phi là người thích sự yên tĩnh, thấy Tần vương không về, dứt khoát ngay cả tiệc cũng không bày, dọn dờ các nơi tự nghỉ lễ trong viện tử của chính mình, cũng theo quy củ phân phát lễ vật xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 21.4

Tiết đoàn ngộ hàng năm là ngày Tần vương phủ náo nhiệt nhất, cũng là thời điểm bận rộn nhất, khó có được năm nay thanh nhàn, điện hạ không đòi hỏi, vương phi lại lên tiếng, hiển nhiên mọi người muốn chúc mừng vui vẻ.

Trong Tiểu Vực Viện xếp đặt ba bàn tiệc rượu.

Dù sao món ăn cũng đầy đủ, không đủ thì vào phòng bếp lấy thêm, lại là do mình làm, mọi người đỡ dằn lằn nhau, vì thế món ăn thập phần phong phú, người trong Tiểu Vực Viện không nhiều lắm, cũng không có việc gì khẩn yếu, đóng cửa viện lại, tự do vui vẻ.

Ngay cả tiểu quận chúa cũng tham gia, chẳng qua bé không thể ăn cái gì, chỉ có thể mở to mắt nhìn, may mà bé còn chưa biết ngũ cốc thơm ngon, nếu không, không chừng sẽ âm ỉ đòi ăn.

Trận tiệc rượu này ăn liên tục đến nửa đêm buông xuống mới xong, bởi vì uống không ít rượu hùng hoàng (rượu uống vào tết đoàn ngộ), mọi người lại đều là phụ nhân, ít nhiều cũng có men say.

Tay cầm tay giúp nhau thu dọn tàn cuộc, từng người trở về của mình phòng nghỉ ngơi.

Ngọc Nương lại là không có biện pháp ngủ nghỉ, buổi tối nàng còn phải trực đêm, bởi vì buổi tối nàng phải cho tiểu quận chúa bú sữa, ngược lại không có uống rượu hùng hoàng.

Cùng trực đêm còn có Ngọc Thúy, đáng tiếc tư lượng của Ngọc Thúy quá kém, chẳng qua chỉ uống vài chén đã say như chết, so với nàng, tư lượng của Ngọc Yến mạnh hơn một chút, nhưng cũng không có mạnh hơn bao nhiêu, Ngọc Nương dứt khoát trực đêm một mình.

Bây giờ tiểu quận chúa không còn nháo ban đêm, buổi tối cũng không có gì phải gấp rút, một người trông nom cũng đủ, nhưng Mục ma ma có phần không yên lòng, chỉ định một tiểu nha hoàn không có uống rượu nghỉ tại bên ngoài trợ giúp cho Ngọc Nương.

Chỉ cần Ngọc Nương gọi là nàng có thể tỉnh, vậy cũng không sợ có tình huống gì đột phát.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có một chấm bóng của chiếc đèn vàng ở trong góc.

Ngọc Nương ngồi ở trước giường, nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, từ lúc tiểu quận chúa biết lật người đã đòi từ trong nôi đến trên giường, địa phương lớn, đủ cho bé quay cuồng, cũng không sợ bị rơi xuống.

Dưới bầu không khí này, Ngọc Nương dần dần buồn ngủ, gượng gạo giữ vững tinh thần, lại quân không được mí mắt trên dưới đánh nhau, nàng ngáp một cái, nhìn nhìn tiểu quận chúa trên giường, thấy bé không có tỉnh cũng không có tiểu, liền xô dịch bé vào phía bên trong, chính mình vẫn mặc xiêm y nằm xuống một bên giường.

Thời tiết có hơi nóng bức, Ngọc Nương vốn không có cởi xiêm y, vì thế khi ngủ bị đổ mồ hôi.

Nàng là bị nóng mà tỉnh, sờ sờ tã của tiểu quận chúa, cảm thấy hơi ẩm, liền đổi cho bé một cái tã khác, lúc nằm xuống trở lại lần nữa, Ngọc Nương cởi áo ngoài ra.

Trong phòng chỉ có nàng cùng tiểu quận chúa, toàn bộ Tiểu Vượt Viện cũng không có nam nhân, tự nhiên nàng không sợ người khác nhìn thấy cái gì.

Cởi áo ngoài, chỉ mặc quần áo lót, cuối cùng Ngọc Nương cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Mơ mơ màng màng, hình như tiểu quận chúa tỉnh giấc.

Ngọc Nương duỗi tay ôm bé vào lòng, mắt vẫn không có mở to liền vén xiêm y lên, lại kéo cái yếm qua một bên, nhét ‘đồ’ vào trong miệng tiểu quận chúa.

Ngậm vật cần tìm, tiểu quận chúa lập tức yên tĩnh, cái miệng nhỏ nhắn mút lấy một cái lại một cái, đôi mắt nhắm lại lần nữa.

Cả hai đều ngủ cực kỳ say nồng.

Trong bóng tối, Ngọc Nương cảm giác có người đang nhìn mình.

Nàng mở mắt ra, thấy tiểu quận chúa ngủ rất sâu, mà nguồn gốc ánh mắt là ở sau lưng, vô ý thức quay đầu lại nhìn ra phía ngoài.

Vừa vặn chống lại một đôi mắt lạnh lẽo như hàn băng, đôi mắt này trong trẻo nhưng lạnh lùng mà cô tịch, rõ ràng rất sáng, thế nhưng không có ánh ngược phản chiếu, tựa hồ không đặt bất kỳ ai ở trong mắt.

Đây là đôi mắt của Tần vương, Ngọc Nương cũng chỉ nhìn thấy đôi mắt dạng này của Tần vương.

Bỗng dung nàng phản ứng kịp, Tần vương? Tần vương hỏi phủ?

Nhìn xuống chút nữa, quả nhiên thấy một gương mặt lạnh nhạt, lạnh nhạt đến không có bất kỳ tâm tình gì, tựa như băng sơn ngàn năm vạn năm.

Ngọc Nương lập tức ngồi dậy, bởi vì trước ngực hở ra phạm vi quá lớn, hiển nhiên nàng cũng cảm thấy bối rối, nàng cho tiểu quận chúa bú rồi ngủ quên, đúng là ngay cả yếm cũng không có kéo lên, một con thỏ bạch ngọc lồ lộ ở bên ngoài.

Ngọc Nương muốn thét chói tai, nhưng lại nhin xuống, luống cuống tay chân giấu thỏ bạch ngọc đi, lại vội vàng kéo tà áo ngay ngắn.

Nàng chỉ mặc quần áo lót, áo ngoài và vớ giày đều đã cởi ra, lúc này, nàng tựa như một con cừu nhỏ gặp sói đói, nhút nhát khiếp sợ cuộn thân thể của mình lại, tư thái rõ ràng phóng vô cùng thấp, nhưng có làm thế nào, cũng đều khiến người ta cảm thấy, nhất định là, thấp phần mỹ vị.

Ngọc Nương ôm ngực, hai cái chân trong cái quần lụa mỏng quần sát sao cùng một chỗ.

Xiêm y là phủ bên trong phát xuống, không chỉ có áo ngoài mà còn có áo trong, Mục ma ma thấy Ngọc Nương hầu hạ tốt, sau đó lại đưa thêm cho nàng hai thân xiêm y, vẫn là màu sắc tối tăm trước sau như một, nhưng chất liệu lại tốt hơn không chỉ gấp đôi.

Quần lót may bằng lụa rất mỏng, tính chất lụa Hồ Nam vốn nhẹ nhàng mong manh, mặc vào mùa hè là mát mẻ nhất, nếu như mặc mấy lớp cũng liền xong, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có một lớp, lại ở dưới ánh đèn, cũng bởi vậy mà có phần trong suốt.

Quần màu xanh đậm rộng rãi, càng tôn lên hai chân thon dài mảnh mai bên trong, chân ngọc nõn nà, móng tay trong suốt mang theo một chút phấn hồng, đặc biệt là, lúc này nàng đang ở tư thế cuộn mình, lại càng mê người.

Tần Vương không nghĩ tới, vị nữ tử cứng nhắc xơ cứng trong ấn tượng của hắn lại còn có một mặt này! Ánh mắt hắn u ám nhìn nàng ôm cái nơi cao ngất càng lúc càng lộ ra cao ngất kia, không biết như thế nào lại nhớ tới tình cảnh vừa mới chứng kiến - -

Cái miệng đỏ tươi bóng loáng, vật trắng như tuyết nõn nà, bên cạnh là một khuôn mặt tiểu hài tử thiên chân vô tà.

Hóa trong cơ thể Tần vương vọt lên, áp chế cũng ép xuống không được, khiến hắn có ảo giác hôm nay là đêm trăng tròn.

Ngọc Nương bị nhìn thì xấu hổ quần bách muốn chết, muốn tránh cũng trốn không được, nghĩ che giấu lại không giấu xong, có điều nàng phản ứng coi như mau, rất nhanh đã túm lấy xiêm y đặt ở chân giường, tùy tiện khoác lên người.

“Xin điện hạ tha tội, lúc này nô tỳ không có phương tiện hành lễ.”

Tần vương ừ một tiếng, giọng khàn đặc trước nay chưa từng có: "Bản vương đến nhìn tiểu Quận chúa."

"Tiểu quận chúa rất khỏe....."

Tần vương gật gật đầu, thoáng dừng một chút, liền rời đi.

Ngọc Nương cũng không dám chậm trễ, vội vàng mặc xiêm y vớ giày, đi theo ra ngoài.

Đã không thấy tung tích của Tần vương, bóng lưng Phúc Thành biến mất ở khúc quanh lầu hai, mà tiểu nha hoàn Hương Hương thì đang ngủ say, căn bản là không nghe thấy động tĩnh gì.

Ngọc Nương không khỏi lắc đầu, tiểu nha hoàn chính là tiểu nha hoàn, không thể so với Ngọc Yến các nàng, tính cảnh giác còn kém rất nhiều, quay đầu ngẫm lại chính mình, cũng không có nơi nào tốt hơn so với đối phương.

Đồng thời nàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, đứng ở trong nội đường một lát mới đi vào phòng trong.

Trong phòng rất yên tĩnh, Tần vương đến cũng không làm tiểu quận chúa bừng tỉnh, bé vẫn ngủ say sưa như cũ.

Mặt Ngọc Nương đỏ tựa như lấy máu, nghĩ tới tình cảnh vừa rồi liền có một loại xúc động che mặt muốn chết.

Nàng lại không cẩn thận để hấn chứng kiến hình ảnh như vậy, hẳn có cho rằng nàng là cố ý quyến rũ mình hay không? Cũng do nàng quá sợ sẩy, để phát sinh kẻ hở như thế.

Đồng thời Ngọc Nương cũng có chút nghi hoặc, sao hôm nay Tần vương ngủ lại ở lầu hai, vì sao không trở về Triều Huy Đường?

Trải qua quá trình như thế, Ngọc Nương cũng không ngủ được nữa, ngồi ở trên mép giường lẳng lặng ngắm người, đột nhiên, bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân, Ngọc Nương mới vừa đứng lên, đã thấy Phúc Thành đi vào.

"Tô nữ mẫu, lấy chậu nước nóng bụng đến lầu hai."

Ngọc Nương lẩn quẩn, nhìn nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say, lại nhìn nhìn Phúc Thành: "Phúc nội thị, tiểu quận chúa....."

"Ta sẽ nhìn giúp người." Phúc Thành khoát tay, nói.

Nếu đối phương đã nói như thế, Ngọc Nương cũng chỉ có thể nghe theo, đương nhiên nàng cũng nghi ngờ, vì sao Phúc Thành không tự mình đi lấy, ngược lại muốn nàng đi, nhưng ngẫm lại, với thân phận của Phúc Thành, đại khái là trong ngày thường cũng không có làm qua mấy việc nặng như nấu nước này nọ, cũng không nghĩ ngờ nữa.

Ngọc Nương đi hầu phòng nấu nước, sau khi nước sôi, đổ nước vào chậu đồng, bưng lên lầu hai.

Ngọc Nương chưa từng đi lên lầu hai của tiểu lầu, cầu thang nằm ở đằng sau chính đường.

Bước lên lầu hai, trước mặt là một cái phòng khách không lớn, chỉ có một cánh cửa có thể thông với bên trong.

Lúc này, cánh cửa kia đang khép hờ.

Ngọc Nương bưng chậu nước đẩy cửa vào, đập vào mắt chính là một mảnh sàn nhà màu nâu đậm.

Sàn nhà được lau chùi rất sạch sẽ, ở giữa trải thảm nỉ màu tím sậm dệt hoa văn đồ án cùng màu, dù sao, lấy ánh mắt của Ngọc Nương cũng nhận thức không ra đồ án trên đó là cái gì, chẳng qua là cảm thấy rất đẹp mắt, rất xứng với bài trí trong phòng.

Trên mặt tường ở đối diện là một loạt ô cửa sổ, bên dưới bày biện bàn dài, trên cửa treo rèm voan mỏng màu tím, bây giờ có hai cánh cửa sổ đang mở, gió thổi làm rèm voan lay động.

Bên phải là một hàng tủ kệ có màn sợi che phủ, trong bóng đêm mờ lung, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có giá sách cùng án thư, còn có ghế bành và bình hoa, bên trái cũng là một hàng tủ kệ được màn sợi che phủ, bên trong sáng đèn, ánh sáng chẳng hề sáng ngời, nhưng có thể nhìn thấy chiếc bàn bát tiên, dưới cửa sổ bày một cái giường quý phi.

Mà ánh mắt Ngọc Nương không đặt ở trên những thứ này, mà là nhìn về phía cửa phòng đang khép hờ kia, ánh sáng chính là từ nơi đó phát ra.

Ngọc Nương hít sâu một hơi, bưng chậu nước đi vào.

Nàng không có cách nào một cái tay bưng chậu nước, tay kia gõ cửa, chỉ có thể đặt chậu đồng trên mặt đất, gõ nhẹ ba tiếng.

"Vào." Là thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần vương.

Ngọc Nương đẩy cửa phòng ra đi vào, gian phòng này bài trí đơn giản nhưng lại không mất sự lịch sự tao nhã, trong góc phòng bày cái lư hương bàn long (rồng cuộn) ba chân mạ vàng, hình như là đang đốt hương, trong không khí có một mùi hương, mùi hương đặc thù.

Đây là mùi hương thuộc về Tần vương, trong ký ức của Ngọc Nương hãy còn mới mẻ, bởi vì kiếp trước, ở rất nhiều thời điểm, nàng đều là tình lại trong dư âm của mùi hương này.

Không hiểu sao tim nàng đập có hơi nhanh, khi nàng ngẩng đầu lên nhìn người ngồi ở trên mép giường sau màn che, tà áo nửa mở, tóc đen rối tung trên vai, lúc đôi mắt phượng hẹp dài của Tần vương liếc nhìn nàng, nàng cảm thấy có một loại cảm giác hít thở không thông.

Tim, thỉnh thoảng, đập rất kịch liệt.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Chương 22

Loại cảm giác căng thẳng hít thở không thông này, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, bởi vì ở kiếp trước, mỗi lần nhìn thấy Tần vương, nàng liền có loại cảm giác này.

Nàng đã từng phân tích vì sao lại như thế, chỉ có một cái kết luận - - Tần vương quá tuấn mỹ.

Không thể nghi ngờ, Tần vương đúng là quá anh tuấn, là nam nhân anh tuấn nhất mà Ngọc Nương từng gặp qua.

Anh tuấn đến mức khiến nàng nhìn nhiều thêm một cái cũng không dám.

Ngọc Nương cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Điện hạ, đưa nước đến."

"Hầu hạ bản vương rửa chân."

Ngọc Nương thoáng sững sờ, cũng không dám phản bác, bụng chứa nước đi tới.

Chậm trễ một hồi như thế, nước ấm vừa vặn, Tần vương sớm đã cởi vớ ra, chân không giẫm vào nước, một tay của Ngọc Nương nâng chân hắn, tay kia vịn bắp chân hắn, để chân của Tần vương thả vào trong chậu nước.

Chân Tần vương rất đẹp, trắng nõn, gân cốt mạnh mẽ, móng chân cũng thường xuyên cắt sửa, duy chỉ có chính là trên bàn chân có vết chai, chút ít này Ngọc Nương đều là quen thuộc, chính xác mà nói, là do kiếp trước, vì lấy lòng Tần vương, muốn hắn lưu lại ở trong phòng mình, nàng đã cố ý học qua.

Ví dụ như rửa thế nào Tần vương mới thoải mái, mát xa huyết vị nào thì có thể giải mệt mỏi, nàng đều rất rõ ràng.

Lấy lòng hắn, tựa hồ vô ý thức, nàng cứ như vậy mà làm.

Một tay của Ngọc Nương tưới nước vào chân Tần vương, tay kia nhẹ nhàng chạm vào bắp chân của hắn, cơ bắp chân của Tần vương rất vạm vỡ, rắn chắc, ấn cũng không mềm, vừa nhìn là biết do cưỡi ngựa trong thời gian dài.

Ngọc Nương thở dài trong lòng, dùng tay nhẹ nhàng vuốt lòng bàn chân của hắn, chờ cơ bắp mềm một chút, ngón tay mới bắt đầu ấn lên.

Từng chút từng chút, từ trên xuống dưới, ấn qua ấn lại.

Tinh tế, tỉ mỉ ấn từng chút.

Hình như Ngọc Nương cũng không phát hiện, đây là lần đầu tiên nàng rửa chân cho Tần vương ở đời này, nhưng động tác lại rất nhuần nhuyễn, người không biết còn tưởng rằng nàng từng làm qua vô số lần.

Tần vương có loại cảm giác này, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cảm giác hết sức thoải mái của hắn.

Quả thực, cực kỳ thoải mái, dường như tất cả mệt mỏi khó chịu do đi đứng nhiều đều không cánh mà bay, lần này Tần vương trở về từ bên ngoài, là cưỡi ngựa cả ngày do gấp rút trở về, hắn lại không thích ngồi xe, đi chỗ nào cũng đều cưỡi ngựa.

Cùng lúc với sự thư thái, Tần vương rũ mắt xuống nhìn Ngọc Nương.

Gò má của nàng trắng nõn, hàng lông mi dài cong cong, bởi vì xiêm y bao bọc rất kín, từ góc độ này của hắn, cái gì cũng không nhìn thấy.

Tần vương không nhận được hơi nhú mảy, hiện giờ hắn không còn có loại ý nghĩ như lúc trước, cảm thấy nữ mẫu này cố ý quyến rũ mình, nếu như nàng có loại ý tưởng đó, không thể nào lại mặc dạng trang phục này.

Hoặc có lẽ là nàng đối thủ đoạn, mới cố ý tỏ ra bất thường như thế? Không thể không thừa nhận, sau khi nhìn thấy một màn cực đẹp kia, lúc nào trong

đầu Tấn vương cũng nhin không được mà tái hiện hình ảnh đó.

Đây mới là nguyên nhân Tấn vương cố ý kêu Ngọc Nương đi lên, bởi vì, thế nhưng hắn không có buồn nôn.

Có khả năng là, tình cảnh đó quả thực khiến người ta khiếp sợ, cũng có thể là do quá vội vàng, cho đến khi lên lầu hai Tấn vương mới phát hiện điều này, vì để thử nghiệm xem có phải thật sự như thế hay không, hắn gọi Phúc Thành đi xuống mức nước cho hắn rửa mặt, lại cố ý đề cập đến nhũ mẫu kia.

Ngày thường Phúc Thành ‘thất khiếu linh lung’ (~ nhanh nhạy), nhất định là có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Quả nhiên, nàng đến.

*****

Dưới lầu, Phúc Thành không ngừng đi qua đi lại, nhưng cũng không thể khắc chế được tâm tình kích động.

Điện hạ mà cũng chủ động tìm nữ nhân?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Phúc Thành liền có một loại cảm giác ‘lão’ lệ giàn giụa.

Sẽ thành? Không thành?

Hai ý niệm này không ngừng lấn lộn qua lại ở trong đầu hắn, giống như nồi nước đang sôi lăn tăn.

Hai lỗ tai Phúc Thành dựng thẳng cực cao, rất sợ bỏ qua mấy may động tĩnh nào, càng sợ hơn là, lát nữa vị nhũ mẫu kia sẽ khóc một đồng nước mặt nước mũi bỏ chạy xuống, điện hạ ở trên đó giận dữ không dứt.

Nào biết, chờ mòn chờ mỏi cũng không có động tĩnh, ngay thời khắc Phúc Thành đang lo âu, đột nhiên nghe được một trận tiếng bước chân rất nhỏ, hắn lập tức vén vạt áo chạy như bay ra ngoài, tinh thần hăng hái đầy sức sống như lúc ban đầu hắn còn làm tiểu thái giám.

.....

Trên lầu, càng lúc Ngọc Nương càng cảm thấy co quắp, tuy nàng cúi đầu, nhưng nàng có thể cảm giác được ánh mắt trên đỉnh đầu.

Loại ánh mắt này, nàng cũng không xa lạ gì, thậm chí có thể nói là rất quen thuộc.

Nàng không nhin được mà nhớ lại, mỗi lần Tấn vương dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, cuối cùng.....

Cả người Ngọc Nương đều ngây dại, đồng thời, một cảm giác tê dại không khống chế được từ xương sống vọt lên, ngay lập tức nàng có cảm giác đặt mình trong lò lửa, trước ngực căng trướng giống như muốn bung mở, mang theo một trận khê nhói như kim châm, thậm chí, Ngọc Nương còn có thể nghe được âm thanh hưng phấn.

Theo phản xạ, nàng vụt đứng lên, tay che ngực, đáng tiếc, chân nhuyễn vô lực té ngã ở một bên.

Tấn vương bị cử động này của nàng làm cho có phần mờ mịt, vô ý thức đuổi tay muốn kéo nàng, nhưng nàng lại hốt hoảng bò dậy từ trên mặt đất, đồng thời còn ngăn tay hắn lại.

Dưới ánh đèn, mặt nàng đỏ hồng, hai tay ôm ngực thật chặt, cúi đầu xuống, hàng mi run rẩy không ngừng: "Nô tỳ, hình như nô tỳ nghe thấy tiểu quận chúa khóc, nô tỳ phải đi xuống....."

Nói xong, căn bản không cho Tấn vương cơ hội phản ứng, nàng xoay người bỏ chạy.

Để lại Tấn vương vẫn đặt hai chân ở trong chậu nước, tay cứng đờ giữa không trung, hồi lâu cũng chưa phản ứng kịp.

.....

Vừa mới đi ra, Phúc Thành đã nhìn thấy Ngọc Nương đi xuống từ trên lầu.

Không có nước mắt, cũng không có nước mũi, lại càng không có quần áo không chỉnh tề, chính là đôi mắt long lanh, mặt đỏ hồng, giống như mới vừa rửa mặt, hoặc như là mới vừa được sủng.

Phúc Thành nhin không được hắng giọng một cái, thấy Ngọc Nương bị dọa đến giật nảy mình, thầm nghĩ, quả nhiên là một người nhát gan.

"Ô nhũ mẫu, đã hầu hạ xong?"

Ngọc Nương thoáng ngơ ngác, sao lời nói này nghe quái quái như vậy?

Đối với Phúc Thành, Ngọc Nương cũng không xa lạ gì, mặc dù trên người Phúc Thành treo danh đại tổng quản của vương phủ, kì thực lại là hầu hạ bên người Tấn vương, kiếp trước, mỗi lần Tấn vương tới tiểu viện, nàng cũng có thấy hắn, nhưng trong ấn tượng của nàng, trước đến giờ Phúc Thành nhìn

như cười tủm tỉm, thực ra thái độ không mặn không nhạt, bỗng dưng trung ra bộ mặt này, nói thật, Ngọc Nương có phần không tiếp nhận được.

Cảm thấy vẻ mặt nhìn như đứng đắn của hấn lộ ra một loại quý dị."Điện hạ đã nghỉ ngơi." Ngọc Nương chọn cái lý do tương đối không khó hiểu để giải thích.

Nghe lời này, ánh mắt của Phúc Thành lập tức sáng ngời, gật đầu liên tục, mặt tươi cười: "Tô nhũ mẫu vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi."

Trong đầu lại đang suy nghĩ, Tô nhũ mẫu này đúng là người thành thật, đều đã như vậy mà vẫn còn đi xuống trực, thân thể đúng là dẻo dai, đồng thời lại cảm thấy thời gian quá ngắn, lẽ nào, điện hạ nhà hấn không đủ long tinh hồ mãnh.

Nói tóm lại, hiện giờ đây trong đầu Phúc Thành đều là ý nghĩ lý kỳ cô quái, hận không thể chạy như bay lên lầu nhìn bộ dáng đã cởi toàn bộ quần áo cùng vẻ mặt thoả mãn của điện hạ nhà hấn.

Chẳng qua, đến cùng hấn vẫn giữ lý trí, gật gật đầu nhìn Ngọc Nương, mới chân bước lên cầu thang.

Trong lòng Ngọc Nương có chuyện, cho dù hơi nghỉ hoặc, cũng không có thời gian nghỉ nhiều, vội vã đi vào phòng.

Trong phòng, tiểu quận chúa còn đang ngủ say trên giường, Ngọc Nương thờ hắt ra một hơi, đi ra phía sau bình phong.

Sau bình phong có chậu nước rửa mặt, trong chậu có nước, nàng cũng không quần nước có lạnh hay không, lập tức úp mặt vào trong chậu.

Từ nhỏ, dáng vẻ của Ngọc Nương đã xinh đẹp, ở nhà, nàng nổi tiếng quanh vùng lân cận.

Tô gia có một nam hai nữ, lúc nhỏ, đãi ngộ của Ngọc Nương ở nhà kém hơn so với đại ca Tô Ngọc Thành, nhưng cũng không thấp bao nhiêu, đều là bởi vì từ nhỏ Ngọc Nương đã tranh mặt mũi cho nương của nàng - Ngô thị.

Hễ ra cửa thăm người thân, nhà ai cũng khen Ngọc Nương, quả thật nàng rất xinh đẹp, trong ngày thường, nhà hàng xóm nào không hâm mộ Ngô thị biết sinh, sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy.

Kinh nguyệt của Ngọc Nương tới sớm, mười một tuổi là có, mà từ khi có kinh nguyệt, Ngọc Nương liền sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, bộ ngực nhỏ một ngày so với một ngày càng đầy đặn, cái mông nhỏ nhỏ cũng ngày càng vểnh lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn lớn lên động lòng người, một ngày so với một ngày càng xinh đẹp, dần dần, ánh mắt người bên ngoài bắt đầu thay đổi.

Không chỉ một lần, Ngọc Nương nghe thấy đại nương ở cùng ngõ hẻm nói với nương của nàng, nói rằng, chỉ bằng nữ nhi này, về sau nương của nàng có phúc khí hưởng không hết, ngày tốt lành của Tô gia toàn bộ nhờ vào nàng.

Một lần hai lần cũng xong, người nào cũng đều nói như thế, hơn nữa, tránh không được có vài người thích nói lời châm chọc, dần dần, ý nghĩa trong đó bắt đầu thay đổi.

Tô gia là dạng gia đình gì? Nói dễ nghe một chút chính là dòng dõi thư hương, trong nhà cũng có một tú tài, thực ra là nghèo đến mức nhà chỉ có bốn bức tường, một gia đình nghèo kiệt hủ lậu.

Nữ nhi thuộc loại gia đình này, nhất định gả không đến gia đình tốt gì, có tiền có đất có địa vị thì ghét bỏ Tô gia khó coi, ngược lại, không tiền không thế lại muốn cầu hôn Ngọc Nương, cũng đừng nói đến Tô tú tài, ngay cả Ngô thị cũng khó có khả năng đáp ứng.

Dù sao, từ lúc còn nhỏ Ngọc Nương đã được người ta nói vừa nhìn chính là tốt số, sau này sẽ trở thành phu nhân đại quan.

Có nữ nhi đặc biệt xinh đẹp, chính Ngô thị cũng hiểu rõ, xem như trong đồng đá sỏi ra được viên dạ minh châu, có thể nào cũng luyện tiếc không nở để mình châu long đong, đương nhiên, hết thấy đây cũng chỉ là người Tô gia tự suy tính trong lòng, người ngoài vẫn không biết được.

Dưới tình huống này, người bên ngoài nói như vậy, còn có thể là có ý tứ gì?

Rõ ràng, không phải nói Ngọc Nương sau này sẽ gả vào gia đình phú hộ nào đó làm thiếp cho người ta hay sao, quay đầu sẽ trợ cấp cho nhà mẹ đẻ!

Tô tú tài để ý nhất chính thể diện và thân phận của bản thân, nếu không, Tô gia cũng sẽ không rơi cảnh nghèo kiệt hủ lậu, nghèo kiệt hủ lậu này không chỉ là nghèo, còn là ý châm biếm, châm biếm ở sự ra vẻ thanh cao nhả nhặn, bị loại tư tưởng này dẫn dắt, người Tô gia ít nhiều gì cũng có chút thanh cao, cũng bởi vì điều này, Ngô thị phá lệ không thể tiếp nhận người bên ngoài nói nữ nhi của bà làm thiếp cho người.

Huống chi, là mẫu thân, bà cũng không nở để nữ nhi làm thiếp cho người ta.

Vì chuyện này, Ngô thị tức giận khóc không chỉ một lần.

Khi đó, Ngọc Nương còn nhỏ nên không hiểu mấy chuyện này, chỉ biết, bởi vì tướng mạo của mình, lúc nào người bên ngoài cũng nghị luận nhà mình, còn dùng cái loại ánh mắt mập mờ ái muội đó quan sát mình, dần dần, càng ngày nàng càng ít ra cửa, cũng bắt đầu chú ý đến cách ăn mặc của mình, thông thường tiểu cô nương cỡ tuổi nàng, ngoại trừ không bôi son tô phấn thì sẽ cài hoa gì đó, thế nhưng nàng lại không yêu thích mấy thứ đó.

Tận đáy lòng Ngọc Nương kiên định, cho dù nàng không lập gia đình, cũng sẽ không làm thiếp cho người như người ta đã nói.

Đáng tiếc, về sau phát sinh rất nhiều sự tình, khiến nàng không thể không làm để sống sót, đi lên con đường mà bản thân mình thập phần không muốn.

Chính thức trở thành thiếp, Ngọc Nương mới biết được thiếp thất là gì, thiếp, chính là một loại đồ chơi.

Không phải nàng chưa từng nghe người trong phủ nghị luận về mình như thế nào, dễ nghe hay không dễ nghe, nàng cũng đã từng nghe qua.

Dễ nghe, không có gì khác hơn là vài lời nịnh nọt, không dễ nghe thì khiến nàng cảm thấy vô cùng uất ức, mà những lời không xuôi tai kia, trong đó có người nói nàng là đồ đi hô mị tử, không có nam nhân không thể sống, lăng lợ đói khát đến như vậy.

Khi ấy, vì lấy lòng Tần vương phi, Ngọc Nương và Hồ trác phi đấu đá đến ‘phong sinh thủy khởi’, nàng không quen dùng thủ đoạn, chỉ có thể tìm điểm trọng yếu, đó chính là giữ Tần vương ở lại trong phòng mình.

Vì để đạt được mục đích này, nàng sử dụng tất cả vốn liếng, mà Hồ trác phi cũng không phải là không phản kháng, dần dần trong phủ bắt đầu lưu truyền lời đồn đãi kia.

Một cách rất tự nhiên, đã lọt trong tai của nàng.

Khi đó, nàng vừa then vừa cẩu, trong lòng thiếu chút nữa hận chết Hồ trác phi, sau đó, mặc dù nàng biết được đây là thủ đoạn Hồ trác phi cố ý dùng để làm cho người ta chán ghét nàng, nhưng vẫn khiến nàng nhớ kỹ trong lòng, thoáng cái chính là hai đời.

Kiếp trước, chưa bao giờ Ngọc Nương muốn thừa nhận những lời ô ngôn uế ngữ kia, hề nhớ tới là cảm thấy phiền muộn, nhưng bây giờ, nàng không thể tự lừa mình nữa.

Bởi vì đây cũng không phải là lần đầu tiên, chẳng qua lần này lại rất rõ ràng, bị Tần vương nhìn, nàng sinh ra phản ứng.

Quả nhiên, nàng thật sự như người ta đã nói....

Liên tục ngộp trong nước, cho đến khi đầu óc trống rỗng Ngọc Nương mới ngẩng đầu lên, nàng cảm lấy khăn ở phía trên chậu rửa mặt, vừa tùy tiện lau lau mặt, vừa thở phì phò.

Thẳng đến lúc này, cảm giác xấu hổ đến muốn chui xuống đất, rốt cuộc mới phai nhạt.

Nàng không muốn nghĩ tiếp tại sao Tần vương lại nhìn nàng như vậy, nói tóm lại, đời này, nàng nhất định không sẽ đi con đường cũ.

Nàng cũng không tin, nàng là nhũ mẫu của tiểu quận chúa, hẳn còn có thể cường bách nàng hay sao, huống chi, Ngọc Nương biết rõ tính cách của Tần vương, hẳn không phải là một người sẽ cường bách nữ nhân.

*****

Bên kia, Phúc Thành lên lầu hai, nghe bên trong yên tĩnh không tiếng động, thoáng trừ trừ một chút, vẫn là đi vào.

Hắn đã tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh mà mình có thể sẽ chứng kiến, chính là không nghĩ tới, lại sẽ thấy điện hạ nhà hắn y phục chỉnh tề, ống quần vén ở trên đầu gối, hai chân ngâm ở trong chậu nước, vẻ mặt như có điều gì đó suy nghĩ.

Cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chậu nước? Ngâm chân?

Lẽ nào vừa rồi đều là do hắn nghĩ nhiều?

Nhưng nếu là hắn nghĩ nhiều, vì sao Tô nhũ mẫu lại có bộ dáng như vậy.

Phúc Thành có một loại ảo giác phản ứng không kịp, đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, đột nhiên nghe Tần vương hỏi: "An Vinh tỉnh giấc?"

Phúc Thành không hiểu, vô ý thức đáp: "Tiểu quận chúa rất ngoan, ngủ rất ngon."

Tần vương khẽ híp đôi mắt hẹp dài, tiểu nhũ mẫu này thật lớn gan, thế nhưng dám lừa hắn!

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 23

Hôm nay, lại là Ngọc Nương và Ngọc Yến cùng nhau trực đêm.

Trước lúc Tiễn nhũ mẫu và Vương nhũ mẫu đến, bỗng nhiên Ngọc Yến nói hôm nay cho Ngọc Nương nghỉ một ngày, buổi tối không cần đến trực, sáng ngày mai hãy đến.

Ngọc Nương hơi kinh ngạc nhìn nàng: "Phát sinh chuyện gì? Sao Mụ ma lại không cho ta trực đêm?"

Đang dọn dẹp giường chiếu, Ngọc Yến cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Sao có thể cứ để một mình người trực đêm, gần đây tiểu quận chúa cũng không nháo đêm nữa, lúc nào cũng để một mình người chịu thiệt, thật sự là thấy không được."

"Nhưng mà ....."

Ngọc Yến vỗ vỗ cái gối mềm đặt xuống đầu giường, đứng thẳng lên, có hơi bất đắc dĩ nhìn nàng: "Không phải là ta nói người, người quá hiền lành, hai người kia không lên tiếng thì người cũng không lên tiếng, ban ngày hai người họ chăm sóc hầu hạ một mình tiểu quận chúa, bên cạnh còn có mấy người giúp đỡ như vậy, còn người, thức suốt đêm, ban ngày còn bận tâm đến đây mất xa bụng cho tiểu quận chúa, sai bảo người khác cũng không chịu làm theo! Cho nên ta thương lượng qua với mụ ma, để cho người và Vương nhũ mẫu cùng Tiễn nhũ mẫu luân lượt thay phiên, ngày mai người trực ban ngày, đêm nay để cho hai người họ thức."

"Thật ra ta không sao, ta thật sự thích trực đêm...."

Ngọc Yến quay đầu lại cười, liếc nàng, rõ ràng là không tin lời nàng nói.

Đúng vậy, ai tình nguyện thức đêm, buồn ngủ cũng không dám chớp mắt.

Trên mặt Ngọc Nương lộ vẻ xấu hổ, Ngọc Yến tiện thể ngồi xuống mép giường, nói với nàng: "Thật ra cũng không chỉ vì người, thời gian trước tiểu quận chúa nháo đêm, lần qua lần lại đến người ngã ngựa đổ, không có biện pháp nên tất cả mọi người cũng chỉ có thể cùng nhau chịu đựng, hiện tại, nếu vẫn chỉ có một mình người trực đêm, ta và Ngọc Thúy tất yếu phải phân ra một người cùng thức với người, trong viện này, từ trên xuống dưới nhìn giống như chỉ có một tiểu chủ tử, kì thực việc cũng rất nhiều, một người không thể trông nom hết, còn làm phiền mụ ma phải trấn giữ, mụ ma đã lớn tuổi, sớm không còn quân sự, sao có thể để cho lão nhân gia mệt mỏi như thế, vì vậy, luân lượt trực là thỏa đáng nhất, ba người các người thay nhau trực đêm, ta và Ngọc Thúy cũng có thể nghỉ ngơi một chút."

Đều nói thành thế này, tất nhiên Ngọc Nương cũng không thể nói gì nữa.

Nàng có thể nói là nàng thực sự không muốn trực vào ban ngày hay không?

Mấy ngày nay, Tấn vương đến Tiểu Vực Viện rất nhiều lần, dù phần lớn thời gian ban ngày Ngọc Nương ở trong phòng ngủ, nhưng không chỉ một lần nghe thấy hạ nhân nói Tấn vương đến.

Không hiểu sao, nàng có chút chột dạ.

Nàng nhớ tới hôm đó, nàng cái khó ló cái khôn, lấy có tiểu quận chúa khóc, hốt hoảng mà chạy, khi ấy Phúc Thành có mặt ở dưới lầu, có phải đã bị Tấn vương biết rõ là nàng lừa hấn hay không?

Ngọc Nương nghĩ, không biết Tấn vương có dự định trừng trị nàng hay không, nhưng suy đoán này hoàn toàn không thông, Tấn vương thân là người lớn nhất toàn bộ Tấn vương phủ, hoàn toàn có thể bởi vì nàng lừa hấn mà trừng phạt nàng, thậm chí có thể đuổi nàng ra khỏi phủ, đích xác là không đáng phí sức như thế.

Ngọc Nương lại nghĩ đến ánh mắt của Tấn vương hôm đó, không biết có phải hấn có ý đồ gì với chính mình hay không.

Nhưng lại thay đổi suy nghĩ, với thân phận của Tấn vương, làm sao có thể nhớ thương một quả phụ?

Không phải Ngọc Nương tự hạ thấp mình, mà do thế thiếp trong hậu viện của Tấn vương có ai không phải là quốc sắc thiên hương, luận dung mạo hay nhân phẩm, người nào cũng vượt xa nàng ngàn dặm.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra điều gì, Ngọc Nương cũng chỉ có thể học đã điều, cái gì cũng không thêm nghĩ nữa, nên như thế nào đến thời điểm đó sẽ biết. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Sự việc đã được quyết định, đổi thành Ngọc Nương hầu hạ vào ban ngày, chưa nói ban ngày tuy bận rộn một chút, nhưng xác thực là thoải mái hơn so với ban đêm. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương trực ngày đầu tiên, Tấn vương không có xuất hiện.

Nàng quả quyết là mình nghỉ nhiều.

Ngày đầu tiên không đến, nhưng ngày thứ hai Tấn vương lại đến.

Tiểu quận chúa vừa ngủ, giờ này đúng là bé nên ngủ, bàn tay nhỏ bé trắng nõn vừa xoa xoa đôi mắt vài cái, Ngọc Nương đã nhìn ra bé buồn ngủ, ôm bé vào lòng, đi tới đi lui dụ dỗ dỗ, chẳng qua chỉ trong nháy mắt, tiểu quận chúa đã ngủ.

Ngọc Thúy khen nàng có bản lĩnh đồ hải tặc, đổi lại là Tiền nữ mẫu hay Vương nữ mẫu còn phải lần qua lần lại nửa ngày, bỗng nhiên nghe tiếng thỉnh an mời vào trong viện, nghe động tĩnh hình như là Tần vương đến, hai người vội vã đi ra ngoài nghênh đón.

Quả nhiên là Tần vương.

Hôm nay, thoát nhìn Tần vương tuấn mỹ khác thường, một thân cẩm bào thêu hoa văn bằng chỉ bạc lấp lánh, trên đầu đội mũ xanh ngọc, Tần vương cực ít mặc loại màu sắc nhẹ nhàng khoan khoái này, cũng bởi vì vậy, xem ra phá lệ chói mắt, giống như núi xa mây mù, lại như từng đợt sóng biển cuộn cuộn.

Ngọc Nương thoáng hoảng thần, vội vàng theo Ngọc Thúy khom gối hành lễ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương bước vào trong phòng, Phúc Thành theo sát ở bên cạnh.

"Tiểu quận chúa vừa ngủ, ma ma ở đông sương." Ngọc Thúy cung kính nói với Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương gật đầu, nhìn tiểu quận chúa trên giường một cái, thật ra, nói là nhìn tiểu quận chúa, Ngọc Nương lại cảm thấy hần là đang nhìn mình, không hiểu sao, ngay lúc ánh mắt hần lướt qua, nàng chính là cảm thấy dừng lại ở trên người nàng trong chớp mắt.

Trong lòng Ngọc Nương co rụt, nhút nhát rũ mắt xuống.

Sắc mặt Tần vương lạnh nhạt, gật đầu với Ngọc Thúy, quay người đi ra ngoài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không phải rời khỏi, mà là đi lâu hai.

Đối với chuyện này, Ngọc Thúy chẳng hề kinh ngạc.

Bởi vì lâu hai vốn là dành cho Tần vương, thỉnh thoảng Tần vương sẽ qua đây, mặc dù chiếm đa số là buổi tối, nàng hơi do dự, không biết có cần đưa trà lên cho điện hạ hay không, lâu hai này, không có người phân phó là không cho phép tùy tiện đi lên.

Đang lúc Ngọc Thúy nói chuyện này cùng Ngọc Nương, Phúc Thành thân nhiên từ bên ngoài đi vào.

"Tô nữ mẫu, đi pha trà cho điện hạ, Quân Sơn Ngân Châm, đừng pha sai."

Lời này của Phúc Thành không chỉ khiến Ngọc Thúy kinh ngạc, cũng làm cho Ngọc Nương thập phần kinh ngạc, bởi vì công việc pha trà này, ở tình huống có nha hoàn, có thể nào cũng không tới phiên một nữ mẫu đi làm.

Nhưng Phúc Thành đã lên tiếng, Ngọc Nương cũng không dám phản bác, chỉ có thể đi pha trà bưng lên lâu hai.

Dường như Phúc Thành không có ý đi lên lâu, nhìn hần cười cười nói chuyện cùng với Ngọc Thúy, trong lòng Ngọc Nương có cảm giác xấu.

Quả nhiên, vừa lên lâu, nàng đã thấy Tần vương ngồi ở phía sau thư án, ánh mắt của hần có chút u ám.

Cũng không biết là ảo giác của nàng hay là như thế nào, rõ ràng Tần vương là đang nhìn sách chứ không phải nhìn nàng, sao nàng lại cảm thấy trên trán hần tựa như có con mắt.

Tìm Ngọc Nương đập như hươu chạy, nhìn không được muốn sờ tóc và xiêm y của mình, đáng tiếc, hai cánh tay đều bị khay trà chiếm, cũng chỉ có thể cứng đờ bưng trà đi qua.

Càng đến gần Tần vương, trên trán và chóp mũi của Ngọc Nương rịn ra một tầng mồ hôi mỏng, trong lòng nàng khẩn trương sợ hãi, rón rén đặt trà ở trên bàn, cách Tần vương càng gần, Ngọc Nương cảm thấy hần càng cao lớn, nàng đứng, hần ngồi, thế nhưng hai người lại ngang bằng nhau.

Thấy Tần vương không cử động, Ngọc Nương thở phào nhẹ nhõm.

Đang muốn thối lui đi xuống, lại nghe Tần vương ho nhẹ một tiếng.

Vô ý thức, nàng co rúm người lại, hai tay xoắn cùng một chỗ, sít sao nắm chặt. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không cần giương mắt, Tần vương cũng nhìn thấy từng ngón tay nhỏ bé trắng xanh kia, đột nhiên trong đầu hần xuất hiện một hình ảnh - - -

Hôm đó, trong chậu nước, bàn tay của nàng vẩy nước một cái lại một cái rửa chân cho hần.

"Không có lời gì nói với bản vương?"

Trong lòng Ngọc Nương kêu khổ, thầm nghĩ, quả nhiên tới rồi.

Nhưng như vậy ngược lại khiến trong lòng nàng không còn bất ổn nữa, quả nhiên hần nhớ kỹ chuyện mình đã lừa hần, chứ không phải là chuyện khác.....

Giọng nói của nàng nhỏ mà yếu ớt: "Xin điện hạ thứ tội, hôm đó không phải nô tỳ cố ý lừa ngài, thật sự là nghe lầm, cứ cảm thấy giống như tiểu quận chúa đang khóc, tới chừng đi xuống mới phát hiện tiểu quận chúa không có khóc, đều là lỗi của nô tỳ."

Đây là không đánh đã khai?

"Người sai cái gì?"

"Nô tỳ không nên giúp điện hạ rửa chân đến một nửa lại bỏ mặc ngài, càng không nên đi xuống thấy tiểu quận chúa không có thức giấc, sợ bị phạt mà không dám đi trở lên."

"Nói như thế là về tình có thể tha thứ?"

Ngọc Nương vội vàng gật gật đầu.

Tần vương nhìn về phía nàng.

Hôm nay tiểu nữ hầu lại ăn mặc ra vẻ người lớn, một thân xiêm y màu nâu, rộng rãi thùng thình, nhìn không ra dáng người, vẫn chải búi tóc, trước kia lộ ra vàng trán trơn bóng, hiện giờ lại che giấu toàn bộ, nhìn như nàng cố ý làm như vậy.

Dựa theo triều đại Đại Kiền, theo tục lệ dân gian, phụ nhân đã kết hôn không được để tóc mái.

Nhưng nàng thì tốt rồi, vì cố ý che trán nên để tóc phủ ở trước trán, sử dụng dầu bôi tóc giữ cố định, nhưng bởi vì tóc mái loại này không dễ tạo kiểu, tăng tóc mái này của nàng thoa rất nhiều dầu bôi tóc, bóng loáng bắn ra bốn phía, khiến người nhìn cảm thấy chướng mắt.

Thoạt nhìn giống bà tử làm việc vặt trong phòng bếp, kì thực, sau khi gặp qua cảnh đẹp kia, làm sao nàng có thể giấu diếm được 'tuệ nhãn như đước' của Tần vương.

Hắn chỉ cảm thấy, phung phí của trời.

Tần vương có phần kinh ngạc với ý nghĩ này của mình, nên biết, trước giờ hắn cảm thấy thân thể phụ nhân là khiến cho người ta buồn nôn nhất, chẳng qua hắn lại vì tiểu nữ hầu này mà phá lệ lần nữa.

Cũng do chút dị thường kia, Tần vương lại càng xác định, nhất quyết phải biết rõ ràng chân tướng.

"Nếu muốn bản vương không trách tội, người...." Tần vương chậm rãi nói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương chột sững sờ.

"Người coi xiêm y ra."

Hả?

Ngọc Nương kinh ngạc đến tôn ti cũng đều quên, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tần vương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt, nhìn một cái đã không bỏ sót chút gì, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi khẽ nhếch, giống như là nhìn thấy kỳ cảnh gì đó.

Trước đến giờ, Tần vương chưa bao giờ là một người phóng khoáng, nghiêm túc mà nói, hắn cực ít lời, lại chú trọng thể diện, dù sao cũng là hậu duệ hoàng tộc tôn quý, là long tử phượng tôn, tôn quý đến mức không thể tôn quý hơn, muốn từ trong miệng của hắn nói ra loại lời đùa giỡn nữ nhân lương gia (gia đình lương thiện), quả thực, so với trông thấy người trần truồng chạy ở trên đường còn đáng sợ hơn.

Dù sao, kiếp trước Ngọc Nương và Tần vương ở cùng một chỗ rất nhiều lần, hắn cũng chỉ vắn vắn nói lác đác mấy câu, còn lại đều là những từ ngữ trong lúc ý loạn tình mê ở trên giường, mà đến khi xuống giường, hắn trở lại là một bộ dáng đứng đắn, lạnh như băng, tựa như một vị thần không nhiễm bụi trần.

"Điện hạ, ngài không thể như thế....." Cái miệng đỏ hồng run rẩy hồi lâu, Ngọc Nương mới khó nhọc nói: "Như thế thì có khác gì với những tên ác bá ức hiếp lừa dối nữ nhân, có khác gì....."

Nghe vậy, Tần vương cười nhẹ.

Là cái loại vô cùng cuồng ngạo kiêu căng, khinh bỉ xem thường hết thảy, lại xen lẫn vài phần cao cao tại thượng, mắt nhìn bao quát chúng sinh mà mỉm cười, không che không giấu, tựa như nghe được chuyện cười ở dưới trần gian. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Xác thực, Tần vương chưa hề làm ra hành động ác bá bức gian nữ nhân lương gia, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không làm ra loại sự tình ý thế hiếp người khác, nên biết, với loại thân phận và địa vị của bọn họ, cái mà sau khi sinh ra họ biết đầu tiên, đó chính là cái gọi là "Thế" (thế lực), mà đã là long tử phượng tôn, tự nhiên là áp đảo phía trên đông đảo chúng sinh, chẳng lẽ đó không phải là "Thế".

Đặc biệt là Tần vương, khi hắn còn nhỏ Đức phi đã qua đời, hoàng tử trong cung mất đi thân nương đúng là còn không bằng nô tài, từ nhỏ Tần vương đã biết mượn "Thế" như thế nào, hiểu được dựa vào "Thế" đi uy hiếp những nô tài kia, cùng với làm sao để đạt được nhiều "Thế" hơn, tìm cách để một ngày nào có thể đứng sừng sững ở trên đỉnh cao kia.

Vì thế, Tấn vương không phải là ác bá, hẳn chỉ là ác bá cao cấp mà thôi, là tổ tông của nhóm ác bá.

Có điều, để hẳn thật sự làm ra những cử chỉ như mấy tên ác bá phổ phùng, đúng thật là làm khó hẳn.

Tấn vương nghĩ trong đầu, ác bá đường phố ức hiếp lương dân như thế nào, không phải là hẳn muốn liên tưởng, mà do tiểu nữ mẫu thú vị trước mắt này, biểu hiện của nàng chính là như thế.

Đáng tiếc, Tấn vương suy nghĩ hồi lâu, cũng không thể thông suốt loại bản lĩnh kia, hẳn quyết định bỏ qua, dựa theo biện pháp của mình.

"Cởi xiêm y của ngươi ra, đừng để bản vương nói lại lần thứ hai!"

Tác giả bát quái:

Tấn Vương: Nam nhân chết, nàng là quả phụ? Bản vương chết? Nàng tự đếm xem, chẳng qua chỉ mới có hai mươi hai chương, nam nhân của nàng đã chết người thứ bao nhiêu?

Ngọc Nương: (về mặt vô tội, giờ ngón tay, chính là không nói lời nào)

Tấn vương: Bản vương đây sẽ cho nàng biết, rốt cuộc nam nhân của nàng có phải đã chết hay không.... (Đằng sau lược bỏ hơn vạn chữ.....)

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 24

Không thể không nói, Ngọc Nương thật sự bị dọa sợ, bỗng chốc mặt nàng trở nên trắng bệch.

Vô ý thức, nàng phủ phục trên mặt đất, dáng vẻ tựa như để Tấn vương tùy ý đòi lấy, nhưng đồng thời nàng cũng nghĩ đến Tiểu Bảo.

Nàng nhớ tới kiếp trước, Tiểu Bảo không còn thân nương, có lẽ bé bơ vơ không nơi nương tựa, ở Diêu gia nhận hết mọi sự khinh bỉ của Lý Thị, nếu như nói người khiến Ngọc Nương cảm thấy thực sự có lỗi nhất trên đời, chính là nhi tử mà cả hai đời đều làm cho nàng không thể không bỏ lại.

Tiểu Bảo không thể không có thân nương, nàng không thể chết được, vì vậy nàng không thể giẫm lên vết xe đổ, lại đi làm thiếp cho Tấn vương.

Đồng thời, trong đầu Ngọc Nương cũng có chút thanh tỉnh, có cảm giác hình như mình sa vào một loại mê chướng, rõ ràng, nàng là chính đáng hợp tình hợp lý đến vương phủ làm nữ mẫu, chuyện gì nàng cũng làm cực kỳ tốt, không để người nào có thể bắt bẻ, dựa vào cái gì lại cho rằng nhất định mình phải y theo Tấn vương mới là đúng.

Nàng cũng đâu có bán mình cho Tấn vương phủ, cũng không phải là thiếp của Tấn vương! Nàng chỉ là một nữ mẫu mà thôi!

Quả nhiên, là do di độc (độc còn sót lại) ở kiếp trước ảnh hưởng quá sâu, không riêng thân thể, thậm chí là cả tư tưởng của nàng.

Đột nhiên, Ngọc Nương có cảm giác thanh tỉnh như bị gội nước lên đầu, bất giác sống lưng thẳng tắp, cũng không giữ tư thế phòng vệ che ở trước ngực nữa, mà hai tay tự nhiên buông xuống.

Tấn vương cho rằng Ngọc Nương quyết định không đấu tranh nữa, hẳn hài lòng thỏa dạ, đồng thời không khỏi lại nghi hoặc, không biết có phải tiểu nữ mẫu này đang mềm nắn rắn buông hay không, cố ý treo ngược khẩu vị của hắn?

Hắn đã từng gặp qua dạng nữ nhân loại này không chỉ một lần, một bộ thà chết không theo, dáng vẻ không khuất phục quyền thế, nhưng trên thực tế, chẳng qua chỉ là ngoài mặt ra vẻ mà thôi, đều là chiêu số.

Ở trong cung, chiêu số loại này thật sự là quá nhiều, Tấn vương nhìn mãi cũng thấy ngán.

Bỗng nhiên hứng thú của hắn có phần giảm bớt, hẳn không biết tâm tình này của mình do đâu mà có, nhưng hắn cũng không muốn tìm hiểu.

Với hắn mà nói, trước đến giờ, không phải là nữ nhân có đến hay không, mà là hắn có muốn hay không.

Muốn, thì phải có được.

Thậm chí Tấn vương còn nghĩ, nếu như nữ tử này thật sự có thể làm cho bệnh nghiện của mình biến mất, hẳn cho nàng một đời vinh hoa thì có sao đâu.

Giống như Lưu Xuân Quán vậy.

Sắc mặt Tấn vương lại lạnh lên, híp mắt nhìn Ngọc Nương đang suy tư gì đó, nàng lại không có phát hiện ra.

*****

Với Tấn Vương mà nói, chẳng qua chỉ là một câu nói, một sự việc mà thôi.

Nhưng với Ngọc Nương, lại không khác gì một hồi nhân sinh đảo điên.

Từ nhỏ, tính cách của nàng đã nhu thuận, từng có rất nhiều người chửi rủa nàng là hồ ly tinh, là đứa hồ mị tử, kì thực, Ngọc Nương là một cô nương hết sức thành thật, không phải là người có tâm nhân như vậy.

Nàng sinh ra ở Tấn Châu, trưởng thành cũng ở Tấn Châu.

Mà ở Tấn Châu, Tấn vương là vua, là trời.

Lời hần nói, đối dân chúng Tấn Châu, không khác gì thánh dụ.

Bởi vì loại tư tưởng này, từ khi Ngọc Nương vào Tấn vương phủ, nàng không hề này sinh bất kỳ tâm tư phản kháng nào.

Đối với Tấn vương phi, nàng cũng như vậy.

Vì thế, đối với Tấn vương, lại càng là như vậy.

Nhưng lúc này đây, nàng lại không muốn thuận theo, nàng đã chết một lần, không muốn lại chết lần thứ hai.

Ngọc Nương ngẩng đầu lên, nhìn về phía nam nhân gần trong gang tấc kia, khi ánh mắt nàng chạm đến gương mặt tuấn mỹ của đối phương, nhin không được, đồng tử co rút một trận, cái loại cảm giác không thể hô hấp đó bất ngờ ập tới, làm cho nàng sinh lòng hoảng hốt.

Nhưng trong đầu vẫn còn chút thanh tỉnh, nàng chưa hề quên mình đang đối mặt với tình cảnh gì, lựa chọn ra sao.

Nàng khẽ mím môi, cúi đầu xuống cực thấp, giọng nói run run, nhưng vẫn cố gắng chế mình phải nói ra.

"Điện hạ, xin thứ tội, dân nữ vô pháp nghe theo mệnh lệnh của ngài, dân nữ chính là phụ nhân đã có chồng, mặc dù trượng phu đã qua đời nhưng dân nữ còn có ấu tử, cũng không dự định tái giá, đến vương phủ làm việc cũng là vì dưỡng dục ấu tử trưởng thành, ngài anh minh thần võ, quang minh lỗi lạc, uy nghi bao trùm khắp sơn hà, chắc hẳn sẽ không cường bách một nữ lưu đau khổ đáng thương yếu đuối. ...."

Không thể nghi ngờ, Tấn vương là đang buồn bực, nhưng loại buồn bực này không quan hệ tới cái gì khác, cũng có khả năng là vì tôn nghiêm của nam nhân, cùng với thân phận và địa vị bị khiêu chiến nên thẹn quá hoá giận, nhưng nhiều hơn là một loại quần bách xen lẫn khó xử.

Hắn đường đường là hoàng tử của Đại Kiền, thân vương tôn quý, với thân phận và địa vị của hắn, lại càng được nữ nhân trong thiên hạ vừa lòng hợp ý, hiện tại lại bị một nữ mẫu cự tuyệt.

Còn là bị cự tuyệt dưới tình huống như vậy, chính mình mô phỏng theo những tên ác bá có ý đồ "Nam nhân lừa dối ức hiếp nữ nhân", mà đối với phương lại là thù chết không theo.....

Nhưng nhìn dáng vẻ của đối phương, không hiểu sao sự buồn bực này lại không cánh mà bay, bởi vì hắn có thể nhìn ra nàng có bao nhiêu sợ hãi, sợ đến mức cả người đều đang run rẩy.

Thật đáng thương.

Bộ dáng của Ngọc Nương xác thực rất đáng thương, nhìn như trấn định, thực ra chỉ là bề ngoài, nếu nhìn kỹ có thể nhìn ra, đến tận cùng là nàng có bao nhiêu căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay run run, môi run run, thậm chí hàng lông mi đen nhánh cong cong kia cũng đang run nhè nhẹ, khóe mắt phấp phồng, làm cho người ta có cảm giác giống như chỉ trong chốc lát nàng sẽ òa khóc lên

Cũng bởi vì vậy mà khi nàng nói xong những lời này, rõ ràng lời lẽ chính đáng hợp lý, cương liệt thù chết không từ, ngược lại làm cho người ta có loại ảo giác cầu xin thương xót, tựa như một con thỏ nhỏ đang đối mặt với con sói đang có suy nghĩ muốn ăn tươi nuốt sống mình, rõ ràng phản kháng là vô dụng, nhưng vẫn giờ lên bộ móng vuốt không sắc bén để uy hiếp.

Khiến người ta cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, lại thương cảm trong lòng.

Tấn vương khẽ mím đôi môi mỏng, muốn mở miệng khiển trách nhưng không biết phải nói gì, chẳng lẽ nói người ta không coi xiêm y cho mình nhìn chính là sai, nhưng muốn Tấn vương thừa nhận bản thân sai, với tính cách của hắn làm sao có thể.

Vì vậy, hắn chỉ có thể làm mặt lạnh, che giấu sự lúng túng của mình, thậm chí là có phần quần bách, lạnh giọng nói: "Đi xuống."

Ngọc Nương nhin không được run lên một cái, ấn ngực, chân căng như nhũn ra đi ra ngoài.

Đến ngoài cửa, kiên trì không nổi nữa, trượt người ngồi xuống sàn. Nàng chọc giận hấn.

Như thế, cũng tốt.

*****

Ngọc Nương chậm rãi đi xuống lầu, sợ bị người khác nhìn ra dị thường, nàng cố ý xoa nắn mặt hai cái, hít sâu một hơi, sau đó mới đi đông gian.

Đông gian rất yên tĩnh, Phúc Thành không có ở đây, Ngọc Thúy ngồi ở mép giường nhìn tiểu quận chúa đang ngủ say.

Nhìn thấy Ngọc Nương đi vào, theo bản năng Ngọc Thúy ngẩng đầu lên nhìn nàng.

"Ồ, Phúc nội thị đâu?" Ngọc Nương giả bộ điềm nhiên như không.

Ngọc Thúy đáp: "Phúc nội thị đi tịnh phòng (phòng tắm)."

Ngọc Nương gật gù đầu, đi đến trước giường, thấy tiểu quận chúa còn đang ngủ, đi qua bên cạnh tìm xiêm y tiểu quận chúa đã thay ra, nói với Ngọc Thúy là mang đi giặt, sau đó ôm này nọ, cúi đầu vội vã đi ra ngoài.

Ngọc Thúy nhìn bóng lưng nàng, gần như không tiếng động mà thở dài.

Phúc Thành cảm thấy mình đã một bó tuổi mà còn làm ra loại chuyện này, đích xác rất mất mặt, nhưng đến cùng thì nhân sinh đại sự của điện hạ mới là việc lớn.

Hắn ở bên trong tịnh phòng chịu đựng chờ đợi nửa ngày, cho dù tịnh phòng này gọn gàng sạch sẽ không thua gì phòng ngủ, nhưng cũng khiến người ta nghẹn quá sức, trong lòng phồng tính thời gian, cảm thấy không sai biệt lắm, hắn mới từ tịnh phòng đi ra, vừa tới trước tiểu lâu, đã nhìn thấy Tấn vương lạnh lùng đi ra khỏi cửa, hắn vội vàng đi tới gần.

"Điện hạ, ngài hồi Triều Huy Đường?"

Tấn vương không lên tiếng, chỉ sải bước đi tới phía trước.

Phúc Thành liếc nhìn sắc mặt hắn, đây là không thành?

Như thế nào lại không thành? Chẳng lẽ nói điện hạ làm không lại một tiểu nữ mẫu? Hay là điện hạ không có kinh nghiệm, làm hư chuyện rồi?

Phúc Thành cảm thấy về sau có khả năng lớn hơn một chút.

Hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu đi theo sau lưng Tấn vương, bước chân Tấn vương rất nhanh, hắn liều mạng mới có thể đuổi kịp, thật vất vả mới chờ được Tấn vương dừng bước, quả thực hắn nhịn không được nữa, nhỏ giọng nói: "Nếu không, lão nô kêu Âm Thập đi gỡ hôn mê tiểu nữ mẫu kia đưa đến phòng điện hạ?"

Tấn vương nhìn hắn, ánh mắt rất lạnh rất lạnh.

Lạnh như băng.

Lập tức Phúc Thành im bặt, bộ dạng thành thành thật thật làm chim cút.

Hắn đã im miệng như thế mà Tấn vương cũng không buông tha hắn, hơn nửa ngày tiếp theo, Phúc Thành bị Tấn vương sai bảo chạy việc như hạ nhân bậc thấp nhất trong phủ, rõ ràng loại chuyện nhỏ nhặt này sai người phía dưới làm là được, nhưng hết lần này tới lần khác Tấn vương cứ sai Phúc Thành đi.

Phúc Thành biết rõ, điện hạ nhà mình chính là bị mình làm cho tức giận, nhưng mấu chốt vấn đề là hắn cũng rất vô tội.

Một nhọc cả ngày, đến buổi tối, Tấn vương mới hừ lạnh một tiếng, tuyên cáo cực hình của Phúc Thành rốt cuộc kết thúc.

Phúc Thành lê thân thể già nua suy yếu, giao việc hầu hạ Tấn vương cho con nuôi là Tiểu Thuận Tử, vội vàng đi đến Tiểu Vượt Viện.

Hắn đi đông sương, ngồi đối diện với mục ma ma, 'ôi nước đắng' than thở cùng Mục ma ma cả buổi.

"Người nói điện hạ nhìn trúng Tô nữ mẫu?" Nghe vị này nói hồi lâu, bà hồi đáp một câu nghi vấn, kỳ thật Mục ma ma cũng không kinh ngạc, chẳng qua bà không ngờ lại nhanh như vậy.

Từ ngày Ngọc Nương bắt đầu đi vào sân nhỏ này, trong lòng Mục ma ma đã chú ý.

So với Thúy Trúc tương đối nhanh nhẹn, ngược lại Ngọc Nương trầm mặc ít nói, xử sự an phận nên khiến bà chú ý, Mục ma ma ở trong cung hơn nửa đời người, biết nữ nhân dạng gì mới có thể khiến người thương yêu, hậu cung giai lệ ba nghìn, những gương mặt thật sự có thể dễ cho bề trên nhớ thương có bao nhiêu? Mà có thể khiến bề trên nhớ thương thì chỉ có vài dạng ưu thế mà thôi, ví dụ như dung mạo xuất chúng, ví dụ như tính tình đáng yêu, còn

có dạng như Ngọc Nương, trời sinh chính là vu vật, khiến nam nhân không thể kháng cự.

Mục ma ma vốn nghĩ, cô nương xuất thân từ trong quốc công gia thì ánh mắt không tầm thường, cũng không biết từ đâu đào ra một vu vật như thế, đối với sự tranh đấu gay gắt giữa Tấn vương phi và Hồ trắc phi, trong lòng Mục ma ma biết rõ, nhưng bà không can thiệp, bởi vì, đích xác là bà đã gặp qua quá nhiều loại sự tình này, bà cũng không chấp nhận để sự tranh chấp bậc hậu trạch này dính líu đến trên thân nam nhân.

Cho dù có, cũng sẽ không phải là Tấn vương, Tấn vương do Mục ma ma nhìn đến lớn, bà hiểu rõ bản tính cùng thủ đoạn của tiểu chủ tử nhà mình.

Nhưng vô ý thức, trong lòng Mục ma ma lại hy vọng nữ nhân của Tấn vương càng nhiều càng tốt, chỉ có như thế, mới có thể sinh con nối dòng đông đúc, con cháu đầy đàn.

"Nhưng tiểu phụ nhân kia là người đã phá thân, lại có hài tử, điện hạ không chê?"

Nghe Mục ma ma nói như thế, mắt Phúc Thành loe loe sáng, cười khan nói: "Sao điện hạ có thể nói thẳng ra chuyện này với nô tài chúng ta."

Mục ma ma gật gật đầu: "Điều này cũng đúng, từ trước đến giờ điện hạ là người có chủ kiến, thật ra như vậy cũng không có gì, có khả năng ra hoa kết quả mới chứng minh được đất này phì nhiêu, so với chọn nơi đất đai cằn cỗi, dù có ra khí lực như thế nào thì hoa màu cũng sinh trưởng không tốt."

Lời này Phúc Thành không nói tiếp, hẳn biết Mục ma ma nói đất đai cằn cỗi rốt cuộc là đang nói ai, còn không phải nói Tấn vương phi.

Nghĩ đến đối phương không hiểu ý của hần, hần cũng không tiện nói thẳng, chỉ liên tục ảo não ở trong lòng, hôm nay đến nhầm rồi, có mấy lời hần không thể nói rõ ra, chỉ có thể mơ hồ suy đoán, Mục ma ma là ai, ở trong cung lâu năm hơn so với hần, đạo hạnh cũng sâu hơn so với hần, chỉ sợ thông qua một chữ một câu của hần thì bà nhìn ra được gì đó rồi, vậy thì không tốt lắm.

Vì vậy Phúc Thành cũng không dám tỏ khổ nữa, thế nhưng đã quên mình đến đây để xử lý công việc, vội vội vàng vàng cáo từ Mục ma ma, gấp rút rời đi.

Đề lại Mục ma ma ngồi xếp bằng trên giường la hán, mắt nhìn bóng lưng hần, không tự chủ mà nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 25

Xác thực, Tấn vương đúng là tức giận cả một ngày.

Con giận này, không chỉ bởi vì Ngọc Nương, mà còn do Phúc Thành không thức thời, ánh mắt lại kém.

Hần đường đường là thân vương tôn quý, còn cần cho thuộc hạ đánh giặt xiêu nữ nhân đưa đến phòng của mình, không phải mất kém vậy thì là cái gì? Quả thực, lúc trước là bị Ngọc Nương nhen nhóm củi khô trên lửa, vì thế hần mới muốn thử một phen!

Hần không thể đi ức hiếp tiểu nữ hầu kia, miễn cho không anh minh thần võ, không quang minh lỗi lạc, không uy nghi bao trùm sơn hà, dĩ nhiên là tuyển chọn bất nạt Phúc Thành độc miệng mà còn không tự biết thân.

Nhìn bộ dáng bị ngược đãi của Phúc Thành, Tấn vương cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng hần vẫn cảm thấy không thoải mái, bởi vì trước mắt hần lại chợt lóe qua gương mặt trắng bệch của tiểu nữ hầu kia, trước và sau khi nàng rời khỏi đây, động tĩnh ở bên ngoài tất nhiên là bị Tấn vương đặt vào trong tai, không hiểu sao, tự nhiên lại sinh ra một loại cảm giác ảo não.

Lá gan của nàng quá nhỏ, khẳng định là đã bị dọa sợ, kỳ thật hần cũng đâu có muốn làm gì, chỉ muốn nhìn thử.....

Nghĩ lại nhớ, sáng sớm hôm sau, Tấn vương liền phân phó người đi đến Tiểu Vượt Viện. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không chỉ Tấn vương, Ngọc Nương cũng mất hồn mất vía cả một ngày.

Một loại cảm giác không thể nói ra lời, lo sợ có người tới ra lệnh cho mình thu dọn đồ đạc rồi đi, sợ sau khi Tấn vương trở về càng nghĩ càng giận sẽ trừng phạt mình, còn có vài việc vật lung tung khác, nàng nghĩ mãi cũng không thông. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Một đêm không ngủ, ngày hôm sau tỉnh giấc, Ngọc Nương nhìn mình trong gương, dưới mắt mơ hồ xanh đen.

Đáng tiếc, từ trước đến giờ nàng không dùng phấn son bột nước, cũng không có chuẩn bị những thứ này, muốn che lấp cũng không có biện pháp, cũng chỉ có thể để như vậy mà đi trực.

Da của Ngọc Nương rất trắng, cũng vì vậy mà vành mắt thâm đen đặc biệt lộ ra rõ ràng. Ngọc Yến nhìn thấy thì có hơi giật mình, biết được là do buổi tối ngủ không ngon, không khỏi cảm thán cuống quýt, nói lúc trước nàng trực đêm cũng đâu thấy thành cái dạng này, như thế nào hiện giờ không trực đêm, ngược lại ban đêm không thể an giấc.

Ngọc Nương quần bách không trả lời được, may mà Ngọc Yến cũng không nói thêm gì khác, chỉ kêu Lục Nga đến phòng bếp lấy một cái trứng gà vừa mới nấu cho Ngọc Nương ăn uống thêm.

Thời điểm người bên Triều Huy Đường đến, Ngọc Nương chính là đang ngước mắt cảm trứng gà lẩn lẩn dưới mắt, nghe nói là người Triều Huy Đường đến, ngay tức khắc nàng sùng sốt, đến khi phản ứng kịp, lại bị bỏng đến đau không ngớt, dưới mắt cũng hồng một mảnh.

Trứng gà rơi xuống trên mặt đất, nàng cũng luống cuống tay chân thiếu chút nữa là đập bẻ luôn cái gương.

Nàng vừa đứng lên, Lục Nga đã chạy vào vui sướng nói: "Tô nữ mẫu, điện hạ thưởng cho người."

Hà!

Ngọc Nương kinh ngạc.

"Còn không mau ra ngoài tạ ơn, điện hạ nói người hầu hạ tiểu quận chúa rất tốt...." Lục Nga vừa nói vừa kéo Ngọc Nương đi ra ngoài. Ngọc Yến Ngọc Thúy và tất cả mọi người đều tươi cười nhìn nàng.

Đến trong viện, một thái giám trẻ tuổi mặc áo cổ tròn đứng ở bên trong, bên cạnh còn đi theo vài tiểu thái giám tay nâng khay.

Toàn bộ Tấn vương phủ, cũng chỉ Tấn vương mới có thái giám hầu hạ bên cạnh, đều là năm đó mang ra từ trong cung.

Người này Ngọc Nương cũng nhận biết, đúng là con nuôi của Phúc Thành - Tiểu Thuận Tử, cũng là nhất đẳng đại hồng nhân (người có cấp bậc cao, có tiếng nói) ở trong Tấn vương phủ.

Ngọc Nương quỳ xuống tạ ơn, Tiểu Thuận Tử cũng không ở lại lâu, nhanh chóng dẫn người rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu người đi rồi, người trong Tiểu Vượt Viện đều vây quanh chúc mừng Ngọc Nương, lời nói không mất tiền mua, một câu lại tiếp theo một câu.

Nếu bàn về chủ tử nào ra tay rộng rãi nhất trong toàn bộ Tấn vương phủ, không thể nghi ngờ chính là Tấn vương, hề có thể được Tấn vương ban thưởng, không có lần nào là không khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối, đặc biệt đây còn là lần đầu tiên Tấn vương thưởng cho hạ nhân, càng làm cho người ta ào ào đỏ mắt không thôi, ngay cả người bên Lưu Xuân Quán cũng nghe được động tĩnh mà chạy đến.

Trên khay che kín tấm vải đỏ, có người muốn mở ra nhìn, lại bị Lục Yêu đánh đá đuổi đi, còn có người ỷ vào quen thuộc với Ngọc Nương, mặt dày đòi ăn uống chúc mừng, trong nội viện âm ỉ tiếng nói chuyện ồn ào.

Thấy âm ỉ như thế, Ngọc Dung lên tiếng: "Được rồi được rồi, đều giải tán đi, để ngày khác Tô nữ mẫu mời mọi người ăn trái cây uống rượu."

Cũng không phải là ngày đầu tiên Ngọc Nương vào vương phủ, tất nhiên hiểu được quy củ bên trong phủ, thưởng thưởng, nếu hạ nhân được ban thưởng lần đầu tiên, đều phải phân ra một phần đãi mọi người ăn uống để chia sẻ, coi như là dính chút không khí vui mừng, đương nhiên nàng gật đầu liên tục phụ họa lời của Ngọc Dung, nói ngày khác nhất định sẽ mời mọi người ăn trái cây uống rượu, có thể mọi người mới giải tán.

Thúy Trúc vẫn đứng trong đám người, gò má của nàng ta gầy gò, khuôn mặt tiều tụy, nhìn Ngọc Nương được mọi người vây quanh, vừa hận lại vừa ghen tị, nàng ta nhéo nhéo cánh tay đầy vết thương của mình, cắn răng rời đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Giúp đỡ Ngọc Nương bụng này nợ trở về phòng, đám người Lục Nga mau chóng đi khỏi, chỉ để lại một mình Ngọc Nương.

Đứng ở trước bàn, do dự một chút, nàng mới mở tấm vải đỏ trên cái mâm kia ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Quả nhiên, Tấn vương là người ban thưởng phóng khoáng rộng rãi nhất, một chiếc vòng vàng, một đôi khuyên tai vàng có hình trái tim rũ xuống, còn có một cây trâm cũng bằng vàng.

Sáng ngời, lóng lánh, cầm trong tay ánh chừng là rất nặng.

So với cây trâm mạ vàng cùng chiếc vòng ngọc lúc trước Hồ trắc phi thưởng cho Ngọc Nương, quả thực, Tấn vương không phải rộng rãi bình thường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Loại ban thưởng này, nghiêm túc mà nói, Ngọc Nương đã tiếp nhận rất nhiều lần, sớm đã quen thuộc, nhưng duy chỉ lần này là khiến nàng bưng bình trong lòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng không có cuộc sai.

Tấn vương đúng là một chính nhân quân tử.

Vì thế, sau khi nàng nói ra những lời kia, hẳn không làm ra sự tình khiến người khác khó chịu, thậm chí, ngay cả giận chó đánh mèo cũng không, bởi vì

hắn là loại người một là một, hai là hai, không thể lẫn lộn thành một đoàn, cũng bởi vì biết rõ tính tình này của Tấn vương, hôm qua Ngọc Nương mới cả gan nói ra những lời kia.

Nhưng cũng chính là hiểu rõ chút ít điều này, trong lòng Ngọc Nương lại cảm thấy chua xót.

Ngoại trừ mấy thứ đồ trang sức đeo tay, trong hai cái khay còn lại là đặt xiêm y, chẳng qua Ngọc Nương cũng không nhìn kỹ liền mang đi cất, nàng cũng đâu có cơ hội mặc mấy thứ này.

*****

Triều Huy Đường, bên trong thư phòng, Tấn vương ngồi nghiêm chỉnh ở sau án thư, phía dưới hai bên trái phải có mấy người ngồi trên ghế bành.

Thư phòng này chính là nơi Tấn vương xử lý chút ít sự vụ tư mật không thể bày trên mặt bàn, có thể vào nơi đây, đủ để chứng minh mấy người trước mắt này đều là tâm phúc của Tấn vương.

Bọn họ đều là phụ tá hoặc là môn khách trong Tấn vương phủ, xưng hô không đồng nhất, nhưng đều là môn hạ chi nhân (môn khách, học trò) duy thuộc Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đúng, không phải thuộc Tấn vương phủ, mà là Tấn vương.

Tuy Tấn vương phủ này là phủ của Tấn vương, nhưng đến cùng thì cũng là nơi rỗng rần lẫn lộn, không phải là một khối sắt thống nhất, trong vương phủ lại bố trí trường sử tư, trường sử tư này chính là do triều đình thiết lập, xem như là một loại thủ đoạn mà triều đình dùng để giám thị phiên vương ở địa phương, đặc biệt là Tấn Châu lại bất đồng với nơi khác, nơi đây gần đường biên giới, lân cận cứ điểm quang trọng, trong tay Tấn vương cầm mấy chục vạn đại quân binh quyền, không cần tỉ mỉ điều tra cũng có thể biết, không chỉ triều đình, thậm chí các nơi khác cũng không thiếu phóng ‘đỉnh’ (năm vùng) vào bên trong này.

Bởi vì Tấn vương cư xử khác với các phiên vương khác, trong công việc cũng vậy, vì thế, vị trí ngồi trong thư phòng này phân chia thập phần rõ ràng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Phía tay trái, vị trí thứ nhất ngồi một gã mặc một thân đạo bào, trong tay cầm quạt lông, không rõ tuổi tác của hắn, nhìn như có tóc bạc, nhưng tướng mạo lại hết sức trẻ tuổi, cũng không có râu, người này họ Lư, mọi người xưng hô hắn là Lư đại tiên sinh, lai lịch người này cực ít người biết, nhưng lại được Tấn vương vô cùng kính trọng, phong thái nghiêm chỉnh ngồi ở chiếc ghế đầu tiên bên trái Tấn vương, đó là vị trí phụ tá.

Ghế tiếp theo phía dưới hắn là một đại hán mặt đen, nếu là người hiểu biết, đều biết rõ hắn là chỉ huy sứ giữ gìn vương phủ - Thủ Trạm, tay nắm chín ngàn thân binh (binh lính riêng) của Tấn vương, chính là một viên đại tướng, thủ hạ được Tấn vương cực kỳ tín nhiệm.

Bên tay phải ngồi một người mặc tăng bào, một người mặc áo đạo sĩ, người mặc áo đạo sĩ có tướng mạo hung hãn, bộ dáng hung dữ như thể ‘dám trên ta, ta giết cả nhà của ngươi’, người mặc tăng bào thì đầu rất to, cũng không có cạo đầu, vừa nhìn không giống là tăng nhân, nói tóm lại, trong bốn vị đang ngồi ở đây, xem ra, đại khái cũng chỉ có Thủ Trạm là bình thường một chút.

Tấn vương đang nghị sự cùng với bọn họ.

Lư đại tiên sinh phe phẩy quạt lông trong tay, nói: "Nếu nói như vậy, ngược lại Vĩnh vương thoát khỏi hiểm nguy?"

Ẩn mặc thì nhã nhặn, nhưng vẻ mặt lại hung tợn, người xưng là Hắc tiên sinh không đợi Lư đại tiên sinh nói hết lời, liền chen miệng: "Cho dù không phải là hắn, cũng không khỏi có liên quan cùng với ‘đưa oa tử’ (đưa non) hắn."

Khẩu âm của Hắc tiên sinh thuần âm điệu đất Thục, đến Tấn vương phủ đã nhiều năm cũng chưa học được khẩu âm nơi này, nói tới ai cũng đều một giọng ‘đưa oa tử’.

Cũng bởi vì khẩu âm này, lúc trước, khi hắn vừa đến Tấn vương phủ cũng không thiếu bị cười nhạo, nhưng chẳng qua cũng chỉ hơn một tháng thời gian, đã không còn người nào dám cười nhạo hắn, mà khi nhìn thấy hắn vội tranh nhau tránh né, vì vậy Hắc tiên sinh - người cũng như tên, quen đọc thù, hớ người hại người chưa bao giờ nháy mắt.

Nếu nói Lư đại tiên sinh là người đi con đường quang minh chính đại, chỉ thích dùng dương mưu, vậy thì Hắc tiên sinh là người đi con đường tà môn ma đạo, mưu mẹo nham hiểm.

Về phần một thân tăng bào Lý Mậu Thiên, hắn được xem như là người có tính cách trung hòa giữa Lư đại tiên sinh và Hắc tiên sinh, xử sự trung dung (~ bình thường), ít khi làm cho người ta kinh động, nhưng cũng là người không gì không biết, tính toán không lộ chút sơ hở.

Tư thế ngồi của hắn làm cho người ta có cảm giác chiếc ghế bành kia bị áp chế sắp sập, hắn chà xát cái mũi củ tỏi của mình, nói: “Thật ra phía bên thái tử có hiểm nguy lớn nhất, chẳng qua.....”

Chuyện này phát sinh đã nhiều năm, thủ hạ trong tối ngoài sáng của Tấn vương rải ra không ít, gần như đã lật ngược cả Vĩnh Châu, phái người mai phục trong Vĩnh vương phủ một đợt lại một đợt, nhưng tin tức thu được vẫn luôn chứng tỏ sự kiện kia không phải là Vĩnh vương làm, ngược lại, cuối cùng tra ra được thái tử đang ở kinh thành là người có hiểm nguy lớn nhất.

Thái tử?

Cái tên hơn bốn mươi vẫn còn là thái tử, bị Hoàng Cảnh để ép tới thờ không nổi, nói là thái tử, kì thực còn không được sùng bái bằng tên oắt con vô dụng hoàng thái tôn?

Thật sự là khiến người ta khó có thể tin được, thế nhưng tin tức biểu hiện xác thực là thái tử đã làm, chính xác, hẳn là nói đến phe phái đông cung, thật ra, khả năng lớn nhất chính là người đã cướp đi tất cả danh tiếng của thái tử, hoàng thái tôn.

Nhưng vì sao hẳn phải làm như vậy? Muốn khơi mào tranh chấp giữa Vĩnh vương và Tấn vương? Sự kiện này nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, đối với một nam nhân mà nói, quả thực là rất chà đạp tôn nghiêm, nhưng thật ra cũng không đến nỗi muốn liều mạng đến người chết ta sống cùng đối phương, tổng cảm thấy phe phái đông cung tôn công tôn sức nhưng chỉ làm được một chuyện nhỏ như thế, có phần không giống lẽ thường.

Lý Mậu Thiên bày tỏ nghi vấn.

Sau án thư, sắc mặt Tấn vương lạnh buốt như nước, nhìn không ra hi vọng, tay trái vô ý thức vuốt ve cái nhẫn trên ngón tay cái tay phải, thỉnh thoảng ngẫu nhiên xoay chiếc nhẫn một cái.

Nét mặt Hắc tiên sinh tươi cười, ánh mắt lại đùng đùng, hẳn giờ tay vỗ một cái vào trên sống lưng đầy thịt béo của Lý Mậu Thiên, lớn giọng nói: "Là ‘dưa oa tử’ hẳn, người quan tâm hẳn non hay mềm làm cái gì, đồ đầu gối, nhất định là người ta có ý tứ của người ta....."

Lý Mậu Thiên lập tức quay đầu lại, suy tư tìm tòi, trong lỗ tai trong đầu đều là từng câu thuần khẩu âm đất Thục, khiến người nghe vô cùng phí sức.

"Mọi việc đều có ý nghĩa của nó, đích xác thì đối phương không cần phải tốn công tốn sức như thế....."

"Nhìn dáng vẻ kinh động như tôm được nhọc điểm của người khác của người kia, thần sai sai giọt (đầu óc rối loạn), thật sự là tên ‘dưa oa tử’."

Cho dù Lý Mậu Thiên có ngốc, cũng ý thức được Hắc tiên sinh khác thường, bình thường tên trứng đen này cũng không có năm sáu (nói nhiều) như thế, từ khi.....

Trong lòng hẳn lộp bộp một cái, cuối cùng, ý thức được trong đó có điểm dị thường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Từ đầu đến cuối, Tấn vương không hề chống đối đông cung, tại sao đông cung lại tốn công tốn sức làm ra một chuyện nhỏ hoang đường như thế, chứng tỏ là có ý khác, nếu như Tấn vương đã không dị nghị, điều này đã cho thấy phe phái đông cung làm như thế tất có đạo lý, nhưng rốt cuộc đạo lý đó là gì?

Chẳng lẽ là - - -

Lý Mậu Thiên không suy nghĩ tiếp nữa, hẳn đi theo Tấn vương cũng đã không ít năm, hiểu sâu sắc tâm chí mưu lược của vị chủ nhân này đều hơn người, gọi mấy người bọn họ là phụ tá, cũng đồng dạng là bày mưu tính kế, không bằng nói là nhặt của rơi bỏ sung, dù sao cũng chẳng có ai hoàn mỹ, đời luôn có chuyện bất ngờ, về phần tỏ ra hào phóng độ lượng để người khác nhìn, cho tới bây giờ, Tấn vương chưa từng lộ ra sơ suất gì.

Nếu đã không còn gì để nói, lúc này Lý Mậu Thiên mới tính đến chuyện Hắc tiên sinh vừa mới mắng hẳn là "Thần sai sai giọt", là "Dưa oa tử", hẳn bắt đầu phân bác lại đối phương, thái độ rất bất khuất bất phục.

Hai kẻ dờ hoi này, đứng trời sinh một bộ dị tượng, một khi đã không nghiêm chỉnh, thập phần khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Lưu đại tiên sinh lắc lắc đầu bật cười không thôi, hẳn phe phẩy quạt lông trong tay, nói: "Được rồi, hai người các người muốn ồn ào thì ra ngoài nháo đi, đừng ở chỗ này trở ngại mắt của điện hạ."

Hai người cũng trở nên nghiêm túc, sau khi nhất mực cung kính làm lễ với Tấn vương, liền người kéo tà áo ta, ta túm tay áo người, lôi kéo lẫn nhau đi ra ngoài, mặc dù đã đi ra đến ngoài cửa, cũng vẫn có thể nghe tiếng cãi vã của hai người họ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 26

Sau khi hai người kia rời khỏi, Lưu đại tiên sinh lại tiến hành phân tích việc này cùng Tấn vương một hồi, trọng tâm đặt ở điểm thái tử đã thất sủng thất thế, hoàng thái tôn trở thành đối tượng đáng hiềm nghi nhất.

Hai năm gần đây, xác thực thái độ của Hoàng Cảnh để rất mập mờ, thái tử bất lực, lướt qua thái tử là hoàng thái tôn, nhưng tựa hồ cũng không có khả năng, bởi vì vấn đề ở chỗ, ngoại trừ thái tử, Hoàng Cảnh để còn có vài vị hoàng tử đang tuổi tráng niên, văn thao võ lược đều không kém người khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ví dụ như An vương, Vĩnh vương, ví dụ như Tấn vương.

Nhưng cũng có thể, mấy vị hoàng tử này không cam tâm nhìn một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu lướt qua mình ngồi trên vị trí kia? Nếu như là thái tử, thái tử chính là hoàng hậu sinh ra, lại là trưởng tử, xác thực hoàn toàn xứng đáng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng còn hoàng thái tôn? Dù sao hắn cũng chỉ là thái tôn, không phải là thái tử, cho dù hắn là thiếu niên thiên tài, cũng không đủ để phục chúng.

Phòng đoán là hoàng thái tôn cũng biết thái độ của mấy vị hoàng thúc đối với hắn, chỉ sợ bọn họ sẽ không trơ mắt nhìn hắn thượng vị, vì thế mới ‘tiên hạ thủ vi cường’, mà trong đám phiên vương, được lựa chọn để đối phó đầu tiên, chính là hai vị có thế lực cường đại nhất - Tấn vương và Vĩnh vương, chẳng qua, chỉ là sử dụng chút thủ đoạn đơn giản đã có thể làm cho hai vị phiên vương này tranh chấp lẫn nhau, còn hắn thì ‘tọa sơn quan hổ đấu’, tâm cơ thâm trầm kia khiến người ta ghen hòng nhìn trần trối.

Cứ bàn tới thảo luận vấn đề này, tại sao hoàng thái tôn lại làm ra cử chỉ khập khiễng như thế, cứ như vậy mà khẳng định chần chẫn là có thể khơi mào sự đối địch giữa Tấn vương và Vĩnh vương?

Đến cùng thì hắn dựa vào cái gì mà có thể chần chẫn như thế?

Đây là một vấn đề không thể lẩn tránh, nhưng Lưu đại tiên sinh là ai, cứ thế mà lướt qua, xem như vấn đề này không tồn tại chỉ thảo luận tới việc khác, một chữ cũng không đề cập lại việc này.

Nhưng trước khi rời đi, Lưu đại tiên sinh lại đề xuất một câu với Tấn vương ‘Hiện giờ Tấn vương phủ thiếu một vị tiểu công tử’, không chỉ riêng vấn đề Tấn vương có hậu vô hậu, mà là làm đại sự thì phải chu toàn mọi mặt, Vĩnh vương An vương đều có không chỉ một nhi tử, Tấn vương thì một cũng không có, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Tấn vương.

Lưu đại tiên sinh đi rồi, trong thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, mãi cho đến lúc này, sắc mặt Tấn vương mới lộ ra sự băng hàn âm lãnh.

Đột nhiên, hắn gõ nhẹ án thư, trong nháy mắt, trước mặt hắn bất thành linh xuất hiện một người.

Một nam tử có diện mạo cùng trang phục rất phổ thông.

"Cho người phía kinh thành hành động, bản vương còn nhớ thái tử trầm mê sắc đẹp, đã rất lâu chưa bước vào phòng của thái tử phi, thái tử phi đang tuổi như lang như hổ, vườn không nhà trống tịch tịch khó nhìn, tặng một nam nhân cho nàng ta, để nàng ta thật tốt mà hưởng thụ, hình như hoàng trưởng tôn sắp đại hôn, cưới nữ nhi của Trần gia đúng không? Sao có thể để hắn dễ dàng như thế, quấy nhiễu hắn, còn chuyện giải được, ra tay từ trên người của đông cung hoàng trưởng tôn."

"Dạ."

Nam tử biến mất không thấy, trong thư phòng lại lần nữa khôi phục bầu không khí ngưng trọng, cho đến khi Phúc Thành đi vào từ bên ngoài.

"Điện hạ, đồ đã được đưa đến Tiểu Vực Viện."

Thật ra, theo lý thì chuyện này không cần bẩm báo lại, chẳng qua cũng chỉ là thưởng cho hạ nhân, chủ tử cần gì phải thời thời khắc khắc chú ý, nhưng người này không đồng dạng cùng hạ nhân khác, đặc biệt là còn có sự kiện lúc trước, hiển nhiên Phúc Thành cũng không rõ chi tiết trong đó.

Sắc mặt Tấn vương vốn đang lạnh ngắt như nước, nghe nói như thế, mắt đôi yên tĩnh như nước kia lay động một cái.

Đột nhiên hắn có ý nghĩ muốn gặp tiểu nữ mẫu kia, muốn nhìn xem có phải nàng cũng hiểu ý tứ của mình hay không, rốt cuộc không cần phải lo lắng để phòng hắn nữa, đặc biệt là hiện tại tâm tình của hắn đang không được tốt, cũng muốn đi ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng đồng thời Tấn vương cũng ý thức được, nếu mình xuất hiện như vậy thì có phần quá lộ liễu, vì thế hắn cúi đầu tiếp tục xem mật thư trên bàn, đến khi cảm giác không sai biệt sắp đến buổi trưa, mới mang theo Phúc Thành đi về hướng Tiểu Vực Viện.

Lúc này, bên trong Tiểu Vực Viện vừa vặn đến giờ cơm trưa, từng nhóm nha hoàn mụ mụ cấp dưới đã đi ăn, cơm trưa của hai người Ngọc Nương và Ngọc Yên cũng đã chuẩn bị xong, hiện tại tiểu quận chúa đang chơi đùa, Ngọc Nương nhường cho Ngọc Thúy đi ăn trước, dù sao, hiện giờ nàng vẫn chưa đói. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tiểu quận chúa ở trên giường chơi đùa, tiểu hài tử tháng tuổi này đúng là đang thời kỳ hiếu động, trời nóng nực, trong phòng cũng không có quạt, Ngọc Nương chỉ mặc cho tiểu quận chúa cái yếm nhỏ, tùy ý bé ở trên giường quay cuồng, chỉ trông chừng bé không ngã xuống là được.

Nét mặt Ngọc Nương tươi cười nhìn tiểu quận chúa, trong lòng mềm nhũn, nàng nhớ tới Tiểu Bảo, tuổi của Tiểu Bảo và tiểu quận chúa không xê xích bao nhiêu, chắc hẳn hiện giờ cũng đã biết lật mình rồi.

Sự tưởng niệm giống như thủy triều vọt tới, trong lòng Ngọc Nương tràn đầy nỗi sầu não, hận không thể mọc ra một đôi cánh, nháy mắt có thể bay trở về Lâm Vân huyện để thăm Tiểu Bảo và tỷ tỷ.

Ngọc Nương đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, tự nhiên là không chú ý tới động tĩnh sau lưng, cho đến khi Tấn vương đi đến trước mặt nàng, nàng mới phát hiện trong phòng có người.

Nàng vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, trong nội viện không có một bóng người, nghĩ tới hiện tại đang là giờ cơm, đại khái là bà tử giữ cửa lại lười biếng thật ra cũng do bình thường ít có người đến Tiểu Vực Viện, lại là ở trong vương phủ, vì thế hạ nhân nơi đây có phần thoải mái, hơn nữa, hai nha đầu Ngọc Yến Ngọc Thúy cũng không phải là loại người đối đãi hà khắc với người khác, khó tránh khỏi có người trộm lười mảnh mung.

Nàng khom gối hành lễ, không dám ngẩng đầu lên.

Trong lòng nghĩ tới phần thưởng buổi sáng, lại càng không xác định, lúc này Tấn vương tới để làm gì.

"Bản vương đến nhìn tiểu quận chúa một chút." Tấn vương ho nhẹ, nói.

Ngọc Nương vội vàng gật đầu.

Ấn quy củ, chủ tử đến là phải dâng trà, nhưng hiện tại trong tiểu lâu không có ai, Phúc Thành cũng không có xuất hiện, Ngọc Nương thập phần hoài nghi lời Tấn vương nói đến nhìn tiểu quận chúa, chỉ có thể co quắp đứng ở nơi đó mờ mịt suy tư.

Trong phòng rất yên tĩnh, ánh mắt hai người giống như đều đang nhìn tiểu quận chúa vui vẻ đến quên cả trời đất, không ngừng lật qua lật lại trên giường, kì thực lực chú ý đã có phần bay xa.

Ngọc Nương ngẫm nghĩ một lát, mới nhỏ giọng nói: "Nô tỳ cảm ơn điện hạ đã ban thưởng."

Tấn vương không thể không "Ừ" một tiếng, dừng một chút, mới nói: "Người hầu hạ tiểu quận chúa có công, bản vương nên thưởng cho người sớm hơn."

Đây coi như là đảo lộn trắng đen?

Xem như sự kiện hôm đó không có phát sinh?

Ngọc Nương đã hiểu ý Tấn vương, bây giờ lại nghe Tấn vương nói lời này, trái tim liên tục lơ lửng trong không trung cuối cùng có thể buông xuống.

Thậm chí còn có chút tung tăng như chim sẻ, nàng thành công, có lẽ nàng thật sự có thể an ổn cho đến khi tiểu quận chúa lớn thêm chút nữa, sau đó thuận lợi lãnh bạc trở về nhà.

Nghĩ tới chuyện này, Ngọc Nương không khỏi liếc nhìn Tấn vương.

Tấn vương cao lớn vững chãi, sống lưng thẳng tắp, hai tay bắt chéo sau lưng, sắc mặt như đóng băng nhìn tiểu quận chúa, rõ ràng gương mặt tuấn tú kia vẫn giống như ngày xưa, hầu như không có nét biểu cảm dư thừa gì khác, nhưng bởi vì chút mềm mại trong ánh mắt làm cho gương mặt giảm bớt đi sự sắc sảo.

Tấn vương như thế này, Ngọc Nương chưa bao giờ thấy qua.

Thậm chí, nàng mơ hồ có chút hâm mộ tiểu hài tử thiên chân vô tà trên giường kia. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng nghĩ, đại khái trên đời này cũng chỉ có tiểu quận chúa mới có thể làm cho Tấn vương rút đi sự băng hàn trên gương mặt, toàn tâm toàn ý che chở nữ nhi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương cảm thấy tiểu nữ mẫu này có chút ngốc, hẳn đã đến cả nửa ngày, cơm thì không nói tới, ngay cả trà cũng không có một giọt.

Hắn đang suy nghĩ, rốt cuộc là ai dạy nàng quy củ.

Vì vậy, Ngọc Nương lại phát hiện hàng mây anh tuấn của Tấn vương nhú lại. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương nhú mây nhìn thật đẹp mắt.

Ngọc Nương đã nhìn thấy nhiều người nhú mây, hoặc là lộ vẻ thập phần hung ác, hoặc là chỉ nhú thành nếp nhăn trên trán, thậm chí, có người nhú mây đến ngay cả mắt cũng thay đổi hình dạng, nhiều nếp nhăn dóm đó ở một chỗ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng duy chỉ có hắn, lông mày đen bóng, màu không đậm không nhạt, tựa như bức tranh thủy mặc bị mưa bụi bao phủ, chân mày không quá sắc bén, ngược lại có phần nhu hòa, khi hắn nhú mây, ấn đường chỉ khẽ vận thành một chút đường cong, thoạt nhìn không phải là nhú mây, nói cau mày thì chuẩn xác hơn.

Bỗng nhiên Ngọc Nương nhớ tới một bài thơ:

‘Mỹ nhân vén mảnh châu

Khuya ngời nhẵn mày ngài

Mắt đắm lệ mông lung

Không biết lòng hận ai.’

Nghĩ xong, nàng có cảm giác mình thật sự quá đại nghịch bất đạo, sao nàng có thể so sánh Tần vương với nữ nhân? Nhưng nghiêm cẩn nhìn kỹ, Tần vương trưởng thành cực kì quá mỹ, so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Ngọc Nương có cảm giác mình biết rõ một sự thật, vì sao lúc nào gương mặt của Tần vương cũng lạnh lùng, phải nói là lạnh như băng, bởi vì bộ dáng hần rất dễ nhìn, nếu như bộ dáng nhu hòa hiện tại bị ngoại nhân chứng kiến, hần làm sao còn có thể uy hiếp người trên dưới vương phủ, thống lĩnh tướng sĩ biên quan chống cự mạn di.

Ngay khi suy nghĩ của Ngọc Nương tiêu tán, Tần vương đã sớm nhìn qua, hiển nhiên hần cũng phát hiện tiểu nữ mẫu đang nhìn lên hần.

Loại ánh mắt này Tần vương chẳng hề xa lạ gì, nói nghiêm túc, hần đã bị rất nhiều người nhìn như thế, nhưng chưa bao giờ có người nào nhìn hần với loại ánh mắt này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không có tính kế, không có dụng ý, không có những thứ hỗn tạp kia, mà là cực kỳ đơn thuần, tựa hồ nhìn chính là bản thân hần, chứ không phải Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trong nháy mắt, ánh mắt này khiến Tần vương có chút mờ mịt, nhưng hần cũng chưa kịp suy nghĩ sâu xa, đã bị cắt đứt.

Hóa ra, ban này Phúc Thành không đi vào cùng Tần vương, một là do biết điều, hai là đi gọi người.

Sau đó Ngọc Yến Ngọc Thúy đi vào liền quỳ trên mặt đất.

Hai nàng cũng là người từ trong hoàng cung đi ra, quỳ củ bên trong hoàng cung cực kỳ nghiêm cẩn, trước kia, thời điểm còn ở Triều Huy Đường, đại khái quỳ củ không sai biệt lắm cùng với trong cung, nhưng từ lúc đến Tiêu Vượt Viện, có khả năng thật sự là nhân tân thành quen, lại để phát sinh chuyện trong cửa ngoài cửa đều không có người canh giữ, điện hạ tới mới hậu tri hậu giác (~ phát hiện thì đã muộn).

Dựa theo thói quen xử lý công việc của Tần vương trong thời gian qua, Ngọc Yến và Ngọc Thúy đều không thể thiếu mười roi hình phạt, thế nhưng lần này, hần chỉ nhân nhạ nói một câu “Không thể tái phạm”, rồi cho các nàng đứng lên. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Yến Ngọc Thúy vẫn còn sợ hãi trong lòng, nhìn sắc mặt các nàng mơ hồ có chút tái nhợt, Ngọc Nương có phần không rõ vì sao các nàng lại sợ thành dạng này. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Kỳ thật Ngọc Nương cũng sợ Tần vương, nhưng nàng biết rõ, Tần vương không phải là người loạn phát tỳ khí, tùy ý giận chó đánh mèo người khác.

Tần vương vẫn chưa dùng cơm trưa, Ngọc Yến lui xuống an bài.

Phòng bếp bên kia chuẩn bị cực kỳ mau, chỉ mất thời gian một chung trà, bữa trưa đã được dọn lên.

Bữa trưa được dọn ở đông gian, Tần vương dời bước đi qua.

Lúc này, Ngọc Nương cũng rất đói bụng, là nữ mẫu nên càng mau đói, nói đói là đói, một khi đói thì còn cào, chính là bụng đói kêu vang.

Nàng nghĩ, hiện giờ Ngọc Yến Ngọc Thúy đều ở đây, có người hỗ trợ trông chừng tiểu quận chúa, nàng có thể đi ăn cơm trưa, vì thế lặng lẽ nói một câu với Ngọc Thúy, dự định rời đi.

Nàng cho rằng hành vi của mình không ai chú ý, thực ra, hết thấy đều rơi vào đáy mắt người khác.

"Nếu Tô nữ mẫu không bận việc gì, vậy giúp hầu thiện đi." Phúc Thành nói.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 27

Hai tay của Phúc Thành nắm nhau ở trong tay áo, ra dáng lão thần đứng ở sau lưng Tần vương.

Hần mặc một thân y phục may bằng vải gấm màu xanh ngọc, đầu đội mũ cánh chuồn, chân mang giày đen, bên hông rủ xuống một cái ngọc bội hình con dơi màu xanh, tướng mạo hần nhìn cũng chừng ba mươi tuổi, kì thực, Ngọc Nương biết rõ Phúc Thành đã hơn bốn mươi, chẳng qua thái giám đều có da mịn thịt mềm, vì vậy tướng mạo mới có vẻ trẻ hơn tuổi.

Ánh mắt hần liếc liếc qua hướng bên này, liền nhìn thấy Ngọc Nương đứng kề bên góc tường đang có dự định rời đi.

Thật ra ánh mắt của Tần vương cũng đang nhìn qua bên đây, chẳng qua không có rõ ràng như Phúc Thành.

"Nếu Tô nữ hầu đã không bận việc gì, vậy thì giúp hầu thiện đi."

Ngọc Nương ngẩng đầu nhìn Phúc Thành, vẻ mặt kinh ngạc.

Lại nhìn Tần vương đang ngồi ngay ngắn ở trước bàn, biểu cảm lạnh nhạt, cũng không biểu hiện ý kiến, nếu đã không nói lời nào, thì đó chính là đồng ý, nhưng trong phòng có nhiều nha hoàn như thế, sao đến phiên một nữ hầu như nàng hầu thiện?

"Tô nữ hầu cũng là hạ nhân trong phủ, đây cũng là một phần công việc thiết yếu." Phúc Thành cười mỉm nói.

Cho nên mới nói, nô tài bên cạnh chủ tử nói chuyện chính là bất đồng, nhìn như Phúc Thành không nói tới một chữ chuyện sáng nay, nhưng ý tứ chính là đang nói đến chuyện Ngọc Nương được Tần vương ban thưởng, đương nhiên nàng phải cúi người 'cúc cung tận tụy', tất nhiên 'cúc cung tận tụy' đây là phải tận tâm tận lực hầu hạ Tần vương, hầu thiện này cũng là một công việc thiết yếu.

Ngọc Yến chẳng hề dám lên tiếng đứng chờ cùng với đám nha hoàn, Ngọc Nương đứng ở nơi đó có chút tay chân luống cuống, nhưng tình huống đã như thế, khẳng định nàng không thể mở miệng cự tuyệt, cũng chỉ đành bước đến trước bàn.

Lục Nga bưng đến một chậu nước để cho Ngọc Nương rửa tay, ánh mắt hơi lo lắng nhìn nàng.

Hầu thiện nhìn như đơn giản, nhưng cũng không phải là ai cũng có thể làm, cần phải biết chủ tử thích ăn cái gì, cũng phải hiểu được ánh mắt của chủ tử, chủ tử vốn muốn ăn món này, người lại gấp món kia, không phải thể hiện rõ là muốn chủ tử ngọt ngào hay sao, chủ tử cũng sẽ không mở miệng chỉ đạo người nên làm như thế nào, mọi việc đều để cho người ta chỉ bảo, còn cần nô tài người làm chỉ?

Mà Tần vương lại có tiếng là khó hầu hạ.

Tần vương có tiếng khó hầu hạ cũng là do gương mặt lạnh của hắn, một khi không vừa ý, gương mặt băng hàn kia có thể khiến người ta chết rét, đương nhiên, đây hết thảy đều là mấy người Lục Nga nghe người khác nói, với thân phận của các nàng thì không được đến bên cạnh Tần vương hầu thiện.

Mấy nha hoàn tên có lót chữ Lục lo lắng nhìn Ngọc Nương, nghĩ thầm, điện hạ ban thưởng cũng không phải có thể tùy tiện tiếp nhận, khen thưởng đồng thời cũng ẩn chứa nguy cơ vô hạn, chỉ một điều không tốt là có kết cục bị ghét bỏ.

Ngược lại, hai người Ngọc Yến Ngọc Thúy vẫn trầm ổn trước sau như một, trên mặt nhìn không ra vui hay giận.

Ngọc Nương dùng khăn lau tay, đầu tiên là vén tay áo lên, sau đó nhận đôi đũa dài bằng bạc mà Lục Yêu đưa đến.

Kỳ thật, công việc hầu thiện cho Tần Vương này Ngọc Nương cũng đã làm quen, kiếp trước nàng cũng không thiếu hầu thiện cho hắn, am hiểu sâu sắc vị chủ nhân này có bao nhiêu khó hầu hạ, mấu chốt là tính khí của người này còn rất cáu kỉnh, dễ không hợp ý liền quăng mặt lạnh, kiếp trước, bởi vì chuyện này mà Ngọc Nương không thiếu bị Tần vương ghét bỏ.

Mặc dù miệng hắn không nói, nhưng trong mắt rõ ràng viết 'Hầu thiện cũng không xong, người còn có thể làm cái gì?'.

Khi ấy, vì dễ rửa sạch sỉ nhục, cũng là vì nịnh nọt Tần vương, Ngọc Nương đã rất dụng tâm học hỏi, mặc dù ở những phương diện khác nàng hiểu rõ Tần vương không nhiều, nhưng về một vài thói quen nhỏ trong sinh hoạt của hắn, quả thực nàng quá rõ ràng.

Thức ăn trên bàn rất phong phú, tám món một canh, mỗi một món đều có đủ sắc thái hương vị.

Chỉ nghĩ thôi, Ngọc Nương liền biết đây là đồ ăn trong phòng bếp nhỏ bên Triều Huy Đường.

Không phải nàng tham ăn, nhưng nàng đã nếm qua mấy lần đồ ăn thừa của Tần vương, vì thế mới biết cái gì gọi là mỹ vị nhân gian, nói là khiến người ta như muốn nuốt luôn đầu lưỡi cũng không quá đáng, kiếp trước Ngọc Nương chỉ là một thiếp thất nhỏ, tuy nói là ái thiếp, thật ra vẫn phải ăn thức ăn do phòng bếp trong phủ nấu, mặc dù cơm canh cũng không kém, nhưng luôn cảm thấy như thiếu hụt gì đó.

Về phần thiếu hụt cái gì, Ngọc Nương cũng phân biện không rõ, dù sao nàng biết cơm canh của Tần vương ăn rất ngon là được.

Món ăn gồm 'Ngũ luân tam thuận' (năm thứ rau và ba món đơn giản) cùng một món canh, mặn thì có bào tử xào sọ, gà xào nấm Khẩu Bắc, thỏ rừng cung bảo, gân hươu ninh nồi đất, canh suông (nước luộc thịt) cá viên, măng trúc xào bã rượu, nấm tươi xào tim lợn, rau xanh xào giao bạch (củ niễng), còn có một phần canh gồm ba món.

Có lẽ là thật sự rất đói, vừa nhìn là Ngọc Nương đã chảy nước miếng, trong lòng như thiếu như đốt.

Nhưng nàng vẫn không quên công việc mình phải làm, thấy Tần vương cầm đũa bạc lên, liền một tay giữ lấy tay áo, một tay gấp vài miếng rau xanh xào giao bạch cho Tần vương, đặt vào trong đĩa sứ ở trước mặt hắn.

Đại khái là quá quen thuộc với tình cảnh này, cũng có thể do thật sự quá đói, nhất thời Ngọc Nương đã quên mình chỉ là một người xuất thân từ tiểu hộ (gia đình nghèo), vào vương phủ cũng chưa hầu thiện qua cho ai, theo lý, hẳn là không hiểu gì về chuyện hầu thiện này mới đúng.

Động tác của nàng lại đầu vào đấy, nước chảy mây trôi, thập phần ưu mỹ, mấy ngón tay thon dài như ngọc kia khẽ nâng lên, mọi cử động ẩn chứa một loại nhã nhặn lịch sự mà thông dong, đẹp như một bức họa, thậm chí còn khiến người ta dễ dàng bỏ qua cách ăn mặc hiện giờ của nàng, mà vô ý thức

cảm thấy nữ tử này rất xinh đẹp.

Mấu chốt nhất là động tác tay của nàng rất ổn định, không hề chần chờ, tựa hồ rất chắc chắn, món ăn mà nàng gấp Tần vương nhất định thích ăn.

Xác thực Tần vương cũng thích ăn.

Khác với những người xuất thân từ binh nghiệp, Tần vương vốn không thích món ăn mặn, món mặn cũng ăn, nhưng món chay lại được hắn ưu ái hơn, đương nhiên, nhất định sẽ có người nói, vì sao rõ ràng là thích món ăn thanh đạm, nhưng hết lần này tới lần khác lại chuẩn bị nhiều món mặn như thế, đây cũng là vấn đề có phần sâu xa, dù sao thì Ngọc Nương hầu hạ Tần vương cũng đã lâu, vì vậy mới biết, bên cạnh hắn thật sự có rất nhiều quy củ kỳ quái.

Giống như với những món ăn này, Tần vương ăn cũng không nhiều, mỗi dạng cũng chỉ ăn vài đũa, tính ra thì sở thích của hắn rất rộng, nhưng chỉ cần nhớ kỹ một đạo lý là được, cứ lần theo ánh mắt của hắn.

Một người gấp, một người ăn, phối hợp cực kỳ đẹp.

Bên cạnh, Phúc Thành đứng đầu trong đám hạ nhân, biểu hiện đủ mọi loại giật mình, kinh ngạc, hoảng hốt.

Trong phòng thập phần yên tĩnh, tựa như chỗ không người.

Dù sao Ngọc Nương cũng đã hầu thiện cho Tần vương không chỉ một lần hai lần, vô cùng bội phục hắn, trước đến giờ, dùng thiện mà bát đũa không hề phát ra bất kỳ tiếng vang gì, thậm chí, ngay cả âm thanh nhai nuốt cũng không có.

Ngọc Nương lại gấp thức ăn qua, chớp mắt đã không có, nháy mắt lại không có, chính là làm cho người ta không biết tại sao lại không có.

Bỗng dưng, một trận tiếng bụng kêu bỗng vang lên, bởi vì trong phòng yên tĩnh, cho nên vô cùng vang dội.

Ngọc Nương đỏ mặt, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào, nàng nghĩ, chắc Tần vương sẽ khiển trách nàng thất lễ, nào biết, căn bản hắn không nói gì, tựa hồ giống như không nghe thấy.

Tần vương lại ăn thêm vài miếng rồi bỏ đũa bạc xuống.

"Thức ăn còn lại thưởng cho người."

Tần vương cũng không chỉ tên nói họ, nhưng trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đã nhìn sang, trừ Ngọc Nương ra, cũng không có ai nghĩ đến người khác.

Nàng nhìn trên bàn, có món ăn gần như còn chưa động đũa, nghi ngờ nghĩ, hôm nay khẩu vị của Tần vương không tốt?

*****

Tần vương cũng không ở lại lâu, ném qua ăn trưa liền rời đi.

Dường như hắn đến đây chính là vì ăn bữa trưa.

Ngọc Nương được thưởng cả bàn thức ăn, bởi vì món ăn trên bàn này không tầm thường, nàng được mang trở về phòng để dùng bữa, còn có người cung kính giúp nàng mang chút ít đồ ăn thừa này trở về phòng, dọn hết lên trên bàn.

Có đôi khi Ngọc Nương rất không hiểu loại quy củ này, chẳng qua chỉ là thức ăn Tần vương ăn còn dư lại, như thế nào lại phá lệ không bình thường, rõ ràng nó chính là thức ăn.

Kiếp trước Ngọc Nương không thấu hiểu đạo lý này, đời này, đại khái cũng bất lực, dù sao ăn thức ăn thừa của Tần vương cũng không phải một lần hai lần, Ngọc Nương thích ứng rất tốt, thậm chí nàng ăn ngon miệng đến mức như muốn nuốt luôn đầu lưỡi, so với trước kia nàng nhiều thêm một chén cơm, ăn đến bụng tròn trịa mới coi như xong.

Nhưng thức ăn vẫn chưa ăn hết, còn dư lại rất nhiều.

Hay là, buổi tối hâm nóng lại ăn?

Ngọc Nương yên lặng nghĩ như thế, ý nghĩ này của nàng được một tiểu nha hoàn tên là A Hạ tán thành.

A Hạ năm nay mười bốn tuổi, lại thông minh lanh lợi, nàng mới vừa vào phủ làm hạ nhân không bao lâu, là nha hoàn làm việc vặt ở phòng bếp nhỏ.

Nàng rất thích tìm Ngọc Nương nói chuyện, mặc dù tuổi tác của Ngọc Nương không lớn hơn bao nhiêu so với nàng, nhưng có lẽ là do đã trải qua một đời, nên Ngọc Nương có một loại giác thể sự xoay vần, mà A Hạ thì lại thiên chân hồn nhiên, ở hậu trạch trong vương phủ này, không thể nghĩ ngờ gì là một quang cảnh chói mắt khiến người ta vừa nhìn là không nhịn được mỉm cười, vì thế Ngọc Nương cũng thích nói chuyện với nàng.

Lần này, giúp Ngọc Nương thu dọn bàn chén là A Hạ xung phong nhận việc, vừa dọn dẹp cái bàn, miệng vừa líu ríu nói: "Mấy món ăn này ta ướp lạnh giúp Tô nữ mẫu, chắc chắn buổi tối sẽ không hư, đến lúc ăn hâm nóng lên, lại cho ít rau xanh vào là còn có thể ăn được một bữa."

Ngọc Nương gật gật đầu: "Vậy làm phiền người."

"Phiền toái cái gì, đây là ta nên làm."

A Hạ thập phần có thiên phú với công việc bếp núc, đến phòng bếp nhỏ không bao lâu đã được không ít mụ mụ xem trọng, thỉnh thoảng còn chỉ dạy nàng một hai, hiện giờ tiểu nha hoàn này đã có thể làm được vài món ăn đơn giản có hình có dáng, cứ theo đà này, sắp tới sẽ có không ít mụ mụ thu nàng làm đồ đệ.

"Tô nhũ mẫu, người không biết đâu, mọi người rất hâm mộ người, nói người bán lãnh lớn, nên điện hạ liên tiếp ban thưởng."

Ngọc Nương cười đến thẹn thùng: "Nào có khoa trương như vậy, chẳng qua là trùng hợp thay người khác hầu thiện cho điện hạ, điện hạ mới thuận tay thưởng cho ta mà thôi."

"Dù sao thì nhìn Tô nhũ mẫu chính là người có vận khí tốt, người nói cho ta nghe đi, người có sợ điện hạ không? Như thế nào mà mỗi lần xa xa nhìn thấy, ta đều cảm thấy điện hạ là người rất đáng sợ, ta cũng không dám nhìn thẳng ngài ấy."

Ngọc Nương ngập ngừng một chút: "Kỳ thật điện hạ là người rất tốt, thưởng phạt phân minh, thương cảm hạ nhân." Nàng cũng không biết nên hình dung như thế nào, chỉ có thể chọn ra hai lý do tương đối làm cho người ta dễ hiểu.

"Thật sự là hâm mộ Tô nhũ mẫu, người không biết hôm nay mọi người nghị luận rất nhiều, trong phòng bếp có hai mụ mụ thật sự rất đáng ghét, lúc nào cũng nói mấy lời chua lè chua loét, còn nói với những người khác là lần này phải cho Tô nhũ mẫu 'xuất huyết' nhiều." A Hạ nhú nhú mũi, vẻ mặt mang theo sự chán ghét.

Chuyện này Ngọc Nương cũng không ngoài ý muốn, thật ra mấy người này cũng không phải là người xấu, chỉ là thấy người khác được ban thưởng thì đỏ mắt, ý đồ muốn dùng loại phương thức 'xuất huyết' này để cân bằng tâm lý, lần này Ngọc Nương vốn định sẽ hào phóng một lần mời mọi người ăn uống, thật sự cũng không cảm thấy gì cả.

Chẳng qua nhớ lại mấy thứ Tần vương ban thưởng, nàng không khỏi thờ dãi trong lòng.

Chờ A Hạ đi rồi, Ngọc Nương đi đến cái tủ, lấy ra một cái túi nhỏ từ bên trong.

Trong cái túi nhỏ cất tiền lương tháng này và đồ trang sức cùng bạc mà lần trước Hồ trắc phi thưởng cho nàng, còn có mấy món mà hôm nay Tần vương ban thưởng.

Nếu như đổi thành bạc, chắc hẳn cũng có đến mấy trăm lượng, nhưng vấn đề ở chỗ, đây là đồ đặc của Tần vương phủ, ở trên mặt đều có ấn kí hiệu, chỉ có thể để bán thân dùng, cầm đi bán thì đừng nghĩ đến.

Đột nhiên trong lòng Ngọc Nương dâng lên một nỗi hờn oán.

Oán hận này không chỉ riêng hiện giờ, còn có sự oán hận chất chứa ở kiếp trước.

Kiếp trước cũng là như thế này, Tần vương thưởng cho nàng vài món trang sức lộng lẫy, đẹp đẽ cũng đáng giá, nhưng nếu nói là vô giá cũng không quá đáng, đáng tiếc, những thứ này đều phải đăng ký ghi vào sổ sách, thiếu một món cũng không được.

Mà nàng thì cực kỳ thiếu bạc, chỉ có chút ít lương tháng mà thôi, nàng không dám hỏi Tần vương xin bạc để gửi về trợ cấp cho nhị tử, cũng chỉ có thể móc bạc từ lương tháng, nhưng lương tháng của nàng đã phải hao phí hơn phân nửa dùng để khen thưởng cho hạ nhân, bạc gửi về thực ra cũng không nhiều.

Lần này, mời ăn uống ít nhất phải mười lượng bạc, dù sao nàng là được điện hạ ban thưởng, còn được thưởng nhiều đồ tốt như thế, tiêu pha quá keo kiệt sẽ rơi vào miệng lưỡi người khác, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới mình tổng cộng chỉ có ba mươi lượng bạc, vừa chỉ chính là mười lượng, luôn có một loại cảm giác tim như bị đao cắt.

Bao giờ thì nàng mới có thể tích góp đủ bạc để về nhà!

Ngọc Nương ngồi ở chỗ đó cảm thán hồi lâu, mới lấy từ trong túi ra mười lượng bạc, đang định cầm túi đi cất kỹ, ngẫm nghĩ một chút, lại lấy ra thêm năm lượng.

Vẫn là chuẩn bị nhiều một chút, đỡ phải đến lúc đó không đủ thì mất mặt.

*****

Triều Huy Đường, trong thư phòng, mặt Âm Thập không biểu cảm, khoanh tay đứng ở trước thư án, bầm "Tô nhũ mẫu ăn rất nhiều, ăn hai chén cơm, bụng no căng, thức ăn còn dư lại nàng cũng không bỏ đi, dự định buổi tối hâm nóng lại ăn."

Âm Thập là ám vệ bên người Tần vương, ngoại trừ giúp hắn âm thầm điều tra chút gì đó trong bóng tối, giống như tình huống này, Âm Thập cũng sẽ lựa chọn chỉ tiết bầm báo, không mang theo bất kỳ ý kiến cá nhân gì, bởi vì chỉ có như thế, chủ tử mới có thể phân tích chuẩn xác ý tứ trong đó.

Cho nên sự kiện Ngọc Nương ăn hai chén cơm, thức ăn còn dư lại cũng không có bỏ đi, còn dự định hâm nóng lại ăn, đều bị Tấn vương biết rõ.

Trong mắt Tấn vương lộ ra ý cười, đang định nói gì đó, lúc này Phúc Thành đi vào từ bên ngoài.

Thấy vậy, Tấn vương khoát tay, Âm Thập đã biến mất trước khi Phúc Thành đi vào.

"Điện hạ, người bên Tư Ý Viện đến chuyển lời."

Tấn vương liếc hần một cái.

Phúc Thành có chút do dự nói: "Người bên vương phi nói, hôm 15 là sinh nhật của vương phi, vương phi dự định thiết yến ở Tư Ý Viện, xin điện hạ nể mặt đi qua."

Hết chương 27

[b]Tác giả bát quái:[/b] Hội tiểu nữ mẫu nhãn túi

Ngọc Nương đếm tiểu kim khố của mình: Một lượng, hai lượng, ..., mười lượng....

Ngoài cửa truyền tới tiếng của nha hoàn: "Phu nhân, điện hạ ban thưởng."

.....

"Chúc mừng phu nhân, chúc mừng phu nhân, điện hạ thật sự là sủng ái ngài."

Ngọc Nương cười đến khuôn mặt cứng ngắc: "Thường, đều thường, mỗi người thưởng một trăm văn...."

.....

Ngọc Nương tiếp tục đếm tiểu kim khố của mình: "Một lượng, hai lượng, ..., mười lượng...."

Đột nhiên cửa phòng bị gõ vang, Ngọc Nương bị dọa giật mình một cái.

"Phu nhân phu nhân, điện hạ lại ban thưởng."

"Thường, bốn phu nhân rất vui, cùng vui, cùng vui...."

.....

Lại đếm lại đếm, Ngọc Nương phát hiện tiền trong rương của mình càng ngày càng ít, mỗi đầu tháng lãnh lương, chưa tới cuối tháng đã hết tiền.

Nàng đặt cho mình một cái ngoại hiệu, gọi là 'Hội nhãn túi' → → →

~~~~~

Ngọc Nương: Ô ô ô, (?? ~? ~??) hử! Đều tại ngài, người ta không có bạc! (" 'o`) người ta cực kỳ muốn khóc, nện ngực ngài, đại bại hoại!!! (^ ^)\$,
QAQ nện ngực ngài, ngài thật đáng ghét! Tại sao ngài lại thưởng nấy thứ này nọ cho người ta, người ta muốn bạc, là bạc đó! (= ? Ω ?)? Người ta nện
năm đầm vào ngực ngài!!! (?? ~??) đại bại hoại, đánh chết ngài (ㄟ ?)!!!

Tấn Vương: Có gấp quỹ bản vương mới cho nàng bạc! → → →

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 28

Vừa nghe nói là hôm 15, Tấn vương không khỏi nhú mày.

Kỳ thật không riêng gì Tấn vương, Phúc Thành cũng lộ vẻ lo lắng: "Nếu không, hay để lão nô cho người đi chuyển lời?"

Trầm ngâm trong phút chốc, Tấn vương lắc đầu.

Tấn vương phi không thích nhất là những trường hợp náo nhiệt như thế, nàng ta gả cho Tấn vương đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên nàng ta đề xuất muốn

mở tiệc mừng sinh nhật, về tình về lý, hẳn cũng nên đi một chuyến. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu Tần vương đã quyết định, tất nhiên Phúc Thành không nói thêm gì nữa.

*****

Trăng sáng sao thưa, dường như vàng trắng tròn đêm nay sáng rọi khiến tất cả những chấm nhỏ trên trời đều trở nên âm đậm.

Tư Ý Viện đèn đuốc sáng trưng, thỉnh thoảng có hạ nhân ra ra vào vào.

Trước đến giờ, Tần vương phi không phải là người thích náo nhiệt, đối với việc mở yến tiệc này, nếu có thể ngăn cản thì sẽ ngăn cản, tránh được thì sẽ tránh, khó có được vương phi nói muốn mở yến tiệc vào hôm nay, từ trên xuống dưới Tư Ý Viện tràn đầy không khí vui mừng.

Nếu Tư Ý Viện đã phóng tin tức, lấy Hồ trắc phi đứng đầu, tất nhiên những người khác cũng muốn đến chúc mừng sinh nhật, các nàng đến vào ban ngày, Tần vương phi cũng không tự mình ra mặt tiếp đón, chỉ thường yến tiệc, để bọn họ ăn uống xong rồi tự mình tản đi.

Mấy người Đào phu nhân thì thấy không có gì, họ đã quen với điệu bộ này của vương phi, nhưng Hồ trắc phi thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu liền đi đến Triều Huy Đường, nàng ta muốn ngăn cản, muốn làm cho Tần vương phi tức giận, đáng tiếc lại chọn thời điểm không đúng, Tần vương không ở Triều Huy Đường, nàng ta lại không được phép đến tiền viện, chỉ đành nuốt giận quay về, sau khi về thì mượn cớ tìm Thúy Trúc trút giận, nơi đây lại có một trận vạch lá tìm sâu.

Từ tiền viện trở về, Tần vương trực tiếp đi thẳng đến Tư Ý Viện.

Ngay lúc Tần vương bước chân vào hậu viện đã có người không ngừng báo tin qua Tư Ý Viện, đến khi Tần vương bước vào phòng khách, lập tức nhìn thấy cả sảnh đường vàng rực, ở giữa đặt một cái bàn bát tiên, trên bàn bày đầy các món ăn quý lạ và mỹ vị, còn Tần vương phi thì đã chờ sẵn ở nơi đây. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương phi mặc một thân xinh đẹp hiếm thấy, áo hoa tường vi đỏ tươi, phối với váy dài gấm Tô Châu màu khói mờ có thêu chữ phúc bằng chỉ bạc, chải búi tóc theo kiểu tùy vân, trên búi tóc cài một cây trâm vàng khảm viên ngọc châu hình phi yến.

Nàng ta vốn không thích màu sáng, cực ít ăn mặc chói mắt như vậy, dung mạo vốn thanh thoát nhã nhặn, ăn mặc tươi đẹp như thế này, tự nhiên cũng tăng thêm vài phần kiều mỹ.

Chứng kiến Tần vương phi như thế, Tần vương không thể không nhíu mày, sắc mặt không có biểu cảm gì khác.

Nhưng nét mặt của Chu muội muội lại hiện lên vẻ tự mãn, bà ta nói nam nhân đều yêu thích cái đẹp, không ai thích nữ nhân bên cạnh ăn mặc thanh đạm ngày này qua ngày khác, cũng đâu phải là cha chết, màu đỏ rất đẹp, rất vui tươi, vương phi nhà mình có dung mạo không tầm thường, còn không phải là làm cho điện hạ nhìn đến ngấy người sao.

Khác với Chu muội muội, ngồi ở trước bàn, Tần vương phi nhìn không được nắm chặt tay bên trong tay áo, trên mặt thoáng hiện lên chút ảm đạm, cho đến khi Chu muội muội nhẹ nhàng đẩy nàng ta một cái từ phía sau, Tần vương phi mới làm bộ đứng lên nghênh đón, cùng Tần vương đi đến trước bàn ngồi xuống. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngoại trừ món ngon quý lạ, trên bàn còn đặt hai bầu rượu.

Một bình là rượu thông có hương vị nồng đậm mà Tần vương quen uống, được đựng trong bình bạch ngọc, còn một bình chính là rượu trái vải.

Rượu trái vải chính là rượu trái cây, các quý nữ quý phụ trong kinh thành thích uống loại rượu này nhất, giá cả rất xa xỉ, một bình tới mười lượng bạc, lại cung không đủ cầu, rượu trái vải được đựng trong bình ngọc lưu ly long lánh trong suốt, đèn cung đình chiếu rọi xuống chất lỏng màu hồng phách, màu sắc sắc sỡ óng ánh, đẹp đến mức khiến người ta hoa mắt.

Trong mắt Tần vương thoáng hiện lên chút dao động, nên biết, Tần vương phi là người không bao giờ uống rượu.

Đại khái là hôm nay vô cùng cao hứng, Tần vương phi chẳng những rót rượu cho Tần vương, còn rót cho chính mình một chén, cũng chủ động mời rượu Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần vương là người ‘tuệ nhân như đuốc’ cỡ nào, nghĩ tới thời gian trước Từ quốc công phủ gửi thư đến, ước chừng là trong lòng đoán được phần nào mục đích của Tần vương phi, lại thấy Chu muội muội ở bên cạnh không ngừng nháy mắt ra dấu cho Tần vương phi, mà nét mặt của Tần vương phi thì gượng cười xen lẫn vẻ không muốn, ánh mắt Tần vương lạnh hơn, trong lòng cười khẩy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn siết chặt ly rượu, trầm mặc không nói gì, đại khái là đã quen với sự lạnh lùng của Tần vương, dường như Tần vương phi và Chu muội muội cũng không nhìn ra sắc lạnh trong mắt hắn.

Cũng do trong lòng mỗi người đều có tâm sự, cho nên mới có sơ sẩy như thế. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đứng ở một bên, Chu muội muội vô cùng sốt ruột, hận không thể đẩy Tần vương phi ra để thay nàng ta nói chuyện.

Ở trong suy nghĩ của bà ta, lấy lòng nam nhân của mình thì có gì mà mất mặt, phu thê chính là cùng một thể, ai cúi đầu khuất phục ai cũng có sao

đầu.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đáng tiếc, Tấn vương phi chưa từng thấu hiểu đạo lý này, cũng có thể nàng ta hiểu, nhưng không muốn làm mà thôi.

Nhưng hiện giờ không phải là chuyện nàng ta có muốn làm hay không, Từ quốc công phủ đưa tin đến, lần nữa hỏi thăm Tấn vương phi về chuyện con cái.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thật ra, đó cũng không phải là lần đầu tiên Từ quốc công phủ đưa tin hỏi chuyện này, hàng năm đều sẽ gửi vài phong thư, nếu có thể qua loa thì Tấn vương phi đều qua loa, nếu có thể ngăn liên ngăn, nhưng lúc này đây, chính Từ quốc công lại lên tiếng, nói nếu như Tấn vương phi vẫn không thể sinh hạ con nối dòng cho Tấn vương, Từ quốc công phủ sẽ đưa tới một nữ nhi khác của Từ gia để thay nàng ta sinh.

Không đề cập tới khúc mắc này nợ trong đó, khiến Từ quốc công tự hạ mình làm ra loại sự tình này, mấu chốt là người mà Từ quốc công dự định đưa đến, đó là thập tam cô nương của Từ gia.

Đề cập tới thập tam cô nương này, lại phải nói một chút về nàng ta.

Từ quốc công có một người thiếp cực kỳ được sủng ái, năm đó, vì người thiếp này, Từ quốc công không thiếu làm ra sự tình sủng thiếp diệt thế, đến cùng là do xuất thân bất đồng, nháo thì nháo, vẫn phải có kỵ mặt mũi chút ít, vì vậy quốc công phu nhân vẫn là quốc công phu nhân như cũ, chẳng qua ngọt bùi cay đắng ở bên trong thì chỉ có chính bản thân rõ ràng.

Người thiếp này sinh hạ hai nhi tử một nữ nhi cho Từ quốc công, trong đó nữ nhi là thập tam cô nương, từ khi sinh ra, thập tam cô nương đã được Từ quốc công cực kỳ yêu thích, thậm chí ngay cả con vợ cả là Tấn vương phi cũng không bằng, chẳng qua, so với thập tam cô nương thì Tấn vương phi lớn tuổi hơn không ít, thật sự hai người cũng không nháo ra mâu thuẫn gì, nhưng có lẽ bởi vì liên quan tới mẫu thân, Tấn vương phi cực kỳ chán ghét người thiếp này cùng với nữ nhi mà bà ta sinh, quả thực, nói là cái gai trong thịt cái đinh trong mắt cũng không quá đáng.

Cho nên, làm sao Tấn vương phi có khả năng để một cái đinh trong mắt ở bên cạnh, lại còn là tỷ muội cùng chung một trượng phu, xưa nay nàng ta chú trọng thể diện, đối với chuyện này, quả thực cảm thấy vô cùng nhục nhã, hôm ấy, sau khi nhận được thư, Tấn vương phi phát giận ngay tại chỗ, sau đó Chu muội muội khuyên nàng ta hãy thân cận với Tấn vương, nàng ta cũng không lên tiếng nghiêm khắc cự tuyệt giống như lúc trước.

Do đó mới có buổi tiệc rượu hôm nay.

Nàng ta cần một đứa trẻ, cho dù nàng ta cũng không muốn như thế.

Trong nội tâm sóng lớn mãnh liệt, nhưng trên mặt của Tấn vương phi vẫn là vẻ nhu hòa, nàng ta cười nói: "Điện hạ, lại uống thêm một chén nữa đi, vợ chồng chúng ta thành hôn đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên cùng ngồi một chỗ nâng chén đối ẩm"

Tấn vương không cự tuyệt, yên lặng uống xong một chén, mà Tấn vương phi cũng lấy tay áo che mặt uống một chén.

Cứ như vậy, một mặt ăn tiệc một mặt uống rượu, hai người nói chuyện cực ít, ngược lại, rượu uống không ít, dưới ánh đèn, hai gò má của Tấn vương phi đỏ như ráng mây, đại khái là uống có hơi say, lời nói cũng dần dần nhiều hơn.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Chẳng qua, phần lớn đều là nàng ta nói, Tấn vương lại không nói lời nào.

Bất tri bất giác (không nhận thấy), hai người uống hết hai bầu rượu.

Đôi mắt trong trẻo của Tấn vương nhiễm một tầng mông lung, giống như trời Giang Nam sau cơn mưa, lại nhu hòa tựa như ánh trăng, trên gương mặt tuấn tú trắng nõn cũng ửng đỏ như ráng mây, làm cho sự lạnh lùng trên gương mặt của hắn giảm đi rất nhiều, thế nhưng lại tăng thêm vài phần mê ly.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không thể nghi ngờ, dáng vẻ này của Tấn vương cực kỳ tuấn mỹ, khiến người ta nhìn mà lòng say mê, đại khái trên thế gian này cũng không có người nào có thể cự tuyệt dạng nam nhân như thế, đặc biệt là lúc hắn dùng tay chống trán nhìn người, hoàn toàn khiến cho người ta không tự chủ được đắm chìm trong đáy mắt hắn, quên mất đi hô hấp của chính mình.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương phi cảm thấy sau lưng có người nhẹ nhàng chọc mình một cái, bỗng chốc thanh tỉnh lại, ánh mắt nàng ta có chút phức tạp, chẳng qua chút phức tạp đó biến mất rất nhanh, nàng ta nở một nụ cười tuyệt mỹ, đứng lên, cúi người khẽ gọi: "Điện hạ, điện hạ....."

Tấn vương không đáp lời nàng ta, mắt say lơ đãng nhập nhèm, hình như là đã say thật sự.Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương phi lại kêu một tiếng.

Phúc Thành trừng mắt nhìn, đang định tiến lên thăm dò tình huống của Tấn vương, chợt nghe Chu muội muội nói: "Điện hạ đây là say rồi, hay vương phi điu điện hạ vào nghỉ ngơi đi."

Tấn vương phi biết nghe lời phải, Từ Yên cũng giúp đỡ nâng Tấn vương dậy, bước đi về hướng phòng ngủ.

Đến trước cửa phòng ngủ, Chu muội muội cười ngăn Phúc Thành lại: "Hôm nay Phúc nội thị nghỉ ngơi đi, có vương phi hầu hạ điện hạ, không cần lo lắng."

"Này....."

Chu mục cười sâu xa: "Tình huống như thế, Phúc nội thị cũng không thích hợp ở bên cạnh hầu hạ điện hạ."

Đang nói, Từ Yên từ bên trong đi ra, đóng cửa phòng lại, cùng Chu mục kể xướng người họa kéo Phúc Thành đi dùng trà.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại hai người Tấn vương và Tấn vương phi, một người nằm trên giường, một người đứng ở trước giường trù trừ do dự.

Qua một hồi lâu, Tấn vương phi mới buông bàn tay đang nắm tay áo xuống, hơi khom người duỗi tay cởi y phục của Tấn vương, nào ngờ, ngón tay thon dài mảnh khảnh chỉ mới chạm vào tà áo của đối phương, tay đã bị người bắt lấy. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lại nhìn người bắt lấy tay nàng ta, chính là Tấn vương.

Đôi mắt Tấn vương trong suốt trăn trăn, đầu còn men say mới vừa rồi.

Sắc mặt của Tấn vương phi bỗng chốc thay đổi trắng bệch, nàng ta hé miệng, nở nụ cười gượng ép: "Chắc hẳn điện hạ cũng nóng nực, thiếp thân hầu hạ ngài thay quần áo."

Tấn vương lạnh lùng nhìn nàng ta, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ giễu cợt.

Tấn vương phi giả bộ không nhìn thấy, cúi đầu cởi y phục của hắn, lại bị Tấn vương vung tay gạt ra.

"Người đây là định ngay cả mặt cũng không cần? Thật sự không nghĩ tới, Từ Tuệ Như xưa nay thanh cao kiêu ngạo, cảm thấy nam tử cả thiên hạ đều dơ bẩn cũng sẽ làm ra loại chuyện như thế này!"

Tấn vương ngồi dậy từ trên giường.

Tóc của hắn hơi có chút hỗn loạn, tóc mai từ thái dương rủ xuống ở trên má, dưới ánh đèn mờ nhạt chiếu ra chút ánh sáng lơ mơ, sắc mặt hắn lại là đen tối, chất chứa nguy hiểm.

Giọng nói của hắn trong trẻo, lại hơi mang theo chút từ tính, từ đôi môi mỏng đẹp đẽ kia, mỗi một chữ mỗi một câu phát ra, đều tựa như đá tảng nặng nề, lấy tư thế không thể chống đỡ ném mạnh vào trên mặt Tấn vương phi, nghiền ép tất cả thành cặn bã.

Rốt cuộc Tấn vương phi cũng nguy trang không nổi nữa, cả người đều run rẩy, nàng ta chặt vật hơi cúi thấp đầu, sống lưng mảnh mai khẽ cong như dây cung, hồi lâu mới nỗ lực đứng thẳng.

"Nếu điện hạ đã chán ghét như thế, vậy thì mời ngài trở về." Nàng ta còn đang kiểm chế, đây là sự giáo dưỡng khắc tặn trong xương, không thể học theo hương thôn phụ nhân nơi phố phường chửi rủa.

Kỳ thật, nếu có thể lựa chọn, lúc này Tấn vương phi hận không thể xông lên xé nát Tấn vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đáng tiếc nàng ta không thể.

Tấn vương nở nụ cười, hừ một tiếng: "Như thế nào? Là người thỉnh bản vương đến, bây giờ lại đòi bộ mặt khác?"

"Đến cùng thì ngài muốn như thế nào?" Tấn vương phi siết chặt tay, ánh mắt uy hiếp nhìn trừng trừng đối phương, đáng tiếc, lại là ngoài mạnh trong yếu, bạc nhược yếu kém đến mức chỉ dám một cái đã vỡ nát.

Tấn vương cười ha hả, tiếng cười tràn trề ý tứ mỉa mai khinh thường, đồng thời còn mang một tầng oán hận lạnh như băng.

Lát sau, hắn đứng lên, liếc nhìn Tấn vương phi đang đứng trước mặt hắn: "Hỏi bản vương muốn như thế nào? Hắn là phải hỏi người muốn như thế nào mới đúng? Có phải Từ quốc công thúc giục người sinh nhi tử cho bản vương hay không, vì vậy người mới học thủ đoạn của loại kỹ nữ bên trong Câu Lan Viện, vừa là xu nịnh nịnh nọt, vừa là rót rượu cho bản vương, không phải Từ Tuệ Như người tự xưng là thuần khiết không tỳ vết, không muốn để bản vương chạm vào người sao? Vậy thì bản vương không chạm vào người, để một mình người chờ đợi! Thế nào, hiện tại lại là bộ dạng đói khát khó nhịn, lúc này hận không thể mở bắp đùi ra để bản vương sủng hạnh người?"

Ngôn ngữ của Tấn vương cay nghiệt ác độc, Tấn vương thế này là cực kỳ hiếm thấy, dường như có thâm cừ đại hận không đội trời chung cùng Tấn vương phi, mà hình như hắn cũng không để ý Tấn vương phi chặt vật yếu đuối, lại bỏ thêm một bữa tạ cho bề tan tành.

"Đáng tiếc, bản vương chán ghét người."

Một câu nhẹ nhàng này, vừa như không chút đếm xỉa tới, lại tựa như lưỡi kiếm sắc bén nhất, hung hăng đâm thẳng vào ngực của Tấn vương phi, máu tươi đầm đìa. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Ngài...."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 29

Đại khái đây là thời khắc chật vật nhất kể từ lúc Tấn vương phi chào đời cho tới nay. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn

Cái gì mà thể diện, toàn bộ tôn nghiêm đã bị phá hủy hầu như không còn.

Thật ra có một lần, đó là năm mà nàng ta vừa mới gả cho Tấn vương, thời điểm vẫn còn ở kinh thành.

Chẳng qua Tấn vương phi không muốn hồi tưởng, bởi vì từ khi đến Tấn Châu, đối với nàng ta mà nói, ký ức xa xôi kia đã trở thành sự tình ở một thế giới khác. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng ta đã thay đổi, trở nên thông dong an tĩnh, cũng không hề rồi rắm chuyện ngày xưa, kỳ thật có một số việc không khó khăn như trong tưởng tượng, chỉ cần thời gian trôi qua, cũng đủ khiến người ta quên hết mọi chuyện đã từng khắc cốt ghi tâm.

Nhưng không thể nghi ngờ, lời của Tấn vương giống như một lưỡi kiếm đâm ngược lại, tàn nhẫn xé rách miệng vết thương mà nàng ta chôn giấu trong nội tâm đã lâu, huyết nhục văng tung tóe, đau đến mức không muốn sống, nhiều loại tâm tình dây dưa ở trong lòng của Tấn vương phi, dần dần sinh trưởng thành đại thụ che trời, làm cho nàng ta gần như muốn nổi điên.

“Ngài cứ! Cứ đi!”

Hai mắt nàng ta đỏ bừng, sắc mặt lại trắng bệch dọa người, cả khuôn mặt đều vẩn vọ, giọng nói đè nén khắc chế, nàng ta trừng mắt nhìn Tấn vương, mang theo sự hung ác như đã bị dồn đến cùng đường.

Chứng kiến Tấn vương phi dạng này, ánh mắt Tấn vương lộ ra vẻ mỉa mai mà tràn trề thương cảm.

Trong ký ức của hắn, Từ Tuệ Như không phải như thế này, nàng ta cao ngạo tựa như một con phượng hoàng, chẳng thèm ngó tới bất kỳ người nào, cho dù đôi mắt là vị hoàng tử cao cao tại thượng.

Không thể phủ nhận, khi Tấn vương vẫn còn là hoàng tử, lúc biết được Từ Tuệ Như sẽ là hoàng tử phi của mình, sâu trong nội tâm của hắn có một chút cao hứng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Không chỉ vì thế lực sau lưng mà nàng ta mang đến, còn bởi vì chính bản thân nàng ta. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Từ Tuệ Như là tài nữ nổi danh nhất kinh thành, là một đóa hoa cao lãnh, rất nhiều thiếu niên tài tử ở kinh thành muốn kết hôn với nàng ta, thậm chí, ngay cả vài vị huynh đệ chưa thành hôn của hắn cũng có người nhìn trúng nàng ta, nhưng đóa hoa mỹ lệ này lại thuộc về mình, khi ấy Tấn vương còn trẻ, ít nhiều vẫn có chút tính khí tranh giành của thiếu niên.

Người khác đều không chiếm được, nhưng mình lại có được, vì vậy phá lệ không giống người thường.

Mà khi sau khi chính thức cưới về, Tấn vương mới phát hiện, có một số việc chẳng hề như hắn nghĩ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đêm tân hôn, nàng ta không muốn cho hắn đụng chạm, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy sự chán ghét vứt bỏ.

Hắn cho rằng do nàng ta sợ hãi, không muốn cưỡng bách nàng ta, mà hắn cũng có chút chướng ngại tâm lý, nên muốn cho hai bên thời gian từ từ tiếp nhận lẫn nhau. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhưng sau đó, một sự kiện phát sinh làm cho Tấn vương triệt để đổi cái nhìn đối với Tấn vương phi.

Không riêng gì đổi cái nhìn, thậm chí là căm ghét, thống hận.

Hắn vĩnh viễn quên không được cái ngày hắn chứng kiến hình ảnh đó, thân thể hai nữ nhân giao triền cùng một chỗ giống như gòi bọ .....

Một con buồn nôn dòi nùi lấp biển xông thẳng lên cổ họng, Tấn vương móc cái khăn trắng khăn từ trong tay áo ra, vừa che đôi môi mòng, mà Tấn vương phi thì hình như hoàn toàn hiểu lầm ý của hắn, nàng ta cho rằng Tấn vương là cố ý muốn kích thích nàng ta.

Bởi vì Tấn vương vừa mới nói chán ghét nàng ta.

Ghê tởm nàng ta, ghê tởm nàng ta.....

Nàng ta tự rước lấy nhục!

Nàng ta không nên có ý nghĩ như vậy!

"Ngài biến đi, cút ra ngoài!" Lúc này, Tấn vương phi cũng khắc chế không nổi nữa, khóc gầm lên như mắc bệnh tâm thần.

Hình như động tĩnh trong phòng bị người ở phía ngoài nghe được, ngoài cửa truyền tới tiếng đập cửa vội vàng, Từ Yên và Chu mụ mụ trầm thấp gọi, nhưng không ai để ý tới bọn họ.

Tấn vương nhìn nữ nhân chật vật trước mặt, cảm thấy có chút mất hứng thú, cũng mất luôn sự hào hứng muốn tiếp tục trả thù.

Mặt hân lạnh xuống, lại lần nữa phủ lên một tầng băng hàn, giọng lạnh đến mức khiến người ta rét run: "Từ Tuệ Như, bản vương nói lại với ngươi một lần cuối cùng, làm cho tốt Tấn vương phi của ngươi, đừng cố gắng khiêu chiến sự kiên nhẫn của bản vương, ngươi làm mấy chuyện này, đủ để bản vương phế ngươi mấy lần!"

Bỏ lại câu này, Tấn vương bước đi, để lại Tấn vương phi thân thể vô lực trượt xuống trên mặt đất, lặng lẽ chảy nước mắt.

Một trận đại loạn ngoài cửa, Chu mụ mụ vội vã chạy vào.

"Nương nương, sao vậy? Đây rốt cuộc là như thế nào?"

Từ Yên cũng đi theo phía sau bà ta, nghe thấy câu này, nàng ta mở miệng ngắt lời: "Mụ mụ, vẫn là đỡ nương nương dậy trước đã, có chuyện gì lát nữa nói sau."

Chu mụ mụ gật đầu liên tục, cùng nàng ta đỡ Tấn vương phi đang ngã trên mặt đất đến trên giường. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

*****

Bước chân của Tấn vương rất gấp, cơ hồ là nhanh như gió.

Trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, có gió, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy mát mẻ.

Phúc Thành thở hồng hộc đi theo phía sau hắn.

Đột nhiên Tấn vương dừng bước, thiếu chút nữa Phúc Thành đụng đầu vào lưng hắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tấn vương lại chậm rãi đi về phía trước, bước chân không nhanh không chậm, Phúc Thành cúi đầu thở dài, bước chân cũng chậm dần đi theo bên cạnh hắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nhiều hình ảnh lần lượt đan xen, sắc mặt Tấn vương cũng chợt quang đãng chợt âm u, hắn cảm thụ được trong thân thể có một cỗ hỏa khí thoát ra, trên trán cũng nổi gân xanh.

Rốt cuộc Phúc Thành cũng ý thức được Tấn vương bất thường, lo lắng kêu một tiếng: "Điện hạ?"

Tấn vương không để ý tới hắn, bước chân càng chậm, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi li ti dày đặc.

Rất nhanh, hai người đã đi đến Triều Huy Đường.

Thấy điện hạ trở về, một tên tiểu thái giám từ bên trong đi ra nghênh đón.

Giọng của Phúc Thành gấp gáp: "Sai người chuẩn bị nước."

Nói xong, vội vàng đi theo sau lưng Tấn vương vào phòng ngủ.

.....

Bật thềm của bể tắm làm bằng cẩm thạch, ước chừng hai trượng vuông, bốn góc đều có thú làm bằng đồng trấn thủ, lúc này, từ trong miệng mấy con thú kia đang ồ ồ phun nước ra ngoài.

Là nước lạnh, lạnh buốt người.

Người trong bể lại giống như bắt hỏa, tựa như đang hùng hực bùng cháy.

Dường như thân thể này được đúc bằng cẩm thạch, thon dài, cao ngất, đường cong cơ thể khít khao, vân da rõ ràng, nam tử có một đầu tóc dài đen như mực, hiện giờ đang hỗn loạn xòa ở sau lưng, đôi mắt hẹp dài nhắm chặt, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng tràn đầy sự ảm nhẫn.

Phúc Thành ngồi xổm bên cạnh bể tắm: "Điện hạ, ngài tốt hơn chút nào không, nếu như không, lão nô đi gọi Lưu lương y đến?"

Tấn vương cúi đầu xuống, không đáp lời hắn.

Con đầu dần dần tăng lên, có cảm giác như muốn nổ tung, Tấn vương cũng không xa lạ gì với loại cảm giác này, nói nghiêm túc, từng đợt sóng thỉnh thoảng cuộn cuộn xông tới, bình thường nhìn một chút cũng trôi qua, duy chỉ có đêm trăng tròn thì lại hết sức gian nan.

Đặc biệt là, tiện nhân kia lại hạ tình được cho hắn.

Trong rượu hân là không có vấn đề, chẳng lẽ chính là hương?

Xưa nay Tấn vương luôn cẩn thận, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, chỉ vì đạt được mục đích, Từ Tuệ Như lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy.

Khi này lúc ở Tư Ý Viện, Tấn vương đã phát hiện ra bất thường.

Hơn một năm trước, từ lúc trúng độc, hắn đã quen với tư vị khi loại độc này phát tác, nhưng lần này lại hoàn toàn bất đồng, nghĩ tới bộ dáng giống như đã tỉnh trước của Chu mụ mụ, Tấn vương còn có cái gì mà không hiểu?

Hắn khép hờ mắt ngồi dựa vào thành bể tắm, mượn cái lạnh buốt để giảm nhiệt độ thân thể xuống, đáng tiếc, một chút cũng không có tác dụng, trong đầu hắn bắt đầu không tự chủ được xuất hiện một vài hình ảnh.....

Đều có quan hệ cùng nữ tử.

Cho dù trong lòng hắn có chán ghét hay không thì những hình ảnh kia vẫn cứ xuất hiện, càng không ngừng vòng vèo ở trong đầu hắn, quần ma loạn vũ (~ lũ quỷ múa loạn)

Tấn vương thờ hào hên kịch liệt, cảm giác lục phủ ngũ tạng cũng sắp bị nôn ra ngoài, có áp chế như thế nào cũng không được, lại phun không ra, chỉ có thể càng không ngừng nôn khan.

Đột nhiên hắn cảm thấy mình ra tay vẫn còn chưa đủ ngoan độc, nhất mạch đông cung đều đáng chết.

Hoàng thái tôn, Từ Tuệ Như, Vĩnh vương phi.....

"Điện hạ, nếu không lão nô đi tìm Tô nữ hầu đến?" Thấy tình huống của Tấn vương nghiêm trọng như thế, khi tuyệt vọng, cái gì Phúc Thành cũng có thể thử. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lỗi tại Tấn vương khê động, trong đầu bắt đầu trình diễn hình ảnh có liên quan đến tiểu nữ hầu, đôi mắt nhút nhát e lệ khê nâng lên, đôi môi anh đào đỏ hồng ướt át bóng loáng.....

*****

Ngọc Nương đi ngủ từ rất sớm.

Hiện tại nàng không cần trực đêm, mỗi ngày thức dậy sớm, ngủ cũng sớm.

Trong phòng có chút nóng nực, mơ mơ màng màng nàng có cảm giác mình chảy mồ hôi, từ trên giường bò dậy, đi ra phía sau bình phong dùng nước cọ sát tắm một cái, nước lạnh thấm vào người làm cho nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nàng trở lại giường lần nữa.

Trên giường trải chiếu trúc, chỗ nàng vừa mới ngủ kia đã bị nàng nằm lâu nên rất nóng, Ngọc Nương dứt khoát đổi vị trí, quả nhiên thoải mái hơn nhiều, nàng dán sát mặt ở trên chiếu trúc, từ đầu đến cuối nàng không chớp mắt, tựa như mở to mắt nhưng cũng không phải mở to mắt.

Nàng tỉnh, nhưng ý thức cũng không rõ ràng lắm.

Vừa mơ màng màng ngủ thiếp đi, không hiểu sao, lại cảm giác có người đang nhìn mình. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ai đang nhìn mình? Ngọc Nương nghĩ, nàng ở trong phòng một mình, không ai nhìn thấy mình, chắc là nàng đang nằm mơ.

Trong bóng tối, có người đứng lặng im ở nơi ánh trăng chiếu không tới, chỉ có một đôi mắt đỏ hồng là dễ bị nhìn thấy.

Huyết mạch bành trướng, Tấn vương nhìn người trên giường, lớp vải vóc mỏng manh kia làm cho đường cong cơ thể như ẩn hiện, buộc chặt là thất lung, nhếch lên là mông.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ của nữ nhân ngủ, thế nhưng có thể ngủ thành dạng này, nhưng không thể nghi ngờ, đây hình ảnh khiến hắn cảm thấy rất đẹp, chứ không phải cảm thấy buồn nôn.....

Không tự chủ được, hắn bước tới phía trước, ôm lấy nơi tròn trịa kia.....

Ngọc Nương triệt để tỉnh giấc, nếu nàng không tỉnh thì xong đời.

Sau khi tỉnh táo, nàng cũng cảm giác được mình bị người ta ôm sát sao, là nam nhân, thân thể nóng hằm hập, lực đạo rất lớn, đẩy cũng đẩy không ra.

Ngọc Nương bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, mở miệng muốn gọi người.

Nhưng xác thực là nàng bị người đó ép rất chặt, lại còn là dạng tư thế này, nàng muốn há miệng cũng vô cùng khó khăn, hình như cảm giác được nàng

đã tỉnh, người kia đưa một ngón tay ra mò miệng của nàng, nàng vừa định há miệng, liền bị ngón tay của đối phương ngăn chặn cái lưỡi hồng.

Ngọc Nương kinh hoàng khiếp sợ, khuôn mặt tái nhợt, có thể nào cũng nghĩ không ra, thế nhưng bên trong vương phủ lại có kẻ tặc to gan xâm nhập, còn cố tình xâm nhập vào phòng của một nữ mẫu như nàng.

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nếu sớm biết sẽ như thế này, còn không bằng đi hầu hạ Tần vương giống như kiếp trước.

Nhớ tới Tần vương, đột nhiên Ngọc Nương cảm thấy có chút không đúng, bởi vì người đè ép nàng chỉ đơn thuần là đè nặng, cũng không có động tác khác, mũi người được mùi hương quen thuộc, nhớ rõ mùi hương quen thuộc kia, trái tim của Ngọc Nương run lên, vô ý thức nói một câu: "Điện hạ?"

Thanh âm là phát ra từ trong cổ họng, rất nhỏ, như tiếng muỗi kêu.

Nhưng lại rất dễ dàng lọt vào trong tai đối phương, dù sao thì khoảng cách của hai người gần như thế, gần như là thân thể dán chặt lấy thân thể, mà gương mặt đối phương ở ngay đằng sau gáy của Ngọc Nương.

Đối phương mơ hồ ừm một tiếng, chỉ nghe một tiếng này, Ngọc Nương liền biết, thật sự là Tần vương.

Nhưng sao hắn lại đến phòng nàng, hắn vào bằng cách nào? Sao hắn có thể làm như vậy? Lẽ nào sau lần đó hắn vẫn tà tâm không chết, liên tục ngấp nghé mình?

Biết rõ người này là Tần vương, mặc dù tâm tư hỗn loạn, nhưng rốt cuộc Ngọc Nương cũng không còn sợ hãi.

Nàng cũng không thể nói rõ là cảm giác gì, hình như chỉ cần là Tần vương, cho dù tình huống nguy hiểm hơn nữa, dường như nàng cũng có thể không sợ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Điện hạ, ngài có thể xuống dưới được không? Chúng ta không thể thế này....."

"Không thể." Một giọng nam khàn khàn ngắt lời nàng một cách quyết đoán.

Ách....

Ngọc Nương vẫn còn sợ hãi, không phải nàng sợ Tần vương đè ép mình, mà sợ là nếu Tần vương khắc chế không được làm chuyện gì đó với nàng, vậy có phải nàng vẫn phải đi con đường cũ hay không?

Nàng không muốn làm thiếp của Tần vương, nàng còn phải về nhà.....

"Bản vương rất khó chịu, người đừng động đây....."

Khó chịu? Ngọc Nương chợt quay đầu lại nhìn, rốt cuộc nàng cũng ý thức được tình cảnh của mình - - cơ thể đối phương rất nóng, mà lại còn nóng ở một chỗ, chính là đang chống trên bắp đùi nàng....

Cho dù trong phòng rất tối, Ngọc Nương cũng biết rõ là mặt của mình chắc chắn rất đỏ. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cảm giác có một tiếng ầm vang rền, bị nổ thành từng mảnh vụn rơi trên nệm đất. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Hắn muốn làm gì? Hắn sẽ làm gì? Sao đột nhiên hắn lại như thế này.....

Hết chương 29

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 30

Ngọc Nương cường chế bản thân tỉnh táo lại, đồng thời nàng cũng cảm giác được đối phương có cái gì đó không thích hợp.

Nóng như vậy, dường như có thể làm cho người ta bị bỏng dưới nhiệt độ của hắn, hình như hắn cũng rất thống khổ, trong cổ họng đè nén tiếng thở gấp rất nhỏ.

Ngọc Nương đã hầu hạ Tần vương rất nhiều lần, có lẽ nàng còn hiểu rõ phản ứng của hắn hơn so với chính hắn, bình thường hắn sẽ không như thế này, cho dù xưa nay hắn rất vội, hắn cũng không phải như thế này.....

"Bản vương trúng độc, rất khó chịu....."

Cảm giác được tiểu nữ mẫu có thể giải được sự thống khổ của mình, Tấn vương cũng không muốn làm cho nàng thất kinh la to, vì vậy mới giả hoạt nói như thế.

"Người để cho bản vương ôm một lát, một lát là được....."

Nhưng vấn đề ở đây là, một lát là có thể tốt sao?

Trong bóng tối, mặt của Ngọc Nương đỏ giống như trích máu.

Nàng cũng không biết phải làm thế nào mới tốt, đẩy không ra, cũng không dám gọi người.... Không, nàng gọi cũng không được, đầu lưỡi của nàng còn bị hấn áp chế, chỉ có thể nói ậm ờ....

Hắn trúng được? Trúng được gì? Sao lại biến thành dạng này, hẳn là trúng dâm dược gì đó? Là ai bỏ thuốc hắn, chẳng lẽ là Hồ trác phi?

Nhưng sao hắn không đi tìm người khác, lại cố tình tìm đến mình.

Trong đầu Ngọc Nương có rất nhiều chuyện không lý giải được.

Dường như cảm giác được nàng sợ hãi, Tấn vương xoa nhẹ đầu lưỡi ấm áp của nàng, tựa như muốn trấn an nàng, thế nhưng lại bị sự áp áp non mềm đó hấp dẫn, nhìn không được lại quấy quấy hai cái ở bên trong.

Cái vật nhỏ kia cứ tránh trái tránh phải, hắn theo sát không bỏ, một khi đã đuổi theo, ngón tay liền ấn lại mà hung hăng chà đạp giày vò một phen, có cái gì đó càng lúc càng nhiều, rõ ràng là phải chán ghét, thế nhưng Tấn vương lại muốn ‘ăn’.....

Hắn muốn ‘ăn’, muốn ‘ăn’ hết, toàn bộ đều ‘ăn’ hết.

Hắn lật người nàng lại, nhìn hai gò má rắng đỏ của nàng, đôi mắt hạnh ướt át long lanh nhu thuận, hình dáng cái miệng anh đào nhỏ nhắn xinh đẹp đang ngậm lấy ngón tay của hắn, có gì đó trong suốt không chịu bị không chế chảy xuống từ khoe miệng của nàng....

Hắn cúi xuống ngậm vào, hung hăng liếm mát, cảm thấy lửa nóng trong bụng rồi cuộc cũng hạ xuống một chút.

Tấn vương cũng không phải là hoàn toàn không có kinh nghiệm, trong quân doanh ở biên thành, một đám lớn đầu què mùa tụ tập ở một chỗ, ‘ăn mặn hay ‘tiết mục ngắn’ gì mà bọn họ chưa từng nói qua, lại còn ‘ăn mặn’ bằng miệng gì đó mà chưa nghe qua, người khác kiêng kỵ thân phận và uy nghiêm của hắn, không dám đàm luận loại đề tài này cùng hắn, nhưng hắn không chỉ nghe qua một lần....

Biết rõ cái miệng nhỏ của nữ nhân là địa phương có thể khiến cho nam nhân vui vẻ, đó là cảnh cực lạc, tất nhiên là hắn ra sức mát.

Quả nhiên ‘ăn’ ngon, vừa mê vừa say, nếu lại nhiều thêm chút nữa thì tốt hơn.

Ngọc Nương cảm giác linh hồn nhỏ bé của mình sắp bị hút không còn, cả người đều mơ hồ, tâm thần hoảng hốt.

Có chút xấu hổ, có chút sợ hãi, nhưng nhiều hơn là khát vọng, các loại tư vị ngọt bùi cay đắng cùng với hơi thở của hắn hỗn hợp lại cùng một chỗ, biến thành một loại độc mà nàng không rời bỏ được.....

Đầu óc nàng hỗn loạn, cảm giác mình hóa thành một vùng nước, nhưng một vài hình ảnh ‘cưỡi ngựa xem hoa’ ở kiếp trước xuất hiện ở trong đầu nàng, nàng nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Bảo.

Ngọc Nương như bị sét đánh, lập tức tỉnh táo lại.

Không giống với lúc ban đầu, tay chân của Tấn vương đã bắt đầu không an phận, bàn tay xoa ngực nàng chậm rãi tăng lực, làm cho nàng cảm thấy đau.

Nàng đẩy hắn ra, căn bản là hắn không có phòng bị, rốt cuộc bị đẩy ra.

Dưới ánh trăng mờ lung, Tấn vương tuần mỹ tựa như yêu tinh, tóc dài rối tung, quần áo đã cởi một nửa, lồng ngực lộ ra hoàn toàn, nhìn xuống là quần lót, còn có địa phương đã nhô lên rất cao.

Chỗ đó của Tấn vương hùng vĩ đến cỡ nào, không có người nào rõ ràng hơn so với Ngọc Nương.

Nàng tựa như bị phong, vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Điện hạ, không thể, không thể....."

Còn như không thể cái gì, căn bản nàng nói không nên lời.

Đôi mắt của Tấn vương hí lại nhìn nàng, trong đôi mắt hẹp dài như gợn sóng khiến người ta đoán không ra hắn đang suy nghĩ gì, nhưng ánh mắt lộ vẻ xem thường, cùng khi thể xen lẫn sự phóng túng hiểm thấy kia lại đang nói cho Ngọc Nương biết -- đối với hắn mà nói, không có gì là không thể.

Trên nét mặt của hắn ảm ảm sự không kiên nhẫn kín đáo, tựa hồ trong chốc lát sẽ nhào lên.

Bị hắn nhìn như thế, Ngọc Nương liền có ý nghĩ muốn trốn, nhưng nàng biết không thể trốn tránh, nàng phải nghĩ biện pháp.

Đột nhiên trong đầu như có một tia chớp xẹt qua, mặt Ngọc Nương càng đỏ hơn, đôi mắt lại ướt át, nàng nắm chặt tay, lo lắng đề phòng nói: "Điện hạ nói bị trúng độc, nô tỳ có biện pháp có thể giải quyết."

Tấn vương khẽ nhướn mày, trên dưới Tấn vương phủ đều không thể giải quyết, nàng lại có thể giải quyết?

Ngọc Nương nhìn ra sự nghi vấn trong mắt Tấn vương, lông mi của nàng không ngừng run rẩy, nắm chặt hai tay: "Nô tỳ có biện pháp, nhưng xin điện hạ đừng muốn thân thể của nô tỳ... Nô tỳ, nô tỳ còn phải về nhà, nô tỳ còn có ấu tử ở nhà..." Vừa nói, nàng vừa muốn khóc, lại cố sức đè nén.

Nước mắt trong suốt treo trên hàng mi cong vênh kia, tựa như cánh hoa dính sương sớm mai, Tấn vương nhìn chăm chăm sương sớm kia, có một loại xúc động muốn liếm sạch.

Ngọc Nương không dám chậm trễ nữa, cúi đầu, đỏ mặt, đẩy Tấn vương ngã trên giường.

Một bóng mờ nhẹ nhàng lay động, ngay cả ánh trăng trên trời cũng phải mắc cỡ che mặt.

.....

Bóng đêm yên tĩnh, tựa hồ có tiếng dế mèn kêu to lâm râm.

Phúc Thành rút cổ lại, ngồi xổm dưới bệ đá ở hành lang trước cửa phòng của Ngọc Nương, chưa thấy qua ai bí thông hơn so với hắn, chủ từ đi trộm người, hắn cũng trở thành kẻ không thể gặp người.

Nên biết, nơi này chính là Tấn vương phủ, trừ Tư Ý Viện là hắn không thể tùy ý bước vào, trên dưới cả phủ này có địa phương nào mà hắn không thể đi.

Không nghe được một chút nào động tĩnh bên trong, trong lòng Phúc Thành nôn nóng bất an, hận không thể dùng móng vuốt cào phá cửa phòng.

Sợ điện hạ bị độc công tâm, sợ nếu như tiểu nữ mẫu kia dù chết cũng không đáp ứng, đến thời điểm lại nháo ra chuyện khiến người chê cười, lại càng sợ chính là ngay cả cách này cũng giải quyết không được, vậy thì thật sự là không còn cách nào.

Nghĩ tới đây, Phúc Thành lại lo âu.

Hắn nhìn không được đi xuống bậc thang, nhìn về hướng trên nóc nhà.

Trên nóc nhà không có gì cả, chỉ có mặt trăng chiếu ánh sáng bàng bạc lơ lửng trên ngói đen, Phúc Thành nhìn nóc phòng thờ dài hai tiếng, nhưng trong nháy mắt, một hắc y nhân đứng trước người hắn, đúng là Âm Thập.

Âm Thập liên tục ngồi xổm ở trên nóc phòng, chẳng qua công phu ẩn nấp của hắn quá tốt, khiến người ta nhìn không ra mà thôi.

"Bên trong động tĩnh như thế nào?"

Mặt Âm Thập không chút thay đổi, nói: "Ta không có bóc ngói."

"Tại sao không bóc?"

Phúc Thành đề ép giọng, có phần chi tiết rên rỉ không thành thép, đi qua đi lại vài bước.

Âm Thập không để ý tới hắn.

"Người phải bóc ngói nhìn một chút, như vậy thì dù điện hạ có phát sinh chuyện gì, chúng ta cũng có thể sớm biết." Phúc Thành thao thao bất tuyệt.

Âm Thập mới không làm theo lời 'lão ô quy' này, đương nhiên hắn đã bóc ngói, còn nhìn thấy động tĩnh ở bên trong, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nói ra, bởi vì nếu 'lão ô quy' trước mặt này thật sự nổi hứng tò mò, hắn không phải là đối thủ, để điện hạ biết mình lộ ra việc riêng của ngài ấy, cũng không biết sẽ thu thập hắn như thế nào.

Vì vậy mặt của Âm Thập càng thêm hờ hững, cao ngạo lạnh lùng giống như một khối băng.

Nhưng Phúc Thành là ai? Hắn cũng không ngu xuẩn, hắn hiểu rõ tính cách của Âm Thập, là ám vệ bên người Tấn vương, Âm Thập sẽ không bỏ mặc Tấn vương không quản.

Vậy cũng chỉ có một nguyên nhân - - -

"Có phải bên trong đã thành?"

Âm Thập dự định rời đi.

"Người nói mau, phải hay không?"

Vừa mới chuyển thân đã bị Phúc Thành kéo lại: "Người không nói thì hôm nay đừng hy vọng đi."

Ám Thập thấy rất phiền, ngẫm lại tình hình bên trong, cũng đã như vậy, xem như là thành đi, vì thế gật gật đầu.

Phúc Thành lộ ra một nụ cười thấy rằng không thấy mắt.

Haiz, không nghĩ tới tiểu nữ mầu kia cũng có phúc khí này, đây là phần mộ tổ tiên xuất khói xanh.

Cuối cùng cũng có một người khiến điện hạ nhà hắn có thể ‘hạ miệng’.

*****

Tầng sáng, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng.

Trong phòng vẫn mờ tối một mảnh.

Trên giường, Tấn vương tựa nửa người ở đầu giường, mắt hơi khép, một tay vuốt mái tóc dài của người đang gối đầu trên cánh tay mình, Ngọc Nương cúi người ở bên cạnh hắn, đôi mắt xinh đẹp nhắm chặt, giống như đang ngủ.

Bỗng nhiên nàng duỗi tay đẩy đẩy Tấn vương, nhưng nàng không ngồi dậy, vẫn nằm sấp ở chỗ đó, giọng nói giống như nặn ra từ trong cổ họng.

"Điện hạ, ngài nên đi, để người ta nhìn thấy thì không tốt lắm."

Tấn vương không nói gì.

Trong lòng Ngọc Nương vô cùng tức giận, hận không thể lập tức bọc hắn lại ném văng ra ngoài.

Nàng cảm thấy mình chính là đang tự chuốc khổ, nàng chỉ không muốn để cho Tấn vương lấy đi thân thể của mình, nhưng căn bản lại quên mức độ xốc vác của Tấn vương, nàng mệt mỏi suốt cả đêm, chẳng qua vền vẹn chỉ hai lần, nhưng tay nàng miệng nàng dường như hoàn toàn không phải là của nàng, vừa mỏi lại vừa đau, đầu tê cứng chết lặng cả rồi.

"Nếu để người khác nhìn thấy thì nô tỳ không có cách nào khác làm người, rõ ràng là ngài đã đáp ứng." Ngọc Nương nhin không được ngồi dậy nói.

Vấn đề là, lời nói khi ở trên giường của nam nhân có chắc chắn hay không?

Hiển nhiên là Ngọc Nương không biết đạo lý này, nàng còn muốn thuyết phục Tấn vương để hắn mau chóng rời đi, nhưng Tấn vương lại tựa như một con đại miêu đã thỏa mãn, lười biếng nằm ở nơi đó, thỉnh thoảng liếm liếm móng vuốt cào cào bộ lông, một chút ý tứ chuyển ỏ cũng không có.

Ngọc Nương cuống cuống đến mức phát khóc.

Thấy nàng gấp thành thế này, Tấn vương nghĩ tới đêm qua nàng vất vả như vậy, cũng không đành lòng tiếp tục khó xử nàng, liền ngồi thẳng dậy, nghiêng đầu nhìn nàng đang quỳ gối ở chỗ kia, nàng mặc xiêm y màu gỗ đàn hương, bao bọc cực kỳ chặt chẽ, nhưng cái cổ nhỏ bé trắng như bạch ngọc lại lộ ra dấu đỏ thẫm, khiến người ta nhìn không được mà nhớ tới cảnh đẹp tối hôm qua.

Nàng gắt gao siết chặt tà áo không cho hắn nhìn, nhưng chút khí lực nhỏ của nàng có thể ngăn cản hắn sao, cho nên Tấn vương chẳng những nhìn thấy, cũng đã nếm được.

Không có ghê tởm nôn mửa, ngược lại cảm thấy cực kỳ mỹ vị.

Thể xác và tinh thần của Tấn vương đều rất thoải mái, sắc mặt phá lệ bình dị gần gũi, hắn sáng khoái bước xuống giường, cầm áo ngoài khoác lên người.

Ngọc Nương không xuống giường, hơi cúi thấp đầu ngồi ở chỗ kia.

Theo lý thì nàng vốn nên hầu hạ Tấn vương mặc y phục, nhưng nàng lại không phải là hầu thiếp của Tấn vương, Ngọc Nương liên tục nhớ kỹ điều này, vì vậy nàng mới cả gan không nhúc nhích.

Nàng chờ Tấn vương tự mình đi, nào biết Tấn vương vẫn đứng ở trước giường không xê dịch bước chân, ánh mắt đặt ở trên người nàng, làm cho nàng có phần rợn cả tóc gáy.

Ngọc Nương nuốt nuốt nước miếng, đang định nói lời gì đó, đột nhiên bị một bóng đen bao trùm, trong phòng vốn tối, nàng còn chưa phản ứng kịp, cảm giác trên mắt cá chân có cái túi gì đó, ngay sau đó Tấn vương đã rời đi.

Đội nghe được cửa bị đóng lại, nàng mới thả lỏng thân thể đang căng thẳng, vô ý thức duỗi tay mò chân của mình, trên cái túi hình chữ nhật là một sợi xích.

Nàng vén ống quần lên nhìn, chỉ thấy trên mắt cá chân mảnh khăn trắng nõn bị đeo vào một sợi xích bằng vàng, bề rộng chừng một ngón tay, trên đó khắc hình kim long ngũ trảo.

Ngọc Nương bị dọa sợ hết hồn.

Nàng đã gặp qua sợi xích này, bình thường được treo trên hà bao bắt ly thân của Tần vương, có lẽ trong hà bao kia cất vật rất quan trọng, Tần vương không cho ai đụng vào, ở kiếp trước, dù hầu hạ bên người hắn, nàng cũng không dám tùy ý đụng vào.

Về sau, có một lần dưới tình huống vô tình, Ngọc Nương mới biết được trong hà bao kia cất ấn tín của Tần vương.

Nhưng sao hắn lại vòng sợi xích này ở trên cổ chân của nàng?

Mặc dù kiến thức của Ngọc Nương không nhiều, nhưng nàng biết rõ, kim long ngũ trảo này không phải là vật có thể tùy ý loạn dùng, ấn tín của Đại Kiền cũng có quy củ, kim long ngũ trảo chỉ có hoàng đế và thân vương mới có thể dùng.

Đến cùng là Tần vương có ý gì? Là do nàng hầu hạ tốt nên mới thưởng cho nàng, hay bởi vì có nguyên nhân khác? Nhưng cứ xem như là muốn thưởng cho nàng đi, cũng không nên đường đột thưởng cho người ta loại đồ vật này.

Ngọc Nương thử cời sợi xích vàng ra, cũng không biết do phương pháp không đúng hay là như thế nào, thế nhưng không cời ra được, nàng kéo thử một cái, cũng không biết sợi xích này sao lại cứng như sắt đá, căn bản kéo không đứt.

Vì vậy, nàng chỉ đành bắt đầu dĩ mồi mìn nhìn sợi xích vô cùng chói mắt này, thật lâu cũng không lấy lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 31

Nghe được một tiếng kết ..... vang lên, Phúc Thành đang ngồi dựa vào bệ đá ở hành lang, giật mình một cái tỉnh lại.

Có thể là do ngồi chồm hổm lâu, hắn đi đứng có chút không linh hoạt, loạng choạng vấp ngã, vẫn là Tần vương duỗi tay đỡ hắn, hắn mới đứng vững.

"Điện hạ." Phúc Thành hơi xấu hổ cười cười.

Tần vương gật đầu, lặng yên không tiếng động dẫn đầu đi theo lối tối qua đã đến, rời khỏi Tiểu Vực Viện.

Nhìn điện hạ nhà mình tinh thần sung mãn khí thế, vàng trán giãn ra, chứng tỏ rất khoan khoái thoải mái, Phúc Thành liền biết, khẳng định là tối hôm qua Tô nữ hầu hầu hạ rất tốt, nếu không điện hạ cũng không có dáng vẻ này.

Phúc Thành cảm thấy mình là một nô tài có trách nhiệm, khẳng định phải lý giải được tâm ý của chủ tử, vì thế mới hỏi: "Điện hạ, có cần chuyển Tô nữ hầu ra khỏi Tiểu Vực Viện hay không?" Dù sao cũng đã hầu hạ cha lại còn chăm sóc nữ nhi, không thể trộn lẫn thành một đoàn.

Nghe nói như thế, Tần vương chần chờ một chút, hồi lâu sau mới nói: "Hiện tại không được."

Phản ứng của Tần vương khiến Phúc Thành có chút giật mình, chẳng lẽ điện hạ dự định ăn xong không phụ trách? Hắn dùng loại ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Tần vương, mãi cho đến khi Tần vương phát bực.

Khó có được tâm tình tốt bỗng chốc bị phá hỏng, Tần vương nhớ tới tối qua, đáng về tiểu nữ hầu tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà hầu hạ hắn.

Ngọc Nương uất ức cầu xin khiến Tần vương rất không thể lý giải, vì để hắn không cần thân thể nàng, nàng thà rằng vất vả dùng biện pháp khác hầu hạ hắn, cũng không muốn hắn chạm vào thân thể mình.

Nàng đang thù tiết? Chẳng lẽ nàng vì tên nam nhân đã chết kia mà thù thân như ngọc?

Nghĩ đến điều này, tâm tình của Tần vương lại càng kém, cũng vì vậy mà đối với Phúc Thành càng không có sắc mặt tốt.

Chẳng qua đã quen với gương mặt lạnh của hắn, tâm tư của Phúc Thành lại không ở chỗ này, nên thật sự cũng không phát hiện ra manh mối, chủ tớ hai người thừa dịp sắc trời chưa hừng sáng, một đường lặng yên không tiếng động trở lại Triều Huy Đường.

*****

Tần vương đi rồi, Ngọc Nương ngồi trên giường phát ngốc một hồi lâu mới đứng lên.

Nàng tháo toàn bộ đệm chần trên giường xuống, nhìn sắc trời bên ngoài, lặng lẽ bụng này nọ đã thay đổi đi đến giếng nước giặt giũ.

Bên trong đây nhà sau này không có một người nào, hôm nay trời vẫn còn sớm, tất cả mọi người vẫn chưa thức dậy.

Ngọc Nương kéo nước từ trong giếng lên, đổ xuống ngâm đệm chần vào, còn có hai kiện đồ lót của nàng bị Tần vương túm lấy lau thân thể tối qua, cho đến khi ngâm toàn bộ vào trong nước, rốt cuộc, hương vị nói không ra lời kia mới nhạt đi chút ít nơi chóp mũi của nàng.

Rõ ràng không có ai, nàng lại mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, dùng sức chà xát những chỗ dính bẩn kia trong nước, lại thoa xà phòng lên mà chà xát, đang lúc giặt giũ, bỗng có người đi tới.

Là Vương mục mục và Triệu mục mục.

Hàng ngày, người trong phòng bếp nhỏ thức dậy sớm nhất, bởi vì điểm tâm phải làm xong trước khi trời sáng, như thế thì lát nữa hạ nhân mới có điểm tâm để ăn.

Thấy Ngọc Nương ngồi xỏm bên giếng giặt quần áo vào thời điểm này, hai người đều hết sức giật mình.

"Ô nhũ mẫu, sao dậy sớm như vậy?"

Sớm là chuyện thứ nhất, mấu chốt là mấy thứ Ngọc Nương giặt trong chậu, người mù cũng nhìn thấy, tự nhiên khiến người ta cảm thấy kinh ngạc, mới tảng sáng ai lại đi giặt giũ đệm chần.

Ngọc Nương đỏ mặt, nhất thời tìm không ra có.

Ở trong mắt đối phương lại biến thành 'muốn nói lại thôi', là phụ nhân, hàng tháng đều có mấy ngày bất tiện như vậy, ngẫu nhiên làm dơ đệm chần cũng không phải là sự tình gì hiếm lạ, tất cả mọi người đều hiểu.

Triệu mục mục bật cười nói: "Ngài cũng thật là, lúc nào giặt mà không được, hết lần này tới lần khác lại chọn thời điểm sớm thế này."

Ở một bên, Vương mục mục cũng chen miệng: "Cái này dùng nước lạnh giặt không sạch, chờ đốt lò, ta múc ít nước nóng cho ngài."

Hai người mở cửa phòng bếp, rất nhanh đã bận bịu ở bên trong, chỉ chốc lát sau, Hương Thảo và Hương Hương cũng đến, hai người thấy Ngọc Nương giặt đệm chần sớm như vậy cũng tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Ngọc Nương cảm thấy mình không nên giặt đệm chần vào thời điểm này, quả thực chính là giấu đầu lòi đuôi, nhưng có nói gì cũng đều đã muộn, chỉ đành chống lại ánh mắt kinh ngạc hiếu kỳ của mọi người, ngồi xỏm ở chỗ đó tiếp tục giặt giũ, Hương Thảo và mấy tiểu nha hoàn còn lên tiếng nói muốn giúp nàng, đều bị nàng cự tuyệt.

Có thể người khác không biết rõ, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới để cho người khác giặt loại đồ này, nàng liền có cảm giác muốn đào đất chui vào.

Thật vất vả mới giặt xong, Triệu mục mục còn đi ra giúp nàng vắt nước, mấy thứ này quá nặng quá lớn, một mình Ngọc Nương không có biện pháp làm xong.

"Hôm nay thời tiết tốt, nửa buổi sáng là khô."

Ngọc Nương nói cảm ơn Triệu mục mục, lúc bảy giờ mới trở về phòng.

Mà lúc này cũng đã đến giờ mọi người thức dậy, bên trong Tiểu Vực Viện dần dần náo nhiệt lên.

Cả buổi sáng Ngọc Nương đều là mắt hờn mắt vía, cho đến khi Hương Thảo đến tìm nàng.

Hương Thảo tìm Ngọc Nương là vì có chuyện muốn nói, Ngọc Nương nói với Ngọc Thúy một tiếng, sau đó dẫn Hương Thảo đi về phòng mình.

"Ô nhũ mẫu, việc ngài nhờ ta đã hỏi thăm giúp ngài, một người quen của ta có ca ca làm xa mã (đánh xe ngựa) ở trong phủ, mỗi hai tháng hẳn phải về nhà một chuyến, muốn về Hồng Nguyên huyện phải đi qua Lâm Vân huyện, tiện thể giúp ngài mang này nọ về nhà cũng không phải vấn đề gì quá lớn."

Ngọc Nương có chút ngạc nhiên mừng rỡ: "Cảm ơn người, Hương Thảo, nhưng như vậy có phiền toái người khác quá hay không?"

Hương Thảo phớt lờ khoát khoát tay: "Không có gì phiền toái, chẳng qua là tiện tay giúp đỡ mà thôi, hơn nữa ngài còn là nhũ mẫu của tiểu quận chúa, chỉ bằng điều này, tùy tiện nói một tiếng ra ngoài cũng có rất nhiều người đến xử lý chuyện này."

Hương Thảo không cho là đúng, Ngọc Nương lại có phản không quen.

Bởi vì kiếp trước nàng đã từng muốn mang này nọ về nhà, nhưng căn bản là tìm không được người nào có thể giúp, đây cũng tại nàng không quen tình huống bên trong vương phủ, cũng do nhân duyên của nàng trong phủ không tốt, người người tránh nàng như rắn rết, tự nhiên không có ai nguyện ý tiếp xúc với nàng, vẫn là về sau nàng trở thành thiếp thất của Tần vương, vương phi lại nguyện ý cho nàng mặt mũi, hạ nhân bên dưới mới nịnh bợ nàng ít nhiều.

Không ngờ, đời này nàng chỉ là nhũ mẫu của tiểu quận chúa, lại có nhiều người tranh giành làm việc cho nàng như vậy, không thể không khiến Ngọc Nương cảm thán, thật sự là thế sự vô thường.

Tuy cảm thán, đồng thời Ngọc Nương cũng cảm giác được sự khác biệt trong đó, chung quy cũng bởi vì kiếp trước nàng dựng thân (lên chức) bất chính, cho dù được sủng ái, dù bọn hạ nhân có nịnh bợ nàng thế nào, kì thực, sâu trong nội tâm của bọn họ vẫn cảm thấy nàng chính là dựa vào thủ đoạn hồ mị tử để thượng vị, vì thế rất khinh bỉ chán ghét nàng.

Đại khái đây chính là đi đường tắt, căn bản khác biệt với việc dựa vào chính hai tay của mình để nuôi sống bản thân.

"Đúng rồi, Tô nhũ mẫu, ta đã quên nói với ngài, xế chiều hôm nay Chu Thăng ca sẽ về nhà một chuyến, nếu có đồ đặc gì đó muốn mang về nhà, ngài mau chóng chuẩn bị đi." Giọng của Hương thảo phá vỡ sự trầm tư của Ngọc Nương.

Ngọc Nương phục hồi tinh thần lại.

Nàng không đoán được sẽ gặp như vậy, nhưng nghĩ tới hai ngày sau người trong nhà có thể nhận được đồ đặc của mình, nàng thật sự rất cao hứng, nàng vội vàng đi chuẩn bị, Hương Thảo nói sau buổi cơm trưa Ngọc Nương hãy trở lại tìm mình, sau đó trở về phòng bếp.

Ngọc Nương thu thập một bao đồ đặc, sau đó trở về tiểu lâu, trong đầu vẫn đang nghĩ xem còn gì để bổ sung mang thêm về không.

Bạc thì nàng chỉ còn mười lăm lượng, nàng dự định gửi về toàn bộ, còn có vài thân xiêm y mà Tấn vương thưởng cho nàng, vóc người của nàng và tỷ tỷ không sai biệt lắm, nàng có thể mặc, khẳng định tỷ tỷ cũng có thể mặc, hai thân xiêm y kia đều là chất liệu tốt, tỷ tỷ ra cửa thăm người thân cũng có thể mặc.

Còn có hai thân y phục khác nàng may cho Tiểu Bảo, là dùng vải vóc còn dư lại mà lần trước nàng may xiêm y cho tiểu quận chúa, Mục ma ma nói mấy loại vải vóc còn dư lại kia đều thưởng cho nàng, nàng liền may y phục cho Tiểu Bảo.

Đều là đồ dễ mặc, nàng đã sớm chuẩn bị tốt lắm.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy chưa đủ, hận không thể lấy ra tất cả những gì mình có thể lấy ra đều mang trở về, có thể trong lòng mới an ổn.

Chờ sau buổi cơm trưa, thấy tiểu quận chúa ngủ, Ngọc Nương vội xin phép Ngọc Yến, nàng đi tìm Hương Thảo, để Hương Thảo đưa mình đi gặp người sẽ giúp đỡ mang đồ đặc về nhà.

Hương Thảo đưa Ngọc Nương đến bên hông cổng chính của vương phủ, Chu Thăng đã sớm chờ ở chỗ đó.

Tuổi hán cũng không lớn, khoảng chừng hai mươi, có làn da đen, thân hình cao lớn, cơ bắp chắc nịch, vừa nhìn chính là một chàng trai hiền lành thành thật.

Trời nóng nực, lại đang là thời điểm mặt trời hừng hực nhất, người này cũng không biết tìm một chỗ tránh nắng, đứng phơi ở dưới ánh mặt trời, cách thật xa cũng có thể nhìn thấy hán đầu đầy mồ hôi.

Hương Thảo bất đắc dĩ cười với Ngọc Nương, nàng chạy tới: "Chu Thăng ca, sao người đứng ở chỗ này, có phải chờ lâu rồi không?"

Chu Thăng lau mồ hôi, nở nụ cười tươi tắn với Hương Thảo, nói: "Không bao lâu, mới vừa tới, ta sợ hai người đến không nhìn thấy ta, cho nên không đi chuyển, đứng rồi, đây là Tô nhũ mẫu à?" Nhìn Ngọc Nương đang đi về phía mình, Chu Thăng chân chờ nói.

Trong mắt của hán thoáng qua sự kinh diễm.

Dưới ánh mặt trời, làn da của Ngọc Nương trắng nõn sáng long lanh như ngọc, trong ánh nắng, thân thể nàng tựa như tản mát ra một loại hào quang óng ánh tron bóng, Chu Thăng lẫn lộn trong đám nam nhân đã lâu, nữ nhân mà hán có thể nhìn thấy ngoại trừ mấy bà tử thì chính là vài nha hoàn làm việc nặng, làm sao có thể gặp qua nữ tử như vậy.

Trước tiên không đề cập tới đối phương lớn lên như thế nào, chỉ làn da trắng nõn này thôi cũng đã đủ khiến Chu Thăng cảm thấy kinh diễm, đó là thứ mềm mại non mịn mà hán chưa bao giờ tiếp xúc qua.

Chờ đối phương đến gần, lại nhìn khuôn mặt của đối phương, càng làm cho Chu Thăng mặt đỏ tới mang tai vội cúi đầu xuống, may mắn là thời tiết đang nóng, nên không có ai nghi vấn sắc đỏ ửng trên mặt hán.

"Tô nhũ mẫu, đây là Chu Thăng ca."

Ngọc Nương cười nói: "Chu đại ca, thật sự là phiền toái người."

"Không phiền toái, không phiền, một chút cũng không phiền." Chu Thăng ngây ngô cười ha ha, không ngừng gãi đầu mình: "Người muốn mang cái gì về nhà, đưa cho ta, nhất định ta sẽ giúp người mang trở về." Hán vỗ ngực bảo đảm.

Ngọc Nương đưa bao đồ trong tay cho hán, nói: "Cũng không có gì, chỉ là một chút bạc, còn có vài thân xiêm y."

Nàng nhấn nhá vài lời, nói căn kế địa chỉ của Diêu gia hai lần, xác định Chu Thăng nhớ kỹ, sau đó mới dự định rời đi.

"Nói tóm lại, vẫn là cảm ơn Chu đại ca, đây là ít bạc, coi như mời người uống trà." Ngọc Nương móc từ trong tay áo ra một khối bạc vụn, nhét vào trong tay của Chu Thăng.

Chu Thăng tựa như bị phỏng khước từ: "Thế này không được, Tô nữ mẫu khách khí rồi, thật sự không được." Nói xong, hấn sợ Ngọc Nương lại tiếp tục nhét bạc cho hấn, vội vàng ôm bao đồ bỏ chạy đi xa.

"Tô nữ mẫu yên tâm, nếu như người nhà của người có lời nhắn nhủ, nhất định ta sẽ gấp rút chuyển lời." Chạy cách rất xa, hấn mới hướng về phía bên này vừa khua tay vừa nói.

Thấy hấn rời đi, Ngọc Nương quay đầu nhìn Hương Thảo, nói: "Vị Chu đại ca này đúng là người tốt."

"Quả thực Chu Thăng ca là người rất tốt bụng, ngài không biết hấn...."

*****

Lần đó Ngọc Nương được Tấn vương thưởng, nàng đã nói là sẽ thỉnh người bên trong Tiểu Vực Viện uống rượu.

Nàng cũng không an bài hay sắp đặt gì, đưa bạc cho Mạc mụ mụ, nhờ bà giúp đỡ an bài, thời gian đã định vào ngày hôm nay.

Buổi chiều, bên trong phòng bếp nhỏ bắt đầu chuẩn bị.

Chờ đến giờ cơm tối, ngoại trừ Vương nữ mẫu và Tiền nữ mẫu là phái hầu hạ tiểu quận chúa, còn Mạc ma ma thì không thích tham gia náo nhiệt, người bên trong Tiểu Vực Viện có thể đến đều đến.

Hôm nay đúng vào ngày trăng tròn, vầng trăng tròn tựa như được treo cao cao trong bầu trời đêm, trước sân nhỏ ở dãy nhà sau đèn đuốc sáng trưng, trên đất trống bày ba cái bàn tròn.

Đồ ăn vô cùng phong phú, phần lớn đều là món để ăn cơm tối, chỉ có món thịt và rượu là dùng bạc của Ngọc Nương, do đó, tuy Ngọc Nương đưa mười lăm lượng bạc, nhưng chỉ dùng chưa tới mười hai lượng, số bạc còn dư Mạc mụ mụ kín đáo đưa lại cho nàng, nói nàng xa nhà kiếm sống không dễ, lại không có nam nhân, còn có hài tử còn trong tã lót, có thể tiết kiệm một ít thì cứ tiết kiệm.

Ngoài miệng Ngọc Nương không nói gì, kì thực trong lòng rất cảm động.

Đại khái là mấy mụ mụ này không có ai không biết uống rượu, chưa tính đến mấy tiểu nha hoàn khác, Ngọc Nương là chủ tiệc rượu này cũng bị bọn họ đổ cho mấy ly rượu.

Từ lượng của Ngọc Nương vốn không tốt, nhưng cũng uống mấy chén, từ lực cũng có chút chịu không nổi.

Nàng gấp rút viện cớ rời đi, dù sao nàng cũng ăn không sai biệt lắm.

Từ cửa hông trở lại đằng trước, không náo nhiệt giống với dãy nhà sau kia, ngoài này cực kỳ yên tĩnh, Ngọc Nương dự định mức nước tắm rửa, nhưng tưởng tượng đến cảnh náo nhiệt ở dãy nhà sau, nếu mình đi vào e rằng sẽ quấy sự hào hứng của mọi người, hơn nữa trong chậu còn hơn phân nửa nước, là buổi chiều nàng mới vừa mức, vì vậy nàng dùng nước lạnh lau người, thay một thân xiêm y rồi nằm xuống.

Mơ mơ màng màng ngủ trong chốc lát, là bị khát nước làm cho tỉnh lại, nàng gật gù kéo lê giày thêu đi tới bàn uống nước.

Mới vừa uống hai hớp, đột nhiên bị người ôm từ phía sau.

Nàng nghiêng đầu thì nhìn thấy gương mặt tuần tú của Tấn vương, con buồn ngủ cũng lập tức biến mất.

"Điện hạ, điện hạ, sao ngài lại đến đây?"

"Muốn đến, thì đến."

"Ngài xem, bây giờ đêm đã khuya, ngài vẫn là mau chóng về nghỉ ngơi...."

Lời tiếp theo bị cử động của Tấn vương dọa cho không nói ra được.

Tấn vương đi đến bên giường, ngồi xuống, bộ dáng y hệt một chủ nhân nghiêm chỉnh.

Ngọc Nương cố nhịn xuống mấy lần, nhưng nhịn không được: "Điện hạ, sự tình hôm qua là có nguyên nhân, nô tỳ mới có thể.... Hơn nữa, hôm qua cũng đã nói xong, chỉ một lần, ngài không thể nói chuyện mà không giữ lời gì hết...."

Nói xong lời cuối cùng, thậm chí trong giọng nói của nàng còn mang theo tiếng nước nở.

Do nôn nóng, cũng là chuyện mà Ngọc Nương suy nghĩ trong đầu cả ngày hôm nay, cảm thấy Tấn vương đeo cho nàng một sợi dây xích quý như vậy, khẳng định là sẽ không buông tha nàng đơn giản như thế.

Quả nhiên!

Tấn vương nhú mày: "Bản vương đã nói qua lời này?"

Ngọc Nương ngần ra, nghĩ nghĩ một chút, nói: "Mặc dù ngài chưa nói gì, nhưng ta đã nói qua với ngài, khi đó ngài không lên tiếng." Không lên tiếng chính là ngầm đồng ý, đây là tính cách xưa nay của Tấn vương, cũng là điều Ngọc Nương nhận thức rõ nhất.

Ánh mắt Tấn vương lóe lóe: "Bản vương không lên tiếng, chính là đại biểu bản vương không đồng ý."

Ngọc Nương thẳng thốt kinh ngạc.

Đây hoàn toàn chính là đang giở trò lưu manh, tại sao hắn có thể như thế này!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 32

Ngọc Nương tròn to mắt nhìn Tấn vương, quả thực không cách nào tin được hắn sẽ nói ra những lời vô lại như thế.

Nhưng nàng lại nhìn về mặt của Tấn vương, hình như hắn không hề nói đùa.

Nàng có phần nóng nảy, đồng thời cũng nhớ tới sợi xích vàng trên mắt cá chân, có chút hốt hoảng nói: "Điện hạ, ngài anh minh thần võ, cao cao tại thượng, tiểu phụ nhân chẳng qua chỉ là một quả phụ, còn có một tiểu nhi tử, đích xác không đáng. .... Đích xác không đáng để ngài....."

Tấn vương liếc nàng một cái: "Đáng hay không đáng, là bản vương nói, không phải do người nói."

Mặt Ngọc Nương đỏ lên.

Một hồi lâu sau, nàng mới nổi lên dũng khí, nói: "Nhưng nô tỳ không muốn."

Tấn vương hí hóp đôi mắt hẹp dài, liếc nhìn nàng: "Tại sao không muốn, vì nam nhân đã chết kia của người?"

Nghe nói như thế, Ngọc Nương sững sờ một cái, vô ý thức lắc đầu: "Dù sao nô tỳ, nô tỳ không muốn, ngài không thể cưỡng bách dân nữ đảng hoàng, ta không có bán mình cho vương phủ, ta là nữ nhi nhà đảng hoàng."

"Lại đây!"

"Điện hạ, ngài không thể ....."

"Người lại đây hay không?"

Bộ dáng nghiêm mặt của Tấn vương cực kỳ đáng sợ, cùng với mặt lạnh thường ngày là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, Ngọc Nương bị dọa đến sắp khóc, dù sao đợi nàng phản ứng được, nàng đã rất không có tiền đồ mà đi qua rồi.

Đợi nàng đi đến gần, Tấn vương giơ tay kéo nàng vào trong lòng, để nàng ngồi trên đùi mình, một cánh tay vòng qua thắt lưng mảnh mai của nàng, tay kia thì rất quen thuộc dẫn dắt tay của nàng luồn vào bên dưới vạt áo.

Ngọc Nương như bị phỏng khẽ run rẩy, muốn rút tay lại, nhưng bị người gắt gao ấn tại nơi đó.

"Đã quên nói với người, được mà bản vương trúng không phải một lần là có thể giải hết." Nét mặt của Tấn vương ra vẻ nghiêm túc, nhưng hành động lại không có thành thật như thế, bóp bóp bàn tay nhỏ bé mũm mĩm trắng nõn non mềm kia, 'mè nheo' một cái lại một cái.

Mè nheo đến mức giọng của Ngọc Nương cũng run lên: "Kia, kia phải mấy lần?"

Tấn vương hí hóp mắt nhìn tiểu nữ hầu ngây ngốc này, nói: "Đến khi tìm được giải được mới có thể giải."

"Vậy lúc nào thì mới có thể tìm được giải được?"

"Cái này không thể xác định, một năm nửa năm gì đó."

Lập tức Ngọc Nương có cảm giác mây đen che đỉnh đầu, thật lâu sau, có chút khó khăn nói: "Ngài có thể có thiếp, có thể đi tìm họ, đích thực không

đáng. ...."

"Bản vương xử sự thế nào còn cần người tới dạy?"

Ngọc Nương không có chút tiền đồ nào mà im miệng ngay lập tức.

Chỉ như thế này thì hình như Tần vương cũng chưa vừa lòng, liếc nhìn Ngọc Nương vài lần, chẳng qua tâm tư của Ngọc Nương căn bản không ở đây, tự nhiên không thấy được ánh mắt của hắn.

Xem ra việc này còn phải hai bên tính nguyện mới được, bỗng nhiên trong lòng Tần vương có dạng nhận thức này.

Hắn hắng giọng một cái, nói: "Không phải người nói là còn muốn về nhà sao? Nếu người hầu hạ tốt, một năm sau bản vương thả người về nhà."

"Thật sao?" Lúc này, trong đầu Ngọc Nương đều là suy nghĩ Tần vương không có ý định buông tha mình, tất nhiên không chú ý tới trong lời nói của đối phương có bẫy rập.

"Đương nhiên là thật." Tần vương gật đầu, ý tứ sâu xa liếc nhìn nàng từ trên xuống dưới: "Không chỉ như thế, bản vương còn thưởng cho người một số bạc lớn, đủ cho người an ổn không lo qua hết nửa đời sau."

Đầu óc Ngọc Nương nhanh chóng chuyển động.

Kỳ thật nàng cũng không phải là dễ bị lừa như vậy, mặc dù nàng không thông minh, nhưng cũng không ngu ngốc, nàng hiểu rất rõ, căn bản là mình không có cách nào cự tuyệt Tần vương, sở dĩ Tần vương đối xử tốt với nàng, đại khái là do có vài phần thích nàng, cho nên mới phá lệ tha thứ, nếu nàng không thức thời mà đi quá giới hạn, nhất định hắn sẽ làm cho nàng hiểu được cái gì gọi là nổi trận lôi đình.

Nghĩ tới đây, Ngọc Nương có chút ngây người.

Tần vương có vài phần thích nàng? Đây là sự thật?

Nhịn không được, nàng liếc nhìn Tần vương một cái.

Trong bóng tối, gương mặt hắn tuấn tú như ngọc, mi dài như liễu, mắt sáng như sao, tuấn mỹ đến mức khiến nàng không dám nhìn lần thứ hai.

Tô Ngọc Nương, người ngàn lần vạn lần đừng nghĩ nhiều, chẳng qua Tần vương chỉ thích thân thể của người mà thôi, chứ không phải là bản thân người.

Nhan sắc suy tàn thì yêu thích cũng hết, hết yêu thích là đoạn tuyệt ân sủng, có lẽ hắn sẽ thích người trong vài năm, nhưng phần yêu thích đó có thể duy trì được bao lâu?

Nàng lại nghĩ tới kỳ hạn một năm mà Tần vương đã nói, chắc hẳn trong một năm này chính là kỳ thời Tần vương cảm thấy mới mẻ, chờ này trận vui thích này qua đi, có lẽ hắn cũng sẽ không còn đặt mình ở trong lòng.

Đã như vậy - - -

"Nếu chỉ là như vậy, nô tỳ đáp ứng ngài, nhưng ngài có thể, có thể - - -" Nàng cắn răng, quyết tâm hung ác nói: "Đừng để người khác biết chuyện này được không? Nô tỳ chỉ muốn làm tốt công việc của mình, không muốn người khác biết. ...."

Tần vương im thin thít không nói lời nào, mặt cũng không lộ ra biểu tình gì, ánh mắt u ám như vực sâu không thấy đáy.

Ngọc Nương nhìn mà tim đập thình thịch, nhưng đây đã là ranh giới cuối cùng của nàng, nếu như bị người khác biết rõ chuyện này, chẳng khác nào nàng lại đi con đường cũ giống kiếp trước lần nữa, cho đến bây giờ, nàng vẫn còn không biết là ai hại chết nàng ở kiếp trước, nàng không muốn lại bị chết oan chết uổng.

Kỳ thật, từ hôm qua phát sinh chuyện này, trong lòng Ngọc Nương đã biết rõ, nàng trốn không thoát.

Nếu đã trốn không thoát, dứt khoát nên như thế nào thì cứ như thế đó, chỉ cần nàng đợi đến lúc Tần vương mất hứng thú đối với mình, chắc hẳn rồi đi không phải là việc khó.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nàng không thể có danh phận.

Đúng vậy, nàng không thể có danh phận, không có danh phận nàng sẽ không bị trói buộc, treo cái danh tiếng nữ nhân của Tần vương ở trên thân, nàng cũng chỉ có thể ở lại bên trong Tần vương phủ, ngay cả muốn nhìn Tiểu Bảo một cái cũng phải lén lút lút.

Trong mắt thế gian, ý nghĩ này quả thực rất kinh thế hãi tục, nhưng sống hai đời, Ngọc Nương sớm đã ném sau ót cái gọi là 'Miệng lưỡi thế gian', điều mà nàng đã từng rất quan tâm.

Dù sao, thân thể này vốn đã không còn trong sạch, cho ai mà không là cho? Nàng chỉ muốn an an ổn ổn ở vương phủ đợi hết một năm, sau đó về nhà trông coi nhi tử qua hết kiếp này.

Tần vương không nói gì, bỗng nhiên Ngọc Nương có cảm giác rụng cả tóc gáy.

Cũng không biết là do nguyên nhân gì.

Ngay khi nàng dự định nói thêm gì đó, đã thấy Tần vương nhếch môi cười: "Có thể, bản vương đáp ứng ngươi."

Nụ cười này tựa như trăm hoa đua nở, lại giống như vạn điều (chim) riu rít trong sớm mai, tuần mỵ mê người nói không nên lời.

Lập tức Ngọc Nương không suy nghĩ tiếp vì sao vừa rồi mình lại có loại phản ứng đó, cũng như tại sao Tần vương lại đáp ứng sáng khoái như thế.

Có lẽ nàng cũng rõ ràng, vì vậy nàng cũng không muốn suy nghĩ sâu xa.

*****

Ngọc Nương có cảm giác dường như không có cuối cùng, nàng đã giúp Tần vương thư giải một lần, nhưng chưa tới một khắc hần lại kéo tay nàng qua.

Nhìn hần nhắm mắt, trên trán hần đầy mồ hôi, ánh mắt Ngọc Nương không khỏi dời xuống phía dưới.

Chỗ đó, tay của nàng đã bị ma sát đến phát đau.

Thực ra đây mới chỉ là lần tiếp theo, bản thân Ngọc Nương đã chuẩn bị tốt, chẳng qua Tần vương lại không có một chút ý tưởng khác, hình như hần chỉ ưa thích tay của nàng.

Đương nhiên cũng không chỉ có tay của nàng, hần cũng sẽ ‘ăn’ cái miệng nhỏ của nàng, hôn mút hỗn loạn làm nàng phát đau, thậm chí, ngẫu nhiên sẽ ‘ăn’ chỗ khác vài ngum, ‘ăn’ đến tham lam ham muốn, ở kiếp trước, cũng không phải hần chưa từng ‘ăn’, chẳng qua Ngọc Nương cảm thấy thẹn thùng đối với việc này, vì thế, hiện giờ nàng cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng chỉ có thể thôi, nhiều hơn lại không có.

Ngọc Nương sâu sắc cảm thấy không thể lý giải, nàng còn nhớ, kiếp trước Tần vương không phải như vậy.

Đột nhiên hần ngừng động tác lại, lúc này Ngọc Nương mới thu hồi tâm tư hỗn loạn.

Trong bóng tối, Tần vương khẽ nhủ mảy mìn chăm chăm địa phương nào đó, dường như có chuyện gì nghĩ mãi không xong, theo ánh mắt hần, Ngọc Nương nhìn sang, lúc này mặt càng đỏ hơn.

Đỏ mặt, nhưng nàng vẫn muốn nhìn, nghiêm túc mà nói, kiếp trước chưa nhìn qua mấy lần, cũng chỉ ở thời điểm hầu hạ Tần vương tắm rửa, vội vã quét qua vài lần.

Thật dọa người!

"Điện hạ ....."

Hình như Tần vương cũng buông tha, thò tay kéo Ngọc Nương qua, Ngọc Nương còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, đã thấy sống mũi cao cao thẳng tắp của hần áp đến gần, thoáng chốc đôi môi mỏng đã dán lên nàng.

Xưa nay Ngọc Nương là người có tính tình rất mềm mại, hần muốn hôn thì cho hần hôn, nụ hôn của Tần vương cường thế lại dòn dập, giống như muốn nuốt luôn người vào bụng, đặc biệt là lúc này, dường như hần mang theo một loại cảm xúc hung dữ, tựa như có thứ gì đó cần cấp bách thư giải nhưng lại không thể thư giải được, Ngọc Nương cảm thấy thất lung sắp bị hần bóp gãy, chỉ có thể vô lực vịn bả vai dày rộng của hần.

Bởi vì dán sát, lại cảm thấy vật đó của hần hùng vĩ, Ngọc Nương im lặng không lên tiếng di chuyển sang bên cạnh một cái, lại chuyển một cái, muốn cách xa hần một chút, nhưng mới vừa di chuyển hai cái đã bị hần bắt trở về, hình như Tần vương cũng thấy như thế này càng thú vị, hần đúng là năng năng tới gần hơn.

Híz....

Hai người cũng không nhịn được mà hít vào, lúc này Ngọc Nương duỗi tay muốn đẩy hần ra, hần nhất định không cho, vẫn cứ gát gao ấn nàng, khí lực của Ngọc Nương không bằng hần, chỉ đành để mặc hần, lại bị vật nóng bỏng của hần làm cho run bắn lên, hình như Tần vương cũng thấy rất thú vị, nên cứ như vậy mà bắt đầu điên lên, linh hồn nhỏ bé của Ngọc Nương bị cơn điên của hần làm cho bay lên chín tầng mây.

Hai khắc sau, Ngọc Nương mềm nhũn tựa như không xương, nước mắt chảy ra, môi dưới cũng bị cắn nát, Tần vương lại ra sức một cái, cuối cùng ngừng lại, Tần vương gát gao nhắm chặt hai mắt, hô hấp nặng nề, qua một hồi lâu mới cúi đầu nhìn nàng, thấy hai gò má nàng ửng hồng, khuôn mặt cùng cái cổ trắng như ngọc đều thấm mồ hôi, vài sợi tóc lộn xộn dán ở trên trán, nhìn cực kỳ chướng mắt, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hơi bị sưng.

Hần giờ tay đẩy mấy sợi tóc lộn xộn kia ra, lại dùng ngón tay xoa xoa cái miệng nhỏ đỏ tươi, sau đó mới buông nàng ra, quay người thu thập chính mình.

Nhìn bóng dáng đưa lưng về phía mình, Ngọc Nương cũng chống thân thể mềm yếu đứng lên, đi ra sau bình phong dùng nước lau thân thể, sau đó cời vấy lụa ra thay xiêm y sạch sẽ, tay siết chặt cái váy lụa kia, nàng cũng không dám nhìn, lập tức nhét vào đằng sau chậu nước rửa mặt.

Chờ Ngọc Nương đi ra, Tấn vương đã nằm ở trên giường.

Hắn vẫy vẫy tay với nàng, nàng liền đi qua, vừa mới ngồi xuống đã bị hắn kéo vào trong lòng, bàn tay của Tấn vương vuốt vuốt lưng nàng, nói: "Người rất tốt."

Thiếu chút nữa Ngọc Nương đã bị sắc nước miếng, tâm tình có chút quý dị.

Như thế này đã nói là rất tốt, có phải kiếp trước trong lòng Tấn vương khen nàng lên đến trên trời hay không?

Nghĩ nghĩ một chút, Ngọc Nương quyết định, hắn nói tốt thì là tốt đi, nếu Tấn vương cảm thấy không sai, nói nàng hầu hạ tốt, vậy chờ một năm là nàng có thể về nhà.

Ngày kế, trời còn chưa sáng, Tấn vương đã đập nằng sớm lạng lẽ rồi đi giống như lần trước, nhưng lần này, ngay cả Phúc Thành cũng không mang theo.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chương 33

Tấn vương đi rồi, Ngọc Nương thấy sắc trời còn sớm, dự định ngủ thêm một lát.

Nàng thực sự rất mệt mỏi, liên tục hai đêm đều ngủ không đủ giấc.

Vậy là ngủ quên luôn thời gian, cho đến khi có người gõ cửa phòng của nàng.

Cốc cốc.....

Lúc nghe được tiếng động, là lúc Ngọc Nương đang nằm mơ.

Nàng mơ thấy một năm sau, quả nhiên Tấn vương cho nàng trở về nhà, còn thưởng cho nàng một khoản bạc rất lớn, nàng mang bạc về nhà, gặp lại tỷ tỷ, tỷ phu, cùng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đã biết đi, còn biết gọi nương, Ngọc Nương cực kỳ vui vẻ, cười đến đôi mắt cong cong. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, nàng vừa lên tiếng vừa đi mở cửa, lại nhìn thấy Tấn vương đứng ở bên ngoài, tay dắt một nam hài giống hần như đúc.

Nam hài nhí kia rõ ràng lớn hơn so với Tiểu Bảo, còn gọi mình là nương, nàng sợ hết hồn, vội nói mình không phải là nương của bé, nàng chỉ sinh một đứa nhỏ là Tiểu Bảo, nam hài nhí ngồi dưới đất khóc òa lên, mặt Tấn vương đen như mực, nói nàng không có lương tâm, thế nhưng ném bỏ phụ tử bọn họ mà chạy mất.

Ngọc Nương cảm thấy rất oan uổng, trong lòng còn đang ngẫm nghĩ đây có phải là âm mưu quỷ kế của Tấn vương hay không, đúng lúc này, nghe thấy tiếng đập cửa bùm bùm.....

Từ trong giấc mộng Ngọc Nương tỉnh lại ngay lập tức, chảy một thân mồ hôi lạnh, nàng còn có chút hoảng hồn chưa thanh tỉnh hẳn, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, bên ngoài sắc trời đã sáng choang. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nàng tỉnh táo ngay tức khắc, vội vàng đi mở cửa.

Đứng ngoài cửa là A Hạ.

"Ô nhũ mẫu, ta thấy ngài chưa dậy, vì thế đến gọi ngài."

Ngọc Nương vội hỏi: "Giờ nào rồi?"

A Hạ sững sờ, cười nói: "Còn chưa tới giờ trực của ngài đâu, bởi vì thấy ngài không đi ăn điểm tâm, ta mới đến đây gọi ngài."

Ngọc Nương lập tức thở ra một hơi: "Hôm qua ta ngủ muộn, đúng là đã quên thời gian."

A Hạ liếc nhìn nàng một cái: "Không trách được, ta thấy vành mắt của ngài hồng hồng, đúng rồi, miệng của ngài bị làm sao vậy?"

Ngọc Nương vô ý thức sờ sờ môi, rõ ràng xúc cảm không giống bình thường, còn có chút nhói nhói như kim châm, nàng che miệng cười cười nói: "Người

không nói ta còn không phát hiện, chắc là bị muỗi chích, có hơi đau." Nói xong, nàng vuốt vuốt cánh môi: "Không nói với người nữa, ta phải mau chóng dọn dẹp một chút, tránh cho lát nữa đi trễ."

A Hạ gật gù đầu: "Vậy được, ta đi bùng điếm tâm tới cho ngài." Tiếp theo, nàng cũng không để cho Ngọc Nương cơ hội cự tuyệt, bỏ chạy mất.

Ngọc Nương bật cười lắc lắc đầu, quay trở vào phòng.

Nàng đi tới trước gương, mặt mày của nữ tử trong gương tràn đầy vẻ biếng nhác, thoát nhìn không phát hiện, nhưng nhìn kỹ có thể thấy ý xuân nơi khóe mắt, vành mắt hơi hồng hồng, môi sưng đỏ, càng lộ ra vẻ kiều diễm ướt át khiến người ta hận không thể bước tới cắn một cái. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Nương vội vuốt vuốt mặt, đi ra phía sau bình phong.

Bởi vì thời tiết nóng bức, buổi tối dùng nước không tiện, thói quen của Ngọc Nương là thích đặt hai cái thùng gỗ ở trong phòng, một cái chứa đầy nước, cái kia chính là để đựng nước tắm, mỗi ngày sẽ đổi một lần, Ngọc Nương mở thùng gỗ chứa nước sạch ra, bên trong còn nửa thùng nước, liền múc nước đổ vào chậu rửa mặt.

May mắn là trong phòng có nước, nếu không, hai đêm nay Ngọc Nương không biết phải làm sao bây giờ, cũng không thể hơn nửa đêm đi múc nước về phòng rửa mặt, làm vậy khiến nàng cảm thấy khó khăn chết đi được.

Nghĩ tới đây, không biết tại sao lại nghĩ đến chuyện phát sinh tối hôm qua, mặt của Ngọc Nương đỏ tới mang tai, chính mình sờ cũng có thể cảm giác được mặt nóng đến cỡ nào.

Rửa sạch mặt lại súc miệng, Ngọc Nương đi đến trước bàn trang điểm chải tóc, cảm mái tóc dày đặc đen nhánh trong tay, cuối cùng vén thành một búi tóc ở sau ót, dùng một cây trâm gỗ cố định lại, vốn nàng còn muốn chải tóc mái, ngẫm nghĩ một hồi cảm thấy quá phiền toái, khi ấy là không muốn người khác chú ý đến mình, hiện giờ chuyện nên phát sinh cũng đã phát sinh, tựa hồ cũng không có gì phải giấu giếm giếm nữa.

Ngọc Nương vừa chải đầu xong, A Hạ đã bùng khay điếm tâm đi đến.

Điếm tâm rất đơn giản, cháo trắng cùng với bánh bao nhân nấm hương cải xanh, còn có một đĩa dưa muối và rau xào.

Ngọc Nương nói cảm ơn A Hạ.

A Hạ có phần kinh ngạc nhìn nàng: "Tô nữ mẫu, thật sự không phát hiện, hóa ra ngài xinh đẹp như vậy?"

Ngọc Nương vô ý thức sờ sờ mặt mình, hơi thẹn thùng cười cười: "Thật không? Sao ta không cảm thấy."

A Hạ gật đầu liên tục: "Đương nhiên, ta thấy sau này ngài đừng chải tóc mái nữa, quả thực khiến ngài rất khó coi." Thậm chí còn hơi xấu xí, lời này A Hạ không có ý nói.

"Thì ra là như thế, ta lại không chú ý, về sau sẽ không chải."

A Hạ lại nói hai câu cùng nàng, sau đó mới rời đi.

Ngọc Nương đi đến bàn ăn điếm tâm.

Nàng ăn rất nhanh, bởi vì thời gian không nhiều, hơn nữa nàng cũng rất đói bụng, cúi đầu ngẩng đầu đã ăn xong, nàng dọn dẹp cái bàn, bùng chén đĩa đi đến phòng bếp nhỏ, sau đó mới đi đến tiểu lâu. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lúc đến vẫn muộn một chút, nhưng cũng không có ai nói cái gì, xưa nay Ngọc Nương là người rất chịu khó, mấy ngày nay tất cả mọi người đều nhìn trong mắt, tất nhiên sẽ không vì nàng ngẫu nhiên chậm trễ một chút mà có ý kiến với nàng.

Tiền nữ mẫu và Vương nữ mẫu nhanh chóng rời đi, lưu lại Ngọc Nương cùng với Ngọc Yến Ngọc Thúy, sau đó Ngọc Yến có việc đi ra ngoài, chỉ còn lại nàng và Ngọc Thúy.

Lúc này, Lục Yêu đi đến, nói: "Phúc tổng quản đến."

Theo tiếng nàng nói, Phúc Thành cũng đi đến, hần tới hỏi thăm tiểu quận chúa thay cho Tần vương. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Thúy không suy nghĩ nhiều, bởi vì đã mấy ngày điện hạ không đến đây, chỉ có Ngọc Nương suy đoán trong lòng, rất sợ Phúc Thành nói ra cái gì đó, bởi vì hôm kia nàng cũng nghe thấy động tĩnh phía bên ngoài, biết đêm đầu tiên Tần vương đến là Phúc Thành liên tục canh giữ ở cửa, vì thế thời điểm đối mặt với Phúc Thành, nàng cảm thấy chột dạ vô cùng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nào biết, lần này Phúc Thành đến xác thực là nhìn tiểu quận chúa, hỏi chút ít chuyện tiểu quận chúa ăn được không ngủ ngon không. Ngọc Nương mới yên lòng.

Phúc Thành kêu Ngọc Thúy đi rót chén trà cho hắn, sau khi Ngọc Thúy rời khỏi đây, hắn cười tủm tỉm nhìn Ngọc Nương, nói: "Tô nữ mẫu, điện hạ bảo ta tới đưa vật này cho ngài."

Nói xong, hắn móc từ trong tay áo ra một cái lọ sứ nhỏ.

"Được này trị ngoại thương rất tốt, cũng có thể bôi ngoài miệng, ăn vào cũng không sao."

Ngọc Nương đỏ mặt tía tai, ngay cả đầu cũng không có ý nâng lên, áp ứng nhận lấy: "Cảm ơn Phúc tổng quản."

Phúc Thành nhìn nàng, càng nhìn càng thuận mắt, cười hơ hơ nói: "Không có gì phải cảm ơn, vậy gia ta đi đây."

Phúc Thành đi ra bên ngoài, đúng lúc gặp được Ngọc Thúy bung trà đến.

"Phúc tổng quản, trà của ngài."

"Không uống, gia ta còn có việc."

Ngọc Thúy bung trà vào, nói với Ngọc Nương: "Phúc tổng quản này cũng thật là, sao ngay cả chung trà cũng không uống đã đi rồi."

Mắt Ngọc Nương loe loe, không được tự nhiên sờ sờ lọ sứ nhỏ trong tay áo, không nói gì.

Giữa ca trực, nhân lúc rảnh rồi Ngọc Nương đi về phòng một chuyến, móc trong tay áo ra cái lọ sứ nhỏ kia. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lọ sứ có tổng thể màu phấn trắng, miệng bình rất nhỏ, sờ có cảm xúc giống như ngọc thạch, vô cùng tinh mỹ, nàng mở ra, bên trong chứa một loại chất cao màu xanh biếc, Ngọc Nương dùng ngón tay chạm vào một chút, xoa xoa lên mu bàn tay, trong suốt trơn mềm lạnh buốt, vô cùng thoải mái.

Nàng coi bỏ xiêm y, cắn cắn môi dưới, chịu đựng sự ngượng ngùng thoa lên hai bầu ngực, cảm giác nóng rất hơi nhoi nhói lập tức không còn, đích xác là hôm qua hắn quá tham lam, đúng là mát đến rách da. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Thoa thêm vài chỗ trên người, Ngọc Nương lại coi váy, nhìn hai bên đùi bị cọ xát ra dấu đỏ, nàng đỏ mặt xúc thuốc, sau khi thoa xong sau, vội vã mặc xiêm y, cuối cùng lại thoa lên bờ môi một chút mới coi như xong.

Hy vọng tối nay hắn không đến nữa, bằng không, nàng thật sự là không chịu nổi.

*****

Lâm Văn huyện, Diêu gia ở ngõ cây hòe, lúc này mây mù đang che phủ.

Bên trong gian phòng phía tây, thỉnh thoảng truyền đến tiếng mắng chửi của Lý Thị.

Bởi vì Lý Thị đè ép giọng, từ bên ngoài nghe có phần mơ hồ không rõ, nhưng không cần đi đến gần, Huệ Nương cũng biết bà bà đang chửi cái gì.

Yến tỷ nhi chưa lập gia đình, thế nhưng hồ đồ mang thai, chỉ cần nghĩ đến điều này, Huệ Nương liền có một loại thống khoái không thể hiểu được.

Không phải nàng sung sướng khi người gặp họa, mà là chỉ cần vừa nghĩ tới muội muội đang ở Tấn Thành, nàng không nhận được oán hận, hận Lý Thị, hận Yến tỷ nhi, đặc biệt là sau khi Ngọc Nương đi rồi, Yến tỷ nhi liền khuyến khích Lý Thị thúc giục Diêu Thành đi đến nhà Trần An cầu hôn, rốt cuộc Huệ Nương cũng hiểu, vì sao thời gian trước bà bà làm trời làm đất muốn đuổi muội muội đi. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Cho nên, đúng là đáng đời, gieo gió thì gặt bão.

Nhà Trần An không đáp ứng hôn sự, Yến tỷ nhi bị Hắc tiểu tử phá hủy trình tiết, Phùng gia kia cũng có đến cửa cầu hôn nhưng Lý Thị không đáp ứng, chê bai Phùng gia nghèo, ghét bỏ Phùng gia là quả phụ, dù sao chính là chê ghét mọi thứ, Yến tỷ nhi cũng không muốn gả, hai mẹ con cùng làm trời làm đất.

Huệ Nương thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng lại nhin không được mà oán thầm, trái lại người còn ghét bỏ, mấu chốt là con gái của người có khả năng ghét bỏ người ta sao? Có bản lĩnh thì giữ Yến tỷ nhi ở nhà cả đời, cả đời cũng đừng có gả.

Nghĩ tới đây, Huệ Nương đứng lên, đi tới gian phòng phía tây.

Vừa nhìn thấy Huệ Nương, ngay tức khắc Lý Thị ngừng mắng chửi, thật ra cũng không phải là bà ta không biết xấu hổ, xưa nay bà ta luôn bày dáng vẻ bà bà ở trước mặt con dâu, làm sao có thể để Huệ Nương coi thường.

Huệ Nương ngồi ở trên ghế, trong mắt mang theo ý cười, nhìn Yến tỷ nhi bị Lý Thị mắng đến không ngẩng đầu lên được. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Yến tỷ nhi, đừng nói tẩu tử không nhắc nhở người, hiện giờ tình huống của người đã thế này không phải là thời điểm ương ngạnh, cũng đã mang thai con của người ta, người còn muốn gả tới Trần gia?" Mấu chốt là người ta nguyện ý cưới người mới được, lời này Huệ Nương không nói ra miệng, kỳ thật tận đáy lòng nàng cảm thấy Trần An rất xứng với muội muội của mình, đáng tiếc là bị này nha đầu ác độc làm hỏng chuyện.

Không thể nghĩ ngờ gì, lời này của Huệ Nương giống như đâm một dao vào ngực Yến tỷ nhi, nàng ta lập tức bùm mặt khóc òa lên.

Xưa nay Lý Thị là người bao che khuyết điểm, sao có thể chịu được Huệ Nương xem thường nữ nhi, nhảy lên ba thước cao: "Tô Huệ Nương, ta nói cho người biết, người đừng có lăng nhục Yến tỷ nhi....."

Huệ Nương ngắt lời bà ta: "Nương, người thật sự nghĩ nhiều rồi, ta lăng nhục nàng làm chi, cũng đâu có ai cho ta bạc."

Câu nói ‘không có người cho bạc’ này, chính Lý Thị đã từng treo trên bờ môi, lúc này Huệ Nương nói ra, rất có vẻ như trêu chọc chế nhạo.

Chẳng qua không đợi Lý Thị mắng ra tiếng, Huệ Nương đã nói tiếp: "Nương, lúc nào người cũng nói Ngọc Nương không biết liêm sỉ, lỡ làm mang thai, cũng không biết từ đâu mang thai đưa con không cha, bại hoại nề nếp gia đình của Diêu gia, khoan đã, đây là chưa lập gia đình đã mang thai, truyền ra ngoài xác thực là không thể nào dễ nghe, cho nên người cũng đừng cố chấp không gả Yến tỷ nhi đến Phùng gia, người cũng đừng quên, tuy Thành ca chỉ là một bộ khoái nho nhỏ, nhưng ở trong huyện cũng xem như có uy tín danh dự, Minh ca nhi cũng không còn nhỏ, qua hai năm là phải đi tư thực học bài, toàn bộ tông tộc Diêu gia chúng ta chỉ có hai đại tôn tử của người, nếu để cho người ngoài biết chúng có một cô cô như thế này....."

Lời nói còn lại, Huệ Nương không nói hết, nhưng Lý Thị và Yến tỷ nhi đều hiểu ý tứ của nàng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Lý Thị người này, tấm lòng bảo vệ Minh ca nhi và Hồng ca nhi là không giả, một bên là hai đại tôn tử, một bên là nữ nhi không ra hôn, còn cần phải lựa chọn sao?

Có lẽ vẫn không thể chọn được ngay lập tức, nhưng cuối cùng Lý Thị cũng sẽ nghĩ thông.

Yến tỷ nhi cũng hoàn toàn hiểu rõ đạo lý này, lập tức khóc thành tiếng: "Nương, ta không gả! Đừng gả ta, ta thật sự không muốn gả....."

Lý Thị rối loạn tâm thần, vô ý thức mắng: "Lão nương nói không gả người là nói cho giỡn chơi với người, muốn gây khó dễ cho Phùng gia kia, người lại coi như thật, người không gả, người muốn đi chỗ nào, nha đầu chết tiệt người....."

Huệ Nương đã đi ra ngoài, nghe tiếng mắng sau lưng, nàng không khỏi lộ ra một nụ cười tươi tắn. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Ngọc Ngọc, tỷ tỷ cũng chỉ có thể giúp muội làm đến thế, hiện tại muội sống tốt không, sao không cho người mang tin về?

Huệ Nương quyết định, chờ trọng phụ về sẽ đi đến Vương gia một chuyến, xem có thể nghe được tình trạng của muội muội hay không, muội muội đi đã hai tháng cũng không có ai đưa tin trở về, không biết trôi qua như thế nào.

Đúng lúc này, đột nhiên cửa bị gõ vang.

"Có người ở nhà không?"

"Ai vậy?" Huệ Nương đáp.

Ngay lập tức bên phòng phía tây kia không còn động tĩnh, Lý Thị vội vội vàng vàng vén rèm từ bên trong đi ra. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Có người ủy thác ta mang ít đồ cho nhà của ngài, họ Tô....."

Bạn đang đọc truyện *Sủng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 34

Huệ Nương không trễ nãi, gấp rút đi tới mở cửa viện.

Ngoài cửa ngừng một chiếc xe ngựa, xe che màn đen, vừa nhìn liền biết không phải là phong thái của nhà bình thường.

Một chàng trai trẻ tuổi ngồi ở cang xe, làn da ngâm đen, thân hình cao lớn, nhưng nhìn tướng mạo là người thành thật, cười nhẹ hàm răng trắng toát.

"Vị tiểu huynh đệ này, ngài là ai?"

"Ta đến từ Tấn vương phủ, mang giúp Tô nữ mẫu vài thứ về nhà, còn nữa, Tô nữ mẫu còn ủy thác ta nói vài câu, ngài là đại tỷ của Tô nữ mẫu à?"

Huệ Nương vội vàng gạt đầu nói: "Ta là đại tỷ của Ngọc Ngọc, mau mau mau, mời vào bên trong ngồi, thật sự là làm phiền người, muội muội của ta hiện tại có khỏe....."

Chu Thăng nghĩ thầm: Hóa ra nàng có cái tên dễ nghe như thế, Ngọc Ngọc, trong lòng hấn lạp lại vài lần, một mặt đi vào trong cùng Huệ Nương, một mặt lưu ý đáp lời nàng.

Chu Thăng được nghênh đón vào phòng khách, sau đó uống một chén trà, Huệ Nương cũng biết không sai biệt lắm về tình cảnh của Ngọc Nương.

Biết muội muội đã lên làm nhũ mẫu của tiểu quận chúa, ở trong phủ cũng khỏe mạnh, không có ai bắt nạt, nghe đâu còn rất có thể diện bên cạnh chủ tử, Huệ Nương nhin không được liền òa khóc.

Chu Thăng có phần không rõ tại sao Huệ Nương lại khóc thành dạng này, ánh mắt không khỏi hơi kinh ngạc.

Huệ Nương kịp phản ứng, vội vàng lau nước mắt nói: "Muội từ này của ta có tính cách hướng nội lại nhát gan, đây là lần đầu tiên nàng xa nhà, vì vậy khó tránh khỏi lo lắng."

Chu Thăng lý giải gật đầu.

Sau đó Chu Thăng giao bao đồ cho Huệ Nương, đặc biệt là bạc, giao cho nàng trước tiên, xong xuôi mới truyền lời cho Huệ Nương: "Tô nhũ mẫu nói, nàng ở trong vương phủ rất tốt, đại tỷ không cần lo lắng. Tô nhũ mẫu còn nói đại tỷ cầm bạc này mua một tiểu nha đầu, hoặc là thuê người làm công việc nhà, đỡ phải cực nhọc thân thể."

Thật ra, câu sau cùng mới là câu Ngọc Nương thật sự muốn nói, Lý Thị là kẻ lười, một mình Huệ Nương chăm sóc ba tiểu hài nhi, làm sao có thể làm xuề công việc, còn không biết một mỗi thành cái dạng gì, nàng ở trong vương phủ lo lắng cả ngày lẫn đêm chính là chuyện này.

"Cảm ơn Chu tiểu ca, chuyện này ta sẽ suy nghĩ rồi xử lý, người mang giúp ta một câu cho muội ấy, nói muội ấy ở trong vương phủ làm việc cho thật tốt, đừng quan tâm sự tình trong nhà, Tiểu Bảo rất khỏe mạnh, hiện giờ đã biết xoay mình, rất mũm mĩm...."

Huệ Nương thao thao bất tuyệt nói rất nhiều, sau đó mới tiễn Chu Thăng ra khỏi nhà, nàng muốn giữ Chu Thăng lại ăn cơm, nhưng Chu Thăng còn phải trở về nhà, chỉ nói là sau này còn nhiều cơ hội, Huệ Nương thăm nghĩ, chàng trai này thật sự là một người nhiệt tình, luôn miệng nói cảm tạ mới nhìn Chu Thăng điều khiển xe ngựa rồi đi.

Đứng ở cửa một lát, nàng mới xoay người trở về phòng, vừa vào cửa đã thấy bà bà đang xốc lật bao đồ Ngọc Nương gửi về.

Lý Thị cầm lên một kiện xiêm y màu đỏ tươi, bàn tay tựa như móng gà đang vuốt ve vài vóc bóng loáng kia.

Ấn đường của Huệ Nương nhảy lên, luôn có một loại cảm giác là bà ta muốn mò hồng bộ xiêm y, đồng thời cũng thấy may mắn là khi này Chu Thăng đã trực tiếp đưa bạc cho nàng, nếu không, rơi vào trong tay Lý Thị, nhất định là không có ngày quay trở lại.

"Chắc chắc chắc, Tô Ngọc Nương thật sự phát đạt rồi, vài tốt như vậy mà cũng có thể lấy ra may xiêm y để mặc, lão bà từ ta sống đến tuổi này còn chưa thấy qua vài vóc tốt thế này." Lý Thị liên tục chặc lưỡi, bà ta cầm xiêm yướm thử trên người mình, nói với Huệ Nương: "Ta thấy bộ xiêm y này ta mặc rất thích hợp, coi như là Tô Ngọc Nương hiếu kính ta."

Huệ Nương nhìn bộ xiêm y màu đỏ tươi lờ lẹt kia, lại nhìn gương mặt già nua của Lý Thị, nghĩ không ra, sao Lý Thị có thể nói ra được là bà ta mặc rất thích hợp.

Đúng lúc đó, đứng ở bên cửa, Yến tỷ nhi có chút đỏ mắt chen vào nói: "Nương, ta lập tức sẽ lập gia đình, bộ xiêm y này phải cho ta."

Đây đúng là hai mẫu tử không biết xấu hổ! Huệ Nương tức giận đến môi run run, đang định mở miệng, đột nhiên bên ngoài vang lên một tiếng rống vang trời, hình như cửa sân bị người nào đó hung hăng phá mở.

Còn không đợi ba người kịp phản ứng, chỉ nghe thấy ngoài cửa vang lên một cái tiếng khóc rống: "Diêu Yến Nhi, người là đồ tang môn tính, người đền con cho ta - - -"

Đây là giọng của Phùng quả phụ.

Huệ Nương thăm nghĩ không tốt, mau chóng đi ra ngoài, Lý Thị cũng vội vàng vàng đi theo, thấy Phùng quả phụ đứng ở trước cửa lớn tiếng chửi ầm lên, sau lưng có không ít người vây quanh xem.

Phùng quả phụ không phải là người dễ trêu chọc, một quả phụ có năng lực nuôi lớn đứa con trai như bà ta, có thể tưởng tượng ra ắt hẳn không phải là người dễ chọc.

Sở dĩ Lý Thị không muốn làm thông gia với Phùng quả phụ, không chỉ vì Phùng gia nghèo nổi danh sa cơ thất thế quanh vùng, một phần còn do Phùng quả phụ này quá danh đá, bà ta đã từng thua thiệt trong tay Phùng quả phụ không chỉ một lần, vì vậy, thời điểm Phùng quả phụ thiện ý tới nhà cầu hôn, làm sao bà ta có thể không làm bộ làm tịch, bà ta hận không thể đòi lại hết toàn bộ sự chèn ép đã nhận trước kia.

Lý Thị hung hãn đã quen, thấy Phùng quả phụ mắng nữ nhi bảo bối của mình, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho bà ta, ‘nhảy lên ba thước’ rùm beng cùng đôi phượng.

"Người là độc phụ khắc toàn gia, đồ rách nát không có não đi tìm đường chết, người mới là tang môn tính, một nhà các người đều là tang môn tính. ...."

Phùng quả phụ ngồi bệt mông dưới đất, vừa vỗ bấp dùi vừa khóc vừa mắng: "Lão thiên gia ơi, ông mau mở to mắt mà nhìn, nhìn người một nhà này đi, ý vào con ta thích khuê nữ nhà bà ta nên không coi người ta là người, lấy lý do nhà ta có người chết, ghét bỏ nhà ta nghèo, ghét bỏ Phùng quả phụ ta số mệnh không tốt, nhưng số mệnh không tốt là ta có thể tuyền sao? Phùng quả phụ ta thủ tiết cả đời, ai nhìn không phải là dựng thẳng ngón tay cái, duy chỉ có một nhà táng tận thiên lương này, động một chút là nói ta khắc người trong nhà. ...."

Đại khái cũng không phải là lần đầu tiên Phùng quả phụ làm như thế này, sau đó là hát niệm đến khóc nháo dạng nào cũng có, tiếng khóc tiếng mắng trầm bổng du dương, âm cuối kéo dài, trần trở trăm hồi, nước mắt còn ào ào chảy xuống, thật sự là làm cho người nghe thương tâm rơi lệ, mặc dù không phải triều đại Đại Kiền không cho quả phụ tái giá, nhưng nếu nhà ai có tiết phụ, cũng sẽ có được vài phần kính trọng tương đối của mọi người.

Người vây xem đều thốn thức không thôi, hơn nữa bình thường tính tình của Lý Thị không được lòng người, không tránh khỏi có người lên tiếng bênh vực Phùng quả phụ.

"Tất cả mọi người đều là hàng xóm, cần gì huyên náo khó coi như thế, mỗi người lui một bước, cũng coi như xong." Có người khuyên giải.

Thấy vậy, Phùng quả phụ lại càng có sức mạnh: "Không phải là nhà ta không muốn nhượng bộ, trước đó đã ôn tồn đến cửa cầu hôn, là người Diêu gia rất quá đáng, bức con ta ra ngoài kiếm tiền, làm hại con ta phạm tội bị quan sai bắt vào đại lao..... Ta mặc kệ, Diêu gia người đền con cho ta! Diêu Yến Nhi, nếu con ta có gì không hay xảy ra, Phùng quả phụ ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người. ...."

Lời này vừa nói ra, một trận xôn xao, ngay cả tiếng mắng của Lý Thị cũng im bặt.

Hắc tiểu tử thế nhưng phạm tội, đến cùng là phạm tội gì?

Đừng nhìn Lý Thị làm bộ làm tịch, Yến tỷ nhi lại càng không vượt qua được mấu chốt trong lòng kia, liên tục náo loạn nói không muốn gả cho Phùng Hắc Tử, nhưng nếu Phùng Hắc Tử thật sự xảy ra chuyện, cả hai cũng không khỏi nóng lòng sốt ruột.

Nếu Phùng Hắc Tử xảy ra chuyện, hài tử trong bụng Yến tỷ nhi phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để hài tử sau này là đứa bé không cha?

Phùng quả phụ thấy đối thủ một mất một còn chỉ một mực sững sờ, trong mắt hiện lên chút đắc ý, tiếp tục khóc nói: "Tôn tử đáng thương của ta, người còn chưa ra đời, cha đã gặp chuyện không may, còn không biết sống hay chết. .... Lão thiên gia ơi, sao ông không có mắt như thế....."

Lượng tin tức trong câu nói này quá lớn, nhất thời rất nhiều người đều phản ứng không kịp, không tự chủ được nhìn bụng của Yến tỷ nhi.

Lý Thị phát cáu, hận không thể đánh Phùng quả phụ văng ra ngoài, nhưng lại sợ Phùng quả phụ lại nói ra mấy lời bậy bạ gì đó, hơn nữa, bà ta cũng muốn biết rõ đến cùng là Hắc tiểu tử đã ra sao, chỉ có thể giậm chân xua đuổi mấy người đang đứng trong sân.

"Đi đi đi, nhìn náo nhiệt cái gì, có cái gì hay mà nhìn."

Vừa nhìn bộ dạng chanh chua của Lý Thị, người vây xem giải tán ngay lập tức.

Nhưng dù có giải tán thì chuyện của hai nhà Phùng và Diêu cũng từ trong miệng của mấy người truyền ra ngoài, khắp nơi nghị luận vô cùng sôi sục.

Lý Thị đóng cửa sập, sau đó trừng mắt nhìn Phùng quả phụ: "Nếu hôm nay người không nói rõ ràng mọi chuyện, lão nương ta không tha cho người."

Phùng quả phụ vỗ vỗ quần, từ trên mặt đất bò dậy, cũng không sợ bà ta.

Thật ra, trước khi đến đây bà ta đã suy nghĩ rõ ràng hết thảy, Phùng gia nghèo rớt mồng tơi, tất nhiên không có bạc để mò Phùng Hắc Tử ra khỏi nhà tù, Phùng gia không có tiền, nhưng Diêu gia có, Diêu gia không chỉ có tiền, Diêu gia còn có người làm trong huyện nha, vì thế khi biết nhi tử phạm tội, ban đầu Phùng quả phụ còn bị hoảng loạn một trận, sau đó thì bình tĩnh lại.

Hôm nay náo loạn ra một trận như vậy, Phùng quả phụ cũng không phải là không có cân nhắc qua, tuy rằng mất mặt một chút, nhưng bọn họ là nhà trai tất nhiên là không sợ, một khi sự tình nháo ra bên ngoài, Diêu gia chỉ có thể giúp nhà bà ta, trừ khi Diêu gia muốn cho nữ nhi lớn bụng còn bị người chỉ xương sống mắng chửi cả đời, chỉ cần Diêu gia mau chóng giúp xử lý việc này, chẳng những nhi tử có thể trở về, mà tức phụ cùng tôn tử cũng đều có, lại không cần nhẫn nhịn nhìn sắc mặt lão bà chanh chua của Diêu gia, mọi sự đại cát thuận lợi.

Bản tính của Phùng quả phụ đúng là đánh bùm bùm vang dội.

Bà ta nói một lần những chuyện mà mình biết rõ, Lý Thị nghe mà sắc mặt thoát hồng thoát trắng, bà ta quay đầu tát Yến tỷ nhi hai bạt tay: "Nha đầu chết tiệt người, chỉ biết tìm việc cho lão nương, chỉ biết tìm việc cho lão nương!"

Yến tỷ nhi bị đánh đau đến gào khóc, đứng ở một bên, Huệ Nương mắt lạnh nhìn, cũng không mở miệng khuyên can.

"Thân gia, dù sao thì việc này làm phiền nhà các người, người không cần nhìn cái gì khác, lúc nào cũng phải vì hài tử trong bụng Yến tỷ nhi." Phùng quả phụ cười híp mắt nói.

Đây chính là điểm yếu của Lý Thị, bấm một cái, chết ngay lập tức.

Làm sao Lý Thị có thể chịu được cơn tức này, trừng mắt nhìn Phùng quả phụ, lại đuổi theo đánh Yến tỷ nhi, đáng tiếc, ngay cả ánh mắt Phùng quả phụ cũng không liếc nhìn, đầu phải là khuê nữ của bà ta, Lý Thị thích đánh như thế nào thì cứ đánh.

Lý Thị tức giận rống Huệ Nương: "Ô Huệ Nương, còn không đi tìm nam nhân của người trở về." Chỉ có hỏi Diêu Thành thì mới có thể biết đến cùng là chuyện gì xảy ra ở nhà môn.

"Nương, Hồng ca nhi khóc, ta vào nhìn." Cũng không đợi bà ta lên tiếng, Huệ Nương vén rèm cửa đi vào đông phòng, sau đó không trở ra nữa.

Lý Thị tức giận đến mức muốn ngã ngửa, muốn kêu Yến tỷ nhi đi, nhưng hiện giờ nữ nhi đang có thai, bà ta chỉ đành tự mình đi một chuyến, nhưng không đợi bà ta ra cửa, Diêu Thành đã về đến, hoàn toàn cũng là vì chuyện của Phùng Hắc Tử.

Phùng quả phụ chỉ biết Phùng Hắc Tử vì bạc mà phạm tội, cũng không biết cụ thể là như thế nào, bà ta cũng là nghe người ta nói nên mới biết được nhi tử bị nhốt vào nhà lao.

Kỳ thật tội mà Phùng Hắc Tử phạm cũng không nhỏ, hắn ta hợp tác cùng một kỹ nữ bên trong Di Hồng viện lên kế hoạch cướp bóc khách thương hành, từ kỹ nữ đó thăm dò hành tung và tiền bạc của đối phương, Phùng Hắc Tử dẫn người giữa đường cướp bóc.

Hình như không phải là lần đầu tiên hắn ta làm chuyện loại này, ra tay cực kỳ đáng hận, trước đến giờ không lưu lại người sống, cho nên sự tình liên tục không hề bại lộ, nhưng lần này, có lẽ là lão thiên gia mở mắt, vị khách thương hành kia bị hắn ta cướp xong còn nện một tảng đá vào đầu, lại ném người ta xuống sông, thế nhưng người đó không chết, tự mình bò lên đi báo quan, đến đây thì không cần phải tìm hiểu nguồn gốc nữa, tra ra Phùng Hắc Tử có dính líu.

Sai nha chớp được hắn ta khi hắn ta đang đánh cuộc ở bên trong đồ phường (nơi cờ bạc), ngay cả đám người mà hắn ta gọi là huynh đệ kia cũng không chạy thoát một người nào.

Giết người cướp của, đây là tội lớn, nhẹ thì lưu vong ba nghìn dặm, nặng thì chém đầu răn chúng.

Phùng Hắc Tử lại không phải là lần đầu tiên làm loại chuyện này, hắn ta cắn chết không nói, thế nhưng kỹ nữ kia không chống đỡ nổi, 'ó' ra sạch sẽ, từ trong miệng kỹ nữ này biết được đám người Phùng Hắc Tử không chỉ hại ba bốn mạng người, lại càng không cần nói đến những người đã bị hại khác không thể tra rõ.

Nói cách khác, lần này Phùng Hắc Tử chỉ có con đường chết.

Nghe Diêu Thành kể xong, Phùng quả phụ nhấc mông ngồi bệt xuống đất, gào thét khóc lên.

Lúc này đầu còn trấn định như trước, bà ta chỉ cho là nhi tử ở bên ngoài đánh người hoặc là trộm đồ của người ta, tuyệt đối không nghĩ tới nhi tử lại to gan như thế, cũng do thường ngày Phùng Hắc Tử kiếm được bạc nếu không phải là phạm ăn tục uống thì chính là cầm đi đánh cuộc, chưa từng cầm lấy một phân tiền trong nhà, hằng ngày Phùng quả phụ bận rộn làm việc kiếm tiền bên ngoài, căn bản không phát hiện bất kỳ manh mối gì.

Không riêng gì Phùng quả phụ, Lý Thị cùng Yến tỷ nhi cũng bị dọa không nhẹ.

Lần này triệt để kết thúc, Yến tỷ nhi nên làm gì bây giờ?

Ánh mắt người Diêu gia đều không tự chủ được nhìn chằm chằm vào bụng của Yến tỷ nhi.

Trước đó Lý Thị và Yến tỷ nhi đã nhắc đến Ngọc Nương, mở miệng một tiếng là không biết liêm sỉ, chưa kết hôn mà có con, nhắc tới Tiểu Bảo thì là con hoang, ngay cả cha cũng không có, hiện giờ đến phiên Yến tỷ nhi cũng nổi gót bước theo Ngọc Nương, cũng coi như là quả báo nhãn tiền.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Thiếp Ở Vương Phủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.